

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A hot, hot series."

—*Library Journal*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

G.A. AIKEN

*She's his
firestarter...*

HOW TO DRIVE
A DRAGON
CRAZY

"IZZY! DUR!"

Emri duymazdan geldi ve bıçağı tekrar savurdu. Eldivenli büyük bir el uzandı ve onu geri itti.

"Kahretsin, Izzy! Benim!" Pelerininin kapüşonunu geri çekerek yakışıklı yüzünü ve koyu mavi saçlarını ortaya çıkardı. Saçlarının bir kısmı deri şeritler, tüyler ve küçük hayvan kemikleriyle örülmüştü. "Ben Éibhear."

Izzy dürüstçe, "Evet," diye cevap verdi. "Biliyorum."

Sonra kolunu geri çekti ve elindeki kılıcı doğrudan adamın kafasına fırlattı.

G. A. Aiken'dan daha fazlası

EJDERHA ASLINDA BİR
EJDERHA HAKKINDA
BİR EJDERHANIN BİLMESİ
GEREKENLER AYAKTA KALAN SON
EJDERHA
BENİ SEVEN EJDERHA

Ve onun hikayelerini bu antolojide
bulabilirsiniz SUPERNATURAL

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

BİR EJDERHA NASIL ÇILDIRTILIR?

G.A.AIKEN

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

"IZZY! DUR!"

G. A. Aiken'dan daha

fazlası Başlık Sayfası

EJDERHA AKRABALARI DÜNYASININ YERLERİ VE SAKINLERİ

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Sonsöz

Telif Hakkı Sayfası

EJDERHA AKRABA DÜNYASININ YERLERİ VE SAKINLERİ

A

Addolgar: Büyük Bercelak'ın ağabeyi.

Aidan the Divine: Altın bir ejderha ve bir Mì-runach savaşçısı.

Kötü Ailean: (diğer adıyla Fahişe Ailean) Büyük Bercelak'ın babası.

Alppi: Eymund Reinholdt'un en büyük oğlu. Dagmar'ın yeğeni.

Angor: Mì-runach lejyon komutanı.

Kanlı Annwyl: Güney Toprakları'nın İnsan Kraliçesi, Yok Edici Fearghus'un eşi. Garbhán Adası'nda yaşıyor. Lakapları: Garbhán Adası'nın Deli Kraliçesi, Garbhán Adası'nın Kan Kraliçesi, Kan Kraliçesi.

Aoibhell: Yaşadığı dönemde öğretmen/filozoftu, hiçbir tanrıyı takip etmedi. Dagmar onun öğretilerini takip eder.

Arzhela: Işık, aşk ve bereket tanrıçası.

Kızıl Austell: Éibhear'ın Ejderha Kraliçesi'nin ordusunda henüz acemi bir askerken arkadaşı.

Ásta: Kyvich lejyon komutanı.

B

Büyük Bercelak: Kraliçe Rhiannon'un eşi ve yoldaşı, Kraliçe'nin kraliyet çocuklarının babası.

Sınır Toprakları: Güney Toprakları ile Çöl Toprakları arasındaki bölge, tuz madenlerine ev sahipliği yapar.

Merhametli Bram: Branwen ve Celyn'in babası. Yok Edici Ghleanna'nın eşi.

Korkunç Branwen: (Brannie veya Bran olarak da bilinir) Izzy'nin kuzeni ve Ejderha Kraliçesi'nin ordusundaki yüzbaşı.

Brastias: Morfyd'un insan eşı. Annwyl'in ordularının genel komutanı.

Kudretli Briec: Tehlikeli Iseabail'in evlatlık babası ve Prenses Rhianwen'in öz babası; Haldane'in Kızı Talaith ile çiftleştı; Ejderha Kralıçesi'nin ikinci oğlu ve çocuğu.

Bryndís: Kyvich lejyonunun ikinci komutanı.

C

Cadwaladr Klanı: Asillerin "fakir" akrabaları olan Cadwaladr Klanı, Ejderha Kralıçesi tarafından bölgelerini korumak için kullanılan savaşçı ejderhalardır.

Kasap Caswyn: Mì-runach ve siyah bir ejderha.

Celyn: Ejderha Kralıçesi'nin kraliyet çocuklarının kuzeni, Branwen'in kardeşı ve Kralıçe'nin Kişisel Muhafızlarından biri.

Sentorlar: Yarı insan/yarı at, tamamen insana dönüşebilir ve ejderhalar tarafından saygı görür ve bazı durumlarda korkulur.

Chramnesind: Toprak ve acı tanrısı. Görmeyen Kişi olarak da bilinir.

Sahiplenme: Ejderha çiftleri arasında ömür boyu çiftleşme üzerine yapılan ritüelistik damgalama.

D

Dagmar Reinholdt: (nam-ı diğer Canavar) Gwenvael'in eşı, Kuzey Toprakları savaş lordu Reinholdt'un kızı, Kanlı Annwyl'in Vekilharcı ve Garbhán Adası'nın Savaş Lordu.

Dai: Tehlikeli Iseabail'e at.

Karanlık Ovalar: Garbhán Adası'nın ve insan Güney Toprakları Kralıçesi'nin evi.

Çöl Toprakları: Kum ejderhalarının ve savaşçı insan ırkının yaşadığı en güneydeki bölge.

Devenallt Dağı: Ejderha Kraliçesi ve eşinin evi ve kraliyet sarayı.

Ejderha Kraliçesi'nin Kişisel Muhafızları: Kraliçeyi hayatları pahasına korumayı görev edinmiş, özenle seçilmiş savaşçılar.

Ejderha Savaşçısı Denemeleri: Ejderha Kraliçesi'nin ordusundaki askerlerin Ejderha Savaşçıları'nın üst kademelerine geçmek için yaptıkları denemeler. Majestelerinin ordusunda subay olabilmek için bir Ejderha Savaşçısı olmak gerekir.

E

Ebba: Sentor ve ikizlerin ve Prenses Rhianwen'in kraliyet dadısı.

Alçak Éibhear: Dördüncü doğan oğul, Ejderha Kraliçesi ve Mì-runach Takım Lideri'nin en küçük çocuğu.

Eirianwen: İnsan savaş ve ölüm tanrıçası. Rhydderch Hael'in eşi.

Elisa: Nolwenn Elder ve Izzy'nin büyük büyükannesi.

Eymund: Dagmar Reinholdt'un en büyük kardeşi.

F

Fal: Brannie ve Celyn'in ağabeyi.

Yok Edici Fearghus: Ejderha Kraliçesi'nin ilk doğan oğlu ve en büyük çocuğu, kraliyet tahtının ilk sıradaki varisi, insan Güney Toprakları Kraliçesi Kanlı Annwyl ile çiftleşti.

Ateş Ejderhaları: Bir kraliçe tarafından yönetilen Southland ejderhaları, alev soluma yeteneği onların doğal silahıdır.

Frederik Reinholdt: Fridmar Reinholdt'un sekizinci oğlu. Dagmar'ın yeğeni.

Fridmar Reinholdt: Dagmar'ın kardeşi.

G

Gaius Lucius Domitus: Demir ejderha ve batıdan gelen Asi Kral.

Garbhán Adası: Kanlı Annwyl'in güç merkezi.

Ghleanna the Decimator: Branwen'in annesi. Bercelak'ın kız kardeşi. Bram'ın eşi.

Gwalchmai fab Gwyar, Evi: Ejderha soyunun kraliyet adı.

Yakışıklı Gwenvael: (diğer adıyla Cüruf Gwenvael) Dagmar Reinholdt'un eşi, Ejderha Kraliçesi'nin üçüncü doğan oğlu ve dördüncü doğan yavrusu.

H

Haldane: Talaith'in annesi.

I

Buz Toprakları: Kuzey Toprakları'nın çok kuzeyindeki buzla kaplı topraklar.

İmparatorluk Muhafızları: Sefu şehir muhafızları.

Demir Ejderhalar: Yüzyıllar önce Southland ejderhalarından ayrılan ve insan Hükümdarlara hükmetmek için Quintilian Eyaletleri ve Batı Bölgelerine taşınan gümüş ateş nefesliler.

Tehlikeli Iseabail: (nam-ı diğer Izzy) Talaith'in kızı ve Briec'in evlatlık kızı. Annwyl'in ordusunda general. Rhydderch Hael'in seçilmiş şampiyonu.

J, K

Engerek Keita: Ejderha Kraliçesi'nin ikinci doğan kızı, beşinci doğan yavrusu. Ragnar'a bağlı ve

Taht.

Kyvich: Buz Toprakları'nın güçlü cadıları, Nolwennler'in yeminli düşmanları.

L

Layla: Sefu'nun İmparatorluk Muhafızları'nda Yüzbaşı.

Yıldırım ejderhaları: Kuzey Bölgesi ejderhaları, Güney Bölgesi ejderhalarının bir zamanlar düşmanlarıdır, Ejderha Lordları tarafından yönetilen Ordulara bölünmüşlerdir.

M

Macsen: Izzy'nin köpeği.

Vahşi Meinhard: Northland ejderhası ve Kurnaz Ragnar'ın kuzeni.

Mì-runach: Sadece Ejderha Kraliçesi'nden doğrudan emir alan Beserker savaşçıları. Mì-runach'a yalnızca en zor ve ölümcül savaşçılar gönderilir.

Beyaz Morfyd: Ejderha Kraliçesi'nin ilk doğan kızı, üçüncü doğan çocuğu, güçlü bir beyaz cadı ve insan Southland Kraliçesi'nin vasalı.

N

Nolwenn: Çöl Toprakları'nın güçlü cadıları, Kyvich'in yeminli düşmanları.

Kuzey Toprakları: Ejderha orduları ve insan savaş lordları tarafından yönetilen karla kaplı, çorak bölge.

O

Wastrel Olgeir: Kurnaz Ragnar'ın merhum babası, Kraliçe Rhiannon'un eski düşmanı.

Dış Ovalar: Güney Toprakları ve Kuzey Toprakları arasındaki küçük bölge.

P

Pombray: Kraliyet ziyareti.

Q

Quintilian Eyaletleri: Demir ejderhalar ve insan Hükümdarlar tarafından yönetilen Batı Bölgelerinin ana şehri.

R

Kurnaz Ragnar: Olgeirsson Horde'un Ejderha Lordu Şefi, Engerek Keita'ya bağlı.

Beyaz Rhiannon: Güney Topraklarının Ejderha Kraliçesi.

Rhianwen: (diğer adıyla Rhi) Talaith ve Briec'in insan ejderha kızı, Izzy'nin küçük kız kardeşi.

Korkusuz Rhona: Kuzey Toprakları'nın baş demircisi, Vigholf ile çiftleşti.

Rhydderch Hael: Herkesin tanrısı ve baba ejderhası. İnsan tanrıça Eirianwen ile çiftleşti.

S

Samuel: Izzy'nin yaveri.

Kum Ejderhaları: Doğal silahları kum olan Çöl Toprakları Ejderhaları.

Sefu: Büyük Çöl Diyarı şehri.

Sethos: Tehlikeli Iseabail'in doğumundan önce vefat eden öz babası.

Shalin ve Masum: Mate için Ailean ve Wicked, Bercelak ve Rhiannon'un kraliyet çocuklarının büyükannesi.

Adı sonunda Shalin, Kötü Ailean'ın Terbiyecisi olarak değişti.

Kar Ejderhaları: Kabilelere ayrılmış Buz Diyarı ejderhaları, kar soluma yeteneği onların doğal silahıdır.

Güney Toprakları: Ejderha Kraliçesi Beyaz Rhiannon ve insan kraliçe Kanlı Annwyl'in ana bölgesi.

Egemenler: Quintilian Eyaletleri ve Batı Dağları'nın ötesindeki Batı Bölgeleri'nin insan sakinleri.

Sivri uçlar: Buz Diyarı beyaz ejderhalarının takma adı.

T

Talan: Annwyl ve Fearghus'un ejderha-insan oğlu. Talwyn'in ikizi.

Talwyn: Annwyl ve Fearghus'un ejderha-insan kızı. Talan'ın ikizi.

U

Aşağılık Uther: Mì-runach ve kahverengi bir ejderha.

V

Varro: Gaius'un insan generali ve arkadaşı.

Vateria Flominia: Demir Dişi Ejderha ve merhum Derebeyi Thracius'un kızı.

İğrenç Vigholf: Yıldırım ejderhası, Ragnar'ın kardeşi, Korkusuz Rhona ile çiftleşti.

Volkan Ejderhaları: Güney Sınır Bölgeleri yakınlarındaki Kara Dağlar'ın derinliklerinde doğup büyüyen ejderhalar, doğal silahları olarak lav püskürtürler.

W

Batı Atlı Kabileleri: Batı Ovalarında, Güney Topraklarının dışında ve Batı Dağlarının yakınlarında yaşayan göçebe köle tacirleri. Kanlı Annwyl'in yeminli düşmanlarıdır.

X, Y, Z

Zachariah: Izzy'nin baba tarafından büyükbabası.

Zarah: Izzy'nin baba tarafından büyük büyükannesi.

Sefu'nun İmparatorluk Muhafızları'nın eski komutanı.

Bölüm 1

Kraliçelerinden gelen emirler doğrudan ve isabetliydi: Buz Diyarı ejderhalarının yeniden toplanmasını ve kıyılarındaki Kuzey Diyarı ejderhalarına saldırmasını engelleyin.

Kuzey Topraklılar yıllardır kendi başlarının çaresine bakıyor, Diken adı verilen Buz Diyarı ejderhalarını kendi topraklarına geri itiyor ve onları orada tutuyorlardı. Yine de Mì-runach, Sivri Uçlar'ın Kuzey Toprakları'na geri dönmek ve ejderha savaş lordlarının bölgelerini riske atmak için tek seferde tek bir yerde yeterince güç toplamasını engelleyenlerdi.

Yine de kolay olmamıştı. Onlar için değil. Çünkü onlar Mì-runach'tı ve ejderhalar ya da tanrılar tarafından bilinen en sert topraklardan birinde sıkışıp kalmış Ateş Soluyanlar'dı. Sert kışları ve daha da sert insanlarıyla Buz Toprakları. Ama Mì-runach bu yüzden buraya gönderilmişti. Çünkü kendi halkları arasında Mì-runachlar sert ve haşin olarak görülüyordu. Buraya ait değillerdi. Onlar dışlananlar, sorun çıkaranlar, çukur savaşçılarıydı. Mağaranızın yakınında kamp kurmasını istemediğiniz kişilerdi, ama seçenekleriniz tükenirse . . . o zaman onları çağırırdınız.

Öldürenler onlardı. Onurları için. Kraliçeleri için. Ve çünkü hepsi bu işte gerçekten çok iyidiler.

Mì-runach Lejyon Komutanı Angor dağın tepesine indi ve birliklerinin ilerleyişini izledi. Onları eğittiği gibi, hızlı ve sessiz hareket ediyorlardı. Ejderha olabilirlerdi, dünyanın en büyük varlıklarından biriydiler ama bu her yerde tepinmeleri gerektiği anlamına gelmiyordu. Kar ve buz fırtınalarının varlıklarını gizlemesine izin veren Spike'lar gibi değillerdi. Ama Mì-runach fırtınaların, yabancı olmanın ya da başka herhangi bir şeyin kraliçelerinin emirlerinin önüne geçmesine izin vermezdi.

Angor bir kılıç parıltısı gördüğünde biraz gülümsedi ve sonra sanki hiçbir yerde yokmuş gibi mavi bir pençe Spike liderinin kafasını saçlarından yakalayıp geriye çekti. Geniş bir kılıç boynuna saplandı ve Spike'ın sersemlemiş görünmekten başka bir şey yapma şansını ortadan kaldırdı.

Düşman topraklarına doğru kaçmaya başlamak için liderlerinin etrafında toplanmış olan Dikenler donup kaldı, beyaz ve gümüş pullarına kan sıçradı. Ardından Mì-runach saldırdı ve bazılarının günlerdir saklandığı yerin altından çıktı.

Askerleri Spike'ları yok ederken izledi ve bekledi. Çok uzun sürmedi. Savaş için değil, katliam için eğitilmişlerdi. En iyi yaptıkları şey buydu. Uyarı yapmadan, pazarlık etmeden, esir almadan saldırdılar. Toplamda sadece altmış altı kişiydiler ama tam boy bir lejyonun işini yapabilirlerdi ve yapmışlardı da. Ejderha Kraliçesi'nin en ölümcül silahıydılar ve ejderha dünyasında nefret edilip korkuluyorlardı - ve bunun çok iyi bir sebebi vardı.

Angor, takım liderleri önüne indiğinde kalçalarının üzerine oturdu.

"İşimiz bitti," diye rapor verdi içlerinden biri. "Geride kalanları vurmaları için ekibimi gönderdim."

"Güzel. Birkaç gün içinde güneye geri döneceğiz."

"Gerçekten mi?" diye sordu bir başkası, ama tek soran o değildi.

düşünüyordu. Kraliçe, Mì-runach'larını yıllarca Buz Toprakları'nda tutmuştu ama bunu sormak ona ya da diğer Mì-runach'lara düşmezdi. Sadece kraliçeleri tarafından emredileni yaptılar.

"Gerçekten mi?" Başını yana doğru salladı. "Sizler. Gece için harekete geçmeye hazır olun. Bekleyin," dedi Spike liderini öldüren kişiye. "Sen değil. Henüz değil."

Angor kendi eğittiği ejderhaya dönmeden önce diğerlerinin dağdan aşağı inmesini bekledi.

Dürüst olmak gerekirse, yaklaşık on yıl önce Angor'a gitmeye zorlandığında bu konuda hiç umudu yoktu. İşe yaramaz derecede öfkeli ve şaşırtıcı derecede acıydı. Yapmayı reddettiği

En basit görevlerde bile kendini ve kardeşlerini önemli görevler sırasında birden fazla kez riske atmıştı. Ancak Angor tüm bu öfkenin ötesini görebilmiş ve genç ejderhayı kendisine yakın tutarak ilk günden itibaren onu sıkı bir şekilde eğitmişti. Gerektiğinde dövmüş, hak ettiğinde övmüştü. Ve şimdi . . . ?

Ve şimdi o, birçoğunun tanımaktan hoşnutsuzluk duyduğu en kalpsiz, aşağılık ve katil piç kurusu ve tüm Buz Diyarı'ndaki en nefret edilen ejderhaydı.

Çünkü o Alçak Éibhear'dı, bir Southland prensi ve korkunç Mì-runach Takım Liderlerinden biriydi. Aynı zamanda göz kamaştırıcı derecede sadık, inanılmaz derecede zeki ve eşiyle birlikte kendi çocuklarını hiç istemedikleri için Angor'un sahip olabileceği en yakın evlattı.

Kraliyet ailesiyle ilgili tek sorun neydi? Çok okuyordu ve Angor'a göre bu da sorunlarının çoğuna katkıda bulunuyordu. Bütün o lanet kitaplara kimin ihtiyacı vardı ki?

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu mavi ejderha.

"Dikenlerin Kuzey Toprakları'na girmesini ve Buz Diyarı kabilesinin genç lideriyle buluşmasını engelledik. Ama senin ve arkadaşlarının içeri girip o lideri öldürmenizi istiyorum, böylece Sivrisinekler bu öküz saçmalığının bittiğini anlayacaklar."

"Doğru."

"Sadece senin ekibin. Diğerleri benimle gelecek."

"Anladım."

"Sen bulmak onlar yakın o bölgesel hat tarafından Depresyon Dağları ya da her neyse."

Mavi kıkırdadı. "Sanırım Acı ve İstirap Dağları'nı kastediyorsun."

"Evet. Her neyse. Sen git. Lideri öldür ve bu işi bitir. Bu şekilde endişelenmeden eve dönebiliriz."

"Olmuş bilin."

"O zaman sen olabilir git geri için senin Kin, Éibhear aşağılık. Sen geri dön ve anneni gör."

Ejderha durdu, gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Eve git. Anneni gör."

"Neden? Bir sorun mu var?"

"Nankör bir evlat olman dışında mı? Hayır."

"Nankör mü? Onun adına ejderha üstüne ejderha yok
ettim."

"Hoşuna gitti."

Omuz silkti. "Bu doğru."

"On yıl oldu. Annen seni görmeli." "Görüyorum
ki hâlâ anneme ilgi duyuyorsun."

"Ben kraliçeme sadığım. Nedenini biliyor
musun?" "Lütfen bu hikâyeyi tekrar
anlatmayın," diye yalvardı Mavi.

"Çünkü senin o piç baban beni itaatsizlikten idam ettirmek
istediğinde-"

"Muhtemelen sana bir emir verdiğinde baltayla onun
peşinden gittiğin içindi."

"-Annen hayır dedi. Beni değerli gördü. Bunun için son
nefesimi verene kadar ona sadık kalacağım. O yüzden
nankör mavi kışını al ve evine git."

Mavi Angor'u inceledi. "Yani beni kovuyorsun öyle mi?"

"Bir kez Mì-runach, her zaman Mì-runach, evlat. Bilmelisin
ki

Şimdiye kadar. Ama akrabalarından sonsuza dek
kaçamazsın."

"Hiçbir şeyden kaçtığım yok." Dişlerinin bir tarafını
göstererek küçük bir gülümseme verdi. "Artık değil."

"Bunda doğruluk payı var. O yüzden eve git. Anneni gör.
Onu mutlu et. Benim için." Angor genç ejderhadan uzaklaşıp
daha önce gördüğü Buz Diyarı öküzlerine doğru ilerledi.
Savaşçıları öldürürken izlemek onu her zaman acıktırırdı.

"Peki ya Kuzey Toprakları'ndaki işimiz bittiğinde benim
ekibim?" diye seslendi çocuk. "Onları seninle buluşmaları
için önden göndereyim mi?" "Sakın buna cüret etme. O adi
piçleri de yanında götür. Nasıl olsa başka hiçbir ekip onları
almayacak." Pençesini havada salladı. "Eve git, aşağılık

Éibhear. Anneni gör. Akrabalarını gör. Seni yetiştirenlerle
biraz zaman geçir. Bunu bir tatil gibi düşün. Sonra en başta
neden gittiğini hatırla ve Mì-runach'a dön. Biz

Batı Dağları yakınlarında kamp kurduk. En iyi yaptığımız şeyi yapmak için bekliyoruz."

"Öldürmek mi?" diye sordu mavi ejderha Angor'a.

"Bazıları öyle derdi," diye mırıldandı Angor kıkırdayarak.

"Bazıları öyle d e r d i . "

Bölüm 2

Alçak Éibhear -bir zamanlar Mavi Éibhear olarak anılırdı-mangasına doğru yürüdü. Mì-runach dört ila altı kişilik mangalara ayrılmıştı. Angor hepsinin komutanıydı ama bu hiçbirinin imrendiği bir iş değildi.

Birinin Mì-runach olabilmesi için sadece güçlü bir savaşçı değil, aynı zamanda basit emirleri yerine getiremeyen, acımasız, kalpsiz bir piç olması da gerekiyordu. Yüzyıllardır farklı şekillerde var olsalar da, genellikle belirli bir savaş veya muharebe sırasında bir araya gelmiş olsalar da, Mì-runach Éibhear'ın büyükbabası Ailean

-Emir alamayan ama savaş sırasında başını belaya sokmaya degecek bir ejderhanın parlak örneği olan bu ejderha katıldı. Elbette o zamanlar bir isimleri yoktu; bunun yerine, savaşçı olarak tamamen göz ardı edilemeyecek kadar iyi olan ancak hararetli bir savaş sırasında çok sayıda diğer asker ejderhayı yönetmeye çalışırken zavallı bir komutanı tahammül etmeye zorlamak için çok fazla sıkıntı veren "güvenilmez, kalpsiz piçler" olarak biliniyorlardı.

Ejderha Kraliçesi'nin ordusunda emir almamak bir Ejderha Savaşçısı'nı tehlikeli bir yük haline getirirdi. Ancak Mì-runachlar arasında, kişinin güçlü yönlerinin fayda sağlamak için kullanıldığı yerlerde, bu durum o askeri kraliçenin yararlı bir hizmetkârı haline getirirdi. Çünkü Mì-runach, birçoklarının yapamayacağı şeyleri yapardı. Éibhear'ın bunun onları tam olarak ne yaptığını anlaması biraz zaman aldı ama sonunda anladı.... Onlar bir ölüm mangasıydı.

Sivri Uçlular'a yaptıkları gibi, Mì-runach da gece karanlığında gizlice girip mağaralarındaki askerleri katlediyordu. Ya da yeraltına inip savaşın ortasında saldırıyor, liderleri öldürüyor ve gerekirse ordunun geri kalanını yok ediyorlardı. Majestelerinin Ordusu'ndaki pek çok ejderha askeri bu tür bir savaşı

onursuz. Ama Mì-runach'a göre, bira varken onura kimin ihtiyacı vardı? Ve barlar? Ve eğlendirecek kadınlar varken? En iyi yaptıkları şeyi yapmak için çağrılana kadar bütün gün uyuyup bütün gece içebilecekken kimin rütbeye, emirlere, kurallara ve bir sürü günlük göreve ihtiyacı vardı ki?

Mì-runach'ın her gün, her gece savaşa dönmesini sağlayan şey rütbe ve güç değildi. Tanrılar bunun asla rütbe olmayacağını biliyordu. Kan, savaş ve yıkım sevgisiydi. Kraliçelerinin düşmanlarının korktukları kişiler olduklarını biliyorlardı çünkü korkmaları için bir sebepleri vardı.

Kraliyet ailesi Batı Dağları'ndan gelen bir Altın olan İlahi Aidan, "Eee?" diye sordu.

"Kuzey Toprakları'nda son bir görev için yola çıkıyoruz."

"Oh?"

"Evet. Spike lideri Jorgesson'un oğlunu öldürün, çünkü çocuk babasının yerini alabileceğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen Jorgesson'u öldürdüğümüz için bunu yapmak zorunda olduğunu düşündü."

"Doğru. Çocukla işimiz bittiğinde Dark Plains'e gideceğiz. Angor bir süreliğine eve gitmemi istiyor."

Aidan gözlerini kırıştırdı ve az önce boynunu ezdiği ejderhayı yere bıraktı. "Ev mi? Senin mi?"

"Neden böyle söylüyorsun? Sen akrabalarından benden daha uzun süredir uzaktasın."

"Onların benden nefret ettiği gibi ben de akrabalarımın nefret ediyorum." Aidan, gereksiz gibi görünmesine rağmen yumruğunu yerdeki Spike'a vurdu. "Seninkileri seviyor gibisin ama eve dönmenin bunu daha iyi ya da daha kötü yapacağından emin değilim."

"Onlardan hoşlanıyorum." Éibhear bir an bunun üzerine düşündü. "Şey, dişiler. Dişileri severim. . . çoğunlukla."

Liman şehirlerinin yakınındaki dağlardan gelen huysuz bir Kahverengi olan Aşağılık Uther homurdandı ve hırladı - çoğu şeye hırladığı gibi - "Peki siz mutlu aileler oynarken biz ne yapıyoruz?" Dişlerini gıcırdattı ve kollarında tuttuğu Buz Diyarı ejderhasının bacaklarını çekti. Bu sırada çıkan çığlıklar biraz tatsızdı. "Başka bir takıma mı katılıyorsun?"

"Geçen sefer yaptıklarınızdan sonra mı?" Éibhear sordu.

"Bu benim hatam değildi!" Kasap Caswyn yine karşı çıktı. "Beni itip kakmaya çalışmamalıydı. Sen ve şuradaki güzel çocuk gibi havalı bir kraliyet mensubu olmayabilirim."

."

Aidan sıırttı. "Ben çok güzelim."

"-Ama bu, Kızıl bir piçin üzerime yürüyebileceği anlamına gelmez."

"Beni ezip geçmek' derken," diye araya girdi Éibhear, "senden işini yapmanı istemeyi mi kastediyorsun?"

"Ses tonunu beğenmedim, değil mi?" "Bu yüzden kollarını kopardın."

Caswyn'in başı biraz eğildi, siyah kanatları kabardı. "Ses tonun da pek hoşuma gitmedi."

"Evet ama sen zaten Éibhear'ın kollarını koparmaya çalışmıştın," diye hatırlattı Uther ona. "Haftalarca komada kalmıştın."

"Daha çok derin bir dinlenmeydi."

Éibhear gözlerini devirdi ve "Hepiniz benimle geleceksiniz," dedi.

Uther başını kaldırdı. "Kız kardeşlerin de orada olacak mı?"

Onun hevesli ses tonunu taklit eden Éibhear hemen cevap verdi, "Yapacaklar! Babam da öyle!"

Uther'in yüzü düştü. "Oh."

Aidan düşünceli bir şekilde çenesini okşarken bir yandan da arka pençesini önünde yatan Spike'ın kafasına vuruyordu. Tekrar.

Spike çoktan ölmüş olduğu için hâlâ gereksiz görünüyordu. "Baban nasıl Mì-runach olmadı? Yeterince acımasız görünüyor."

"Oh, öyle," diye kabul etti Éibhear. "Ama emir alabiliyor." "Aaaaah," dedi diğerleri.

"Peki seninle gelirsek," diye sordu Caswyn. "Ne yapacağız?"

Éibhear omuz silkti. "Burası Garbhán Adası. İçki ve kadın olacak. Daha ne istiyorsun?" Garbhán Adası, Güney Toprakları'nın insan kraliçesi Kanlı Annwyl'in iktidar merkeziydi. Çılgın hükümdar ve Éibhear'ın en büyük oğlunun eşi.

Kardeşi Fearghus, Annwyl'e hem tapar hem de ondan nefret ederdi, ama Éibhear için o sadece kız kardeşlerinden biri olmuştu.

"Hiçbir şey," dedi Uther. "Ama bu beni üzüyor."

"Ama önce Kuzey Toprakları'ndaki Spike liderinin icabına bakacağız."

Ekibi inledi. "Ne?"

"Kar ve buzdan bıktım," diye yakındı Caswyn. "Mor ve beyazın tonlarından bıktım. Yeniden çimen görmek istiyorum. Ve ağaçlar. Karga olmayan kuşlar."

"Kuzey Toprakları'nda uzun süre kalmayacağız. Sadece biraz öldürmek için yeterince uzun. Siz öldürmeyi seviyorsunuz. Hatırladınız mı?"

"Hatırlıyorum. Ama Northlanderların senden nefret ettiğini unutmuş gibisin," diye hatırlattı Aidan.

"Ice Lander'lardan daha fazla değil."

"Sadece son on yıldır orada olmadığınız için."

İnan bana, eğer yapsaydın, senden daha çok nefret ederlerdi."

"Kız kardeşim Keita'yı görmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla o hâlâ Ragnar'la birlikte Kuzey Toprakları'nda."

"Barbarlar arasında küçük bir zarafet." Aidan iç çekti. "Sanırım bunun da bir değeri var."

Éibhear sürünerek uzaklaşmaya çalışan Dikenleri işaret ederek, "Öyleyse şunları öldürmeyi bitir," dedi. Ekibiyle birlikte bu konuda gerçekten çalışması gerekiyordu. Etkisiz hale getiriyorlar, bazen işkence ediyorlar, sonra da öldürüyorlardı ama etkisiz hale getirme ve işkence sadece zaman alıyordu. Daha hızlı öldürmeleri gerekiyordu, böylece içki ve kadınlara daha hızlı geçebileceklerdi. Dürüst olmak gerekirse, bunu zaten bildikleri düşünülebilirdi. "O zaman yola çıkıyoruz."

Éibhear döndü ve bir Spike'ın diğer takımlardan biriyle savaştığını gördü. Kılıcını çekti ve yardım etmeye gitti. Aidan ona yetişti.

"Oy," dedi arkadaşı.

"Ne?"

"Garbhán Adası'nda seni neyin bekliyor olabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Annemin sevgi dolu sıcaklığı, babamın hayranlığı ve sevgili kardeşlerimin şefkati?"

"Bu konuda ciddi olacak mısın?"

Éibhear kıkırdadı, sonra kılıcını Spike'ın yan tarafına sapladı. Bir Buz Diyarı ejderhasına saldırmanın daha kolay bir yoluydu çünkü kafalarının tepesinden omurgalarına ve kuyruklarının ucuna kadar uzanan kanlı dikenleri vardı. Boştaki pençesini Buz Gezgini'ni boynunun yanından aşağı itmek için kullanırken kılıcı бүktü.

Ejderha son nefesini verdiğinde Éibhear kılıcını çekip manga liderine başıyla selam verdikten sonra arkadaşıyla yüzleşti. "Evet. Beni neyin beklediğini biliyorum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Bu bir insan için çok uzun zaman önceydi. Ayrıca, özür diledim."

Aidan kaşlarını çatı. "Ne zaman? Onu neredeyse on yıldır görmedin."

"Hatırladın mı? Ona bir mektup göndermiştim."

"Oh. Bir şey daha var. mektup. Doğru."

Aidanbaktı kapalı. "Evet, hatırlıyorum."

Hatırlıyorum. Mektubu."

"Gerçi bana hiç cevap vermedi. Kaba inek."

"Evet. Kaba."

"Ama eminim bunu aşmıştır. O mektupta sağlıklı bir miktarda yalvarma vardı. Yalakalığı sever."

"Eminim öyledir."

"Yani endişelenecek bir şey yok." Éibhear aniden sessizleşen arkadaşının omzunu sıvazladı. "Gideceğiz. Akrabalarımın biraz vakit geçireceğiz. Sonra da Angor ve diğer ekiplerle buluşmaya giderken Garbhán Adası ile Batı Dağları arasındaki tüm barlara uğrarız. Fazlasıyla hak ettiğimiz güzel bir tatil olacak."

Aidan sonunda ona baktı. "Ama önce Kuzey Toprakları?"

"Önce Kuzey Toprakları. Yeni Spikes lideriyle anlaşmak için

şu zavallı Yıldırım piçleri."

"Northlander'ları gördüğümüzde onlara böyle seslenebilir miyiz?"

Eminim buna bayılacaklardır."

"O zaman güneye gitmeden önce Keita'yı kontrol edeceğim." "Hâlâ Kuzey Toprakları'ndayken Keita'yı kontrol etmek mi? Tabii ki bu akıllıca mı?"

"Hadi a m a , " diye arkadaşının endişesini geçiştirdi Éibhear. "Uzun zaman oldu. Eminim Ragnar şimdiye kadar beni affetmiştir."

"Doğru." Aidan homurdandı. "Eminim öyledir."

"Size meydan okuyoruz," diye seslendi Dikenlerin lideri, sırtından uzanan parlak beyaz kanatları, başından omurgasına, kuyruğunun ucuna kadar inen beyaz dikenleri, yere değen bir atın yelesi gibi örülmüş beyaz ve gümüş saçlarıyla. "Buna şimdi karar verelim ve bitirelim."

Bu yüzden anlaşmaya varılmıştı. Spike'ın şampiyonu onlarınkine karşı. Ancak Ragnar'ın casuslarından gelen söylentilere göre tüm bunlar sadece süslü bir numaraydı. Genç liderin fikri, Kuzey Topraklıların savaşın bittiğini düşünüp evlerine dönmelerini sağlamaktı, böylece bu liderin birlikleri ve başka bir Başak lejyonu, toprak sınırlarını aşip Kuzey Toprakları'na rahatsız edilmeden girebilecekti. Çünkü Spike'ların aksine, Kuzey Toprakları ejderhaları için onur her şeydi.

Ve bu doğruydı. Onur her şeydi ama aptallık değil. Ragnar, Buz Toprakları'ndaki bağlantılarına ikinci ordunun kendi topraklarına geçmesini ne pahasına olursa olsun engellemeleri için haber göndermişti bile. Bunun halledildiğini bilmek, şu anda önünde devam etmekte olan şampiyonluk yarışmasının tadını çıkarmasını sağladı.

Ragnar şampiyonunun karşı karşıya olduğu ejderhayı inceledi. Ragnar'ın daha önce gördüğü her şeyden daha büyüktü, rahatlıkla iki kale büyüklüğündeydi. Boynunda daha küçük ejderhaların kafalarından yapılmış bir kolye vardı ve pulları sertleşerek kendine has bir zırha dönüşmüştü, ağır nefes alışının sesi yakındaki ağaçları sarsıyordu. Ragnar ejderhanın artık uçabildiğinden bile emin değildi. Tüm bu ağırlık pullarının sertliğiyle birleşince . . .

"Tanrılar," diye fısıldadı Ragnar'ın kuzeni Meinhard yanına. "Bu bir yamyam."

"Bir ne?" Ragnar'ın kardeşi Vigholf sordu.

"Yamyam bir ejderha," diye açıkladı Ragnar. "Kendi türünü yiyor. Bu yüzden böyle görünüyor."

Yamyam savaş mızrağını savurarak şampiyonlarının omzunu hedef aldı. Bu hareketin arkasında büyük bir güç vardı. Küçük bir dağda delik açmaya yetecek kadar. Şampiyon mızrağı pençesiyle yakalayıp tutarken, mızrak sabahın ilk güneşinde parladı.

Yamyam çekiştirerek onu kurtarmaya çalıştı. Hayal kırıklığına uğradı ve kükredi. Diğer pençesini uzattı ve biri ona bir kılıç fırlattı. Kılıcı yakalamış ve şampiyonun boynuna doğru savurmuş. Ama kılıcı tutan pençe yakalandı ve tutuldu.

Her bir erkek diğerini iterken güç güçle savaştı ama ikisi de kıpırdamadı. Yine de yamyamın sabrı kalmamıştı; eğilip ağzını açtı. Şampiyon yamyamın planladığı şeyi beklemedi. Önce kendi alevini serbest bıraktı, alev yamyamın boğazının derinliklerine ulaşarak onu boğdu. Yamyam silahlarını bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi.

Şampiyon silahları bıraktı ve kendi silahına yöneldi. Bir savaş baltası ve bir savaş çekici. İkisini de aynı anda kullandı ve yamyam geri çekilmeye fırsat bulamadan ona doğru savurdu. Önce çekiç kafasına çarparak onu bir tarafa savurdu. Ardından balta aynı tarafa saldırarak omzuna saplandı. Darbe yamyamı yere düşürdü ve birkaç ejderhayı altına hapsetti.

Şampiyon ona doğru uçtu, sertçe yere indi ve hem baltayla hem de çekiçle ona vurdu, yamyam öfkesini kükreyip ayağa kalkarak şampiyonu üzerinden düşürene kadar çoğunlukla yüzüne, boynuna ve göğsüne vurdu. Kendini yukarı sürükledi, şampiyon geri çekilip yolundan çekilmeye çalıştı.

Derin bir nefes alan yamyam, çelikle hiçbir ilgisi olmayan bir silahı serbest bırakmak üzere ağızını tekrar sonuna kadar açtı.

"Kalkanlar!" Vigholf bağırdı ve hepsi kalkanlarını kaldırdı ya da bir yoldaşlarının kalkanlarının arkasına geçti.

Ragnar yamyamın ne şimşek, ne alev, ne su, ne de her ejderhanın içinde bulunan diğer silahlardan birini salmasını izledi. Ama asit. Doğal silahı asit olan diğer tek ejderha Ölümsüz ejderhaydı. Ölümsüzlere silahları tanrılar tarafından verilmişti ama kendilerinden olanları yiyenlerin silahlarının asit olduğu söylenirdi. Mide asidi.

Asit püskürdü, sert çeliğe vurulduğunda kalkanlar cızırdadı ve büyük bir top şampiyona doğru fırladı.

Şampiyon bir kalkan kaptı, yüzünü ve göğsünü korumak için kaldırdı, asidin gücü onu geri itti ve metali yaktı. Kalkanı bıraktı, bakışlarını kaldırdı ve yamyama tekrar saldırdı. Ama aniden geri çekildi, çünkü Buz Diyarlılar'ın giydiği gibi ölü hayvan postlarıyla kaplı başka bir ejderha, şampiyonlarıyla Spike'inkinin arasına düştü.

Ragnar kardeşi ve kuzenine baktı ama onlar da kaybolmuş gibiydi.

"Tuzak mı?" Vigholf sordu.

Eğer öyleyse, bu trajik bir şekilde erken bir tuzaktı. Ragnar'ın hâlâ savaşmaya hazır bir ordusu vardı.

Yamyam ağızını açtı, daha fazla asit salmaya hazırdı ama barbar Buz Gezgini kılığındaki gizemli ejderha aniden döndü ve saldırdı. Mızrağını yamyamın açık ağızına sapladı ve asidini serbest bırakma yeteneğini durdurdu - en azından şimdilik.

Yamyam yere yıkıldı, yabancı sadece deri eldivenlerle kaplı dev ön kollarını kullanıyordu. Ardından büyük elik baltasını tek bir akıcı hareketle başının üzerine kaldırdı ve yamyamın dev boynuna büyük bir güçle indirerek o kalın

Ölçekler. Ve kafasını omurgasından ayırana kadar kesmeye devam etti.

Yabancı kafayı saçlarından tutup hepsinin görebilmesi için havaya kaldırdı ve iyice görebilmeleri için yavaşça bir kez çevirdi. Sonra kafayı yere, kalan Sivri Uçluların pençelerine doğru fırlattı ve kafa yukarı sıçrayıp Sivri Uçluların liderinin burnuna çarptığında kıkırdadı.

Yabancı, Dikenler'den dönüp Ragnar ve akrabalarıyla yüzleşti. Pençeler uzandı ve kürk pelerininin kapüşonunu başından çekti, böylece örgülü mavi saçlar döküldü, deri ve hayvan kemiği parçaları saç tellerine dolandı. Tıpkı Buz Diyarlılar'ın giydiği gibi.

"Belki de bu Buz Gezgini göç etmek istiyordur," diye önerdi Vigholf. "Onu suçladığımdan değil. . . Saçındaki o kemikler bilerek mi yapılmış?"

"Sanırım öyle. Belki de bu bir moda meselesidir. Keita ve elbiseleri gibi."

"Belki de Ice Lander'lar saçınıza kemik taktırıyordur."

Buz Gezgini Ragnar'a doğru yürüdü ve durdu. "Oy."

Tanıdık ses tonuna şaşırarak Ragnar kaşlarını çatı ama kuzeninin savaş baltasını çekip Ejderha Lordu Şefi'ne kabalık ettiği için Buz Gezgini'nin kafasını uçurmasını engellemek için hemen Meinhard'ın kolunu tuttu.

"Evet?" Ragnar sordu.

"Kız kardeşim nerede?"

Ragnar yine kaşlarını çatı. "Nereden bilebilirim ki?"

Buz Gezgini gözlerini kırptırdı. "O ne yaptı? Seni terk mi etti?" Omuz silkti. "Pek çoğundan daha uzun süre dayandın."

Tamamen kafası karışmış ve sinirlenmiş olan Ragnar, kuzeninin kolunu bıraktı ki Meinhard yavrunun kafasını alabilsin ve kanlı Dikenlerle olan bu kanlı savaşı bitirip kanlı hayatlarına devam edebilsinler! Ancak arkalarından gelen bir kadın sesi Meinhard'ın saldırmasını engelledi.

"Éibhear?"

Ragnar, Vigholf'un dişisi Korkusuz Rhona'ya baktı; asker kalabalığı arasında ilerliyor, baş demircileri olarak kendi yaptığı miğferi çıkarıyordu. Çoğu demirci savaşlara katılmazdı ama Rhona o kadar iyi bir askerdı ki Ragnar şikâyet etmedi. Vigholf da kesinlikle şikâyet etmedi, o daha iyi biliyordu.

"Éibhear burada mı?" Vigholf sordu. "Nerede?"

Buz Gezgini'ni işaret etti. "Tam orası."

şoke olan Ragnar önce kardeşine, sonra kuzenine, sonra da çocuğa baktı. İşe yaramaz, gülünç, aşk acısı çeken, kısa bir süre saygı duydukları, sonra da mavi ejderhanın babası onu Ejderha Kraliçesi'nin ordusundaki başka bir birliğe atayana kadar artık tahammül edemedikleri çocuğa.

Ağzı bir karış açık kalan Vigholf başını salladı ve Meinhard, "Olamaz," diye mırıldandı.

"Éibhear?" Ragnar tekrar sordu.

"Evet. Kız kardeşim mi?" diye itti.

"Ne?"

"Keita. Onu hatırlıyor musun? Tanrım, seni terk edeli ne kadar oldu?" diye tersledi ve Ragnar'ı yine kızdırdı. Kaba herif!

"Beni terk etmedi, seni değersiz küçük pislik-"

"O zaman nerede?"

Ağzı hâlâ açık olan Vigholf, Keita'yı korumak için bir tabur askerle birlikte bıraktıkları dağları işaret etti.

"Güzel." Éibhear arkasına baktı. "Mì-runachs-benimle gel." Kuzey Toprakları askerlerinden oluşan kalabalığın içine doğru yürüdü ve geçerken Rhona'nın omzunu okşadı. Ragnar uzun bir süre onu izledi, ta ki Buz Diyarı'nın modasına uygun giyinmiş başka bir Ateş Nefesli önünde durana dek. Bu seferki ona kanla kaplı beyaz bir ejderha başı uzattı. "Bunu mu istiyorsun?"

Ragnar hiç düşünmeden bir zamanların Spikes liderinin kafasını aldı, genç liderin ne zaman öldürüldüğünü merak ediyordu çünkü bir dakikadan kısa bir süre önce oldukça canlıydı.

"Tüm bunların en korkutucu kısmı ne biliyor musun?"
Vigholf diğer üç Mì-runach'ın Éibhear'ı takip etmesine izin vermek için kenara çekilirken sordu.

"Ne?"

"Onu son gördüğümüzden beri, o mavi piç gerçekten daha büyük."

Keita yerde uzanmış yatıyordu, önünde zehirlerle ilgili bir kitap vardı. Her bir türü gözden geçirerek, Sivri Uçlar'ın su kaynağını zehirlemek için hangisinin en iyi şekilde kullanılabileceğini bulmaya çalıştı. Küçük bir tatil için Güney Ülkesi'ndeki evinin sıcaklığına dönmeyi çok istiyordu ama bu gülünç Buz Diyarlılarla sürekli savaşmak bunu imkânsız hale getirmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu Kuzeyliler! Tek yaptıkları savaşmaktı! Sürekli! Sanki her zaman Cadwaladr akrabalarıyla yaşıyormuş gibiydi.

Bir sayfa daha çevirdi. "Oooh," diye iç geçirdi, ihtiyacı olan şey için mükemmel olabilecek bir kök gördüğünde. Ama daha fazla okuyamadan, mağarasını koruyan askerlerden birinin uyarı çığlığını ve ardından savaş seslerini duydu.

Keita hızla pençelerine sarıldı ve biraz Ved kabuğu aldı. Gerekirse bunu ejderhanın ağzına zorla sokabilir ve işini çabucak bitirebilirdi.

Bir Buz Diyarı ejderi mağaranın girişinde sinsice ilerliyordu.

"Keita," dedi, sesi tarif edilemeyecek kadar kısıktı. Onun adını bildiği için şok olmuştu.

Ejderha ona doğru hamle yaptı ama ejderha boş pençesini hızla kaldırarak onu durdurdu. "Beni asla canlı yakalayamayacaksın!" Sonra bu bildiri üzerinde biraz düşündü ve ekledi, "Pekâlâ. Elbette beni canlı yakalayabilirsin. Ama en önemlisi, bu yüze zarar vermemeye çalış." Başını biraz eğdi ve kirpiklerinin arasından yukarı baktı. "Ya da bu güzel dişlere." Sonra gülümsedi.

Ejderha ondan geriye doğru eğildi, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. En azından tiksinti gibi görünüyordu. Yüzündeki o mavi saçlarla bunu söylemek zordu. Bir dakika. . . saçlarının daha beyaz olması gerekmez miydi? Ya da gümüş rengi? Ya da Buz Diyarı'nın karla kaplı dünyasına kolayca uyum sağlayabilecek bir şey?

"Benim, seni küçük aptal," dedi istilacı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki daha önce hiç bir Buz Gezini sikmedim. Ve şimdi de başlamayacağım!"

İstilacı gözlerini kapadı, uzun ve derin bir iç çekti. "Benim... Éibhear."

"Éibhear kim?"

Kılıcını yere attı. "Kardeşin!"

Keita'nın kolları yavaşça iki yanına düştü ve önündeki ejderhaya bakarken ağzı açıldı. Sonra da mağaranın duvarlarını sarsan bir kahkaha patlattı.

"Kendi kardeşini nasıl unutursun?"

"Beni suçlamayın!" Keita onun histerik ve dürüst olmak gerekirse oldukça sinir bozucu kahkahaları arasında tartıştı. "Ejderhalar ya da tanrılar tarafından bilinen en aşağılık barbar gibi görünürken seni nasıl tanıyabilirdim ki?"

"On yıldır Buz Diyarı'ndayım, seni züppe inek! Karışmak zorundaydım."

"Şey ... karışım yaptın."

Tiksinen Éibhear gitmek için döndü. Geldiği için üzgündü. Ama bir adım bile atmadan Keita ön kolunu tuttu ve onu yakaladı.

"Özür dilerim." Hâlâ gülüyor olmasına rağmen. "Özür dilerim." Onun önüne geçti ve kollarını göğsüne doladı. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Gerçekten mi? Bunu söylemek biraz zordu."

"Oldukça büyümüşsün, küçük kardeşim." Başı geriye düştü, böylece ona bakabildi. "Kollarımı sana dolayamıyorum bile! Dev gibisin!"

"Ben o kadar büyük değilim."

"Umarım sonunda büyümeyi bırakmışsındır, yoksa dünyayı kaplayabilirsin yakışıklı, görkemli kardeşim."

"Sentor boku gibi basmakalıp sözlerinle beni kandıramayacaksın," diye mırıldandı, kollarını onun etrafına dolayıp sıkıca sarılırken bile. "Ne kadar tatlı davranırsan davran. Engerek Keita hakkındaki gerçeği biliyorum."

"Elbette biliyorsun. Sen dünyanın en güçlü ejderhalarının prensisin. Daha azını beklemezdim." Başını onun göğsüne yasladı ve iç çekti. "Peki seni buraya getiren nedir?"

"Northlanderlar için yamyam bir ejderha öldürmeye geldim, sonra biraz eve gideyim dedim. Bir süredir gitmemiştim."

Kız kardeşinin kendisine karşı gerildiğini hissetti. "Eve mi gidiyorsun?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Huh." Geri çekildi, onun etrafında dolaştı. "Annem biliyor mu? Ya da Fearghus ve diğerleri?"

"Hayır. Neden?"

"Oh ... şey, sanırım senin de dahil olmanı istedikleri çok önemli bir görev var."

"Ne görevi?"

"Tüm detaylardan emin değilim ama öğrenebileceğime eminim. Ama sanırım eve dönmeden önce bunu halletmeniz gerekecek."

"Gerçekten mi?" Éibhear kız kardeşini görebilmek için yavaşça döndü.

"Evet. Üzgünüm aşkım. Eve gidip herkesi görmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Bu görevin hiç zaman almayacağından eminim."

"Sence ne kadar sürer?"

"En fazla iki, üç hafta. Sonra evde olabilirsin ve hep birlikte biraz zaman geçirebiliriz."

"Yalan söylüyorsun, Keita."

Keita nefesini tuttu ve dönüp ona baktı. "Éibhear! Bana nasıl böyle bir şey söylersin? Bana mı?"

"Çünkü ne zaman yalan söylediğini biliyorum. Ve yalan söylüyorsun. Görevlendirme falan yok. Olsaydı, komutanım bana söylerdi. O zaman sorum şu: Neden eve dönmemi istemiyorsun? On lanet yıldan sonra?"

"Tabii ki eve gitmeni istiyorum. Git! Görevlerini boş ver. Eminim herkes seni gördüğüne çok sevinecek, küçük kardeşim."

Éibhear ön kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve arka pençesinin bir tırnağına vurdu. "Söyle bana Keita" -ve neredeyse yalvardığını biliyordu çünkü o kadar sinirlenmişti ki

-"Bana bunun Izzy ile bir ilgisi olmadığını söyle."

"Ne? Tabii ki hayır! Bunu sormak bile çok saçma. Izzy'nin herhangi bir şeyle ne ilgisi olabilir ki?"

Yine kız kardeşinin yalan söylediğini biliyordu. Bunun Izzy ile ilgisi vardı.

Küçük Tehlikeli Izzy. En azından onunla ilk tanıştığında böyle düşünmüştü. O zamanlar sadece on altı yaşındaydı. Güzel ama beceriksizdi. Uzun bacakları ve hantal kolları vardı. Ve bir çocuk. Daha da kötüsü, yeğeni. Hayır. Kan bağı yoktu. Ama erkek kardeşi Izzy'nin annesini kendine eş olarak almış ve tüm aile hem anneyi hem de kızı kendi çocukları olarak kabul etmişti. Izzy o garip, çelimsiz çocuk olarak kalsaydı sorun olmayacak bir şeydi bu. Ama öyle kalmadı, değil mi? Büyümeye devam etti, neredeyse her gün daha da güçlendi ve güzelleşti. Akrabası her şeyi kendi haline bıraksaydı muhtemelen sorun olmayacak bir şeydi bu.

Ama o zaman da yapmamışlardı, şimdi de yapmayacaklar gibi görünüyor.

"Izzy?" Ragnar mağaraya girerken Meinhard ve Vigholf'un da arkasında olduğunu söyledi. "Onu bizim yerimize o mu alacak?"

Keita hafifçe irkildi, ama Éibhear bunu gördü ... ve sırtıttı.

"Ah, onu ben alırım," diye çabucak teklif etti Éibhear, kadının hangi cehennemde olabileceğini bile bilmeden ve uzaktan bile umursamadan.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Keita, sesinde panik vardı.

Vigholf mağaranın dışını işaret etti. "Muhafızlara ne yaptın evlat?"

"Yoluma çıktılar," diye açıkladı Éibhear kız kardeşine yeniden odaklanmadan önce. "Peki ben neden sevgili yeğenimi almaya gitmeyeyim?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"Muhafızlara gerçekten kim olduğunu söyledin mi?" Vigholf devam etti.

"Öyle hissetmedim. Ve 'Çünkü ben öyle dedim' cümlesinin sana bu iyiliği yapmama izin vermemen için yeterince iyi bir sebep olduğunu sanmıyorum."

Keita'nın gözleri Éibhear'a dikildi ve Éibhear da onun gözlerine dikildi.

Vigholf, "Belki de onlara saldırmadan önce kız kardeşine sormalarını isteyebilirdin," diye önerdi.

İçini çeken Éibhear bağırdı, "Aidan! Hâlâ nefes alıyorlar mı?"

"Evet. Öyleler." Üç Mì-runach mağaraya girdi, Aidan durup bir omzuyla giriş duvarına yaslandı. "Ve hâlâ tüm parçalarına sahipler. Bu bizim için oldukça iyi."

Éibhear Vigholf'a baktı. "Şimdi mutlu musun?" "Pek değil."

"Biz yeğenimle ilgileneceğiz. Sen eve gidebilirsin," diye ısrar etti Keita.

Éibhear biraz gülmekten kendini alamadı. "Gerçekten beni ondan uzak tutmaya mı çalışıyorsun? Bunca zaman sonra?"

"Sadece ben değilim kardeşim ve bunu Izzy'nin iyiliği için yapıyoruz."

"Hadi ama Keita. Bu uzun zaman önceydi. Ve ben özür diledim."

"Peki bunu ne zaman yaptın? Onu on yıldır görmedin!"

"Beş yıl önce ona bir mektup yazdım ve özür diledim." "Uh . . ."

Éibhear omzunun üzerinden Aidan'a baktı. "Uh ... ne?" Caswyn Aidan'a baktı ve "Ona söylemedin mi?" diye sordu. "Bana söylemek mi? Neyi söylemedim?"

"Hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmedi."

"Hiç doğru zaman gelmedi mi? Neler oluyor?"

Aidan Éibhear'a baktı ve sonunda itiraf etti: "Mektubunu yaktık."

Keita verdi a Şok oldum gülmek olarak
Éibhear karşı karşıya yoldaşları.

"Ne yaptın?"

"Kızma. Senin için en iyisi buydu."

"Izzy'ye yazdığım mektubu yakmak nasıl benim yararına oldu?" "Onun yerine gönderilmesine izin verebilirdik."

"Dişiler bundan nefret eder," diye açıklama gereği duydu Uther. "Bir mektup. Eğer bunu yüzüne söyleyemiyorsan, hiç zahmet etme."

"Öyleyse gidip onu alalım," dedi Aidan, Éibhear'a göz kırparak. "Garbhán Adası'na giderken bunu yüzüne karşı söyleyebilirsin."

Éibhear kız kardeşine baktı. "Sanırım Izzy'yi ben alacağım. Böylece konuşabiliriz."

Keita'nın gözleri şaşdı oldu. "Neden bu kadar zor olmak zorundasın?" "Bu kan bağında var."

"Bu artık yeterince iyi bir mazeret değil!"

Éibhear uzandı ve kız kardeşinin yanağını okşadı. "Seni iyi gördüğüme sevindim kardeşim." Döndü ve çıkışa doğru yöneldi. "Izzy'yi nerede bulabilirim?"

"Onu Blathnat Ormanları'nda devlerle savaşırken bulacaksın," diye yanıtladı Ragnar.

Éibhear durdu ve Kuzey Diyarı Ejderha Lordu'na baktı. "Çünkü Izzy'yi neden Garbhán Adası'na geri götürdüğümü soracak."

"Hala onu almamalısın diyorum-" Keita tekrar itiraz etmeye başladı ama Ragnar pençesiyle onun burnunu kapattı ve Éibhear'a başını salladı.

"İyi yolculuklar. Birkaç gün içinde Garbhán Adası'nda görüşürüz."

Éibhear, Ragnar'ın sorusuna cevap vermediğini fark etmekle kalmadı, Yıldırım'ın sorusuna cevap vermeyeceğini de biliyordu. Kaç kere sormuş olursa olsun. Öyleyse neden zahmet etsin ki? Bunun yerine, Izzy'nin izini sürmek ve beş yıl önce yaptığını düşündüğü şeyi yapmak için yola koyuldu.

Éibhear ve tehlikeli arkadaşlarından oluşan maiyeti gittikten sonra Keita, dostunun pençesini burnundan çekip ona doğru döndü. "Bunu neden yaptın?"

"Ben bir sorun görmüyorum Keita."

"Tabii ki bilmiyorsun." Pençesini aptal Northland erkeklerine doğru savurdu. "Hiçbirinizin yok!"

"Éibhear nereye gidiyor?" Rhona mağaranın içine doğru yürürken sordu.

"Bu aptallar-"

Vigholf kaşlarını çattı. "Ne demek 'bu aptallar'?" "-

Eibhear'ı Iseabail'i alması için gönderdi."

Rhona durdu ve Vigholf'la yüzleşti. "Ne yaptın?"

"Ben yapmadım. Ragnar yaptı."

Ragnar tiksintiyle içini çekti. "Zayıflığın beni hasta ediyor, kardeşim."

Vigholf omuz silkti. "Günümü geçirmek için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum."

"Sizi gidi sizi," dedi Rhona alaycı bir sesle. "Siz Northland'liler hiçbir şeyi unutmuyorsunuz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Rhona."

"Bu hala kuzeninin kanadını ve boynuzlarını kaybetmesiyle ilgili, değil mi?"

"Bu çok uzun zaman önceydi," dedi Vigholf. "Asla tutunabileceğimiz bir şey değildi."

"Yine de en azından özür dileyseydi iyi olurdu."

"Sizi piçler," diye iç geçirdi Rhona, başını sallayarak. "Hepiniz . . piçler."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye hırladı Keita. "Ve umurumda da değil. Sadece hepinizin bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum!"

"Çocuk artık bir yavru değil Keita," diye karşı çıktı Ragnar. "O yüzden neden öyleymiş gibi davrandığınızı anlayamıyorum."

"Ama Izzy-"

"Kesinlikle artık bir çocuk değil. Artık değil. Bu yüzden onu kardeşinden korumaya çalışmayı bırak."

Keita kalçalarının üzerine oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve meydan okudu: "Peki koruduğumuz kişinin Izzy olduğunu nereden çıkardın?"

Üç Northland erkeği sırttı ve Ragnar o kadar sahte bir masumiyetle konuştu ki arka dişleri sızladı. "Oh ... bu seni ilgilendirir miydi?"

"Sana söylemiştim kuzen," diye iç geçirdi Rhona, birkaç kasa biraya doğru ilerlerken. "Piçler. Hepsi."

Bölüm 3

Dört Mì-runach, yüzlerini gizleyen Buz Diyarı kürkü pelerinleri ve zincir zırh tozlukları ve gömlekleri içinde, bir savaşın sürdüğü dağların yarım halkası ile uçsuz bucaksız bir orman arasında sıkışmış vadiye bakan sırtta duruyordu.

"İçeri girmek için savaşmak zorunda kalacağımızı bilmiyordum," dedi Aidan.

şikayet etti. "İçeri dalıp çıkacağımızı umuyordum." "Bugün böyle bir şey olmayacak."

Yanlarından bir savaş çılgılığı duyuldu ve Uther döndü, onlara doğru koşan erkeğin karnını kılıcıyla deşti ve cesedi birkaç metre geriye fırlattı.

Éibhear iç çekti. "O Annwyl'in adamlarından biriydi." "Ah." Uther omuz silkti. "Özür dilerim."

"Annwyl'in askerleri kırmızı ve gümüş rengine. Düşmanlar dev, yani derileri yeşilin çeşitli tonlarında ve insan değiller. Yani anlaması çok zor olmamalı."

"Neden devlerle savaşıyorlar?" Caswyn sordu.

"Annwyl bir keresinde bir çukur dövüşünde devlerle savaşmak zorunda kaldı. Şimdi devlerden nefret ediyor."

"İlginç bir kadın, insan kraliçeniz."

Éibhear biraz yürüdükten sonra tepeden aşağı inen ve savaşın içine doğru giden bir patika buldu. Tehdit edilmedikleri sürece savaşa pek karışmadan yürürlerken Aidan ona "Peki şu meşhur Izzy hangisi?" diye sordu.

"Anlayamıyor musun?"

"Anlayabiliyorum." Caswyn durdu, siyah bir ata binmiş savaşçı bir kadını işaret etti, etrafındaki adamlara emirler verirken kılıcı parlıyordu.

Aidan güldü. "Yakınından bile geçmedi."

"Neden olmasın? Bir kraliçenin ordusunu savaşa götüren gerçek bir asker gibi görünüyor."

"Sorun da bu zaten. Éibhear hiçbir zaman kimsenin 'doğru' olanı yapmasıyla ilgilenmedi."

"O zaman kim?"

Aidan savaşı gözden geçirdi ve sonunda gülümseyerek işaret etti. "O."

Hepsi onun işaret ettiği yere baktı ama Éibhear'ın görebildiği tek şey bir grup devin sopalarıyla bir şeyi dövdüğü oldu. Sonra bir çığlık duyuldu ve o devlerin ortasından bir kalkan çıktı, onları geri itti. Ve tüm o yeşil etin ortasında o durdu. Uzun boylu ve gururluydu. Artık ne yıllar önce tanıştığı genç kız, ne de yanından uzaklaşıp gittiği genç askerdi.

Artık farklı biriydi. Yaralı, bereli ve kan içinde, uzun kalkanını ileri doğru iterek birkaç devi daha yolundan çekti. Solundan başka bir dev ona doğru savruldu. Izzy kolunu kaldırdı ve elindeki sopayı yakaladı. Hırlayarak silahı devden çekip aldı ve ona dönerek karnına tekme attı. Kalkan elinden çekildi ama bu onu sopayı iki eliyle kavramak için serbest bıraktı. Sopayı savurarak bir devi yere düşürdü; sonra sopayı yukarı kaldırıp devirdi ve silahın çivili başını devin yüzüne indirdi.

Çığlık atarak sopayı kafatasından söktü ve başka bir saldırganı indirdi. İşte o zaman Caswyn Éibhear'a baktı. "Evet. Aidan haklı. Aidan haklı. Bu o olmalı."

* * *

Iseabail, Talaith ve Briec'in Kızı, Gwalchmai fab Gwyar Hanedanı'nın Çiftleşme Yoluyla İnsan Prensesi ve Garbhán Adası ve Karanlık Ovalar Kraliçesi Kanlı Annwyl'in Sekizinci, On Dördüncü ve Yirmi Altıncı Lejyonlarının Generali, kafasına doğru savrulan çakmaktaşı baltayı savuşturdu ve elindeki sopayı onu öldürmeye çalışan devin bacaklarının arasına soktu.

Ciyakladı ve dizlerinin üzerine düştü. Izzy çivili sopayı devin vücudundan söküp çıkardı, sonra da şimdi kendi boyuna daha yakın olduğu için tekrar kafasına indirdi.

Son iki aydır kanlı ve çirkin bir savaş olmuştu ama Izzy sonun yaklaştığını umuyordu çünkü sonunda ogre liderine karşı bir şans elde edeceğine inanıyordu. O öldüğünde, ordusunun geri kalanı da düşecekti.

Böylece başka bir ogreyi yere serdi, kafasını hedef alan çakmaktaşı bir baltadan kurtuldu ve iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle bir diz kapağını ezdi, hepsi de o lanet ogre liderini bulma umuduyla.

"Iz!"

Izzy ejderha kuzeninin çığlık çığlığa uyarısını duydu ve arkadan saldıran devden kaçınmak için zamanında yoldan çekilebildi, ancak çakmaktaşı baltasının bıçağı kolunu kesti. Yara neredeyse anında kanamaya başladı ve dikilmesi gerektiğini biliyordu. Ama şimdi bunun için endişelenmeyi reddediyordu. Ogre lideri nihayet görüş alanındayken olmazdı. Onu yaklaşık üç metre öteden görebiliyordu. Çok yakındı.

Izzy döndü, sopayı savurdu ve kaçmaya çalışan arkasındaki piçin boynuna indirdi. Adam yüzüstü yere düştü ve Izzy kılıcını çekip canavarın kafasının arkasına sapladı.

"Izzy."

Adının tekrar söylendiğini duydu, bu sefer kuzeni Branwen'inkinden çok daha farklı bir sesle, ama tekrar saldırıya uğradığı için bunu duymazdan gelmek zorunda kaldı. Tanrım, devler gelmeye devam ediyor.

Hâlâ sol elinde tuttuğu sopayı kullanarak yüzünü hedef alan çakmaktaşı gürzü engelledi ve kılıcıyla devin uyluklarındaki kalın atardamarları kesti. Dönüp kılıcını bir kez daha savurdu ve bir boğazı kesti, sonra tekrar dönüp savurdu ama kılıcı çok büyük bir savaş baltası tarafından durduruldu. Silahın bir ogreye ait olmadığını biliyordu. Onlar sadece çakmaktaşı silahlar kullanırdı ve ölümcül olmalarına rağmen

genellikle kabaca yapılırdı. Bu gerçek bir demirci tarafından dövülmüş iyi yapılmış bir silahtı.

Bunun üzerine Izzy hâlâ elinde tuttuğu sopayla dizlerine vurdu. Ağır çakmaktaşı temas etti ve balta kullanıcısının yüzünü ve vücudunu kaplayan ağır kürk pelerininin altından öfkeli bir hırıltı yükseldi.

"Izzy! Dur!"

Emri duymazdan geldi ve bıçağı tekrar savurdu. Eldivenli büyük bir el uzandı ve onu geri itti.

"Kahretsin, Izzy! Benim!" Pelerininin kapüşonunu geri çekerek yakışıklı yüzünü ve koyu mavi saçlarını ortaya çıkardı. Saçlarının bir kısmı deri şeritler, tüyler ve küçük hayvan kemikleriyle örülmüştü. "Ben Éibhear."

Izzy dürüstçe, "Evet," diye cevap verdi. "Biliyorum."

Sonra kolunu geri çekti ve elindeki kılıcı doğrudan adamın kafasına fırlattı.

Éibhear cüssesi nedeniyle oldukça yavaş olduğuna inanıldığını biliyordu. Hantal, onu ayakta durmaktan başka bir şey yapmazken görenlerin sık sık kullandığı bir kelimeydi. Yine de o anda, ne yaptığını çok iyi bilen bir kadın tarafından fırlatılan kısa kılıcın üzerine doğru geldiğini gördüğünde, Éibhear herkesin yanıldığına hiç bu kadar minnettar olmadığını söyleyebilirdi. Hızlıydı. Çok hızlıydı. Ve bu hız, saniyeler içinde yere düşebilmek, hayatını gerçekten kurtarmıştı.

Yere düştüğünde başını kaldırdı ve Izzy'nin ona doğru koştuğunu gördü. Izzy'nin işini bitirmeye mi yoksa onu tekmelemeye mi geldiğinden emin değildi ama onu savuşturmak ya da aleviyle - aptalca - patlatmak düşüncesi aklının ucundan bile geçmedi.

Nedenini asla bilemeyecekti.

Izzy ona ulaştığında kısa kılıcını kemerinden kaptı ve bir ayağını omzuna atarak sıçradı. Bu ayağını kendini fırlatmak için kullandı ve

ve havada dönmeye başladı. Éibhear döndü ve Izzy'nin çoğu insan erkeğinin kaldıramayacağı kılıcı kaldırıp Éibhear'ın arkasında duran dokuz metrelik deve saplamasını izledi. Izzy'ye o kadar odaklanmıştı ki, boynunda zincirle asılı bir insan kafatası taşıyan koca piçin farkında bile değildi.

Ama kılıç kafasının tepesine gömülmüş olsa bile, dev henüz ölmemişti. Izzy orada asılı dururken ona hırlıyor ve tersliyordu ve işte o zaman Izzy yeşil piçle konuştu. Éibhear'ın onun ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama devin bildiğinden emindi. Ve kelimeler o kadar gırtlaktan, o kadar iğrenç geliyordu ki, onun devlerin kadim dilini konuştuğunu biliyordu.

Izzy işini bitirdiğinde kılıcı bıraktı ve yere düştü. Devın karnına attığı sağlam bir tekmeyle onu sırt üstü yere serdi ve gözlerinin içine bakabilecek hale gelene kadar etrafında yürüdü. Hâlâ elinde tuttuğu sopayı iki eliyle kavrayarak başının üzerine kaldırdı ve bir kez indirerek devin suratını parçaladı.

İşte o zaman Éibhear bunun ogre lideri olması gerektiğini anladı çünkü hayatta kalan tüm ogreler savaşmayı bıraktı ve muhtemelen başka bir lider seçmek ve yeniden toplanmak için dönüp uzaktaki dağlara doğru koşmaya başladı. Izzy, Éibhear'ın bıçağını ölü liderin kafasından çekerken bunu biliyor gibiydi.

"Hepiniz!" Izzy, Éibhear'a doğru geri yürürken seslendi. "Mağaralara ulaşmalarına izin vermeyin. Hepsini öldürün! Şimdi kımıldayın!"

Izzy, Éibhear'ın yanında durdu ve ona baktı. "Neden buradasın?" diye sordu.

"Seni eve getirmek için."

"Yapamam." Bıçağı adamın karnının üzerine bıraktı, Éibhear bıçak muhtemelen hayati bir şeyi kesmeden önce zar zor yakaladı. "Bitmedi."

Ondan uzaklaştı ve geriye dönüp bakmadan onu başından savdı. "Teğmen Alistair." Tam insan bir erkek

ona doğru at
sürdü.

"General!"

"Adamları topla. Yaralıları şifacılar götürmek için birkaç kişi çekin. Ölülerle sonra ilgileniriz. O devlerin, ay gökyüzünde yükselmeden önce yeşil derili atalarıyla cehennemde buluşmalarını istiyorum. Anladınız mı?"

"Emredersiniz,

General."

"Gidin."

O atını sürdü ve başka bir kadın Izzy'nin yanına geldi. "Fionn. Nasıl görünüyoruz?"

"Güzel, Iz. Ama Güney Vadisi'nde hâlâ biraz savaş var."

"Bir birlik al ve onları yere ser." "Kolunuz, General," diye itti kadın, Fionn.

"Evet, evet. Biliyorum, Albay. Bununla ilgileneceğim." Güldü ve kadını el sallayarak uzaklaştırdı.

Sonra, Izzy ona bir daha bakmadan, onu orada öylece bırakıp gitti.

"Neden bu kadar şaşırmış görüldüğünü anlamıyorum," dedi yanından bir ses ve kuzeni Branwen'in yüzüne baktı. "Ne yapmasını bekliyordun ki? Dizlerinin üzerine çöküp tam burada sikini emmesini mi?"

Aklından geçmişti.

Bölüm 4

Izzy çadırına girdi, yaveri de hemen arkasındaydı.

"Bilmiyorum da ne demek?" Samuel sordu.

"İki tonluk bir hayvanı nasıl kaybedersiniz?"

Adamın sorusu karşısında omuz silkti, her zamanki öfkesi ve kızgınlığı onu eğlendirmişti. Bir sürahi taze suya uzanarak, "Macsen'le birlikte gitti," diye ekledi.

"Atımızın o aşağılık, iğrenç hayvanla gitmesine izin mi verdin?"

"Yalnız mı?"

"Bahsettiğin benim köpeğim."

"O şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce gördüğüm hiçbir köpeğe benzemiyor." Sam ona baktı ve yüzünü buruşturdu. "Dövüşte bu kadar iyi olan biri için çok fazla darbe alıyorsun."

"Biliyor musun, seni itaatsizlikten kırbaçlatabilirim. ve tam bir ahmak olmak."

"Gerçekten mi? Peki benim yerime kimi alacaksın?"

"Şey-"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çelik göğüs plakasını tutan deri kayışları çözdü. "Savaşa dönmeden önce bunlardan bir tanesine daha ihtiyacın olacak."

"Şey-"

"Ben halledeceğim. Marcus hâlâ seninle uğraşmayı reddediyor." "İri yarı bir demirciye göre son derece hassas."

Sam tiksintiyle iç geçirerek ekledi, "Ve birinin o kolu dikmesi gerekecek. Ben şifacıyı çağırayım." Çıkışa yöneldi ama çıkmadan önce durdu ve Izzy'ye ters ters baktı. "Ben dönene kadar kımıldama."

Tabii ki, arkasını döndüğünde Izzy kıpırdanmaya başladı, omzunun üzerinden ona baktığında durdu.

Onun gülmemeye çalıştığını görebiliyordu ve yeni zırhını almak için dışarı çıkmadan önce ona göz kırptı.

Yorgun omuzlarını geren Izzy önce kendine içmek için bir bardak su doldurdu, sonra da kanayan koluna dökmek için bir bardak daha doldurdu. Acıyordu ve kaybediyor gibi görüldüğü kan miktarı konusunda endişelenmeye başlamıştı ama sonra bunun için endişelenmek yerine kendine bir fincan bira doldurmaya karar verdi. Belki de bira yaraya iyi gelirdi.

Elinde içkisiyle en sevdiği koltuğuna doğru yöneldi, zihni şimdiden bu bölgedeki devlerin işini bitirmek için bir sonraki hamlelerini planlarken bir yandan da sırt üstü yatmış ve çok lezzetli görünen büyük, mavi, aptal bir ejderhanın görüntüsünü zorlamaya çalışıyordu.

Piç kurusu. Burada ne işi vardı ki? Onu hiç görmediği on yıldan sonra, aniden ortaya çıkmıştı. Hayatına geri dönmüştü. Ne kadar sinir bozucu!

Döndü, sandalyesine çökmek üzereydi ki aniden artık çadırında olmadığını fark etti. Aslında yanılıyor da olabilirdi ama artık kendi dünyasında değil, gördüğü en güzel vadide olduğundan nispeten emindi. Ama yalnız değildi.

"Merhaba, küçük Izzy."

Izzy yavaşça döndü ve arkasındakiyle yüzleşti. Ve arkasındaki şey bir tanrıydı. Özellikle de bir ejderha tanrısı. Siyah pulları, devasa kafasında on iki boynuzu ve ejderha panteonundaki her renkle çizgili uzun siyah saçları vardı. Keşke onun yeraltı dünyasından gelen çirkin bir iblis olduğunu söyleyebilseydi, ama o her zamanki gibi güzeldi.

"Kolun," dedi bir pençesini yarasına doğrultarak. "Çok kan kaybediyorsun." Kız bir şey söylemeyince pençesini kolundan aşağı çekti ve kız onu iyileştirdiğini hemen anladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Kız buna da cevap vermeyince-"Izzy? Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Ona söyleyecek bir şeyi var mıydı? Madem sormuştu.

"Nerede o?" Éibhear kuzenine sordu ve cevap olarak Branwen kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarını büzdü ve homurdandı.

"Bir cevap istiyorum kuzen."

"Ben de daha uzun bir kuyruk istiyorum ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?"

Éibhear'ın gözleri kısıldı. Kuzeni üç yıl önce Denemeleri geçerek resmen seçkin Ejder Savaşçılarından biri olmuştu. Ve o zamandan beri, görünüşe göre, oldukça züppe bir inek haline gelmişti.

"Belki de ben ve arkadaşlarımla onu bulana kadar insan kampınızı parçalamamızı istersiniz?" Éibhear sordu. "Çünkü yapacağımı biliyorsun."

"Arkadaşların," diye alay etti. "Mì-runach."

"Bu ses tonu gereksiz görünüyor," diye şaka yaptı Aidan. "Kapa çeneni kraliyet ailesi."

"Éibhear da bir kraliyet mensubu."

"O bir akraba, bu yüzden kusurunu görmezden geliyorum."

"Ben bir kraliyet mensubu değilim." Hepsi Uther'e baktı ve o da omuz silkti. "Şey . . . Ben değilim."

Brannie içini çekti ve tekrar Éibhear'a odaklandı. "Burada ne yapıyorsun, Éibhear?"

"Bunu Izzy ile konuşmak bana düşer."

Brannie'nin büzülmüş dudakları geri döndü, bir ayağı yere vuruyordu. Ailesindeki dişilerin ne kadar inatçı olabileceğini bilen Éibhear, adamın panikle attığı çığlığı duymazdan gelerek insan askerlerden birini boğazından yakaladı ve kuzeninin yüzüne doğru kaldırdı.

Kadın homurdandı. "Eğer Izzy seni görmek istiyorsa-"

Éibhear tutuşunu sıkılaştırdı ve asker tekmelemeye ve Éibhear'ın parmaklarını boğazından çekmeye çalışmaya başladı.

Brannie tiksintiyle, "Ne kadar adi bir piç oldun sen," diye hırladı.

"Izzy. Şimdi. Beni ona götür." "Önce onu yere bırak."

Éibhear askeri fırlatıp attı ve kuzenine hareket etmesini işaret etti. Kuzeni hareket etti ama omzunun üzerinden "Tıpkı baban gibi olmuşsun!" diye bağırmadan önce değil. Brannie'nin ardından bakakaldı. "Bu çok kabaydı."

"Ve sonra," diye devam etti Izzy tanrının önünde volta atarken, "Annwyl'i rızası dışında hamile bırakmakla kalmadın, aynı zamanda sana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettin!"

Rhydderch Hael sırtüstü yatmış, bakışlarını gökyüzüne dikmiş, sinirli iç çekişleri onu sürüklediği dünyada yankılanıyordu.

"Yani, bunu kim yapar?" diye sordu. "Sonra da Annwyl'i ölümden döndürmek yerine ikizlerini ondan almayı planladın, ki ikimiz de bunu yapabileceğini biliyoruz, ama sevgili tatlı Dagmar Teyzem seni kızdırınca onu ve çocukları Minotorlarla dolu bir çukura attın!"

"Biliyor musun Izzy, hafızam mükemmeldir. Her şeyi hatırlıyorum.
_"

Parmağıyla onu işaret etti. "Konuşmamı istedin ... o yüzden konuşuyorum!" Tekrar adımlamaya başladı ve devam etti, "Ve sonra ..."

* * *

Éibhear Brannie'yi bir çadıra kadar takip etti ama etrafına bir göz atıp kollarını kaldırdı. "Hangi cehennemde o?"

"Bilmiyorum."

Adam başını eğdi ve kadın ellerini kaldırdı. "Onu bulacağım. Onu bulacağım." Onu iterek geçti. "Adi," diye tersledi dışarı çıkmadan önce.

Éibhear sinirli bir şekilde iç çekerek çadırın etrafında yürüdü. Görünüşe göre Izzy hâlâ dağınık bir kadındı. Her yerde silahları vardı. Ve her türden. Sadece bir savaş baltası değil, tüm farklı ordulardan savaş baltaları vardı.

karşı karşıya gelmişti. Ayrıca bir dizi uzun kılıç, kısa kılıç, kavisli kılıç, tırtıklı kılıç ... kadın kılıçları seviyordu. Kan ve irinle kaplı giysiler yere saçılmıştı ve kraliçesinden ve Annwyl'in ordusundaki diğer generallerden gelen bir sürü mektup etrafa saçılmıştı. Yine de yerde, yatağın başucunda sadece bir kitap vardı. Éibhear'ın kraliyet büyükbabası tarafından batıda Demir ejderhalara karşı yürütülen ilk savaşın tarihiydi bu.

Éibhear çömelerek kapağı açtı ve üzerindeki yazıyı okudu.

Izzy için. Her şeyin nasıl başladığını okumak istersiniz diye düşündüm. Her şey için teşekkür ederim. Sana her zaman sadık kalacağım ve senin kafa yalayan bir kurda meydan okuyuşunu her zaman hatırlayacağım.
~Gaius

Gaius mu? Batıdan gelen Asi Kral Gaius mu? Éibhear, Asi Kral'ın piç amcası Derebeyi Thracius'u öldürdükten birkaç saat sonra Asi Kral'la tanıştırıldığını kısaca hatırlıyordu. Ama o sırada Éibhear, arkadaşı Kızıl Austell'in kaybindan dolayı öfke ve acıyla o kadar doluydu ki, pazarda ayağı takılsa ejderhayı tanıyabileceğinden emin değildi.

Ama daha da önemlisi, Asi Kral neden Izzy'ye kitap gönderiyordu? Özellikle de Izzy okumaya nadiren zahmet ederken? Hem de sadece kitaplar değil, oldukça sevecen ve tuhaf yazılar içeren kitaplar.

Kafa yalayan kurt mu?

Éibhear yaklaşan ayak seslerini duydu ama sestten bunun Izzy ya da kuzeni olmadığını anladı. Çadırın kapağı geri çekildi ve bir insan erkeği içeri girdi.

"Izzy, konuşmamız gereken ..." Éibhear yavaşça ayağa kalkıp tam insan boyuna geldiğinde sözleri kayboldu.

"Ah," dedi adam, Éibhear'a bakarak. "Ben, generali arıyordum."

"Burada olmaz."

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?" Éibhear omuz silkti.

"Oh."

"Ona bir mesaj iletebilirim." Özellikle de bu adamın kim olduğunu merak ettiği için.

"Hayır. Sadece bekleyeceğim."

"Tamam. Sadece bekleyeceğiz." Éibhear kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini insan erkeğe dikti . . ve bakmaya devam etti.

"Ve sadece bu da değil, sonra sen-"

Izzy daha devam edemedi Rhydderch Hael karnına doğru yuvarlandı ve "Tanrı aşkına, kapa çenenini!" diye bağırды.

Izzy tanrıya baktı, gülümsememek ya da kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Gözlerini kapatarak birkaç derin nefes aldı.

"Ve yine de," dedi sonunda, çok daha sakin bir sesle, "bunca zaman sonra, hâlâ canımı sıkmayı başarıyorsun, Tehlikeli Iseabail."

"Bana bir şeyim olup olmadığını sormuştun-"

"Evet, biliyorum!" Derin bir nefes daha aldı, gözleri hâlâ kapalıydı. Otuz saniye kadar sonra tekrar sakinleştğinde, "Sana ne söylediğimin farkındayım Izzy. Ve yıllar boyunca seni hayal kırıklığına uğrattığımı da biliyorum."

"Understatement."

Menekşe gözlerini açıp ona kilitlendi ve Izzy hızla uzaktaki bir ağaca odaklandı.

"Dediğim gibi, seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bana hâlâ bir kan borcun var."

Izzy bakışlarını şaşkınlıkla tanrıya çevirdi. "Kan borcu mu?"

"Bana bir söz vermiştin." "On altı yaşımdayken."

"Annen bana olan bağlılığın için hayatını kaybetti," diye hatırlattı ona.

"Onu öldüren sendin!" Izzy, annesinin Izzy'yi kurtarmak için kendini Rhydderch Hael'e feda ettiği kâbusu yüzünden bugün bile bazen soğuk terler dökerek uyanıyordu. Talaith'in isteyerek ödediği bir bedeldi bu; Izzy nasıl farklı bir şey yapabilirdi ki?

Yine de Rhydderch Hael pençesiyle tüm bunları elinin tersiyle itti. "Küçümseme. Annenin hayatını geri getirdim."

"Hiç değişmemişsin, değil mi?"

"Iseabail, ben bir tanrıyım. Değişmek zorunda değilim. Kimse için.

Hiçbir zaman. Tanrı olmanın harikulade güzelliği işte budur."

"Ve sen de o muhteşem güzelliğini alıp tanrısal kışına sokabilirsin-"

"Iseabail."

"Gideli uzun zaman oldu, ha?"

Adama bakmayı bırakmayan Éibhear cevap olarak homurdandı.

"Belki de diğerleriyle birlikte devlerin izini sürmeye gitmiştir." Bir homurtu daha.

"Belki de daha sonra gelmeliyim."

Küçük bir homurtu.

Adamın bakışları Éibhear'a bakmamaya çalışarak çadırın içinde dolaştı. "Yani sen Izzy'nin arkadaşı mısınız?"

Homurdanmadı, o n u n yerine Éibhear gözlerini kıstı ve insan erkek bir adım geri çekildi.

"Bir gün bu borcu  demeyeceğimi nasıl d ş nebildin?" Rhydderch Hael gerçekten şaşkın görünerek sordu. "Omzunda hâlâ benim işaretimi taşıyorsun."

Yıllar önce üst pazusunun etine yaktığı ejderha damgasına baktı. "Beni kullanmayı planlasan da planlamasan da kalıcı olarak orada olduğunu düşündüm. Ayrıca"-omzunu silkti-"ejderhaları seviyorsan güzel bir şey. Ejderhaları severim. Sadece senden hoşlanmıyorum."

Güçlü başını yavaşça sallayarak bir nefes verdi. "Her zaman tehlikeli bir oyun oynadın, Iseabail, Talaith'in Kızı."

"İsmim de buradan geliyor. Ve ihanete uğramaktan hoşlanmam. Sevdiklerimin bir tanrının eğlencesi için incitilmesinden hoşlanmam. Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Sadakatsizliğim."

"Tek endişem sen değilsin, Iseabail." "O zaman benden ne istiyorsun?"

"Yakında  ğreneceksin."

Gözlerini devirdi. "Bu oyunu oynama-"

Ama sözünü bitiremeden pençesini ona doğru savurdu ve kadın uçmaya başladı.

"Neden ben gitmiyorum?" dedi insan erkeği, sesindeki titremeyi engellemeye çalışarak.

"Neden yapmıyorsun?"

"Evet. Ben ... uh ... evet ..." Hızla çadırdan çıktı ve  ibhear sırtıttı.

Bunca yıldan sonra böyle bir şey yapmaktan hoşlanmaması gerekirdi ... ama hoşlanıyordu.

Yine de Izzy hangi cehennemdeydi?

Kuzeninin izini sürmesi gerektiğini düşünen  ibhear, çadırın kapağına uzanırken arkasından gelen sesi duydu ".

. . benimle oyna . . . arrrggghhhh!"  ığlık üzerine etrafında döndü.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum!" Izzy çadırın tavanına doğru bağırdı.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Éibhear, eğer kadın çadırın başka bir yerinden gizlice girmiş olsaydı geri döndüğünü duyacağını bildiği için sordu.

Ama onu ürkütmüş olmalıydı çünkü Izzy kalçasına kılıfladığı küçük bıçağı kaptı, döndü ve Éibhear'ın kafasına fırlattı. Adam burnuna saplanmasını önlemek için zamanında yana doğru sıçradı ama bıçak onun yerine yanağını yırtarak sağlıklı büyüklükte bir yara açtı.

Bıkkın ve kanlar içindeki Éibhear havladı, "Izzy! Benim!" Izzy de "Evet. Biliyorum!" diye karşılık verdi.

Brannie çadıra doğru koştu, koyu kahverengi gözleri iri iri kırışıyordu. "Izzy? Nereden çıktın sen?"

Éibhear kuzenine, "Dışarı, Branwen," diye emretti ve Izzy Brannie'ye bakarak dişi ejderhanın akrabalarına sinirlenmeye başlamasını izledi.

"Senden emir almıyorum, Mavi Eibhear."

"Ve ben"-Éibhear kocaman elini Brannie'nin yüzüne koydu ve onu çadırdan dışarı çıkmaya zorladı-"kimseden emir almam!"

"Bu çok kabaydı, seni koca piç!" Brannie çadırın dışından bağırdı.

Éibhear, Izzy ile yüzleşti. "Neden kafama bir şeyler fırlatıp duruyorsun?"

"O kadar büyük bir hedef ki-" "Izzy."

"Neden buradasın Éibhear?" diye sordu hayal kırıklığıyla. Rhydderch Hael'le yaptığı konuşma onu rahatsız etmişti. Ondan haber almayalı on yıldan fazla olmuştu. Eskiden bu onu rahatsız ederdi. Yıllar boyunca, daha çocukken, Rhydderch Hael onunla birlikte olmuştu. Doğar doğmaz orospu bir tanrıça tarafından annesinden alınmıştı ve onu koruyan Rhydderch Hael'di. Onu kurtarmaları ve göz kulak olmaları için üç sadık insan asker göndermişti. Izzy ve üç koruyucusu yıllarca Güney Toprakları'nı dolaşmışlardı,

Tanrının sesi kafasının içinde, bazen rüyalarında, bir gün tekrar annesiyle birlikte olacağına dair söz veriyordu. Ve o da bu sözü tutmuştu. Izzy o zaman onu sevmişti. Sadece bir tanrı olarak değil, onu önemseyen biri olarak. Ama annesi onu uyarmaya çalışmıştı. Ona tanrılara asla güvenilmemesi gerektiğini söylemeye çalışmıştı. Yine de Izzy onu dinlememişti ve şimdi Rhydderch Hael ondan bir şey istiyordu. Neydi bu?

. . . hiçbir fikri yoktu. Ama bunu dört gözle beklemiyordu, o kadarını biliyordu.

Bu yüzden zaten sinirliyen Éibhear'ın burada olması, mavi saçlarındaki o lanet savaşçı örgüleriyle sinir bozucu derecede sevimli görünmesi, ancak ısrarcı ve talepkar davranması onu kızdırmaktan başka bir şey yapmadı.

"Seni almak için gönderildim," diye açıkladı, onu yakından izleyerek. Muhtemelen kafası çok karışık. Güzel! Bırak kafası karışsın. "Seni Garbhán Adası'na geri götürmek için."

"Neden? Annemden ya da Rhi'den hiçbir haber almadım," dedi küçük kız kardeşinden bahsederek.

"Az önce seni geri getirmem
söylendi." "Kim tarafından?"

"Ragnar."

Izzy bunun üzerine inledi. "Oh,
Tanrım." "Ne?"

"Eğer Ragnar'dan haber aldıysanız, o da Keita'dan, o da Morfyd ya da Briec'ten haber almış demektir."

"Bana bunun bir noktada biteceğini söyle."

"-Annem ve Rhi yine kapışıyorlar." Başını salladı ve haritalar, görevler ve silahlarla kaplı büyük, düz ahşap masaya doğru yürüdü. "Bunun için zamanım yok."

"Annen ve kız kardeşin için zamanın yok mu?"

Onunla yüzleşti. "Konuşmaya cüret ediyorsun. En son ne zaman evdeydin?"

Onun doğrudan sorusuna cevap vermek yerine kolunu işaret ederek, "Kolun... oldukça çabuk iyileşmiş" dedi.

Şimdi ona cevap vermedi. İhtiyacı olan son şey Mavi Éibhear'ın Rhydderch Hael ile yaptığı konuşmayı öğrenmesiydi. Tanrılar ... bu ne büyük bir karmaşa olurdu.

"Garbhán Adası'na geri dönmeyeceğim, Éibhear." "Dönmeyecek misin?"

"Eğer önemli olsaydı Annwyl benim için haberciler gönderirdi. Bu yüzden annem ve Rhi'nin bunu kendi başlarına halletmeleri ya da benim buradaki işim bitene kadar beklemeleri gerekecek."

"Ne yapman bitene kadar?"

Izzy masanın üzerine yayılmış haritaya odaklandı ve düşmanın saklanabileceği yerleri aradı. "Kraliçe devlerin bu bölgeden temizlenmesini istiyor. Ben de bunu yapacağım."

"Tamam o zaman."

Ama Izzy gitmek yerine kafasını kaldırıp baktığında koca piçin kürk pelerini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üzerine attığını gördü. Sonra vücuduna bağladığı birçok silahı çıkarmaya başladı.

Büyülenmişti -tanrım, soyunuyor muydu? Izzy masanın etrafında yürüdü ve poposunu masaya yasladı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Éibhear silahlarının çoğunu çıkardı ve sonunda yatağa uzanıp kollarını başının arkasına koyarak, inanılmaz uzunluktaki bacaklarını bileklerinden kavuşturdu.

Adam gözlerini kapatıp bitkin bir şekilde iç geçirdiğinde, kadın sonunda kin gütmekten, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Evet. Sen."

"Ben Mì-runach'ım. Görevimi yerine getirene kadar durmam." "Bu tam olarak ne demek?"

"Sen gitmeye hazır olana kadar, ben senin yanıdayım. Yanıdayım. Seni Garbhán Adası'na götürene kadar sana bağlıyım."

"Bana bağlı mı?"

"Evet."

"Bir parazit gibi mi?"

"Ben sadık bir arkadaşı tercih ederim. Ama merak etmeyin." Ona gülümsedi. "Bana alışacaksın."

Nedense Izzy bundan şüpheliydi.

Bölüm 5

Prenses Rhianwen, Talaith ve Kudretli Briec'in kızı; Ejderha Kraliçesi Rhiannon ve Büyük Bercelak'ın torunu; Korkulan General Tehlikeli Iseabail'in kız kardeşi; Doğuştan Nolwenn Cadısı; Beyaz Morfyd, Yok Edici Fearghus, Engerek Keita, Yakışıklı Gwenvael, Kuzey Topraklarının Canavarı Leydi Dagmar ve Karanlık Ovaların insan Kraliçesi Kanlı Annwyl'in yeğeni; ve Güney Toprakları diyarının gelecekteki büyük sanatçısı, ormanda oturmuş en sevdiği şeyi yapıyordu. Çizim.

Rhi fırsat buldukça şatodan uzaklaşmayı, kendi başına vakit geçirmeyi severdi. Özellikle de misafir evlerinde kalan dışarıdan gelen kraliyet mensupları tüm evi hareketlendirdiğinde -hizmetçiler için- ve Rhi'nin akrabaları için de sıkıntı yarattığında. Annwyl Teyze ne yabancılardan ne de asillerden hoşlanıyordu, bu yüzden ikisi bir arada ...

Ama sorun değildi. Çünkü misafir kraliyet ailesinden Lord Pombray'ın on yedi yaşında bir oğlu vardı. Oldukça yakışıklı ve uzun boyluydu. O bir insandı ama Rhi en azından yarı insandı. Annesi bir Nolwenn cadısı, babası ise kudretli bir Güney Toprakları ejderha prensiydi. Tamamen farklı iki türden olmak kolay değildi - çoğu kişi kendisinin ve ikiz kuzenlerinin var olmasının bile bir iğrençlik olduğuna inanıyordu, ancak bu Rhi'nin endişelenmesine izin verdiği bir şey değildi - ama kesinlikle faydaları vardı.

Örneğin, Rhi'nin mükemmel koku alma duyusu Lord Pombray'ın oğlunun kokusunu neredeyse bir mil geriden almasını sağlamıştı. Çok güzel kokuyordu, o yüzden pek aldırmadı.

Etrafına göz gezdiren Rhi ellerini hızla saçlarına götürdü ve elbisesinin kenarlarını kabarttı. Sonra bir parşömen parçasını tutturduğu tahtayı eline aldı ve bir yandan sakın görünürken bir yandan da çizim yapıyormuş gibi davrandı.

Sakin göründüğünü biliyordu çünkü odasındaki aynada sık sık pratik yapıyordu. Erkeklerin sakın bir yüze, öfkeli, yoluma çıkan her şeyi öldüren bir yüz ifadesinden daha iyi tepki verdiğini keşfetmişti. Rhi'nin kuzeni Talwyn'in genel olarak erkeklerden vazgeçmesinin başlıca nedenlerinden biri de buydu.

"Prenses Rhianwen?"

Yavaşça başını kaldırdı, gülümsedi ve genç kraliyet mensubuna başını salladı. Henüz on sekizinde bile değildi ama çok güzel bir sakal bırakmaya başlamıştı ve çok yakışıklı bir gülümsemesi vardı. Kollarını arkasında kavuşturmuş, üzerinde en güzel kıyafetleri olduğu anlaşılan bir şekilde karşısında duruyordu. "Lord Albrecht." Çizimini dikkatlice yere indirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet, evet."

"İhtiyacınız olan her şey var mı? Odalarınız tatmin edici mi?"

"Oh, harikalar. Ve çok büyükler."

"Konuk evimiz büyüklüğü nedeniyle ziyaretçilerimiz arasında oldukça popüler." Çünkü ziyaretçi kraliyet mensupları her yemekte Rhi'nin akrabalarına katlanmak zorunda kalmıyordu. Babası ve kardeşleri insan soylulara yeterince kötü davranıyor, sabahları hırılıyor, akşamları ise onları görmezden geliyorlardı. Ancak Rhi'nin teyzesi ve Southland'in insan kraliçesi Kanlı Annwyl, insan olsun olmasın kraliyet mensuplarının kraliçenin kalesinde uzun süre kalmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yabancılar karşı çok az sabrı vardı, çok az kişiye güvenirdi ve birinin kellesini uçurmakla tehdit ettiğinde genellikle bunu kastedirdi. Bu yüzden Rhi'nin halası Dagmar, Garbhán Adası'nda ziyarete gelen kraliyet mensupları için büyük bir misafirhane inşa ettirmişti. Kendi personeli ve insan muhafızları olan küçük bir kaleydi. Ev tamamlandığında, kraliyet mensupları kraliçeleriyle önemli toplantılar yapmak için Karanlık Düzlükler'e daha rahat seyahat edebiliyorlardı. Rhi'nin kolayca anlayabileceği bir şeydi bu.

"Kraliçe ziyaretçilere geniş bir alan sağlamanın önemine inanıyor."

Albrecht başını salladı, gözlerini kaçırdı. Rhi bekledi. Onu acele ettirmenin bir anlamı yoktu.

"Sözünüzü kesmek istememiştim," dedi sonunda.

"Oh, gerçekten yapmadın. Sadece çizim yapıyordum. Buraya sessiz bir yere gelmeyi seviyorum. Evin içi çok kalabalık olabiliyor."

"Eminim."

Adamın ne diyeceğini bilemediğini görünce, "Biraz bana katılmak ister misin?" diye sordu.

"Um ... evet. Evet, isterim."

Ona doğru yürümeye başladı ama durdu. Gözlerini kırıştırdı ve elinde bir buket çiçekle aniden kollarını iki yana açtı. "Neredeyse unutuyordum. Bunlar senin için."

"Oh! Bunlar çok güzel!" Kadın ellerini uzattı ve Albrecht tam ellerini ona uzatmak için eğilmişti ki bir alev akımı muhteşem çiçekleri yaktı ve zavallı çocuğun küçük bir hayvan gibi çığlık atmasına neden oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun evlat?" Güçlü Briec'in sesi vadide gürledi.

"Baba!"

"Sessiz ol, Rhi!" diye emretti babası, ağaçların arasında tepinirken. En azından insan formundaydı. Albrecht'in, Kudretli Briec gümüş ejderha formundayken karşısına çıksaydı altına edeceğini hissediyordu.

Babası çocuğu işaret etti. "Benim mükemmel, kusursuz kızıma layık olduğunu sana düşündüren ne, seni değersiz insan? Şimdi seni akşam yemeğim için şışte çevirmeden önce gözümün önünden kaybol!"

Albrecht yanan elini tutarak kaçtı ve Rhi ayağa kalktı.

"Ah, baba!" Ayağını yere vurdu. "Bunu nasıl yaparsın?"

Yüzü bomboş olan babası omuz silkti ve sakince "Nasıl ne yapabilirdim?" diye sordu.

Haldane'in Kızı Talaith, yemek salonundaki büyük masada oturmuş, çiftleşen kız kardeşlerinden birinin önündeki adımlarını izliyordu. Kadına her zaman olduğu gibi adım adım eşlik eden, iyi eğitilmiş iki savaş köpeği vardı.

Talaith tekrar, "Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum," dedi.

"Çünkü hayır demeliydim. Bunu gerçekten kabul ettiğimi düşünmek!" Kanlı Annwyl'in Vekilharcı ve Garbhán Adası'nın Savaş Lordu Dagmar Reinholdt durdu ve onunla yüzleşti. "Hayır demeliydim."

"Ama sen yapmadın. O yüzden şimdiden sineye çek."

Çelik grisi gözler yuvarlak gözlüklerin arkasından Talaith'e dikildi. "Pek sempatik davranmıyorsun."

"Olmam gerektiğini bilmiyordum." Talaith ellerini havaya kaldırdı. "Bak, eminim her şey yoluna girecek. Yeğenin kan bağı olan bir akraba. Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Babamla tanıştın. Bu size bir şeyler anlatmalı."

"Babanı severdim."

"Bu da beni sonsuza dek rahatsız ediyor."

Talaith Dagmar'ın elini tuttu. "Her şey yoluna girecek."

"Haklısın, haklısın. Boş yere panik yapıyorum." Elini geri çekti -Dagmar çocuklar ve eşi Gwenvael dışında kendisine dokunulmasından hiç hoşlanmazdı- ve derin bir nefes aldı. O anda Dagmar Reinholdt kendini yeniden kontrol altına almıştı. Bu, Talaith'in küçük Northlander'da kesinlikle kışkırdığı bir şeydi. Kontrolü elinde tutabilme yeteneği. Bu, Talaith'in yeterince sinirlendiğinde sahip olmadığı ve Annwyl'in de zaten hiç sahip olmadığı bir beceriydi.

Talaith Dagmar Reinholdt'u ilk gördüğünde, onu hedonist Yakışıklı Gwenvael'in becermeyi umduğu üzgün, sade bir kadın olarak düşünmüştü. Sade gri elbisesi, kürklü çizmeleri ve başındaki gri eşarbyla yaşlı bir hizmetçi gibi görünüyordu. Talaith ne kadar da yanılmıştı. Dagmar'ın üzücü hiçbir yanı yoktu. Aksine, aynı anda hem büyüleyici hem de ürkütücüydü.

Kanlı Annwyl'in sarayında geçirdiği zaman onun gelişmesine izin vermişti.

ılgın tahtın arkasındaki g olmak Dagmar'a çok yakışan bir rold ama kendi kanından bir üyenin bile güneye gelmesi zavallı kadının dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Bu, Talaith'in Dagmar'ın zırhında grdği ve Gwenvael'le ilgisi olmayan ilk atlaktı.

"Eee... günün nasıl geçiyor?" Dagmar, her an gelebilecek olan akrabalarının gelmesini beklerken kendini sakinleştirmeye çalışarak sordu.

"Fena değil. Ama bildiğin gibi kardeşim, bu bir anda değişebilir-" "Anne!"

"-ikinci."

İ geçiren Talaith masadan kaydı. Birkaç dakika sonra en küçük kızı gözyaşları içinde Büyük Salon'a koştu. Ancak tüm bu hıçkırıklar bile Rhi'nin doğal güzelliğini yok edememişti. Talaith'in l Toprağı soyundan gelen kahverengi teni ve uzun kıvrıcık saçları vardı ama babası gibi saçları muhteşem bir gümüş rengine, gözleri ise canlı bir menekşeydi.

Rhi kendini Talaith'in kollarına attı ve açıkça onun omzuna yaslanarak hıçkırır hıçkırır ağladı.

"Sorun nedir?" Talaith korkunç bir şey olduğundan endişelenerek sordu.

"Babana sor!"

Talaith'in korkusu kayboldu ve hemen Dagmar'a baktı. İkiisi birlikte göz göze geldiler ve beklemeye başladılar.

Briec kızlarının arkasından koridora doğru yürürken, "Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum," diye yakındı. "Seni sefalet ve can sıkıntısıyla dolu bir hayattan kurtarıyordum."

"şimdi ne yaptın?" Talaith eşinden bunu talep etti.

"Neden böyle söylemek zorundasın?"

"nk seni çok iyi tanıyorum."

"Sadece bana çiçek uzatmaya çalışıyordu!" Rhi hıçkırarak ağladı. "Ve sen onu yaktın!"

"Değersiz, düşük doğumlu bir insanın kızıma yaklaşmasına izin vermemi mi bekliyorsun? Bunun olmasına gerçekten izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ama ben ondan hoşlanıyorum!"

Briec gözlerini devirdi. "Eminim çok iyi bir çocuktur ve bir gün çok iyi bir kız bulacak ve birlikte çok güzel bebekleri olacak. Ancak sen Gwalchmai fab Gwyar Hanedanı'nın kraliyet prensesisin ve ayak takımıyla birlikte olmayacaksın!"

Gözyaşlarına boğulan Rhi yüzünü tekrar Talaith'in omzuna gömdü.

"Neden bu kadar histerikleştiğini anlamıyorum," diye yakındı Briec. "Ağlayan çocuk gibi konuşuyorsun!"

"İkiniz de durun." Talaith kızını biraz geriye itti ve gözyaşları içindeki yüzüne baktı. "Kim sana çiçek uzatmaya çalışıyordu, Rhi?"

Briec kızları adına, "O salak," diye cevap verdi.

Rhi babasına ters ters baktı. "O bir aptal değil! Albrecht son derece iyi biri-"

"Albrecht?" Dagmar Briec'le yüzleştirdi. "Lord Pombray'ın oğlunu mu yaktın?"

"Ona çiçek vermeye çalışıyordu. Bunun nereye varacağını hepimiz biliyoruz."

Dagmar'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Tanrı aşkına, senin neyin var?"

Briec kayıtsızca omuz silkti. "Hiçbir şey. Neden?" Talaith herkesin neden bu kadar endişelendiğini gerçekten de anlamadığını biliyordu.

"Morfyd'i çağırırsan iyi olur," dedi Talaith Dagmar'a, kadın Briec uyurken pullarını çıkarmanın bir yolunu bulamadan önce. "Çocuğu iyileştirebilir."

Dagmar çıkışa doğru yöneldi ama Briec'e ters ters bakacak kadar uzun süre durdu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Northland dişisi Briec'e hırladı ve hışımla uzaklaştı.

"Herkesin neden bu kadar zgn olduğunu anlamıyorum. İçinizden biri gerçekten de gülünç bir çocuğun mükemmel kızıma yaklaşmasına izin vereceğimi mi düşündü?"

"Ben mükemmel değilim!" Rhi karşı ıktı. "Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"nk annenden almış olabileceğin küçük kusurları nezaketle görmezden gelmeye karar verdim. Trajik bir şekilde, bunlara yardım edilemez ve ben bunlara rağmen seni seviyorum."

Ve eğer Rhi Talaith'in kolunu yakalayıp onu tutmasaydı, Talaith o kendini beğenmiş piçin burnunu koparacağından emindi!

"Kardeşim ne yaptı?"

"Bu ifadenin hangi kısmını anlamadın?" Dagmar eşinin Ejder Cadısı kız kardeşi Morfyd'e sordu.

"Ama ... ama neden?"

Dagmar içini çekti. "Görünüşe göre genç Albrecht Rhi'ye iek vermiş. Sanırım aşık olmuş."

Morfyd sustu, gözlerini kısa bir süre uzaklara diktikten sonra, "şey ... bu kesinlikle kötü bir fikirdi. O kadar da yakışıklı değil."

"Morfyd!"

Tekrar Dagmar'a odaklandı. "Bana bağırma."

"Beni zorlama! Rhi çok güzel bir kız. Erkekler ilgi gösterecektir. Bu, erkek kardeşlerinin hepsini yakabileceği anlamına gelmez."

"Tabii ki hayır. Ama yine de ... babam-"

"Konu kızları olduğunda mantıklı düşünmesiyle tanınmaz. Bu yüzden Brastias'ı Annwyl ordularının genel komutanı olarak atama kararını hiç sorgulamadım. Kardeşleriniz ve babanız yakındayken bu kadar uzun süre hayatta kalmış olması bile adamın hayatta kalma becerileri hakkında çok şey söylüyor. Bununla birlikte, Rhi büyümeye devam edecek.

Yıllar geçtikçe daha da güzelleşiyor ve ejderhalarıyla tanınan bu saltanatın ona yaklaşan her genç erkeği yakmasını göze alamam."

"Bu saltanat mı? Annwyl'in saltanatını mı kastediyorsun?" "Morfyd!"

Ejder Cadısı ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Akşama kadar onu iyileştirmiş olurum. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı konuk evine doğru giderken. "Ben sadece Briec'in her zaman mantıksız olmadığını söylüyordum-"

İşte o zaman Dagmar dinlemeyi bıraktı. Bunun yerine artık zonklayan başını ovuşturdu ve günün geri kalanının nasıl geçeceğini düşünmeye çalıştı. Ama orada durup parmaklarını şakaklarına dayadığında, arkasında birinin durduğunu fark etti. Her zaman bu kadar dikkatli değildi ama babasının topraklarını çevreleyen ormanda tek başına olduğu ve aç bir kurdun yakındaki bir kayadan onu izlediğini hissettiği zaman olduğu gibi, Dagmar bir yırtıcının yakınlarda olduğunu her zaman bilirdi.

Yavaşça döndü ve Annwyl ile Fearghus'un oğlu olan yeğenine baktı.

"Talan."

Gülümsedi. Tanrılar. Ne kadar yakışıklı bir çocuk. İnanılmaz derecede yakışıklı. Babasının gözlerine ve annesinin yüzüne sahipti, kahverengi saçları kocaman omuzlarına kadar uzanıyordu ve amcası Gwenvael'in insan formu kadar uzundu. Ama ikiz kardeşi gibi Talan'da da bir şeyler vardı. . . .

"Dagmar Teyze."

İkizlerin çocukken bu kadar az konuşmaları rahatsız edici olsa da, Dagmar daha fazla konuşmaya başladıklarında ... bunun daha az rahatsız edici olmadığını söyleyebilirdi.

Tabii orada öylece durup baktıklarında da işler pek iyi gitmiyordu.

"İstediğin bir şey var mı, Talan?"

"Kaba görünüşlü, homurdanan erkeklerden oluşan bir kervan var. Ejderha olmadıklarına göre senin akrabaların olduklarını varsayıyorum."

Dagmar biraz homurdandı. "Evet. Bu benim akrabam gibi görünüyor."

"Şu anda kapılara doğru ilerliyorlar. Onlarla ilgilenmesi için birini göndereyim mi?"

"Hayır. Ben giderim."

Başını salladı ama bakışlarını kaldırarak arkasındaki bir şeye kilitlendi. Dagmar omzunun üzerinden baktı ve hırlamamak için yumruklarını sıktı.

Endişeli görünmemeye çalışarak, "Son zamanlarda çok samimiler," dedi kibarca.

Talan omuz silkti ve ikizlerin sadece canları istediğinde konuşuyor gibi göründüklerini hatırlatarak uzaklaştı.

Ana kapıya gitmesi gerektiğini bilmesine rağmen Dagmar, yeğeni ve Talan'ın ikiz kız kardeşi Talwyn birlikte yürüdüğü kadına başıyla selam verip Dagmar'a doğru yönelene kadar yerinde durdu.

"Dagmar Teyze."

"Talwyn." Yeğeni de Talan gibi uzun boylu ve güzeldi; simsiyah saçları ve annesinin yeşil gözleri vardı. Ama bu güzelliği nadiren taradığı saçlarının, nadiren silme zahmetine katlandığı kirinin ve cehennem zebanilerini korkutabilecek sürekli bakışlarının altında saklıyordu.

Dagmar uzaklaşan kadına baktı. Ama o sadece bir kadın değildi, değil mi? Hayır. Buz Diyarı'ndan bir Kyvich'ti. O kadar güçlü ve korkulan savaşçı cadılardan biriydi ki tanrılar bile onları sadece kesinlikle gerekli olduğunda çağırırdı. Yaklaşık on altı yıl önce, anneleri batıda Hükümdarlar'a karşı savaşırken ikizleri korumak için Garbhán Adası'na gelmişlerdi. O zamanlar Dagmar minnettardı ama aynı zamanda temkinliydi çünkü Kyvichler nadiren kendi saflarında doğarlardı.... Genellikle iki kış bile geçirmeden annelerinden alınırlardı. Ama nadiren de olsa daha büyük kızları aldıkları da olmuştu. Talwyn şu anda on sekiz yaşında olmasına rağmen muazzam bir güce sahipti. Dövüş yetenekleri, en iyi savaşçılar dışında kimseyle kıyaslanamazdı.

tecrübeli savaşçılar. Yani tam da Kyvich'in isteyeceği türden b i r savaşçıydı.

Bu yüzden Kyviç'in yeğeninin etrafında pusuya yattığını görmek Dagmar'a rahatsızlıktan başka bir şey hissettirmedi.

"Komutan Ásta'nın söyleyecek ilginç bir şeyi var mıydı?" diye sordu Talwyn'e.

"Hayır."

Dagmar her zamanki gibi daha fazlasını bekledi ama bunca yıldan sonra daha iyisini bileceği düşünülebilirdi.

"Talwyn," dedi Dagmar sonunda, "endişelenmeli miyim-"

"Barbar sürüsü kapılarda değil mi?" diye kesti yeğeni. içinde.

Talwyn'in Reinholdt'ları görmeden geldiklerini nasıl bildiği konusuna girmek istemeyen Dagmar, "Onlara sadece ailen diyemez misin?" diye sordu.

Talwyn sürekli gözlerinin içine düşen siyah saçlarının arasından ona baktı ve açıkça, "Hayır ve ciddiylim," dedi.

Kendini durduramadan biraz homurdanan Dagmar başını salladı. "Yeterince makul."

Talwyn başka tek kelime etmeden -kardeşinden daha az konuşurdu- herkesin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla silah pratiği yapmak için eğitim halkasına yöneldi ve Dagmar ağır bir iç çekişle ön kapıya yöneldi.

Dagmar ve Gwenvael yaşanan babasını elinden geldiğince sık ziyaret etmelerine, hatta Talaith ve Annwyl'i de zaman zaman yanlarında getirmelerine rağmen, Garbhán Adası'nda ailesinden hiç kimse olmamıştı.

Ama babası ona kendisi mektup yazmıştı. Kendisi için seçtiği asistana bir mektup yazdırmıştı. Ve babası bu isteği yapmıştı. Onu nasıl geri çevirebilirdi?

Yapamazdı. Bu yüzden Talaith'in ona söylediği gibi bunu sineye çekmek zorundaydı.

Dagmar avluya doğru yöneldi ve tam da kardeşlerinin oğulları büyük Kuzey Toprakları'na vardıklarında oraya vardı.

aygırlar. En yaşlısı, Dagmar'ın en büyük erkek kardeşi Eymund'un en büyük oğlu Alppi atından indi ve Dagmar'ın önünde durdu. Başını salladı ... sonra ona baktı, tıpkı ağabeyinin kafası karıştığında sık sık yaptığı gibi kaşlarını çatı.

"Dagmar Teyze ..." Kaşları daha da çatıldı. "I . . .
." "Sen . . . ne?"

Alppi'nin küçük kardeşi ona, "Şimdiye kadar yaşlanmışsındır diye düşünmüştüm," dedi. "Ama aynı görünüyorsun, değil mi?"

Dagmar, kendisini kraliçenin oğlu Gwenvael'e adadığında Ejderha Kraliçesi tarafından kendisine bahşedilen, bir ejderhaninkine benzer uzun yaşam armağanını açıklama zahmetine girmede. Bunun yerine basitçe, "Hepiniz toz olup unutulduktan çok sonra bile böyle görüneceğim," dedi.

Yeğeni ona bir süre daha baktıktan sonra Alppi omuz silkti ve "Evet, her neyse. Yiyecek bir şey var mı?"

Muhafızların yemekhanesini işaret etti, onlardan herhangi birini Büyük Salon'a göndermeyi düşünmüyordu bile, en korkuncu da orada tatlı ve bekâr Rhi'yi görebilecekleriydi. Birçok yeğenin tanınmayacak kadar yanmış cesetlerinin kardeşlerine iade edildiği hayali onu bazı geceler uyandırıyor.

Yeğenlerinin geri kalanı atlarından inerek Alppi'yi takip etti. Biri hariç, o da atının sırtından inmek konusunda zorlanıyor gibiydi.

Dagmar çocuğun ve atının yanında durana kadar etrafta dolaştı.

"Merhaba, Frederik." Frederik Reinholdt, kardeşi Fridmar'ın sekizinci oğlu. Ve babasının mektubunda pek de nazik olmayan bir şekilde söylediği gibi, "Ailenin yerleşik aptalı."

On dört yaşındaki çocuk ona baktı ve başını salladı. "Dagmar Teyze."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, hayır. Ben iyiyim."

Ona pek inanmamıştı, bu yüzden yeğenlerinin atlarına bakmak için gelen süvari erlerinden birini işaret etti. Ancak süvari yardım etmek için harekete geçtiğinde, Frederik attan kayıp sertçe yere çarpınca Dagmar hızlıca geri adım atmak zorunda kaldı.

"Ah," diye mırıldandığını duydu.

Ve Dagmar uzun, acı dolu bir iç çekişi zar zor tuttu. Tanrım, neyi kabul etmişti?

Bölüm 6

"Gitmek zorundasın."

"Yapamam. Bir-"

"Dışarı," diye emretti

Izzy.

Éibhear omuz silkti. "Yap beni."

"Seni yapmak mı?"

Tanrım, sesi sinirli geliyordu. Onu suçladığından değil. Ama kızgınlığı, üzerine sinmiş olan kan, kir ve ölüm kokusuyla birleşince oldukça cezbediciydi.

Tehlikeli Iseabail kesinlikle yıllar önce geride bıraktığı kız değildi. Uzun boylu ve güçlü yapılı olan Iseabail'in çıplak kolları, insan kraliçenin ordusunda geçirdiği zorlu yılların izlerini taşıyordu; güçlü, iyi tanımlanmış kaslı fiziğinden, açıkta kalan her teninde görebileceği yara izlerine kadar. Ama güzelliği değişmemişti. Aksine sadece keskinleşmiş, daha da güçlü hale gelmişti.

Şu anda bile, kızın kızgın haliyle, tek görebildiği ona bakan iri, açık kahverengi gözleriydi; omuz hizasındaki dalgalı açık kahverengi saçları, elmacık kemikleri keskin, gülümsemediği için gamzeleri geçici olarak kaybolmuş, yontulmuş bir yüzü çevreliyordu. Dudakları dolgun ve -kendi deyimiyle- oldukça tombuldu; ve bir zamanlar keskin olan burnu, tahminine göre kırıldığı için artık o kadar keskin değildi. Belki de birden fazla kez. Ama Éibhear'a göre bu kusurlar onu daha da güzelleştiriyordu.

"Éibhear-"

"Gitmiyorum."

Izzy onun ellerinden birini başının arkasından tuttu ve çekti. Éibhear orada yatıp ona izin verirken o da çekmeye devam etti.

"Tanrılar kahrolsun! Sen benim lanet atım kadar ağırsın!"

"Sadece insan olduğumda."

Hırlayarak kolunu ona doğru savurdu ve adam yüzüne vurmamayı zar zor başardı.

"Dışarı!"

"Bu iş bitene kadar seninleyim Prenses."

"General, seni koca piç."

"Bana kötü isimler takman da hiçbir şeyi değiştirmeyecek." "Boğazını kesip bu işi bitirmeliyim."

"Ama o zaman ejderhaya dönüşür ve yatağını mahvederim."

Gözlerini kaçırdı ve çadırın kapağı geri çekildiği anda ondan uzaklaştı. Askerlerinden biri içeri girdi ama Éibhear'ın orada uzandığını görünce durdu.

"Geri geleyim mi?" diye sordu.

"Sadece vücudunun bir parçasını kaybetmek istiyorsan." İnsana bir bakış attı. "Dai'yi buldun mu?"

"Söylediğiniz gibi Macsen'le birlikteydi."

Adamla yüz yüze geldi. "Macsen nerede?" "Dışarıda."

"Onu içeri alın."

Adam bir Éibhear'a bir de Izzy'ye baktı. "Emin misin?"

Omuz silkti ve masasına geri döndü. "Bu da onun çadırı."

"Macsen," diye seslendi asker. "Macsen!"

Izzy'nin bir erkeği mi vardı? Kocası olamazdı. Akrabalarının ona bunu söyleyeceğinden emindi. Ama birlikte yaşıadığı bir adam? Başka bir asker? Onun için iyi. Bir eşı olmalıydı. Kendini yakın hissettiği ve güvenebileceği biri. Evet. Bu gerçekten de çok iyi bir şeydi. Çünkü Izzy'nin kendisine sadık ve layık birini seçeceğinden emindi.

Éibhear yine iki elini başının arkasına koydu ve bu "değerli erkeğin" içeri girmesini bekledi, ancak büyük ve tüylü bir şey çadırın kapağından içeri girip kendini doğrudan Éibhear'ın yüzüne fırlatmadan önce aşırı, ağır nefes alışları duymak için sadece bir dakikası vardı.

Izzy, üç yıl önce kanlar içinde ve ölmek üzereyken bulunduğu hayvanın göğsünden önce Mavi Éibhear'ın yüzüne çarpmasını izledi.

Macsen eğitilmiş bir savaş köpeği değildi. Kesinlikle Dagmar'ın özenle yetiştirdiği köpeklerden biri değildi. Onun yerine, Izzy onu bir savaştan sonra bulmuştu. Daha yavru bir köpekti, hırpalanmış bedeni bir ağaç gövdesinin kovuğuna kıvrılmıştı. İnleyen ve titreyen, Izzy'nin görmezden gelemeyeceği kadar acınası görünen bir şeydi. Açık yaralarla kaplıydı, sol kulağının bir kısmı da yoktu ve gözü o kadar hasar görmüştü ki hala kafasında süt beyazı bir noktadan başka bir şey değildi. Titreyen bedenini kaldırıp çadırına geri getirmiş ve onunla bizzat ilgilenmişti. Yaralarını temizlemiş ve bakımını yapmış, kendi başına yiyebileceği kadar onu elleriyle beslemiş ve geceleri yanında uyumasına izin vererek onu sıcak tutmuştu. Ve her geçen gün yavru köpek daha da güçlenmiş ve kısa süre sonra fark etmişti ki daha da büyümüştü. Çok büyümüştü. Gerçekten bir köpek mi yoksa bilmediği başka bir yaratık mı olduğunu merak edeceği kadar büyüktü. Kurtlar Macsen kadar büyük değildi. Dişleri daha uzundu, ısırığı daha güçlüydü, kürkü şimdiye kadar gördüğü tüm köpeklerden daha tüylüydü. Yine de ona kör edici derecede sadıktı, her savaşta onunla birlikte savaştı ve o ya da Samuel yapamadığında atını korudu.

Ve onun çadırına izinsiz girmeye cüret edenlerin vay haline.

Ama Macsen'e göre, Éibhear'ın orada izinli olduğu anlaşılmış olmalıydı çünkü saldırmaya zahmet etmedi. Yine de Izzy'den başka birinin kendi alanında olmasından rahatsız olmuştu, bu da ait olmadığını düşündüğü erkeklere her zaman yaptığı şeyi yaptığı anlamına geliyordu.

"Tanrılar!" Éibhear, Macsen'i itmeye çalışarak talep etti. "Bu koku da ne?"

"Oh . . ." Izzy sıırıttı. "Yine fasulyelerin içine girmiş olmalı."

"Fasulyeyi sever," diye ekledi Samuel, kokuyu engellemek için elini burnunun altına koydu. Samuel'in daha dokuz yaşındayken babasının zoruyla girdiği orduda geçirdiği onca zorlu yıl düşünüldüğünde, bir köpeğin birkaç osuruğuna bile tahammül edememesi Izzy'yi hep şaşırtmıştı.

Sonra tekrar ... Éibhear da yapamıyor gibi görünüyordu.

Ejderha Macsen'i odanın öbür ucuna fırlattı ve doğrulmaya çalıştı, ancak Macsen sadece gerçekten büyük olan ayaklarının üzerine sıçradı ve kendini tekrar Éibhear'ın kafasına fırlattı.

Izzy elini ağzına götürmüş, histerik kahkahalar atarken vücudu titriyor, Samuel ona yaslanmış, kahkahaları çınlıyordu.

"Orada öylece durma, kadın! Alın şunu üstümden!" Macsen'i bir kez daha fırlattı ama Macsen her zamanki gibi geri sıçradı ve bir kez daha Éibhear'ın üzerine geldi. Macsen'le ilgili olan şey buydu, yıllar içinde pek çok düşman askerinin öğrendiği şey. Macsen kolay kolay yıkılmazdı ve bir kez yıkıldı mı da öylece kalmazdı. Bu onun doğasında yoktu.

Fionn araya girip Izzy'ye işaret ettiğinde köpek yine Éibhear'a doğru gidiyordu.

"Ne?" diye sordu kadının yanında durduğunda. "Bir sorunumuz var."

Éibhear sonunda köpeği yere yatırdığında, hayvan dışında yalnız olduğunu fark etti.

Çizmeli ayağını bir şeyin kemirdiğini hissedenden Éibhear köpeğe baktı. En azından onun bir tür köpek olduğundan emindi. Şu anda kalın deriyi yırtmaya çalışıyordu.

Éibhear daha sert bastırdı ve canavar sakinleşmek yerine daha da sinirlendi, daha sert dövüştü. Etkilenen Éibhear ayağını kaldırdı ve köpek kaçmaya başladı, sonra dönüp yüzünü ona çevirdi ve tekrar karşı karşıya geldi.

O Şeyin büyüklüğünü inceleyen  ibhear biraz eğildi ve "Sen bir tanrı değilsin, değil mi?" diye sordu.

Bir hırlamayla vücudunu ona doğru fırlattı ve  ibhear yumruğunu savurarak köpeği çadırın diğer tarafına ve arka tarafa savurdu.

Tatmin olan  ibhear havayı kokladı ve Izzy'nin kokusunu takip etti. Çok uzağa gitmemişti.  adırından sadece birkaç adım ötede, subayları tarafından çevrelenmiŐti. Küçük bir asker birliği hazır bekliyordu ve başka bir subay dizlerinin üzerine çökmüş, iki asker onu koruyordu.

 ibhear, Aidan ve diğerlerine doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" diye sordu, sesini alçak tutarak.

"Generaliniz ogre liderini öldürdüğünü sanıyordu. Ama  ld rmedi."

"Yem mi?"

"Evet. Devler orada onun tarafından uyarıldı." Dizlerinin  zerindeki askere başıyla işaret etti. "Sonra general ve askerleri yemle savaşırken, yakındaki bir insan kasabasına gitti, yerel kızlardan birini sokaktan kaptı ve-"

 ibhear daha fazla duymak istemeyerek elini kaldırdı ve olanları izlemek için arkasını döndü.

Ama sonra karŐısındakinin Iseabail olduğunu hatırladı. Annwyl değil. Çünkü  yle olsaydı, piçin kafası Şu anda  ibhear'ın ayaklarının dibinde yuvarlanıyor olurdu.

Bunun yerine Izzy, açıkça tiksiniŐ olmasına rağmen, subaylarına döndü ve "yasaları" ve "kuralları" ve bu değersiz piçin bir asker olarak rolüne leke sürdüğü için neyi hak edip etmediğini tartışmaya başladı, vesaire, vesaire, vesaire, vesaire!

Tanrım! Şaka mı yapıyordu? Neden onun ve en önemlisi kendisinin zamanını harcıyordu?

Bir saniye daha beklemek istemeyen  ibhear, Aidan'a baktı ve başını eğerek askere işaret etti.

Aidan kaşlarını çattı; sonra gözleri büyüdü. Hemen başını salladı, hiçbir zaman emir alan biri olmamıŐti. Böylece  ibhear Uther'e odaklandı. Uther'le ilgili tek sorun

Bazı şeyleri kavraması biraz daha yavaştı, bunun nedeni de kolay sıkılması ve her zaman dikkatini vermemesiydi. Başını kararlı bir şekilde üçüncü kez eğdiğinde Uther gözlerini kırptırdı ve "Ah!" dedi. "Özür dilerim."

Başını sallayan Éibhear geride durdu ve bekledi.

Subaylarından ikisi duruşma istese de, geri kalanlar sadece askerin kafasının çıkarılmasını istiyordu, böylece devlere odaklanabileceklerdi. Izzy nezaket kurallarıyla uğraşmayı umursamıyordu - zamanları olduğunda - ama artık oğre liderinin doğru yerini biliyorlardı, bu yüzden şu anda gerçekten yapmadılar.

Izzy kılıcını kınından çıkarmaya başlarken, Fionn'a askerin yoldaşlarından herhangi birinin müdahale etme ihtimaline karşı göz kulak olması için başıyla işaret etti.

Brannie'nin, ihanet eden askerin kafası ve omzunun bir kısmı bacaklarının yanından yuvarlanıp birkaç metre öteye düşmeden sadece birkaç saniye önce "Iz?" dediğini duyduğunda neredeyse her şeyi anlamıştı.

Herkes sessizliğe gömüldü, memurları Izzy'nin bakışlarıyla buluşmayı reddetti. Çünkü biliyorlardı. Onu kızdırmak için çok şey gerekebilirdi, ama bir kez ...

"Az önce ne oldu?" diye sordu kuzenine, arkasını dönmek istemeyerek.

"Uhhhh . . ."

Brannie'den "Uh" dışında bir şey söylemesini talep etmek üzereydi ki Éibhear önünde belirdi. "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu sırtarak.

Brannie bir adım öne çıkıp bir eliyle Éibhear'ı iterken diğer eliyle Izzy'nin kolunu sıkıca kavradığında neredeyse kılıcını tekrar kınından çıkaracaktı.

Izzy'yi atına doğru yönlendirerek subaylara "Mağaralara," diye emretti. "Devlerin izini sürüp bu gece işlerini bitireceğiz. Şimdi harekete geçin!"

"Neler oluyor?" Izzy, Samuel'in dizginlerinden tuttuğu atına binerken talepte bulundu.

"Ben de sana soracaktım." Brannie kendi eyerine yerleşti, atı sabırla onu bekliyordu. "Ne istediğini söyledi?"

"Beni Garbhán Adası'na geri götürmek için emir aldığını söyledi." "Bir sorun mu var?"

"Tek kelime duymadım, ama bu sadece emirlerin annemden başka birinden geldiği anlamına gelebilir."

"Gitmeyecek misin?"

"Önemli olsaydı Annwyl o aptalı değil, düzgün bir ulak gönderirdi. Hayır. Kendi zamanımda gideceğim Bran. Can sıkıcı Éibhear söyledi diye değil."

"Ee," dedi Éibhear, aniden yanında belirip elini çizmesinin üzerine koyarak. "Bu dev liderini öldürmek ne kadar sürer? O zaman ayrılabilir miyiz?"

Izzy hırlayarak ejderhanın elini sıktı ve dilini dişlerine vurdu. Dai'yi ileri doğru mahmuzladı ve mağaralara ve Can Sıkıcı Éibhear'dan uzağa doğru yöneldi!

"Ne yapıyorsun?" Aidan sordu.

Éibhear omuz silkti. "İstediğimi yapana kadar canını sıkıyorum." Arkadaşına şöyle bir baktı. "Daha önce işe yaramıştı."

"Izzy ile mi?"

"Hayır. Ama başkalarında işe yaradı."

Uther kanla kaplı kılıcını silerek kınına yerleştirdi ve Aidan'ın yanına geldi. "Peki şimdi ne yapıyoruz?"

"Sıkıldım," diye yakındı Caswyn. Ve herkes ona bakınca: "Ne? Bu konuda yalan mı söylemem gerekiyordu?"

"Evet." Éibhear, Izzy'nin birliklerinin çıkışını izledi. O ve birkaç tabur doğrudan mağaralara gidiyordu ama bunun bir tuzak olması ihtimaline karşı lejyonların geri kalanı mağaraların etrafını sarmış ve ormandan içeri girmişti.

Devlere güvenilmeyeceği için akıllıca bir hareket.

"Devleri öldürmek kolay değildir," dedi Aidan. "Ve gerçek lider çok daha zorlu olacak. Yani bu biraz zaman alabilir."

 ibhear ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu benim için i e yaramayacak."

Bölüm 7

Çakmaktaşı balta sertçe inerek başka bir insanın kafasını parçaladı. Lider bunu yaparken hiçbir şey hissetmedi. Bu insanlar onun için kiltlerine katacağı daha fazla deri, en sevdiği damızlığına vereceğı daha fazla diş ve birasını yapmak için daha fazla kandan başka bir şey değildi.

Birliklerini bu insan köyüne yiyecek, damızlık ve köle bulmak için getirmişti. Bu av sezonunda iyi iş çıkarmışlar, bu kırsal bölgeyi kesip biçmişler, arkalarında kan, ölüm ve sefalet izleri bırakmışlardı. En iyi yaptığı şey buydu. Her sezon yapmaktan zevk aldığı şey.

Ama sonra o insan birlikleri ortaya çıktı ve o da bu mağaranın içine girerek savaşçılarını insanlarla çatışmaya gönderdi. Bu sıkıcı bir hal aldığıında, daha aptal savaşçılardan birini kendisi gibi davranması için göndermiş. O kişi ölecek ve insan askerler en kötüsünün geçtiğini düşündüklerinde, yeniden ortaya çıkıp işlerini bitirecekti. İyi bir plandı, hatta ona yardım edecek bir insan bile vardı çünkü ona biraz altın vermişlerdi. Altın sadece insanlar için bir şey ifade ederdi; devler için hiçbir şey ifade etmezdi. Onlar için sadece et, kan ve ölüm anlamlıydı. Güçlü devler için sadece savaş ve mücadele anlamlıydı.

Planı da iyi işliyordu ama sonra o hain ortaya çıktı ve insan askerler onun birliklerinin geri kalanını bu mağaralara kadar takip etti.

Ama şimdi ölmeye hiç niyeti yoktu. Kırılgan derileri, küçük boyutları, süslü zırhları ve silahlarıyla bu zayıf insanların ellerinde değil. Gerçek savaşçıların vücutlarını örtmek için o zırhlara ihtiyacı yoktu. Gerçek savaşçılar zırhsız savaşırdı.

"Kan Lideri!"

Lider başını kaldırdığında kendisine doğru yürüyen bir dişli insan gördü. Kendi dilinde ona uygun bir unvan kullanmıştı.

dikkatini çekti. Çok az zırh giyyordu ama birçok süslü silahı vardı. Bir kadına göre uzun boyluydu ama teni kahverengiydi. Tuhaftı. Bunu daha önce hiç görmemişti. Ama sağlam ve güçlüydü. İyi bir damızlık olabilirdi.

Onun yerine onu öldürmek zorunda kalması çok kötü.

Lider baltasını kaldırdı ve başını sallayarak meydan okudu. İnsan ona doğru yürüdü, kısa kılıcını salladı; sonra da dümdüz ona saldırdı.

Lider dudaklarını bükerek çakmaktaşıdan baltasını savurdu. Kadın, cüssesine göre hızlı davranarak silahından kurtuldu ve tekrar üzerine yürüdü. Saldırırken hiç ses çıkarmadı; ne bir uyarı çığlığı, ne de bir öfke çığlığı. Sadece kısa kılıcı hazır bir şekilde ona doğru koştu.

Baltayı tekrar savurdu ama kadın sıçradı ve ayağı adamın göğsüne çarptı. Kendini itti ve dönerek kılıcını adamın boynuna doğru indirdi. Kadın şaşırtıcı derecede güçlüydü, kılıcı kalın yeşil deriyi ve gergin, katmanlı kasları keserek kendini oraya gömdü.

Lider sendeledi, yarısından kan fışkırıyordu. Ama ölmemişti. Henüz ölmemişti. Uzun bir süre için değil. Onun türünü öldürmek çok çaba gerektiriyordu ama kızın bunu zaten bildiğini hissediyordu. Bunun kolay bir dövüş olmayacağını biliyordu. Ahhhh. Gerçek bir meydan okuma. Ne güzel.

Güçlü çakmaktaşı baltasını kaldırdı. Bu balta sadece kabilelerin lideri tarafından kullanılırdı ve o da liderdi. En güçlü, en acımasız. İlk çocuğunu bütün olarak yediğinde herkesin bunu bildiğinden emin olmuştu. Bu onun ne demek istediğini kanıtlamıştı ve büyük bir kayıp değildi. Ne de olsa bir dişiydi. Sadece başka bir damızlık.

Bu insanı öldürmek nasıl daha zor olabilir ki?

Baltası tekrar insan kadının kafasına doğru iniyordu ama neredeyse ona ulaştığında kadın kolunu kaldırdı, silahın sapını yakaladı ve tuttu.

Onu tuttu. Onu tuttu. Hırlayarak baltayı ondan çekmeye çalıştı ama kadın onu tuttu. O kadar da zayıflamadığını biliyordu.

Çok fazla. Bu insan dişinin silahını tutmasını engelleyebilecek kadar değil. Onu Lider yapan silahı. Ama dişi onu sıkıca tuttu ve sonunda çekip aldı.

Lider çıplak elleriyle ona doğru uzandı, baltasını almaya cüret ettiği için öfkeliydi. Ama o kenara çekildi ve baltayı yukarı, aşağı ve yukarı savurarak Lider'in kendisine en yakın olan kolunu kesti.

Lider, kolunun eskiden olduğu yere baktı ve tam o sırada bacağının arkasına bir tekme atarak onu dizlerinin üzerine düşürdü.

Etrafında askerlerinin öldüğünü, tanrılarına haykırdıklarını duyabiliyordu. Bu insanlara bunların hiçbirini yaşatmayacaktı. Ne şimdi, ne de başka zaman.

İnsan yaklaştı, onu inceledi. Lider topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, hayatının kanı içinden akıyordu.

Çizmeli ayağını kaldırdı, göğsüne bastırdı ve onu yere itti.

"O kadar büyük bir aptal olamazsın," diye hırladı ona kendi dilinde, anlayacağını biliyordu. "Bu kadar kolay öleceğimi düşünmek."

Kalan koluyla uzandı ve ölülerinden birinin cesedinden bir sopa kaptı. Sopayı kaptığı gibi önce bacağını sonra da kafasını kırmak amacıyla kadına doğru savurmaya başladı.

Ama beline bir şey sarılmıştı. Uzun, pullu ve mavi bir şey. Bir an kız onun üzerindeydi, işini bitirmek için baltasını kaldırıyordu, sonra kız çekildi ve Lider o güne kadar gördüğü en büyük ejderhanın yüzüne baktı. Bu kadar büyük ejderhalar olduğunu bilmiyordu.

Canavar derin bir nefes aldı ve alevler vücudunu kaplamadan önce bile bunun onu öldürecek şey olacağını biliyordu.

Alevler kızgın bir şekilde yanarak etini ve kaslarını sıyırdı.

Askerleri mağarayı doldurduğunda Lider, ejderhanın insan dişiye "Artık geri dönebilir miyiz?" dediğini duydu.

Izzy'nin ayakları yere değer değmez Brannie hızla kollarını kuzenine doladı ve ona sarıldı. Ona sıkıca sarıldı çünkü Izzy'nin Éibhear'ı öldürmesinin muhtemelen ailenin geri kalanı tarafından görmezden gelinmeyeceğini biliyordu. Büyük ihtimalle.

Yine de Brannie, annesi Kıyıcı Ghleanna'nın, Éibhear'ın bir savaşçı kadınla öldürmek arasına girdiğini öğrendiğinde bunu tamamen anlayacağını biliyordu. Cadwaladr'lar arasında yapılmaması gereken bazı şeyler vardı ve bu en önemlilerinden biriydi.

Ama Brannie, Éibhear'ın ölmek istemeyecek kadar bencil olduğunu anlamıştı, bu yüzden tüm bunları yapmasının başka bir nedeni olmalıydı.

Bunun ne olduğunu öğrenmeye kararlı olan Brannie, Izzy'yi Éibhear ve diğer Mì-runach'lardan uzaklaştırdı. Izzy'nin bir sonraki komutanı olan Fionn'un yanında durdu. Onu serbest bıraktığında Brannie, Izzy'nin sadece öfkeden çok öte olduğunu hemen gördü. Bunu anlayabiliyordu çünkü Izzy hiçbir şey söylememişti. Hiçbir şey yapmamıştı. Sadece bir heykel gibi dimdik duruyordu. Bu iyi bir şey değildi. Brannie Izzy'nin böyle davrandığını en son gördüğünde bütün bir ordu yok olmuştu. O zaman da pek hoş olmamıştı, şimdi de aynı şeyin kan bağı olan akrabalarının başına gelmesi hoş olmazdı, bu yüzden Brannie bunu halletmesi gerektiğini biliyordu.

Güçlü ve kuvvetli bir şey Éibhear'ı saçlarından tutup kendine doğru çekti.

"Ne haltlar karıştırıyorsun sen?"

Éibhear ona bağırarak kadın kuzenine baktı. "Az önce bunu sen mi yaptın?" diye sordu büyülenmiş bir halde.

"Başka kim olacak?"

"Tanrım, çok güçlüsün. Mì-runach'a katılmayı hiç düşündün mü?" "Sizden farklı olarak, ben tüm emirlerime itaat ederim.

Sadece kraliçem değil, komutanlarım da. Bu yüzden çok iyi uyum sağlayacağımı sanmıyorum."

Aidan bir devin kafasını üzüm gibi patlayana kadar sıkarken, "Komutanlarımızdan gelen emirlere uyarız," dedi. "Ya da en azından Angor'dan. Biz sadece bunu kendi zamanımızda ve kendi yöntemlerimizle yaparız" - ogre kanından ve etinden kurtulmak için pençesini salladı- "kendi yöntemlerimizle."

Brannie, Aidan'dan uzaklaşmadan önce, "Büyüleyici," diye alay etti. "Sana bir soru sordum kuzen. Şimdi cevap ver."

Hah. Kuzeni yıllar geçtikçe saldırganlaşmıştı. Bir noktada bunu can sıkıcı bulabilirdi.

"Onu eve götürmek benim görevim," dedi.

"Yoluna çıkarak mı?"

"Zorluk çıkarıyor. Eğer ona söylediklerimi yaparsa ..

."

Branwen elini kaldırdı. "Bil diye söylüyorum," dedi, "Tıpkı baban gibi konuşuyorsun."

Éibhear incinmiş bir halde, "Neden bu kadar kaba davranıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen de tam olarak böyle davranıyorsun. Onun hemen arkasından gidiyorsun. Tıpkı kardeşlerinin yaptığı gibi. Şimdi de Briec'in Izzy'nin annesine yaptığı gibi kan borcu mu talep edeceksin?"

Éibhear bir an düşündü ve "Bunu yaparsam elime ne geçecek?" diye sordu.

Tekrar saçlarına uzandı ama Éibhear tökezleyerek geri çekildi ve pençeleriyle onu savuşturdu. "Tamam, tamam. Tamam, sadece şaka yapıyordum."

"Gerçekten ne istiyorsun, Éibhear?"

"Sadece onu eve götürmek için. Ben de buna söz verdim."

"Ve?"

Omuz silkti. "Ve üzgün olduğumu söylemek için bir şans." "Bu Celyn saçmalığı mı? Yine mi?"

"Söz v e r i y o r u m , bunun için burada değilim. Yemin ederim," diye ısrar etti kızın gözleri kısıldığında. "Sadece

üzgün olduğumu söylemek istiyorum ve

bu iş bitsin."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Benim için onunla konuşur musun?"
Başını biraz eğdi, gözlerini kırıştırdı. "Lütfen?"

"Och. Bu çok korkunçtu, Éibhear. Gerçi belli ki Gwenvael'in izinden gitmiyorsun çünkü o da bunu başarabilirdi!"

Brannie tepinerek Izzy'nin yanına döndü, kuyruğu kaçan devlere çarpıyordu. Éibhear'ı bulmaya gittiğinde yer değiştirmişti. Devlerden korunmak için değil, onunla konuşurken gözlerinin içine bakmak istediği için.

Brannie, Izzy'nin yanına vardığında insana dönüştü ve kuzeninin ayaklarının dibinde bıraktığı giysileri kapıp hızla üzerine geçirdi.

"Eee?" Izzy, Brannie daha tozluklarını bile giymeden sordu.

Brannie başını kaldırıp baktı, dudakları yavaşça gülümseme şeklinde kıvrıldı. "Ne?"

Zincir zırhlı gömleğini kapan Brannie, kollarını koruyucu giysinin içine sokarak dik durdu. "Ona verilen emir seni eve götürmek. Ve Mì-runach olarak kendini buna adanmış durumda. Onu caydıracak hiçbir şey olmayacak."

"Neden gülümsüyorsun?"

Gömleğini başından geçirip gövdesinden aşağı çekti. "Kendisi de bu vesileyle özür dilemek istiyor."

Kafası karışan Izzy sordu, "Özür dilemek mi? Ne için?" diye sordu. Brannie'nin gülümsemesi daha da artınca ... "Tanrılar aşkına! Bu yıllar önceydi. Asırlar!"

Brannie artık giyinikti ve silahlarını aldı. Gülererek, "Biliyorum. Ama nedense bunu söyleme ihtiyacı hissediyor."

"Bunca zaman sonra mı?"

"Kraliyet soyu ne olursa olsun, kuzen, Alçak Éibhear kalbinde hala bir Cadwaladr erkeğidir ... onun

ruh."

"Bu da ne demek oluyor?" Izzy döndü ve arkasından gelen bir devi kaziğa oturtmak için uzun kılıcını kullandı.

"Bu, istediğini elde edene kadar tatmin olmayacağı anlamına geliyor."

Yüzündeki koyu yeşil kanı silerek tekrar kuzeniyle yüzleşti. "Özür dilemek için mi? Bunu yapıp gidemez mi? Seni temin ederim ki Garbhán Adası'na onun ya da arkadaşlarının yardımı olmadan da gidebilirim."

"Gel, Izzy. Sen daha iyi bilirsin. Kardeşlerimin arasında yaşadın." Brannie bıçağı Izzy'nin elinden kaptı ve havada savurdu. Izzy eğildi, bıçak kafasını birkaç santimle iskaladı ama soldan onlara doğru koşan dev sol kalçasından sağ omzuna kadar neredeyse ikiye bölündü. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun kuzenim. Özür dilemek işin sadece bir parçası. Affedilmek istediğine inanıyor gibi görünüyor. Gözlerinde gördüğüm buydu."

"Ve?"

Bıçağı Izzy'ye geri verdi. "Ve ben de bunu ona vermeni söylüyorum."

"Ve beni rahat bırakacak mı?"

"Oh, hayır." Brannie kıkırdadı, sesi büyüdüğü korkulan savaşçı ejderha yerine küçük bir çocuk gibi çıkıyordu. "Rahatlık bir Cadwaladr erkeğinin anlayacağı ya da nasıl başa çıkacağını bileceği bir şey değildir... bu yüzden ona sindirebildiğin kadar rahatlık ve bağışlama vermelisin."

Izzy başını salladı, kendi gülümsemesi çiçek açtı. "Sen duygusuz bir ineksin, Korkunç Branwen. Zalim, duygusuz bir inek ... ve ben sana güneşler gibi tapıyorum."

Branwen omuz silkti, siyah gözleri parıldıyordu, "Ve ben de seni kuzen, çünkü birlikte kanla dolu gerçek bir kâbustan başka bir şey değiliz - ki bunu eğlenceli bulmuyorum!"

Uther yumruğunu kullanarak devleri düz yeşil disklere dönüştürdü. Eğlenceliydi ve biraz zaman öldürdü.

"Kadınları elde etmenin daha kolay bir yolu olmalı," dedi Aidan Éibhear'a. Aidan devlerin üzerine basıyor, Caswyn ise kuyruğuyla onlara saldırıyordu. Ama Éibhear orada öylece durmuş . . . bekliyordu.

"Ya hâlâ hayır diyorsa?" Uther sordu.

Caswyn, "Onu almamız," diye önerdi.

Aidan devleri ezmeyi bırakıp "Tehlikeli Izzy'yi mi alayım?" diye sordu.

"Biz dört ejderhayız. O ise bir dişi insan. Ne kadar sorun çıkarabilir ki?"

Aidan sırttı at Éibhear. "Sen a çok benden daha iyi bir hikaye anlatıcısı."

Éibhear Caswyn'e baktı. "Izzy on yedi yaşındayken -Annesinin küçük bir yardımıyla Olgeirsson Horde'dan Olgeir'i öldürdü. On dokuz yaşındayken Kyvich cadılarına karşı savaştı ve bunu anlatacak kadar yaşadı. Yirmi beş yaşındayken Hükümdar savaş çukurlarında hayatta kaldı ve bir zamanlar Demirler'in hükümdarı olan Derebeyi Thracius'un sırtına bir ejderha baltası sapladı."

Caswyn gözlerini kırptırdı. "Oh."

"Ve Rhydderch Hael'in kendisi tarafından şampiyonu olarak işaretlendi."

"Tamam o zaman."

"Yani, sadece bir düşünce," diye ekledi Aidan. "Onu kızdırmak istemeyebilirsin."

"Yani Éibhear'ın yaptığı gibi mi?" Uther sordu.

Hakarete uğrayan Éibhear, "Yardımcı olmaya çalışıyorum," diye tersledi. Ve hepsi ona gülünce daha da sinirlendi.

"Oy!" diye bağırdı bir ses ve hepsi altlarında duran insan dişiye baktı. Uzun boylu, her iki elinde de birer kılıç vardı ve her tarafı ogre kanıyla kaplıydı. Kendisini kolayca ezebilecek dört dev ejderhanın önünde durmaktan hiç korkmuyordu - Ejderha korkusu ya da başka bir şey-. Ve Uther itiraf etmek zorundaydı ki, Éibhear'ın onu neden bu kadar

Onun hakkında merak uyandırıcı. Gerçi kılıçlı bir kadında her zaman bir şeyler vardır, değil mi? . . ?

"Sabah güneş doğduğunda yola çıkıyoruz," dedi onlara.

"Şey-" Éibhear başladı.

"Kapa çeneni." Izzy kılıçlarından birini ona doğrulttu.

"Seninle konuşmuyorum."

"Yine mi?"

"Sen gerçek bir aptalsın, Mavi Éibhear," diye hırladı ve yürüdü gitti.

Aidan, Éibhear'a "Kadınlarla gerçekten iyi anlaşıyorsun," dedi.

Ve mavi ejderha gülümsedi. "Benden hoşlanıyorlar."

Bölüm 8

Izzy'nin emrettiği gibi, ertesi sabah güneş daha doğmadan yola çıktılar. Ama Éibhear atını ve köpeğini taşımayı reddedince uçmayı reddetmişti. Diğerlerinden iki hayvanı taşımalarını istemekten daha iyisini biliyordu. Ejderhalar yük hayvanı değildi ve tüm insanlar gibi Izzy de bunu biliyordu.

Ancak Brannie, sadece insan formundaki bir ejderha erkeğinin ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü değil, aynı zamanda bir ejderhayı taşımaya da istekli olan dört Mì-runach atı bulmayı başardı.

Öğleye kadar saatlerce yol aldılar ve hızlı bir yemek için ormanlık bir alanda durdular. Onlar seyahat çantalarından kurutulmuş et çıkarırken, Izzy köpek deme cüretini gösterdiği o canavarla birlikte uzaklaştı. O şey bütün sabah Izzy'nin yanında koşmuş ve hiç yorulmuş gibi görünmemiştir.

Ve kimse bunun garip olduğunu düşünmüyor mu?

Biraz zamanları olduğu için Éibhear, Izzy'yi takip ederek onu bir tatlı su deresinin yanına kadar izledi. Köpeği balıkları yakalamaya çalışarak etrafta sıçramakla meşgulken, o da avuç dolusu su içerek köpeğinin yanına çömeldi.

"Onun bir ayı olmadığına emin misin?" Éibhear ona gizlice yaklaşmak istemediği için yüksek sesle sordu. Ona bir şeyler fırlatılmasından bıkmıştı. . . Gwenvael bu tür şeylere sürekli nasıl katlanıyordu?

"O bir köpek," diye yanıtladı ıslak ellerini silkeleyerek. "Söz veriyorum."

Éibhear onun yanına çömeldi ve kadın iç çekti. "Ne istiyorsun, Éibhear?"

Bir nefes verdi ve ileri atıldı. "Özür dilemek için." "Ogre liderini öldürdüğün için mi? Askerlerimden birini mi? Ya da cevap olarak 'hayır'ı mı kabul ediyorsun?"

"Uh . . . Bunların hiçbirisi için özür dilemem gerektiğini bilmiyordum." "Etmedin ..." Başını salladı ve ayağa kalktı.

"Unut gitsin.

Unut gitsin."

Éibhear onun elini tuttu. "Gitme."

"Neden kalayım ki?" Elini geri çekti. "Ne için özür dilediğini bile bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu öğrenecek havada olduğumdan da emin değilim."

Éibhear ayağa kalktı. "Özür dilerim, Izzy. Her şey için özür dilerim." "Annemin önünde bana bağırmanın zaman için bile.

Senden ödünç aldığım hançer hakkında?"

"Ödünç mü? O lanet şeyi çaldın..." Éibhear durdu. Onun kendisini tanıştıklarından beri yaşadıkları saçma tartışmalardan birine sürüklemesine izin vermeyecekti. "Izzy-"

"Ya da babama Gwenvael'in beni arkasından uçurduğunu söylediğin zaman."

"Annen uçmanı istemediğini açıkça belirtmişti." "Ya da başka bir zaman-"

"Pekâlâ!" Éibhear nefesini dışarı üfledi. "Tanrılar, kadın! Özür dilemeye çalışıyorum."

"Evet. Her şey için. Belki de," diye önerdi, "o çok önemli özrünüzün kapsamını daraltırsanız."

"Peki. Sen, ben ve Celyn arasında olanlar için özür dilerim."

"Tam olarak neydi?"

"Şimdi de bana eziyet ediyorsun."

"Celyn ile yattığımı öğrendikten sonra onu kanlı bir şekilde dövdükten sonra akrabalarının önünde bana fahişe demen gibi mi?"

"Evet," diye isteksizce itiraf etti Éibhear. "Bunun gibi."

"Yaptığın şey yüzünden hala en az üç teyzenin bana kuzenlerin arasına giren fahişe dediğini biliyor musun?"

Éibhear gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Teyzelerimden herhangi birinin sana fahişe demeye devam etmesine izin verdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Omuz silkti. "Belki de aile yemeklerinde birkaç bıçak kavgasından sonra artık o kelimeleri söylemiyorlar ... ama düşünüyorlar. Ve sonra sen," diye hırladı. "On yıl sonra öylece özür dilemek zorunda mısın? Geçmişî kurcalamak zorunda mısın?"

"Aslına bakarsanız, Iseabail, daha önce özür dilemiştim."

"Oh, gerçekten mi? Bu özür sırasında orada mıydım? Çünkü hatırlamıyorum."

"Bir mektupla özür diledim. Ama yoldaşlarım, Aidan ve diğerleri, mektubu yaktılar."

"Mektup mu? Benden bir mektupla mı özür diledin?" "O anda iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Peki bu mektup ne zaman gönderilmedi?" "Beş yıl kadar önce."

"Anlıyorum."

"Bak Izzy, bana inanmadığını biliyorum. Ama olanlar için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Uzun bir süre onu inceledi ve yıllar içinde kesinlikle asitli bir dile dönüşen şeyi bekledi. Ama sonra Izzy gülümsedi, omzunu sıvazladı ve şöyle dedi: "Özrünü kabul ediyorum Éibhear. Ve bunun için teşekkür ederim. Çok nazik bir davranıştı."

Ve böylece çekip gitti.

Éibhear bir süre onu izledi. "Bekle." Durdu ve ona döndü. "Evet?"

"Bu kadar mı yani? Beni affediyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Neden geçmişe bağlı kalayım ki?" "Yapmalısın demiyorum. Sadece ..."

"Sadece ne?" Tekrar onun yanına yürüdü. "Her şey bitti, Éibhear. Özür diledin. Önemli olan tek şey bu. Ayrıca, senin bana karşı böyle şeyler yapmanı asla beklemediğim gibi ben de sana karşı böyle şeyler yapmam. Gençtik, aptaldık. Bu geçmişte kaldı; orada bırakalım." Alnında endişe okunuyordu. "Ama şunu bilmelisin ki Brannie bana Celyn'in önümüzdeki birkaç gün içinde Garbhán Adası'na gelebileceğini söyledi. Eğer henüz barışmadıysanız umarım siz de barışırsınız. O senin kuzenin ve aileden b i r i , Éibhear. Bunu asla unutma." O

döndü ve diğerlerine doğru yöneldi. "Bu işi bitirdiğimize çok sevindim." Topuklarının üzerinde döndü ve geri geri yürürken ona baktı. "Yine de keşke mektubunu okuyabilseydim. Eminim çok güzeldi."

Sonra Iseabail gitti ve Éibhear'ın elinde kendi paranoyak düşünceleri ve kafasına doğru uçan ve onu tamamen bayıltan ıslak tüy ve kas yığınının başka bir şey kalmadı.

"Ne yaptın sen?" Izzy gülmemek için kendini zor tutarken köpeğine sordu. Ve tanrılar, gülmek istiyordu.

Ama cevap olarak Macsen'in tek yaptığı sırt üstü yuvarlanmak, pençelerini havaya kaldırmak ve aşırı uzun dilini ağzından dışarı sarkıtmak oldu. Bu hoş bir görüntü değildi ama yine de hoşuna gitmişti.

Izzy, Éibhear'ın yanına döndü ve onun yanına çömeldi. Eğildi ve onun yüzüne baktı. "Éibhear?" Onun omzuna dokundu. "Éibhear?" Yüzünü buruşturdu ve tekrar köpeğine baktı. "Sizinle mutlu olmayacak, Lord Sneak-Attack."

Éibhear'ın yüzündeki saçları fırçaladı ve alnını inceledi. Yere düştüğü için alnında biraz düğümlenme vardı ama gerçek bir hasar olduğundan şüpheliydi. Annesine göre, Éibhear'ın soyundan gelen erkeklerin kafaları çok sert olurmuş.

Izzy kolunu dizine dayayarak, "En azından hâlâ feci derecede yakışıklısın, seni mektup gönderen piç kurusu," dedi. Başını salladı ve şimdi hemen yanında olan Macsen'e baktı. "Mektup mu? Neyim ben? Büyükannesi mi?"

Macsen, Éibhear'ın başının üzerine eğildi, ejderhanın yüzünden salyalar akıyordu.

Izzy'nin askerlerinin çoğu ona köpeği neden yanında tuttuğunu sormuştu. Kokuyordu, salyası akıyordu, gerçekten yememesi gereken şeyleri yiyordu; ayrıca ortada hiçbir neden yokken hırlıyor ve tersliyordu ve bir ya da iki eli ısırmıştı çünkü o eller yemek kabına ya da

çürüyen leşini kampa geri götürmüştü. Ama Izzy sadakati her zaman ödüllendirirdi ve Macsen sadıktı. Göz kamaştıracak kadar.

Éibhear öksürdü ve yüzünü buruşturdu, elleriyle artık ıslak olan yüzünü sildi. Başını kaldırdı, gümüş rengi gözleri önce Macsen'e sonra da ona dikildi. "O köpekten nefret ediyorum."

Izzy, parmaklarını Macsen'in her zaman keçeleşmiş saçlarında gezdirmeye çalışarak güldü. "Sanırım hislerimiz karşılıklı. Ama merak etme, sen ve ben yeniden arkadaş olduğumuza göre sana alışacaktır."

Ejderha ayağa kalktı, onun sözleri üzerine alçak sesle hırladı ama Macsen biraz geri çekildi ve dişlerini göstererek karşılık verdi.

Éibhear'ın kaşlarının düştüğünü görünce hemen uyardı: "Bu köpeğe bir alev dokunursa pişman olursun."

"O zaman kontrol altına al."

Güldü ve ayağa kalktı. "Evet. Doğru."

Hâlâ gülmekte olan Izzy diğerlerinin yanına döndü.

Éibhear, Izzy'nin gülüşerek uzaklaşmasını izledi.

Ona neler oluyordu böyle? Ayaklarının dibine cesurca serdiği affediciliğinde ciddi olduğuna bir an bile inanmamıştı. Hatırladığı Izzy değildi. Sadece onu yatıştırmaya mı çalışıyordu? Neden? Onun dışında kimsenin gönlünü almakla tanınmazdı.

Kardeşleri.

Bu düşünceden iğrenen Éibhear ayağa kalktı ve zavallı, savunmasız yüzündeki köpek salyasını silmek için kürk pelerininin altını kullandı.

Izzy kardeşlerini, özellikle de Briec ve Fearghus'u her zaman yatıştırdı. Ve tabii ki bir de babası Bercelak vardı. Konu babasını yatıştırmaya geldiğinde Izzy kraliçenin kralıydı. Ama Éibhear ne babası ne de kardeşleriydi. Izzy'nin duymak istediğini düşündüğü şeyleri duymak istemiyordu. Gerçeği istiyordu. İsteddiği ... şey, o

önemli değildi. Sadece bunu istemediğini biliyordu... bu basmakalıp centaur saçmalığını.

Aile her şey mi? Gerçekten mi?

Bu işin henüz bitmediğine karar veren Éibhear diğerlerinin yanına dönmeye başladı. Ama daha ilk adımı atamadan Izzy'nin köpeğinin ona doğru saldırdığını fark etti -yine dişlerini göstermiş, vahşi gözlerle.

Tanrılar, gerçekten mi?

"Her şey yolunda mı?" Brannie, sadece Izzy'nin duyabileceği kadar alçak sesle sordu.

"Elbette. Her şey affedildi." Sonra sıırttı. "Aile her şeydir, bilirsin."

Brannie kısa bir süre gözlerini kapadıktan sonra, "Oh, bu mükemmel."

Éibhear'ın yoldaşı Aidan yanlarına gelene kadar kıkırdadılar. "Her şey yolunda mı?"

Dişiler başlarını salladı. "Evet."

Açık renk gözleri biraz kısıldı ama Izzy, Aidan'ın Éibhear'a eşlik eden diğer iki Mì-runach'tan çok daha zeki olduğunu hissederek etrafına bakındı ve köpeğine seslendi.

"Macsen? Macsen!"

"Geliyor." Éibhear ormandan çıktı. "Geliyor da ne demek?"

"Ona bir saniye ver." Geri çekildi ve Macsen'in büyük bir ayıyı mutlu bir şekilde açıklığa sürükleyişini izledi.

"Yine mi?" diye iç geçirdi Brannie.

Aidan gözlerini kırıştırdı. "Yine mi? Ayılara ne sıklıkla saldırıyor?" "Ayıları seviyor," diye itiraf etti Izzy.

"Arkamdan geldi," diye açıkladı Éibhear, "ve bu ona bir kemik gibi saldırdı."

Brannie ayıyı işaret etti. "Macsen onu tek başına mı indirdi?"

Geçerli bir soru. Macsen aylara meydan okumaktan hoşlanıyordu, ancak genellikle ayıyı yere seren Izzy ya da onun birlikleri oluyordu, böylece köpek karnını doyurabiliyordu.

Éibhear yaklaştı, eğildi ve fısıldadı, "Pek sayılmaz. Ayının mutlu olmadığını ve köpeği parçalamak üzere olduğunu görebiliyordum, ben de bir şekilde"- omuz silkti-"köpek bakmıyorken ona yumruk attım. Ayı bayıldı. Uyanmadan gitsek iyi olur."

"Neden fısıldıyorsun?" Brannie fısıldadı.

"Ona bir bakın." Tekrar Macsen'e baktı. "Kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki. Bunu ondan alamazdım."

Brannie gözlerini devirdi ve çantasını omzuna atarak kuzeninin etrafından dolaştı.

Izzy ona bakmaya devam edince, "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Gülmeye başladı ve duramadı, arkadaşının peşinden yürüdü. "Hiçbir şey."

Bölüm 9

Akşam geç saatlere kadar yol aldılar ve sonunda Garbhán Adası'ndan birkaç saat uzaklıktaki bir vadide durdular.

Grup olarak sessizce kurutulmuş et ve ekmek yediler, yatak örtülerini çıkardılar ve uyumaya gittiler.

Ertesi sabah Éibhear uyandığında yalnızdı. Herhangi bir kan ya da vücut parçası izine rastlamadığından, herkesin bir yerlerde hayatta olduğunu varsaydı.

Éibhear kurutulmuş et ve ekmekten biraz daha yedi, şimdiden Garbhán Adası'na döndüğünde alacağı yiyecekleri düşünüyordu. Bu, çoğunlukla kuzeyde yaşarken çok özlediği bir şeydi. Gerçi Buz Diyarlılar bazı ilginç baharatlar kullanıyordu ve iyi pişmiş, zengin yiyecekler, sert dünyalarında kendilerine izin verdikleri tek hoşgörüydü. Yine de, kendisi ve ekibi zamanlarının çoğunu buzun ve toprağın altına gömülüp masum bir kabile liderine saldırmak için doğru zamanı bekleyerek geçirirken, Buz Gezginleri ev yemeklerinin tadını pek sık çıkaramıyordu.

Evet. Biraz tatil yapmak iyi olurdu. Akrabalarını görmek iyi olurdu... şey, annesini ve kardeşlerinin arkadaşlarını görmek iyi olurdu. Bu iyi olurdu.

Yemeğini bitirdiğinde, Éibhear artık yalnız olmadığını fark etti, ama ona eşlik eden sadece o lanet köpekti. Diğer herkes tam olarak neredeydi?

Köpek etrafında daireler çizerek sonunda ona doğru yaklaştı, gözleri Éibhear'ın etinin kalan kısmındaydı.

"Açlıktan ölmene izin vermeliyim," dedi canavara. "Sırf dün gece horlayarak bize eziyet ettiğin için seni aç bırakmalıyım."

Ama onun yerine birkaç parça sığır eti verdi. Basitçe, Izzy'nin şikayetini duymak istemediği için

Garbhán Adası'na dönmeden önce köpek ölmüş. Onun şikâyetini duymak istemiyordu.

Yemeğini bitirdikten sonra köpeğe "Herkes nerede bu arada?" diye sordu.

Şaha kalkmış bir at gibi geri sıçradı, etrafında döndü ve birkaç metre uzağa koştu, geri geldi, Éibhear'a baktı.

Takip etmekten zarar gelmeyeceğine karar veren Éibhear da öyle yaptı. Köpek, Mì-runach arkadaşını en tepede büyük bir ağacın yanında durmuş ve diğer taraftan aşağıdaki araziye bakarken bulana kadar onu dik bir yokuş yukarı götürdü.

Éibhear tek kelime etmeden arkalarından yaklaştı ve ayağa kalktı. Onlar uzundu, ama o daha uzundu ve neye baktıklarını görmek için sadece ayak parmaklarının üzerine hafifçe çıkması gerekiyordu.

Altındaki göle bir kez bakan Éibhear topuklarının üzerinde geriye doğru düştü ve iğrenerek başını salladı. Tiksinti! Bu piçler!

"Biliyor musunuz," diye bağırdı onlara, hepsinin biraz zıplamasının keyfini çıkararak, "gözünüze kestirdiğiniz benim kardeşimin kızı, sizi iğrenç piçler."

Uther kaşlarını çatı. "Onun senin kuzenin olduğunu sanıyordum."

"Oh, oh." Caswyn Uther'in omzuna bir yumruk attı, bakışları hâlâ tepeye kilitlenmişti. "İşte yine gidiyor."

Üçü de göle yeniden odaklandı ve Éibhear dudağının kıvrıldığını, dişlerinin diş etlerinden çıkmaya başladığını hissetti. Bu ne cüret! O kardeşinin kızıydı.

Brannie hep birlikte üzerinde durdukları tepenin yanından uçarak geçti, siyah kanatları sırtından uzanıyordu, siyah pulları sabahın ilk güneşinde parlıyordu ve yoldaşları onun her hareketini izliyordu.

"Şu kuyruğa bak," diye iç geçirdi Uther.

"Bence biraz kısa," diye yakındı Aidan.

"Hepiniz Brannie'yi mi izliyorsunuz?" Éibhear sordu.

"Gerçekten mi?"

Hâlâ ona bakmakla meşgul oldukları için cevap verme zahmetine girmediler ama o, onların gördüğü şeyi gerçekten görmüyordu. O sadece ... Brannie'ydi.

Kuzeni ters döndü ve göle doğru geri daldı. Éibhear Izzy'nin ciyakladığını duydu ve kıyıya doğru yüzmeye çalıştığını görmek için kenardan baktı.

Brannie göle sert bir iniş yaptı, su patladı ve Izzy karaya doğru koşmaya başladı. Éibhear onun boğulacağını ya da daha kötüye gideceğini düşünmüştü ama çıplak bir şekilde yerde yuvarlanıp su çekildiğinde histerik bir şekilde gülüyordu.

"Seni deli inek!" diye bağırdı kahkahalarının arasında.

Brannie de hâlâ kaygan olan suyun içinde sırt üstü yüzerken gülüyordu.

Izzy doğrulmayı başardı. Çıplak olduğu için çok rahat görünüyordu ve Izzy bunun nedenini anladı. Mükemmel bir kadındı. Uzun vücudu, güçlü bacakları, güçlü omuzları ve sırtında, gövdesinde, göğsünde ve hatta iç bacaklarında yara izleri vardı. Yine de zarafet ve güçle hareket ediyor, kolayca ayağa kalkıyor ve tüm vücudunu geri yordu, kolları başının üzerindeydi, kasları dalgalanıyordu.

"Yeğenine bu şekilde bakman doğru mu Éibhear Amca?" Uther ve Caswyn masum Brannie'ye şehvetle bakmaya devam ederken Aidan ona sordu.

"Defol git," diye homurdandı Éibhear, bazen dostum dediği piçin etrafında dolanarak.

Uther Brannie hakkında, "Tanrım, şunun göğüs pullarına bak," diye mırıldandı.

Hâlâ tiksinen ve genel olarak sinirlenen Éibhear, kampa geri dönmeden önce koca sersemin kafasını yanında durduğu ağaca çarptı. "On dakika içinde yola çıkıyoruz."

Izzy, Brannie'nin sinir bozucu bir şekilde yüksek bir dala koyduğu giysilere ulaşmaya çalışıyordu.

"Sen tam bir kaltaksın!" diye bağırdı insan formuna geri dönmüş, giyinmiş ve kampa geri koşmakta olan gülen kuzenine.

Izzy tekrar zıpladı, lanet olası ağaca tırmanmak zorunda kalmadan lanet olası tozluklarına ulaşmayı umuyordu. O dalın üzerinde çırılçıplak yattığını görmek onu huzursuz etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Parmakları neredeyse tozluklara değecekti ama onları ıskaladı ve ayakları tekrar yere bastığında homurdandı.

Ağaca bakıyor, en iyi çıkış yolunu bulmaya çalışıyordu ki inanılmaz büyüklükte bir kol etrafına uzandı ve kıyafetlerini yakaladı. İlk içgüdüğü kollarıyla kendini örtmek ya da en azından göğüslerini kapatmak oldu. Annesinin onu her zaman uyardığı gibi, geç olgunlaşmıştı. Şimdi genellikle göğsünü askerlerinin etrafında bağlı tutuyordu. Ama Éibhear'a kendisini utanmış görme zevkini tattırmak istemiyordu. Bu yüzden ellerini kalçalarına koydu ve ona gülümsedi.

"Bence," dedi, "Brannie'yle bu yolculukta yalnız olmadığınızı hatırlamanız gerekiyor."

"Kıyafetlerimi neden ağaca koydu sanıyorsun? Senin pis arkadaşlarının izlediğini biliyor." Izzy giysileri ondan aldı. "Teşekkürler."

"Belki de ikiniz birlikte çok fazla zaman geçirdiniz."

"Ghleanna Teyze bunu birden fazla kez söyledi." Izzy kıyafetlerini bıraktı ve Éibhear oradayken giyinmeye başladı. Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Arkasını da dönmedi. "Kızı üzerinde kötü bir etkim olduğunu söylüyor. Ben mi? Korkunç Branwen üzerinde kötü bir etki. Bu sonuca nasıl vardığından emin değilim."

"Muhtemelen kuzenimi sarhoş ettiğin ve o da senin çılgın sentor saçmalıklarının ortasında uyandığı içindir."

"Bu Ghleanna'nın argümanının bir parçası olabilir." Zincir zırhlı gömleğini başına geçirmeyi bitirdi ve ıslak saçlarını salladı.

"Biliyor musun," dedi Izzy, Éibhear'a yaklaşıp elini göğsüne koyarak. "Barıştığımız ve geçmiş geride bıraktığımız için çok mutluyum."

"Uh." Éibhear önce eline sonra da yüzüne baktı. "Evet. Ben de öyle."

"Artık ailenin her zaman olmamızı istediği gerçek amca ve yeğen olabiliriz."

Ejderha gözlerini kırptırdı, vücudu kaskatı kesildi. "Amca ve yeğen mi?"

"Gerçek bir amca ve yeğen. Bu senin için çok rahatlatıcı olmalı. Etrafta koşuşturup saçını okşamaya çalışan bir çocuk olmaması." Biraz güldü ve onun göğsünü okşadı. "O zamanlar bana karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Çok zor olmuş olmalı."

"Şey, hayır, öyleydi-"

"Bunun için endişelenmeyin. Geçmişte kaldı. Artık bir aileyiz. Akrabayız. Benim harika Éibhear Amcam." Bir hevesle ayak parmaklarının üzerine çıktı ve daha fazla çaba harcamadan yanağına tam olarak ulaşamadığı için onu çenesinden öptü.

Sonra uzaklaştı ve kampa geri döndü. Neredeyse oraya varmıştı ki Brannie bir ağacın arkasından çıkıp onu kenara çekti.

Arkadaşı ona bakakaldı. "Éibhear Amca?" diye fısıldadı.

Izzy dudağını çiğnedi. "Çok mu fazla?"

Eğilmiş, sessizce gülmekte olan Brannie başını salladı ve Izzy'ye yaslandı. "Sen en iyisisin, seni kötü kaltak!" diye aynı anda hem ciyaklayıp hem de fısıldamayı başardı. "En iyisi!" Sonra ve arkadaşlar tutulan her biri diğer ve güldü Éibhear ve Mì-runach onları çağırana kadar

Garbhán Adası'na dönün.

Bölüm 10

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Talaith ayağa kalktı ve Briec yatak odalarında dolaşırken onu takip etti.

"Bence mantıksız davranıyorsun," dedi ona. "Ben bir baba oluyorum."

"Hayır. Sen baban gibi davranıyorsun."

"Çirkinleşmek zorunda değilsin," diye karşılık verdi ona, tekrar yatağın etrafında dönerek.

"Bırak günü onunla geçirsin. Yaptığın şeyden sonra hala istekliyse ondan hoşlanıyor olmalı."

Briec durdu ve dönüp ona baktı. "Elbette ondan hâlâ hoşlanıyor. O mükemmel biri. O-"

"Kızınız. Evet. Evet. Evet. Evet. Hepimiz biliyoruz. Bu da kızınızın istediği olmadığında ne kadar inatçı ve zor biri olabileceğini anlamamız gerektiği anlamına geliyor."

"O daha çok genç," diye itiraz etti.

"O on altı yaşında, Briec. Ejderha on altısı da değil, ama bir erkekten hoşlanan on altı yaşında sağlıklı bir kız. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Onun bu işe karışmasını istiyorsun... bu..." Talaith kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İnsan mı?"

"Ben de horoz düşkünü diyecektim ama insan da bunu karşılıyor."

Gözlerini ovuşturarak ondan uzaklaştı. "Tek istediği onunla kasabaya gitmek. Biraz alışveriş yapmak ve tavernada öğle yemeği yemek. Onun karısı olmak değil."

"Hayır."

"Bunu Brastias'la konuştum ve o da onlarla gideceğini söyledi. Yeğenine karşı ne kadar korumacı olduğunu bilirsiniz."

"O zaman neden gidemiyorum?"

"Çünkü şimdi o zavallı çocuk seni gördüğünde altına işiyor. Yani bu iyi bir fikir değil."

"Zayıflık! Kızım neden bu kadar zayıf ve işe yaramaz birinin yanında olsun ki?"

"İstersen onu durdurabilirsin-"

"Güzel." Kapıya doğru yöneldi. "Geleceğim."

"Tıpkı annemin beni durdurduğu gibi. Izzy bunun ne kadar başarılı olduğunun kanıtıdır."

Briec eli kapı kolundayken durdu, tüm vücudu gergindi.

"Lord Pombray'ın soyunun bir yan ürünü tarafından 'büyükbaba' olarak adlandırılmayı gerçekten istiyor musun?"

Arkadaşı bu düşünceyle ürperdi ve Talaith gülmek için ağzının içini ısırdı. Adam kıpırdamayınca arkasından yaklaştı ve kollarını beline doladı. Yanağını onun sırtına yasladı ve "Pombray'ler uzun süre burada kalmayacak. Bırak bunu o yapsın. Sadece bir gün, sonra o gidene kadar gizlice flört edecekler."

"Ve Brastias-"

"Onlara çok yakından göz kulak ol. Söz veriyorum." "Peki ya tüm bunlar hakkında yanılıyorsan?"

"Şu andan itibaren atalarımız bizi eve götürene kadar bana hükmedebileceksin."

Başını salladı. "Son kısmı anladığın sürece sorun yok."

* * *

Izzy atını Éibhear'inkinin yanında durdurdu ve onun gibi gözlerini aşağıdaki kasabaya dikti. Kasabanın ötesinde Annwyl'in kalesini görebiliyordu; binanın yüksek kulelerinin etrafında dönen ejderhaların görüntüsü ona her zaman yeniden evinde olduğunu söylüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Buraya dönmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünüyordum."

"Önce anneni görmek istemediğine emin misin? Seni çok özlediğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü 'Oğlumu çok özledim' dedi."

Biraz homurdandı ama gülümsemesi yüzündeydi. "Genel örtmeceleri pek kullanmıyorsun, değil mi Izzy?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, o yüzden hayır diyeceğim. Bilmiyorum." Elindeki dizginleri düzeltti. "Devenallt'a gitmek istiyorsan atını senin için alabilirim." Devenallt Dağı, Güney Bölgesi ejderhalarının iktidar merkeziydi ve Éibhear'ın annesi ve Izzy'nin çiftleşme yoluyla büyükannesi olan Ejderha Kraliçesi'nin güven içinde yaşadığı yerd.

"Ve aynı zamanda babamı görmek zorunda mı kalacağım?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım önce kardeşlerimle uğraşmayı tercih ederim."

"Ben olsam endişelenmezdim," diye takıldı. "Eminim gittiğinizi fark etmemişlerdir bile."

"Teşekkür ederim. Bu çok hoş."

"Sadece seni ailenin geri kalanı için hazırlıyorum. Yeğenler bunun için değil mi?"

Éibhear gözlerini devirdi. "Tekrar buraya dönmeyeceğiz, değil mi?"

"Oh, sevgili yaşlı amca." Onun yanağını nazikçe okşadı. "Seni sevgili yaşlı şey. Biliyorsun sen benim en sevdiğim yaşlı amcamsın."

"Gaddar inek," diye mırıldandı Éibhear nefesinin altında. "Kalpsiz, gaddar inek," diye düzeltti.

Izzy gülerek atını mahmuzladı ve eve, orada onu bekleyen şeye doğru yola koyuldu.

* * *

Éibhear, Izzy'nin patikadan eve doğru gidişini izledi. Brannie yanına yanaştı ve ona hızlıca bir göz attı. "Garbhán Adası'na böyle mi gidiyorsun?"

"Nasıl görüldüğümün nesi var?"

Kuzeni içini çekti, başını salladı ve Izzy'nin peşinden gitti.

"Peki siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye hırlamadan önce bir süre onları izledi.

"Bara," diye yanıtladı Aidan hepsi adına.

"Sen benimle gelmiyor musun?"

"Kardeşlerini tanıyorum, bu da bu soruya cevap olmalı. Cas ve Uther da yıllar boyunca senin hikayelerini dinlediler, yani hayır. Bara gidiyoruz. Sarhoş olacağız. Biraz kadın bulacağız. Belki biraz da kumar oynarız. Sana iyi şanslar."

Yoldaşları, Éibhear'ı yalnız bırakarak en yakın bara giden patikada ilerlemeye devam etti. Şimdiye kadar bunun ne kadar zor olabileceği üzerine fazla düşünmemişti. Akrabaları, hem kraliyet tarafı hem de Cadwaladrlar, Mì-runach'ı pek sevmezdi. Soylular onlardan uzak durur, Cadwaladrlar ise onları, sonucun ne olacağı umursanmadığında savaşta serbest bırakılacak çılgın köpekler olarak görürdü. Éibhear da bir zamanlar aynı şeyi düşünmüştü... Ta ki onlardan biri olana dek. Ta ki Mì-runach'ın kendi türünün hayatta kalması için ne kadar önemli olduğunu anlayana kadar. Ama akrabalarını bu konuda ikna etmeye çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ejderhalar zorlanmadıkça fikirlerini nadiren değiştirirlerdi ve Éibhear artık eskisi kadar hoşgörülü değildi.

Yine de on yıl geçmişti. Artık ne taptıkları o yavru, ne de çok az sabır gösterdikleri o mutsuz gençti. Onun yerine, Mì-runach'ın Takım Lideri, Buz Diyarı Ejderhalarının Nefret Edilen Güneyli'si ve On Altı Buz Diyarı Ejderhası Kabilesinin Yok Edicisi olan Aşağılık Éibhear'dı - bu sayı diğer tüm Mì-runach'ları geride bırakıyordu.

Bunların hiçbirinin kardeşleri için önemli olmadığını anladığında, kısa bir süre arkadaşlarını bara kadar takip etmeyi düşündü. Ama Éibhear bundan sonsuza dek kaçamayacağını biliyordu. Onlardan sonsuza dek kaçamazdı.

Bu yüzden topuklarıyla atının yanlarına vurdu ve hayvan Éibhear'ı eve -ve onu orada bekleyen şeye- götürmek üzere ilerledi.

Dagmar, Kudretli Briec'in kızına Lord Pombray'in oğluyla bir öğleden sonra geçirmesine "izin verdiğini" buyurgan bir şekilde söylediğini duyduğunda tepki vermemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine başını öne eğdi ve gülümsemesini kendine sakladı.

Çocukla Rhi arasındaki ilişkinin masum bir flörtün ötesine geçeceğinden büyük ölçüde şüphe duysa da, Rhi'nin aşırı korumacı babasından, amcalarından ve kuzenlerinden biraz olsun uzaklaşmasının önemli olduğunu biliyordu. Dagmar, Briec'in kızı için kendi yaşadığı hayatın aynısını istemiyordu. Erkekler tüm övgüleri toplarken yalan söylemek, göz yummak ve arka planda sessizce bir şeyler yapmak zorunda kalmak hiçbir kadın için uygun bir hayat değildi. Ve şimdi Dagmar yıllarca bu toprakların güvenliği ve Güneylilerin siyaseti konusunda kendisine güvenildiği için, kuzeyde yaşadığı hayata geri dönmeyi hayal bile edemiyordu.

Bu, özellikle de kardeşinin oğlunun Büyük Salon'a girdiğini gördüğünde doğruydı. Zavallı, kafası karışık aptal. Birkaç gündür buradaydı ama yine de her şeye şaşırmış görünüyordu. İnsanlar onunla konuşuyorlardı ve o da akılsızca onlara bakıyordu. Frederik'in erkek kardeşlerinin ve kuzenlerinin çocuğa çok az ilgi gösterdiğini bile fark etti. Belli ki ailesinin erkekleri ondan çoktan vazgeçmişti. Dagmar kadar zeki erkeklerle rahat edemiyorlardı -evet, onun zeki olduğunu biliyordu ... kesinlikle ailesindeki tüm erkeklerden daha zekiydi- ama basit bir konuşma için çok aptal olan ve aynı zamanda bir kılıç, topuz ya da başka bir silahı kullanamayan erkeklere ihtiyaçları yoktu. Ve çocuk hiçbir silahı kullanamıyordu. En az Dagmar kadar kötüydü ve bu çok şey anlatıyordu.

Bu yüzden yeğenlerinin kendisinden Frederik'e bir süre bakmasını isteyeceklerini biliyordu. Koca piçlerin bu trajik aptalla kendi başlarına başa çıkmaya çalışmamaları için bir sebep yoktu. Bunun yerine onu bir başkasının üzerine yıkmaya çalışacaklardı. Dagmar'ın bu kez buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. O

ailesiyle bu saçma oyunları oynamayı reddetti. Yine de şimdilik çocuğa tahammül etmek zorundaydı. En azından onun için bunu yapabiliirdi.

İçini çeken Dagmar onu yanına çağırdı ama o sadece kaşlarını çattı. Bunun üzerine, "Frederik" diye bağırdı.

Ona doğru ilerledi ama yanındaki sandalyeye oturmadan önce bacağını masaya çarptı. Çocuğun gün boyunca çarptığı onca şey yüzünden her tarafının yara bere içinde olması gerektiğine ikna olmuştu.

"Günaydın, Dagmar Teyze."

"Günaydın Frederik. Odanı beğendin mi?" diye sordu, çoğu kraliyet mensubuyla yaptığı sıkıcı konuşmaya geri dönerek.

"Evet, evet. Çok güzel."

"Güzel."

Çocuğa söyleyecek başka bir şey bulamayınca, Annwyl'in birliklerinin kontrol ettiği birkaç limandan gelen mesajları okumaya ve Rhi'nin heyecanlı gevezeliklerini duymamaya çalıştı. Keita'nın etrafta olmaması ne yazıktı. Elbiseler ve bir kızın şehre inip bir oğlanla alışverişe çıkmak için ne giymesi gerektiği üzerine yapılan tüm bu tartışmalar hoşuna giderdi.

"Açıklayıcı bir şey yok," diye uyardı

babası. "Baba," diye azarladı Rhi.

"Çocuğun başka bir sıkıcı insan dışından çocuklarının doğuşunu görecektik kadar yaşamasını mı istersiniz, yoksa cenaze töreninde ağlamak mı istersiniz? Seçim sizin."

"Baba!"

Dagmar başını sallıyor ve onların yakınlarda olduğunu hissettiğinde sessizce kıkırdıyordu.

Başını kaldırdığında Talan'ı sağında oturmuş, kâğıtlarının yanında bir tabağa koyduğu tereyağlı ekmeği yerken buldu. Talwyn, hâlâ hiçbir şey fark etmemiş olan Frederik'in köşesine oturmuş, ayaklarını yıpranmış tahtaya dayamış, parlak yeşil gözleriyle masanın diğer ucundaki Rhi ve Briec'i izliyordu.

"Günaydın Dagmar Teyze," diye mırıldandı Talan yemeğinin etrafında. Sadece on sekiz yaşındaydı ve sesi alçak bir gümbürtüden öteye geçmiyordu

sesin. On iki yaşından beri bu böyleydi. Bu onu hâlâ biraz rahatsız eden bir şeydi.

"Talan."

"Orada ilginç bir şey var mı?" diye sordu, kadının incelediği belgeleri görmeye çalışarak.

Dagmar kolunu parşömenin üzerine koydu ve yeğeninin siyah gözlerinin içine baktı. "Görmen gereken bir şey yok, seni temin ederim."

Sırtışı bu kadar genç biri için rahatsız edici derecede kötüydü. Kız kardeşinin sadece silahlar söz konusu olduğunda sahip olduğu bir gülümseme.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" Talwyn elmasıyla masanın aşağısını işaret ederek sordu.

"Rhi günü genç Albrecht'le geçirecek." "Ne?" Talwyn Rhi'ye baktı. "Oy!"

Rhi bir nefes verdi ve Dagmar kızın kendini çelikleştirdiğini biliyordu. İkizler ve Rhi arasındaki bağ inanılmaz derecede güçlüydü. Ama tartışmaları ...

Tanrılar. Tartışma.

Yavaşça kuzeniyle yüzleştirdi. "Evet?" "Bu Pombray veledi de neyin nesi?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok Talwyn. Sen karışma."

"Bunun dışında kalmayacağım." Talwyn amcasına baktı.

"Peki senin için sorun yok mu?"

"İznimi verdim." "Neyin var senin?"

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Briec, "konuşmadığın zamanları daha çok seviyordum."

"Geri çekil, Talwyn." Ve bu Talan'dan geldi. Ağabey ve kız kardeş birbirlerine baktılar ve Dagmar içgüdüsel olarak sandalyesinde geriye yaslandı. Tabii ki Frederik her zamanki gibi umursamaz bir tavırla masaya yaklaştı ve hizmetçilerden birinin önüne koyduğu yemek tabağını incelemeye koyuldu. Tam olarak ne görmeyi bekliyordu? Yumurta ve et parçalarından başka?

"Sen karışma, Talan."

"Onu rahat bırak, kardeşim."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, kardeşim."

"Eğer Pombray ile vakit geçirmek istiyorsa-"

"Aletinizi hareket eden her şeye sokmanın doğru olduğunu düşünebilirsiniz-"

"Benim aletimin ne alakası var?"

"-ama Pombray'e ya da oğluna güvenmiyorum ve onların hiçbirisiyle vakit geçirmesine izin vermeyeceğim."

"Bu seni hiç ilgilendirmez, kardeşim. Bırak." "Yap beni."

Rhi ayağını yere vurdu, hayal kırıklığı açıkça belli oluyor ve giderek artıyordu. Bir kez daha kuzenlerinin didişmeleri onunla keyfi arasına giriyordu. Son birkaç yıldır giderek daha az tahammül ettiği bir şeydi bu. "İkiniz de kesin şunu!"

Ama artık çok geçti. Ağabey ve kız kardeş birbirlerine kilitlenmişti, ikisi de ayağa kalktı ve elleri her zaman üzerlerinde taşıdıkları silahlara doğru hareket etti.

"Ciddiyim," diye tekrar denedi Rhi. "Kes şunu!"

Dagmar elindeki kâğıtları göğsüne bastırarak hızla sandalyesinden kalktı. Ama uzaklaşmaya başladığında, Frederik'in hâlâ orada oturduğunu ve pastırmayla oynadığını fark etti. Tamamen habersizdi. Tam ona doğru uzanıyordu ki, çok iyi tanıdığı iri bir el yanından uzandı, çocuğu pamuklu gömleğinin arkasından yakaladı ve sandalyeden çekti.

Dagmar duvara çarparak tökezledi ve çocuğu hâlâ kollarında tutan arkadaşına başını sallayarak teşekkür etti.

"Seni beş dakikalığına yalnız bırakıyorum," diye sessizce şaka yaptı.

Yakışıklı Gwenvael'in yanına bastırdı. "Biliyorum. Tek başıma güvenilmezim." "Trajik derecede zayıf bir kadın."

Ona göz kırptı, ama sonra ikizler masanın üzerine çıkıp birbirlerine saldırdılar, kısa kılıçlarını kınından çıkarmışlardı.

Rhi ayağını tekrar yere vurdu ve "Kes şunu!" diye bağırdı.

Dagmar şoktan ağzı bir karış açık, Talan'ın duvara, Talwyn'in de Büyük Salon'a ve kapıların dışına fırlatılışını izledi.

"Huh," dedi Gwenvael. "Bu yeni bir şey."

Dagmar şaşkınlığını üzerinden attı ve hemen Frederik'e, "Sen bunların hiçbirini görmedin. Anladın mı beni?"

"Neyi görmedin?" diye sordu çocuk.

Dagmar, Frederik'in durumu çabucak anladığına inanmak istiyordu ama aslında onun acı verici bir şekilde bilgisiz olduğunu biliyordu.

Atlarını ahıra yerleştirdikten sonra Brannie, Garbhán Adası'nı ziyarete ya da korumaya geldiklerinde ejderha akrabalarının çoğunun kamp kurduğu yakındaki göllerden birine doğru yola çıkmıştı. Éibhear'a göre, Izzy ve Éibhear kaleye doğru yürürken diğer üç Mì-runach barlardan birinde vakit geçirmek için kasabada kalmışlardı.

Avludan geçip onları Büyük Salon'a götürecek merdivenlere yaklaşıyorlardı ki Éibhear aniden durdu ve başı yana eğildi. Izzy de durdu. Ejderha şimdiye kadar tanıdığı en iyi işitme duyusuna sahipti ve eğer bir şey duyduğunu düşünüyorsa-

Kolu kızın beline dolandı ve tam o sırada Büyük Salon'dan bir patlama sesi yankılandı ve kapı aralığında bir şey patladı.

Bir şeyin yanlarından geçip yakındaki binalardan birine çarpmasını izlediler. Yere düştüğünde Izzy içini çekti. "Talwyn."

"Aman Tanrım!" Éibhear haykırdı. Sonra ekledi, "Boyu uzamış."

"Öyle."

"Sence bunu Talan mı yaptı?"

"Bilmiyorum. Genelde onları bir çukur kavgasına karışmış halde buluyorum, birbirlerini etrafa fırlatırken değil."

Sessizleştiler ve Izzy o zaman Éibhear'ın kolunun hâlâ belinde olduğunu fark etti. Aşağıya baktı

koluna ve sonra da ona baktı. Kız, "Birisi yaramaz bir amca," diye mırıldanana kadar ona gülümsedi. Sonra onu yeterince hızlı bırakamadı.

Izzy tam kuzeninin yanına gidip onu kontrol etmek üzereydi ki Rhi Büyük Salon'un ilk birkaç basamağından tökezleyerek indi. Talwyn'e bir kez baktı ve Rhi'nin eli ağzını kapattı, gözleri şoktan büyülmüştü. Izzy bunu kimin yaptığını o zaman anladı.

İlk kez eve geldiği için şükrederek hızla döndü ve Büyük Salon'a doğru yöneldi.

"Rhi," diye seslendi ve kız kardeşi babalarının gözleriyle ona baktı. Parlak mor ve güzel, uzun gümüş saçları muhteşem yüzünü çerçeveliyor, kahverengi teni mükemmel, yumuşak ve tamamen yara almamış.

"Izzy?" Rhi gözyaşlarına boğuldu. "Izzy!" Merdivenlerden aşağıya koştu ve Izzy onu aşağıda karşıladı. Kız kardeşi kollarına atladı, Izzy onu tutarken kontrolsüzce hıçkırıyordu.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda," diyerek onu yatıştırdı ve sırtını sıvazladı. "Onu öldürdüm!"

"Yapmadın." Izzy arkasına baktı ve Éibhear'ın yeğeninin yanına gidip onu kucağına aldığını ve merdivenlere geri taşıdığını gördü. "Gördün mü? O iyi."

Rhi başını kaldırdı ve Talwyn hafifçe el sallayarak gülümsedi. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Ama Rhi sadece daha yüksek sesle hıçkırdı ve kız kardeşine yaslandı.

Éibhear omuz silkerek Talwyn'i içeri taşıdı. Yalnız kaldıklarında Izzy kız kardeşine sordu, "Ne oldu Rhi? O iyi."

"O iyi değil." Rhi saklayamadığı tüm o acı dolu ciddiyetiyle kız kardeşine baktı. "Gülümsedi. Izzy . . . Talwyn gülümsedi!"

Teselli edilemeyerek Izzy'ye daha sıkı sarıldı, daha yüksek sesle hıçkırdı ve Izzy'nin tek yapabildiği kız kardeşinin sırtını sıvazlayıp iç çekmek oldu.

Éibhear Büyük Salon'a girdi ama Briec'in yaralı bir erkeği hizmetkârlardan biriyle gönderdiğini görünce durdu. Ve eğer bu yaralı erkek Talan'sa . . tıpkı kız kardeşi gibi, çocuk da olgunlaşarak tam bir insan örneğine dönüşmüştü.

Kollarındaki kız aniden gerildi, yeşil gözleri ona baktı ve ... tehlikeli bir şekilde kısıldı. Tıpkı annesi gibi.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Bilmiyor musun?"

"Bilseydim sormazdım." Burnunu çekti. "Ejderha." Etkilenen adam, "Ben-" diye cevap verdi.

"Éibhear?"

O baktı Yukarı, gülümsedi at
Dagmar Reinholdt. "Merhaba, Dagmar."

"Éibhear!" Kâğıtları masanın üzerine bıraktı ve kollarını onun beline dolayarak yanına koştu.

"Beni yere indirebilirsin," diye mırıldandı

Talwyn. "Emin misin?"

"Eminim." Kadının sözlerindeki alaycılığı duyabiliyordu. Onun her şeyi küçümseyip küçümsemediğini merak etti. İçinden bir ses evet, öyle olduğunu söylüyordu.

Böylece Éibhear onu serbest bıraktı. Ayağa kalktı ama sonra tökezledi ve kış üstü yere düştü. Ona yardım etmek yerine Dagmar'a sarıldı.

"Seni gördüğüme çok sevindim." Geri çekildi ve ona baktı. "Yine de bu bakışından pek emin değilim."

"On yıldır Buz Diyarı'ndayım. Neye benzememi bekliyordun?"

"Bu şekilde değil. Ama sanırım hepimiz elimizdeki imkanlarla çalışıyoruz."

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı başka bir ses.

Éibhear kendisine ters ters bakan Briec'e baktı. "Ben de seni özledim kardeşim."

"Seni özlemedim."

Éibhear gözlerini şaşı yaptı. "Tabii ki yapmadın."

"Rhi nerede?"

"Izzy ile birlikte. Buraya birlikte geldik."

Briec Gwenvael'e baktı, gözlerini dikti, sonra tekrar Éibhear'a baktı. "Oh," dedi Briec. "Harika. Izzy ile iyi olacak." Sonra yürüdü ve kalenin içlerine doğru ilerledi.

Dagmar Talwyn'e uzandı. "Neden onu Morfyd'e götürmüyorum?"

"Teşekkürler, Dagmar."

"Elbette. Ona burada olduğunu haber vereceğim. Seni gördüğüne çok sevinecek." Ona gülümsedi. "Evde olmana çok sevindim, Éibhear." Ve onun bunu kastettiğini biliyordu. Anlamlıydı, çünkü kraliyet mensuplarıyla konuşurken söylediklerinde nadiren ciddi olurdu.

"Ben de öyle."

Éibhear, Gwenvael'in yanına gitmeden önce Dagmar'ın Talwyn'i merdivenlerden yatak odalarına çıkarmasını izledi. "Merhaba kardeşim."

"Éibhear." Gwenvael ona şöyle bir baktı. "Güzel saçlar."

"Teşekkür ederim. Deniyorum." Éibhear masaya geri dönüp tabağını almakta olan insan çocuğa işaret etti.

"Kim o?"

"Dagmar'ın kuzeyden gelen yeğeni." Çocuğun bir yerlere doğru gidişini sessizce izlediler. Éibhear'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çocuk gittiğinde Gwenvael, "Korkarım pek parlak bir şey değil," diye mırıldandı. "Ama sanırım o aileden biri."

"Doğru. Doğru."

Kardeşler birbirlerine baktılar, gülümsediler; sonra Éibhear Gwenvael'in saçlarından tuttu ve onu kafa üstü duvara çarptı.

"Gidip diğer piçleri bulalım, olur mu?" Éibhear baygın kardeşini koridorda sürüklerken, salağın ısrarla "uzun, lüks altın bukleleri" dediği şeyden tutarak sordu.

Bölüm 11

Izzy yürümenin kız kardeşini sakinleştireceğini biliyordu, bu yüzden onu en sevdiği yerlerden birine götürdü. Ağaçlar ve büyük kayalarla çevrili bir dere.

Rhi'yi küçük kayalardan birinin üzerine oturttu ve seyahat çantasından temiz bir bez çıkardı. Kız kardeşinin yüzündeki gözyaşlarını sildi, sonra bezi kızın burnuna tuttu.

"Üfle," diye emretti.

Birkaç hıçkırıktan sonra kız kendisine söyleneni yaptı. "Şimdi ne oldu?" Izzy ona sordu.

"Sürekli didişip duruyorlar. Ya yüksek sesle ya da kafamın içinde didişiyorlar ama bu sürekli oluyor. Babam bana Albrecht'le alışverişe gidebileceğimi söyledi ve-

"Albrecht kim?"

"Lord Pombray'ın oğlu. Geçen gün bana çiçek verdi ve babam neredeyse elini yakıyordu."

Izzy'nin kahkahası o daha durduramadan patladı ve menekşe rengi gözleri öfkeyle parladı.

"Bu komik değil, Iseabail! Çok korkmuştun!"

"Eminim öyledir," dedi kahkahaların arasında, kendini tutamayarak.

Rhi ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Sen de babam kadar kötüsün!"

Siz ikiniz!"

"Babam nasıldır bilirsin."

"Ailemden olmayan hiçbir erkeğin yanıma yaklaşmasına izin vermez."

"Erkek mi? İnsan, ejderha, tanrı ya da sentor, eğer erkekse ve kan değilse, babam zavallı adamı yakıp kül edecek."

"Sonsuza dek bakire kalacağım,"

diye hıçkırdı Rhi. "Güzel."

Hıçkırık aniden kesildi ve kız kardeşi ona baktı. "Ne demek 'iyi'?"

"İyi demek istedim. Yani her şeyi karmaşıklştırıyor."

Rhi'nin dudakları kıpırdadı, yanakları ve alnı kıpkırmızı olurken bir gülümseme ortaya çıkmak için mücadele etti. "Iseabail."

"Ve iyi bir sikiş hayatını mahvedebilir. O yüzden sonsuza kadar bakire kal. Bu şekilde çok daha mutlu olursun. Ayrıca, tüm o ölümlere neden olan kişi olmayı gerçekten istiyor musun?"

Rhi'nin gülümsemesi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam pençelerini hangi zavallı erkeğe geçirirse geçirsin gözünü sana diktiğinde . . . ölüm olacak. Ölüm üstüne ölüm, ölüm üstüne ölüm. Hepsi de mükemmel, mükemmel kızlarına tapan harika ama korkunç derecede kibirli bir gümüş ejderhanın pençelerinde."

Kız kardeşinin gülümsemesi geri döndü ama Izzy orada biraz rahatlama da olduğunu düşünmeden edemedi. Sanki Izzy'nin başka bir şey kastettiğini düşünmüştü.

"Tanrım, keşke bunu söylemeyi kesse. Kulağa korkunç geliyor." "Beni mükemmel olarak görmesi hoşuma gidiyor. Her şeye rağmen

histerik annesinin şüpheli soyu."

Rhi içini çekti ve başını salladı. "Onu henüz nasıl öldürmediğini gerçekten bilmiyorum." Gözlerini kırptırdı, eliyle ağzını kapattı. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Bu annem ve babam hakkında söylenecek korkunç bir şeydi!"

Izzy kız kardeşine baktı. "Kimin ailesine ait olduğunu sanıyorsun?"

* * *

Éibhear, Fearghus ve Briec'i savaş odasında takip etti. Gwenvael'in kafasını kullanarak kapıyı itti ve içeri girerek Gwenvael'i oturdukları büyük ahşap masanın yanına fırlattı.

Fearghus ve Briec inleyen Gwenvael'e baktılar, sonra hemen sanki hâlâ yalnızlarmış gibi konuşmalarına geri döndüler.

Briec, "Bir hareket tarzı belirlememiz gerekiyor," dedi. "Bu böyle devam edemez. Bir şeylerin geliştiğini hissediyorum."

"Annem önerdi-"

"Hayır." Briec dikkatle Fearghus'a baktı. "Kesinlikle olmaz. Rhi anneme tapıyor ve onun küçük bir Rhiannon'a dönüşmesine izin vermeyeceğim."

"O zaman belki de ona onun adını vermemeliydin." Briec hırladı. "Ben kızıma annemin adını vermedim!" Éibhear masaya yaklaştı. "Oy!"

İki erkek birbirlerini hırpalamayı bıraktı ve yavaşça Éibhear'a baktı.

"İstedığınız bir şey var mı?" Briec sordu.

"Saçında kemik var mı?" Fearghus sordu.

Fearghus'un sorusunu duymazdan gelen Éibhear, "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu.

Briec bir an düşündükten sonra, "Hayır," diye cevap verdi. "Neden buradasın?" Fearghus sordu.

"Komutanım, sevgili akrabalarımı ziyaret etmek için eve dönme zamanımın geldiğini düşündü."

Fearghus kaşlarını çatı. "Tam olarak kim?"

Briec güldü ve Fearghus başını salladı. "Hayır. Yani, komutanınız kim?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü seni buraya geri gönderme kararına güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istiyorum."

"Onun kararı ... ne?" Éibhear bir an durduktan sonra, "Beni siz mi gönderdiniz?" diye sordu.

"Senin için en iyisi buydu."

Briec, "Ama çoğunlukla bizim çıkarlarımız için," diye açıkladı. "Tam bir ahmak olmaya başlamıştın."

"Seni öldüresiye dövmüş olsaydık annem çok kızardı."

"Yani siz beni Mì-runach'a mı gönderdiniz?" "Bu babamın fikriydi."

"Tuz madenlerini önerdik," diye açıkladı Briec. "Ama babam sürekli sızlanman ve emirlere uymaman yüzünden diğer birliklerin sana düşman olmasından korktu."

"Seni Mì-runach'a göndermek," diye tekrarlardı Fearghus, "senin için en iyisiydi."

Éibhear kürk pelerinini çıkardı ve yakındaki bir sandalyeye fırlattı.

"Tanrım," diye soludu Briec. "Bu piç daha da büyümüş." "Beş yıl önce büyümeyi bıraktım."

"Yeterince yakın değil."

"Sana bir şey sorayım," diye devam etti Éibhear, tüm bunları anlamaya kararlıydı. "Beni göndermenin Izzy'yle bir ilgisi yoktu, değil mi?"

Gwenvael hâlâ yerde yattığı yerden başını kaldırıp baktı. "Bunu anlamam on lanet yılını mı aldı?"

Kardeşleri bir kahkaha patlattı ve Éibhear, Fearghus ve Briec'in oturduğu masaya yaklaştı. Yumruklarını kaldırdı ve yüz yıllık kalın ahşap masaya vurdu. Masa üç ayrı parçaya ayrıldı ve yere yığıldı.

Fearghus, "Annwyl'e savaş odasındaki masayı kırdığını söyleteceğim sana," diyene kadar kardeşleri dağınıklığa baktı.

Izzy kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı. "Söyle bana, sorun ne?"

"Her şey!"

Izzy, kız kardeşinin öfkeyle gözlerini yumduğunu görmemesi için gözlerini kapattı. Tanrım, on altı yaşındayken de bu kadar dramatik miydi? Izzy bundan şüpheliydi. O zamana kadar hayatı o kadar ciddiye ki, nasıl dramatik olabilirdi ki?

Doğumundan hemen sonra annesinden alınan Izzy, on altı yaşına kadar Talaith'le bir daha karşılaşmamıştı. Bu tanışmadan önceki yıllarda Izzy, Koruyucuları olarak adlandırdığı üç askerle birlikte kırsal bölgeleri dolaşmıştı. Izzy'yi tanrıça Arzhela ve takipçilerinden korumak için hayatlarını ve ailelerini geride bırakan adamlar.

Bu takipçiler, Talaith'in kontrolünü ellerinde tutabilmek için Izzy'yi kaybettikleri gerçeğini yıllarca saklamışlardı. Bu da işe yaramıştı, ta ki Kudretli Briec ortaya çıkıp anne ve kızı için her şeyi değiştirene kadar. Izzy'ye aşık olmuştu.

Talaith'i eşi yaptı. Ya da ejderhaların dediği gibi, Briec Talaith'i sahiplenmişti. Ve en başından beri Briec, Izzy'ye sorgusuz sualsiz kendi kızı gibi davranmıştı. Öz babasını hiç tanımamış bir kız için Briec'in koşulsuz sevgisi çok şey ifade ediyordu.

"'Her şeyi' yönetilebilir bir şeye indirgeyebilir miyiz?" Izzy sordu.

Rhi başını eğdi, ellerinin tersiyle yanaklarını ve gözlerini sildi. "Ya onu ldrseydim?" diye fısıldadı.

"Kimi

ldrd?"

"Talwyn'i."

"O sert kafasıyla mı?"

Rhi, Izzy'nin kolunu itti ve onunla yüzleşmeden önce birkaç adım uzaklaştı. "şaka yapmıyorum, Izzy."

Gerçekten de değildi. Rhi gerçekten perişan haldeydi, parmakları düğümlenmişti ve tüm vücudu titriyordu.

"Ama Talwyn'i sen ldrmedin. Onu gördüm, hayatım.

O iyi." "Ama ldrebilirdim."

"Ve yıllar boyunca pek çok kişi

ldrebilirdim ama öldürmedim. Çoğunlukla."

"Aynı şey değil, Iz."

"Farklı olan ne?"

"Kontrolm yok." Elleri ırpınıyordu. "Bunların hiçbiri üzerinde..."

"Byleriniz mi?" Izzy yaklaştı. "Talwyn ve Talan'a ne yapmak istedin?"

"Kavga etmeye başlamalarını istemedim. Tekrar. Babam bir kez olsun mantıklı davranıyordu ve onlar bunu mahvediyordu. Bu yüzden onları sadece birbirlerinden uzaklaştırmak istedim. Sadece birkaç adım."

"Ve uçtular."

"Talwyn en kötüsünü aldı çünkü beni en çok o kızdırdı.

. . ve açık bir kapıya daha yakındı." Elleriyle yüzünü kapattı ama Izzy sözlerini hâlâ net bir şekilde duyabiliyordu

Yeterince. "Ve eğer Talan ve Talwyn'den başkası olsaydı, muhtemelen ölmüş olurlardı. Beyinleri parçalanmış-"

Hıçkırıklar yeniden başladı ve Izzy kız kardeşinin yanına giderek onu kollarının arasına aldı. "Her şey yolunda, canım. Ben buradayım. Evimdeyim. Bunu birlikte çözeceğiz."

Ve kız kardeşi onu öyle sıkı kavradı ki, Izzy geri dönmesi için ısrar ettiği için o büyük mavi piç kurusuna borçlu olduğunu biliyordu.

Lanet olsun.

Talaith yakında doğum yapacak olan bir kadını görmek için yakınlardaki bir köye gitmişti. Her şey yolunda gidiyordu ama bu kadının ilk çocuğuydu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde gergindi. Ayrıca Talaith baba ve kızın bu küçük sorunları kendi başlarına çözmelerini istiyordu. Briec'in Rhi'yi dinlemeyi, Rhi'nin de gözyaşı dökmeden ve ayaklarını yere vurmadan kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyordu. Talaith kraliyet mensubu olmasa da kızı kraliyet mensubuydu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, eğer babasını idare etmeyi öğrenebildiyse, Tanrılar biliyordu ki herkesi idare edebilirdi.

Kısrağından inen Talaith silahlı muhafızlarına başıyla selam verdi. "Yarın köye döneceğiz. İlk yemekten bir süre sonra. O zaman görüşürüz."

"Nasıl isterseniz leydim," dedi yaşlı muhafız. Dizginleri Talaith'ten aldı ve yoldaşlarıyla birlikte ahıra yöneldi.

Briec, Talaith'in "diyar diyar gezip başkalarının doğum yapmasına yardım edecekse, gelecekte akrabalarım için atıştırmalıklar hazırlayacaksa" muhafızları olması konusunda ısrar etmişti. Talaith bunu tam olarak böyle ifade etmemiştir ama gülmüştü.

Merdivenlerden Büyük Salon'a doğru ilerlerken, baba ve kızı bir başka çılgın atma-ağlama kavgası içinde bulmamayı umuyordu. Bu ona baş ağrısı vermekten başka bir işe yaramıyordu. Ama Talaith büyük kapıdan içeri girdiğinde durdu ve ikiz yeğenlerine baktı. Morfyd meşguldü

Talan'ın kolundaki yarayı dikerken Talwyn'in kafasının yan tarafına mutfaktan bir buz kalıbı bastırılmıştı.

"Ne oldu böyle?"

İkizler önce birbirlerine sonra da uzağa baktılar. "Hiçbir şey," diye mırıldandı ikisi de, bu da bir şey olduğu anlamına geliyordu. Eğer bir şey yoksa, Talan neşeyle sorun çıkarmak için bir yalan uyduracak, Talwyn ise sıkılmış bir halde uzaklaşacaktı.

Talaith etrafına hızlıca bir göz attı. Rhi yok. Briec de yok. Bu hiç hoşuna gitmemişti, Briec ve Fearghus'un son zamanlarda zamanlarının çoğunu geçirdikleri savaş odasına doğru yürüdü. Daha kapıdan otuz adım bile uzaklaşmadan, kanlı dövüş seslerini duymaya başlamıştı bile!

Éibhear, Gwenvael'i tamamen yere serdikten ve muhtemelen Fearghus'un birkaç kaburgasını kırdıktan sonra nihayet Briec'i güzel bir kısıp almıştı. Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda Briec'i bir ip parçası gibi bükmeğe üzereydi. Adımların hafifliğinden bunun kesinlikle Annwyl olmadığını anladı. Çabukluğu da ona Dagmar olmadığını söylüyordu. Geriye Talaith ve Morfyd kalıyordu.

Havayı kokladı. Bir dişi insan. Talaith.

Briec'i kaldırarak odanın bir ucundan diğerine fırlattı, kardeşi önce duvara, sonra yere çarptığında gülümsememeye çalışarak "Piç!" diye bağırdı.

Sonra kafasındaki kesikten akan kanın bir kısmını yüzüne sürdü ve hızla yere oturdu. Sırtını duvara dayamıştı ki savaş odasının kapısı açıldı.

Talaith etrafına bir göz attı, karanlık bakışları sonunda Éibhear'ın üzerinde durdu. Kaşlarını çatı, muhtemelen Buz Gezginini görüntüsünden dolayı kafası karışmıştı.

"Éibhear?" diye sordu
sonunda. "Talaith," dedi
yumuşak bir sesle.

Nefes nefese kaldı ve onun yanına koştu. "Oh, Éibhear! Sana ne yaptılar?"

"Biz mi?" Briec kendini yerden kaldırmaya çalışarak ve başaramayarak sordu. "Bunun için bizi mi suçluyorsun?"

"Sessiz ol, kertenkele!" Éibhear'ın kafasındaki yarayı inceledi. "Seni zavallı şey. Kardeşlerinin bunu sana yaptığına inanamıyorum."

"Ben iyiyim Talaith," dedi ... zayıfça. "Gerçekten."

"Hadi seni buradan çıkaralım." Talaith Éibhear'ın koluna girdi ve onun kendisini yerden kaldırmasına izin verdi. Bir eli kolunda, diğeri sırtında olan Talaith, Éibhear'ı kapıdan geçirdi. Yine de Fearghus ve Briec'e dönüp bakmayı başardı -Gwenvael değil, çünkü o hâlâ baygındı- ve gülümsedi.

Peki ya kapının hemen dışındaki duvara çarpan ama onu ve Talaith'i iskalayan o ateş topu? Bu onu sadece daha fazla gülümsetmeyi başardı.

Izzy kız kardeşinin daha fazla yürümesi gerektiğine karar verdi çünkü egzersiz yapmak Izzy'yi üzgün olduğu zamanlarda her zaman sakinleştirdi. Ama kız kardeşinin egzersiz yapmayı pek sevmediğini unutmuştu. Daha beş mil bile gitmeden sızlanmaya başlamıştı.

Onunla yüzleşmek için duran Izzy, "Nefes nefese mi kaldın?" diye sordu. "Sence biraz yavaşlayabilir miyiz?"

Rhi sordu, eli

göğsüne bastırdı. "Belki beni taşıyabilirsin?" "Bu kadar zayıf olmak için biraz genç değil misin?"

"Bunu daha fazla nefretle söyleyebilir misin?"

"Evet. Söyleyebilirim."

Izzy yaklaşan ayak sesleri duydu -birçok ayak sesi- ve kılıcını çekerek Rhi'ye büyük bir kayanın arkasına geçmesini işaret etti. Ve eğitildiği gibi, Rhi hiç şikâyet etmeden emirlere uydu.

Elit Muhafızların zırhını giyen askerler ağaçların arasından geldi. Daha genç adamlardı ve süslenmemiş kalkanları Izzy'ye hâlâ eğitimde olduklarını söylüyordu. Başka bir deyişle, kraliyet muhafızları olmak için Garbhán Adası'ndan henüz ayrılmamışlardı.

Ayrıca kim olduğu hakkında bir fikirleri olduğundan da şüpheliydi çünkü onları hiç tanıımıyordu.

Ayrıca üzerinde ne askeri zırhı ne de Kraliçe'nin iki ejderhadan oluşan armasının bulunduğu parlak kırmızı paltosu vardı. Izzy bunun yerine sadece zincir zırh, yıpranmış deri botlar, koyu kahverengi bir pelerin ve vücuduna sığdırabildiği her silahı giyiyordu.

Genç askerleri endişelendiren muhtemelen silahlarıydı. Küçük grubun başındaki kişi bir uyarıda bulundu ve askerler kalkanlarını indirerek bir tür duvar oluşturdular.

"Konuş!" dedi içlerinden biri. "Amacınızı belirtin!"

Izzy? Kız kardeşinin kafasının içinde fısıldadığını duydu, sanki bu insan erkekler de onu duyabiliyormuş gibi. Duyamazlardı ve Izzy'nin de duymaması gerekirdi ama Rhi onunla yıllardır, bazen binlerce fersah öteden bu şekilde konuşuyordu. Bu Izzy'nin alışması biraz zaman alan bir şeydi.

Her şey yolunda, dedi kız kardeşine. Olduğun yerde kal.

Izzy askerlere doğru birkaç adım attı ve askerler hemen silahlarını çektiler, vücutları uzun kalkanlarının arkasında gerildi.

Izzy kılıcını iki eliyle kavrayarak geri çekti ve saldırıya hazırlandı, askerler de onu takip etti.

"Durun!" diye bir ses emretti ve bir savaşçı yanlarından geçerken askerler kenara itildi.

Kızıl saçlı asker aceleyle, "Leydim-" dedi.

Garbhán Adası Kraliçesi adamlarına, "Bana öyle demeyi kesin," diye emretti.

"Üzgünüm, benim ... uh Annwyl."

Kanlı Annwyl kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Izzy'ye baktı. "Topraklarıma gelip muhafızlarıma meydan okumaya cüret mi ediyorsun?"

"Bir meydan okumaya ihtiyaçları var gibi görünüyor. Sadık bir yaverle daha iyi olursun. Genç, neşeli ve atını iyi kullanan biri."

"Şımarık mı?" Annwyl güldü. "Sen hiçbir zaman neşeli olmadın, seni yalancı fahişe!"

Izzy omuz silkti. "Şımarıklıktan ne anladığınıza bağlı."

"Benim tanımım Izzy değil." Annwyl sırtarak ona doğru yürüdü, kollarını iki yana açtı. Izzy kılıcını kılıfına geri soktu ve kendini Annwyl'in kollarına attı, ikili kucaklaşıp gülüştüler.

"Eve dönmene çok sevindim," dedi Annwyl. "Uzun zaman oldu." "On ay pek de uzun sayılmaz."

"Benim için öyle." Annwyl geri çekilip ona baktı. "Yeni bir yara izi. Savaş baltasından mı?"

"Çadırımda kızgın rakun var."

Annwyl yine gülerek Izzy'nin ön kolunu kavradı ve Izzy de elini Annwyl'in elini kavramak için çevirdi. Ve Izzy'nin sık sık yaptığı gibi, başparmağıyla Annwyl'in etine kazınmış işaretin dış hatlarını çizdi. Annwyl'in eşi Fearghus tarafından oraya yerleştirilmiş bir damga. Ejderhanın eşini ömür boyu sahiplenmesinin bir yoluydu. Annwyl damgalarını her iki kolunda da taşıyordu -ve Izzy Annwyl'in yaveriyken öğrendiğine göre, kalçalarının iç kısmında da- Talaith sırtının alt kısmında, Dagmar ise tam kıkırda taşıyordu. Ailesi hâlâ onunla bu konuda dalga geçiyordu. Yine de Izzy'nin yıllar boyunca çiftleştiği akrabalarında gördüğü tüm markalar arasında gizliden gizliye imrendiği büyükannesininkilerdi. Rhiannon'un ki ayak tabanından çenesinin hemen altına kadar uzanıyor, küçük bir ejderhanın yapacağı gibi tüm vücudunu sarıyordu. Izzy daha gençken, kendisine layık bir ejderhanın onu kendi ejderhası olarak sahipleneceği günün hayalini kurarken, benzer bir işaret planlamıştı.

"Tanrım, seni özledim,

Iz." "Ve seni."

Annwyl muhafızlarına döndü. "Sizler, bu Izzy. Ama siz ona Sekizinci, On Dördüncü ve Yirmi Altıncı Lejyonlardan General Iseabail diyebilirsiniz."

Askerlerin yüzlerindeki renk soldu, gözleri büyüdü.

"General, efendim!" dedi başından beri konuşmakta olan kişi. "Özür dileriz efendim. Bilmiyorduk-"

Izzy tüm bunları elinin tersiyle itti. "Kendimi tanıtmadım ve bizim renklerimizi giymiyorum, bu yüzden konu kraliçemizi korumak olduğunda ihtiyatlı davranmanızı beklerdim."

"Teşekkür ederim, General."

Annwyl Izzy'ye tekrar sarıldı ve ardından "Neden buradasın?" diye sordu.

Izzy geri çekildi ve kraliçesine baktı. "Benden istendiği söylendi."

"Talep mi? Benim tarafımdan mı?"

Omuz silkti. "Gerçekten bilmiyordum ama annem olmadığını biliyordum çünkü eve gelmem gerektiğinde genellikle benimle kendisi iletişime geçerdi." Bir cadı olarak annesi, tıpkı Rhi'nin yapabildiği gibi, sadece zihnini kullanarak Izzy ile doğrudan konuşabiliyordu, aralarındaki mesafenin hiçbir anlamı yoktu. Ama Izzy bunu takdir ediyordu, annesi onunla bu şekilde sık sık iletişime geçmiyordu. Bunun yerine Izzy'ye düzenli olarak mektup yazarak saraydaki günlük olaylar hakkında bilgi veriyor ve zihni aracılığıyla onunla iletişim kurmayı acil durumlar ve benzeri durumlar için saklıyordu.

"Şey, seni çağırmadım. O devlere konsantre olmanı istedim."

"Halledildi. Liderleri öldü. Geride kalanları toplayıp infaz etmesi için sıradaki komutanımı bıraktım."

"Güzel. Ama açıkçası son birkaç aydır senden tek istediğim buydu, Iz."

"Ben de seni çağırmadım Izzy," diye seslendi başka bir ses.

Kraliçe gözlerini kırptırdı, bakışları hâlâ Izzy'ninkilerle kilitliydi. "Kız kardeşin neden o kayanın arkasında saklanıyor?"

"İlk başta güvenlik içindi. Ama şimdi sadece size gerçeği söylemekten korktuğu için saklandığını hayal edebiliyorum."

"Gerçek mi?" Annwyl içini çekti, gözleri kısa süreliğine kapandı. "İkizler şimdi ne yaptı?"

"Hiçbir şey!" Rhi ellerini önünde birleştirerek kayanın etrafından dolandı. "Benim hatamdı. Söz veriyorum."

"Bu asla senin hatan değil," dedi Annwyl.

"Ama bu sefer oldu. I . . . Aşırı tepki gösterdim."

"Bu da Kız'ın bir şeyler yaptığı anlamına geliyordu."

Rhi minik ayağını yere vurdu. "Hep onu suçluyorsun! Ve bu onun hatası değildi!"

"Her zaman Talwyn'i suçluyorsun," diye hatırlattı Annwyl'e Izzy, kraliçesi yeşil gözlerini gökyüzüne çevirdiğinde gülmemeye dikkat ederek.

"Peki," dedi Annwyl çok ağır bir iç çekişle. "Bu Kız'ın hatası değildi. Hiçbir şeye aşırı tepki vermedin mi?"

"Önemli değil. Aşırı tepki gösterdim. Kötü bir şekilde. Sanırım onu incittim." "Nasıl incittin?"

Rhi gevşek gümüş buklelerini kulaklarının arkasına taramak için parmaklarının ucunu kullandı. "Onu ve Talan'ı fırlatmak için sihir kullandım. O Büyük Salon'un duvarına çarptı ama Talwyn kapıdan çıkıp avlunun karşısındaki binalara girdi."

"Anlıyorum." Annwyl yeğenine baktı, yüzü çok sertti. "Bana doğruyu söyleyin Prenses Rhianwen... kızımın sert kafası duvarıma zarar verdi mi?"

Izzy homurdandı ve hızla başını çevirdi. Rhi ise tipik bir şekilde dehşete düşmüştü. "Annwyl Teyze!"

"Ne? Bu geçerli bir soru. O kızın kafasının babasınıninki kadar sert olduğunu biliyorsun. Taş ustalarını tekrar çağırmam gerekiyor mu?"

"Bu aileyi anlamıyorum!" Rhi uzaklaşmadan önce saldırdı. Zavallı şey... akrabalarının yanında sık sık sinsice uzaklaşırdı.

"İyi hallettiniz, efendim."

"Hâlâ geçerli bir soru olduğunu söylüyorum. Taş ustaları paralıdır, bilirsiniz."

Rhi hışımla Büyük Salon'a girdiğinde Talaith Éibhear'ın başındaki kanı nazikçe siliyordu.

Talaith döndü ve kızının merdivenlerden çıkışını izledi.

"Sorun nedir?"

"Bu aile çok saçma!"

Talaith başını sallayarak işine geri döndü ve alçak sesle mırıldandı: "Doğduğundan beri onu bu konuda uyarıyorum. Yine de her zaman çok şaşırılmış görünüyor."

"Seni duyabiliyorum!" Rhi merdivenlerden bağırarak ikisini de irkiltti.

Yeğeni güzel pembe saten ve ipek telaşı içinde kaybolduğunda Éibhear, "Oldukça iyi dalgalanıyor," dedi.

"Kardeşin her zaman ona nasıl fırlayacağını benim öğrettiğimi söyler, ama Keita'yı ona birkaç kez ders verirken yakaladım."

"Kesinlikle bir Keita fırlaması, içine biraz da annem katılmış."

Talaith kıkırdadı ve elindeki bezi su dolu bir kaba daldırıp sıkarak fazla sıvıyı çıkardı. Kardeşinin eşi başını öne eğmişken Éibhear, Izzy'nin Annwyl ile birlikte Büyük Salon'a girişini izledi. Izzy onu Annwyl'den önce gördü, gözleri onu görünce büyüdü ve sonra şüpheyle daraldı. Adam sırttı ve Izzy'nin gözleri daha da kısıldı. Ama Annwyl ona doğru döndüğünde, sırtışını hızla irkilmeye çevirdi ve elini başına g ö t ü r d ü .

"Éibhear? Sen misin?" Annwyl, Talaith'in yanına koştu. "Tanrılar! Ne oldu sana böyle?"

"Şu aptal kardeşleri," diye yakındı Talaith. Bezi tekrar adamın başına bastırdı.

"Onların nesi var?" Annwyl onun yanağını okşadı. "Seni zavallı, zavallı şey."

Kadınların arkasında Izzy'nin ağzı açık kaldı ve aval aval ona baktı.

"Sorun değil," dedi Éibhear, daha samimi görünmek ve Izzy'nin öfkeli ifadesi karşısında kendini kontrol edebilmek için gözlerini indirerek. "Eminim öyle demek istememişlerdir."

"Seni bir kardeş olarak hak etmiyorlar," diye neredeyse hırıyordu Talaith.

"Gidip onlarla konuşacağım," dedi Annwyl. Ama parmak eklemlerini kırdı. "Hemen şimdi."

Izzy, Annwyl'in önünü kesti ve zorla gülümsedi. "Neden ben Onlarla konuşmak mı? Babam beni dinler." "Kılıcımı mı istiyorsun?"

Izzy gözlerini kırptırdı. Sertçe. "Hayır. Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Taptığım babam ve amcalarımla konuşmak için."

"Warhammer'ımı istiyorsun o zaman?"

Annwyl'e cevap vermemeye karar veren Izzy döndü ve annesiyle yüzleşti. "Merhaba anne."

Talaith parmak uçlarına kalktı ve Izzy'ye sıkıca sarıldı. "Eve döndüğüne çok sevindim."

"Beni mi çağırdınız?" diye sordu.

"Hayır." Talaith geri adım attı. "Ben yapmadım. Neden?"

"Ragnar onun eve çağrıldığını söyledi," diye açıkladı Éibhear. "Bunu ben söylemedim."

"Baba?"

"Ona sormanız gerekecek. Şu anda onunla konuşmuyorum." Izzy yüzünü buruşturdu. "Yine mi?"

Dudaklarını büzen Talaith kızına döndü. "O savaş odasında."

Izzy uzaklaştı, ama diğer kadınlar tekrar Éibhear'a odaklandığında, Izzy topuğunun üzerinde döndü ve tiksintiyle başını ona salladı. Onun için çok kötüydü ama bu onu sadece biraz güldürdü.

Gwenvael'i yerden kaldırıp babası ve amcalarının başlarına soğuk bezler koyduktan sonra Izzy sordu: "Yani annem bunca zamandır haklıymış.... Onunla kavga etmeye devam ediyorsun."

"O başlattı," dediler hep bir ağızdan ve Izzy parmaklarının ucuyla alnını ovuşturdu.

"Bu çok acınası. Siz onun daha bilge ve daha büyük kardeşlerisiniz ... ve Gwenvael."

Gwenvael gülümsedi. "Ben de seni özledim, Iseabail."

Ejderhanın altın başını öptü. "Ben de seni. Ama hâlâ neden burada olduğumu bilmiyorum."

Üç ejderha birbirlerine ve ona baktı, sonra omuz silkti.

"Neden buradasın?" diye sordu babası.

"Beni çağırmadın mı?"

"Hayır."

Fearghus boynunu kırdı. "Son duyduğumuzda devleri öldürüyordun. Bunu yapmana neden engel olalım ki? Bundan ne kadar zevk aldığını biliyoruz."

"Ragnar benim için gönderildiğini söyledi. En azından Éibhear'a söylediği buydu." Kısa bir süre erkekleri inceledi. "Peki Éibhear'la neden kavga ediyordunuz?"

"Neden Mì-runach'a gönderildiği konusunda söylediklerimizden hoşlanmadı."

"Yine de şanslıydı," diye karşı çıktı Briec. "Tuz madenleri de olabilirdi."

"Onu göndermenin benimle bir ilgisi var mı?"

"Onu uzağa mı gönderiyorsun?" Fearghus başını salladı.

"Tabii ki hayır, Izzy. Bunu asla yapmayız."

"Güzel."

"Ama onu uzak tutmak? Evet. Bunu yaptık."

Izzy yüzünü buruşturdu ve itiraf etmek zorunda kaldı, "Bu onun için adil görünmüyor."

"Belki, ama böylesi daha kolay görünüyordu," diye iç geçirdi Briec. "Kimin için daha kolay?"

"Benim için. Benim önemim konusunda yeterince açık değil miydim?"

Izzy, Fearghus ve Gwenvael'e gülümsedi. "Babamı seviyorum." Briec burnunu çekti. "Tabii ki seviyorsun."

Éibhear masanın üzerindeki kâsedan bir elma aldı ve meyveyi ısırırken başını salladı.

"Ragnar bana onu kimin istediğini söylemedi," dedi ağzındaki meyve lokmasının etrafında. "Ama yine de ben sormadım."

Masanın üzerinde oturan ve hançeriyle tahtaya vuran Annwyl, "Nasıl sormazsın?" diye sordu.

"Ağzımı açıp konuşmayarak."

Gözleri kısıldı. "Sen ve şu alaycılığın."
"Aslında sadece dürüst olmaya
çalışıyordum."

Talaith Éibhear'ın başındaki yarayı tekrar kontrol etti.
"Oraya sürdüğüm merhem bu gece iyileşmesine yardımcı
olacaktır."

"Yara izi kalacak
mı?" "Umurunda
mı?"

"Belki. Eğer çirkin kalırsam, beni hala sevdiğin gibi
sevecek misin?"

Talaith kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi
seni sevdiğimi kim söyledi?"

"Gözlerinle... yapıyorsun." Talaith ve Annwyl güldüler ve
Éibhear sırtarak başka bir meyve parçasına uzandı. Ama
şimdi elinde tuttuğu şey bir elma gibi hissettirmiyordu. Daha
çok bir kavuna benziyordu. . . zincir zırhla kaplı.

Şaşkınlıkla başını çevirdi ve yanlışlıkla Izzy'nin sağ
göğsünü tuttuğunu fark etti. Daha da kötüsü, üç erkek
kardeşi onun arkasında duruyordu ve hepsi de elinin
göğsüyle buluştuğu yere odaklanmıştı.

Éibhear bakışlarını kaldırdı ve Izzy'ninkilerle buluştu.
Birbirlerine baktılar, Éibhear'ın eli hâlâ oradaydı.

Izzy kaşlarını kaldırdı ve "Orada öylece bırakacak mısın?"
diye sordu.

"Şey," diye cevap verdi dürüstçe, "rahat."

İşte tam o sırada Gwenvael elini tokatladı ve Briec ile
Fearghus onu yumruklamaya, masaya çarpmaya başladı.
Izzy'nin uzaklaştığını anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Bölüm 12

Izzy eski odasından temiz kıyafetler aldı ve banyo yapmak için göllerden birine gitti. Éibhear'ın elinin üzerinde olduğunu çok fazla düşünmemeye çalışarak soğuk suda temizlendi. Tek bir dokunuşun üzerinde yarattığı etki onu şaşırtmıştı. Şaşırmış ve sinirlenmişti. Éibhear'ın ellerinin herhangi bir yerde olmasıyla ilgili hiçbir şey hissetmemeliydi - belki hafif bir nefret dışında.

Izzy bir kez daha suyun altına girdi, soğuğun ona her şeyi unutturacağını umuyordu. Ama unutmadı.

Ama kıyıya doğru yürürken, kıyafetlerinin yanında onu sakin bir şekilde bekleyen kadına gülümsedi.

"Leydi Dagmar," diye selamladı. "General Iseabail."

"Bir sorun mu var?"

"Köpek kulübelerimde bir şey var. Metal, tahta ve taş yiyor. Ve sıçıyor. Her yere."

"Metal, tahta ve taş mı sıçıyor? Çünkü bu büyüleyici olurdu."

Prim dudaklarını büzdü, Dagmar bir parmağına vurdu ve Izzy kıkırdadı. "O şeyden nefret ediyorum, Izzy!" Dagmar sonunda haykırdı, onunla birlikte gülerek. "Nefret ediyorum."

"O sadık ve ben onu seviyorum. Bir köpeğin sadakatinin her şey olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim," dedi Northlander, Izzy'ye açıkça. "O çirkin biri. Osuruyor. Sürekli osuruyor. Salyaları akıyor. O devasa penisini sürekli sürüklüyor!"

"Bu nasıl onun hatası oluyor? Peki bu konuda ne yapmam gerekiyor? Onu köpek taytı giymeye mi zorlayayım?"

"Bir şeyler yapın çünkü yaptığı ilk şey koşudan kaçmak ve sonra her birime binmeye çalışmak oldu."

"Yanına alabileceği ateşli sürtükler."

"Annem bu konuda üzgün müydü? Annwyl? Çünkü başkaları tarafından sahiplenildiler."

Ayak parmaklarına vurma yeniden başladı ama Dagmar gülümsemekte zorlanıyordu. Bunu tam olarak saklayamıyordu. "O sürtükler değil, sevgili yeğenim. Dört bacaklı olanlar."

"Ahh."

İkisi de güldü ve Izzy teyzesine sarıldı. "Merak etme. Onu evime götüreceğim. Zaten evde olduğum sürece muhtemelen orada kalacağım."

"Beni sıırıslıkla ediyorsun," diye yakındı Dagmar, Izzy'yi şakacı bir şekilde iterek. "Üstüm başım göl suyuyla kaplıyken soğukkanlı bir şekilde hesap yapamam."

"Hiç korkma sevgili teyze. Ne yaparsan yap soğukkanlı bir şekilde hesaplıyorsun."

"Senin evinde mi kalıyorsun?" Dagmar sordu, asla bir şeyin gözünden kaçmasına izin vermezdi.

"Evimi seviyorum. Gwenvael benim için inşa ettirdi."

"O yaptı. Ama sen sadece bir adamla buluşacağın zaman orada kalıyorsun-"

"Dagmar!"

"-ya da annenle yeni bir kavgadan kaçınıyorsun. Ama genellikle ikinizin güzel, köpüklü bir irade savaşına girmesi biraz zaman alır ve şu anda kimseyle yattığına dair bir şey duymadım-"

"Bekle. Ne zaman uyuduğumu nereden biliyorsun-"

"-Bu durumda geriye üçüncü bir seçenek kalıyor, ki ben de sevgili, tatlı Éibhear'dan kaçtığını varsayacağım."

"Sevgili, tatlı kim?"

Éibhear küvetten çıktı ve kurulanmak için büyük bir bez aldı.

Eve geleli sadece birkaç saat olmuştu ve şimdiden kardeşleriyle iki kavga etmiş, Izzy ile de bir meme kapma olayı yaşamıştı. Gerçi meme kapma olayı bir kazaydı. Gerçi kardeşleri bunu duymak istemiyordu.

Sadece onun, etrafta koşuşturup hiç çekinmeden bir kadının göğsünü avulayacak türden bir piç olduğuna inanmak istiyorlardı.

Elbette başka biri olsaydı o göğsü hemen serbest bırakırdı ama eli rahattı. Peki bir ejderha ne yapabilirdi? Ayrıca, Izzy çok da umursamış görünmüyordu ve sonuçta bu onun gğsyd.

Ama bu kadar masum bir şeyi ejderhanın ya da tanrının bildiği en kötü suça dönüştürmeyi akrabalarına bırakın.

Piçler.

ibhear bir çift siyah tayt çekti. On yıl önce geride bıraktığı kıyafetlerdi ve canını sıkan bir şekilde kardeşleri haklıydı. Bu odada son kaldığından beri büyümüştü. Kalçaları hâlâ dardı ama kalçaları elbisenin içine zar zor sığıyordu ve tozluğun alt kısmının ayak bileklerine kadar uzanmamasını tartışmaya bile gerek duymuyordu. Baldırlarını zar zor örtüyordu.

"Yeni kıyafetler almalıyım," diye karar verdi ve banyo yapmak için çıkardığı kıyafetlere uzandı. Yolculuk kiriyle kaplı oldukları için onları tekrar giymekten nefret ediyordu ama en azından onu aptal gibi göstermiyorlardı. Akrabaları onu yeterince aptal gösteriyordu, bu konuda onlara daha fazla yardımcı olmaya gerek yoktu. Ama dana derisi tozlukları eline alamadan kapısı alındı.

"Ne?"

Kapı açıldı ve daha önce Büyük Salon'da gördüğü yaralı erkek içeri girdi. ibhear uzun boylu çocuğu tanıdığını söyleyemezdi ama o siyah gözleri tanıdı.

ocuk ona baktı. Sırıttı. "ibhear Amca?" "Talan."

"Evet." içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Dagmar Teyze bunlara ihtiyacın olabileceğini söyledi." ocuk ona bir yığın giysi uzattı. "Ve bu tozluklara bakılırsa ... haklıymış."

Éibhear kıkırdadı, omuz silkti. "Görünüşe göre geride bıraktığım kıyafetlerden daha büyüümüşüm."

"Açıkça."

Éibhear kıyafetlerini değiştirirken - Tanrılara şükür, gerçekten de üzerlerine oldular - çocuk Éibhear'ın yatağın üzerinde duran kürk pelerinini kaldırdı.

"Bu neyden yapılmış?"

"Bufalo. Buz Diyarı'nın her yerinde bulunurlar, etleri ve derileri için kullanılırlar. Buz Diyarlıların iyi kullanmadığı çok az şey vardır."

"Orası nasıl bir yer?"

"Soğuk. Çok, çok soğuk." "Oradan nefret ettin mi?"

"Hayır." Ve bunu fark etmek Éibhear'ı şaşırttı. "Orada bir mağara kurmak istemezdim. Ya da ilerleyen yaşlarımda orada yaşamak." Omzunu oynattı ve ekledi: "Pullarımız birlikte donmaya meyilli. Bunun ne kadar tatsız olabileceğini size anlatamam. Özellikle de bir kavgaya girmek üzereyken."

Sonunda üzerine oturan ve kaba hayvan derisinden yapılmamış giysiler giyen Éibhear iç çekti. İnsan halini daha güzel kıyafetlere sokmanın, gerçek bir yatakta uyumanın, kendi elleriyle dövmediği yemekleri yemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

"Demek sen rezil Éibhear'sın," dedi çocuk.

Éibhear yeğeniyle yüzleştirdi. "Öyle miyim?" "Adın bu değil mi?"

"Bu benim adım, kötü şöhretli olduğumu bilmiyordum."

Çocuk kollarını göğsünde kavuşturmuş onu inceliyordu. Bu kadar genç biri için inanılmaz derecede kendine güveniyordu.

"Benimle antrenman yapar mısın?"

Talan sordu. "Eğer istersen."

"Amcalarımın ve babamın canına okumanı izledim.

Ben de bunu öğrenmek istiyorum." "Bu sadece kardeşçe bir şeydi-"

"İstismar mı?"

"Bazıları öyle diyebilir. Ama ben iyi huylu olmayı tercih ederim-" "Kavga mı? Darp mı? Saldırı mı? Yıkım mı?" Éibhear omuz silktili. "Kiminle konuştuğuna bağlı."

"Yani kimse neden burada olduğumu bilmiyor mu?" Izzy vücudunu kuruturken sordu.

"Bildiğim kadarıyla hiçbirimiz tarafından çağırılmadın," dedi Dagmar, "ama burada olmana sevindim."

"Neden?"

"Endişelerim var."

Uh-oh. Dagmar çok endişelenmediği sürece "endişelerden" bahsetmezdi.

"Ne hakkında endişeler?"

Dagmar içini çekti, uzaklara baktı. "Ah, nereden başlasam ..."

Uh-oh.

Mì-runach gibi sessizce işgal ettiler. O çocukla konuşurken odasına girdiler. İlk olarak, Talan'ın ikizi Talwyn vardı. Çok güzeldi ama tehlikeliydi. İnanılmaz derecede tehlikeli. Tıpkı annesi gibi. Ama o yeşil gözlerde, Éibhear'ın Annwyl'inkilerde her zaman gördüğü delilikle birleşmiş sevginin hiçbirisi yoktu. Bu ikizlerden ne tür liderler olurdu? İkisi de şaşırtıcı derecede soğuk ama meraklı görünüyordu. Tıpkı bir ağacın yanında yatan yaralı geyikle oynayan orman kedileri gibi. Pençeleriyle dürtüyor, dişleriyle ısırıyorlar. Test eder, tadına bakar ve merak ederler... Artık eziyet etmeye değer mi? Yoksa çoktan öldü mü?

Ama sonra en küçük yeğeni Rhianwen ile tanıştı. Artık herkes ona Rhi diyordu ve henüz on altı yaşındaydı. Tek kelimeyle çok güzeldi. Büyüleyiciydi. Ve kardeşlerinin onu neden bu kadar koruduğunu anlayabiliyordu. Sadece güzelliği yüzünden değil - güzellik her yerde bulunabilirdi. O harika, parlak gülümsemesi; doğuştan gelen masumiyeti; ve o

yoğun iyiliği. Onun sıcaklığı. Kuzenleri Éibhear'ı yataklarının altında buldukları iri bir böcek gibi süzerken, Rhi kollarını iki yana açmış, gözlerinde yaşlarla ona doğru geldi. "Bunca yıl sonra seni tekrar gördüğüme çok sevindim, É i b h e a r Amca." Ona sıkıca sarıldı, kollarını beline doladı, başını göğsüne yasladı. "Seni çok özledik." Burnunu çekti ve başını geriye yaslayarak ona baktı. "Her ne kadar annem ve teyzelerim dışında kimse kabul etmese de sana."

Onu alnından öptü ve sırtına sarıldı. "Merak etme. Bunu zaten biliyorum."

"Bizi eğitecek," dedi Talan kız kardeşine. "Güzel. Öğrenecek yeni bir şey."

"Sonra," diye azarladı Rhi. "En azından aptalca isteklerinle ona saldırmadan önce rahatlamasına izin ver."

"Tamam."

"Her neyse."

Sonra ikizler hızla, sessizce gittiler. Bu korkutucu olmaktan biraz daha fazlasıydı.

"Seni endişelendirmelerine izin verme," dedi Rhi, o tek kelime etmemiş olmasına rağmen. "Herkesin düşündüğü kadar korkunç değiller... ama sinir bozucular."

"Bildiğim iyi oldu."

Geri çekildi ve adamın ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Biraz okuyucu olduğunuzu duydum."

"Birazdan daha fazla."

Rhi sırtıttı. "Ben de öyle! Gerçi ben de resim yapmayı çok severim. Bahse girerim sen ve ben birbirimize çok benziyoruzdur!"

Pekala.

Dagmar nefesini üfledi ve süssüz elbisesinin önünü düzeltti. Northland kadınları arasında adet olmasına rağmen, ilk geldiğinde olduğu gibi uzun saçlarının üzerine artık bir fular takmıyordu. Bunun yerine saçlarını sade, tek bir örgü şeklinde örüyordu.

Izzy, Gwenvael'in her gece çözmekten zevk aldığı bir şey olduğundan emindi. Ama bunun dışında, yıllar önce Gwenvael'le birlikte ilk gelen Northlander'dan farklı görünmüyordu. Hâlâ sade gri elbiselerini giyiyor, kışın kürklü, yazın deri çizmelerini giyiyordu. Ve gözlüklerini. Tanrılar, Gwenvael'in sanki nefes alan insanlarmış gibi bahsettiği o gözlükleri kim unutabilirdi ki? Her zamanki gibi gözlükler burnunun üzerine tünemiş, ışıltılı gri gözleri Izzy'yi izliyordu. Hesaplıyordu. Dagmar her zaman hesap yapardı.

"Endişeliyim."

"Lord Pombray'ın oğlu hakkında mı?"

"Oh, tanrılar hayır." Gözlerini devirdi. "O çocuk ve kız kardeşin endişelerimin en küçüğü."

Izzy yere çöktü ve çoraplarıyla çizmelerini giydi. "Demek ikizlermiş."

"Bu Talwyn. Yakınlaştı. Kyvich'e. Özellikle de Komutan Ásta."

Izzy omuz silkti, botlarını giydi ve artık bir süreliğine evde olduğuna göre bir çift daha alması gerekip gerekmediğini düşündü.

"Şey, o genç. Ásta da çekici bir kadın." Ayağa kalktı ve botları tam oturtmak için ayaklarını yere vurdu. "Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Bazı kadınlar başka kadınlarla daha rahat olur. Bu, çocuk sahibi olmaya hazır olduğunda bir erkekle çiftleşemeyeceği anlamına gelmez, o zaman o ve diğer kadın çocuğu birlikte büyütebilir."

"Hayır, hayır." Dagmar Izzy'ye baktı. "Kastettiğim bu değildi, Iseabail."

"Oh." Izzy omuz silkti. "O zaman seni ilgilendiren ne? Onlar onun koruyucularıydı. Elbette Talwyn onlara yakın, tıpkı benim koruyucularıma yakın olduğum gibi." Dagmar sadece ona bakınca Izzy, "Sence daha fazlasını mı istiyorlar?" dedi.

"O güçlü bir kız. Dövüş yetenekleri ... ve bana onun hakkında kullanılmamış Büyü'ye sahip olduğu söylendi. Elbette Rhi'nin sahip olduğu seviyede değil, en azından bunu

herhangi birimizin önünde. Ama bu Büyü Kyvich'in ilgisini çekecek bir şey." Doğru. Kyvichler sayılarını çoğunlukla yabancılardan alan savaşçı cadılardı. Ama . . . "Sadece çocukları alırlar, Dagmar. Bana öyle söylendi."

"Ve bu doğru." Dagmar gözlüklerini düzeltti. "Kuzey Toprakları'nda Kyvich'in Buz Toprakları'ndan gelip yeni doğmuş dişi bebekleri annelerinin kollarından kaptığına dair hikâyeler var. Ama çoğu gibi onları da çeken şey güçtür."

"Ve Talwyn'in gücü var."

"Hem de çok."

"Peki ya kız kardeşim?"

"O kan bağı olan bir Nolwenn cadısı. Kyvich onunla neredeyse hiç konuşmaz."

"Ve Talan erkek."

Dagmar sırttı. "Hem de çok."

"Anlıyorum. Amca gibi, yeğen gibi mi?"

"Kadınlar konusunda Yakışıklı Gwenvael kadar ceset sayısına ulaşamadı ama belli ki bu konuda çalışıyor."

Izzy çantasını aldı, kirli giysilerini ve silahlarını içine tıktırdı. Sonra kolunu Dagmar'inkine doladı ve ikili şatoya doğru yola koyuldu.

"Talwyn ile konuşmamı ister misin?"

"Bilmiyorum. Açık konuşmak gerekirse Izzy, Talwyn'in burada kalması ya da gidip bir Kyvich olması benim için çok az şey ifade ediyor. Onu seviyorum ama yeğenim hakkında hiçbir yanılsamam yok."

"Ama . . . ?"

"Ben Annwyl."

Tabii ki Annwyl'di. Zeki bir savaşçı, iyiliksever bir kraliçeydi ama ona ters düşerseniz kılıcı ve öfkesinden başka bir şey kullanmadan tüm taburları yok ettiği biliniyordu.

"Onun ne yapacağından endişeleniyorsun."

"Kyvich'in bizi düşman olarak görmesini istemiyoruz. Bunu biliyorum. Geçmişte yaptıkları tüm anlaşmaları okumaya çalışıyordum."

Bilmediğimiz bir sınırı aşmadığımızdan emin olmak için diğer hükümdarlarla görüşüyoruz ama Kyvich'ler hakkında pek bir şey bilinmiyor. Çoğunlukla kendi içlerine kapanıktırlar."

"Bakalım ne bulabileceğim. Talwyn'i tanırıysam, onları sadece yeni dövüş becerileri öğrenmek için kullanıyordur."

Dagmar içini çekti. "Umarım hepsi bu kadardır."

Éibhear yeğenini rafın üstü n d e k i kitaba ulaşabilmesi için kaldırdı.

"Anladın mı?"

"Evet!"

Gülümseyerek Rhi'yi indirdi.

"Al." Kitabı ona uzattı. "Sanırım bunu seveceksin."

"Annwyl beğendi mi?"

"Tabii ki hayır. Savaş, ölüm, casuslar ya da savaş, ölüm ya da casuslarla ilgili kuru tarihi detaylar yoktu. Sadece romantizm."

"Mükemmel." Eğildi ve onu yanağından öptü. Ama o daha ayağa kalkamadan, kadın kollarını adamın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Eve döndüğüne sevindim, Eibhear Amca. Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum. Ama sanırım daha sık geleceğim." Ona sarıldı, onu çok sıkılamaya dikkat etti. O kadar küçük bir şeydi ki onu kırmaktan korkuyordu. "İyi misin, Rhi?"

İç çekti. Ağır ağır. Onun daha bebekken çektiği o iç çekişlerden birini hatırlıyordu. Birinin asla bu tür derin, anlamlı iç çekişlere sahip olmaması gereken bir yaşta. Ama mızımız kardeşlerinin aksine, sadece Éibhear'ın nefes alıp verişine sinirlendiği ya da akşam yemeğini getirecekleri at kaçıdığı için iç çekmiyordu. Rhi iç çektiğinde, bunun genellikle çok iyi bir nedeni olurdu.

Onu serbest bıraktı ve başını eğerek geri çekildi. "Annem ve Izzy konusunda yardımına ihtiyacım olacak."

"Annene kesinlikle yardım edebilirim. Izzy . . ."

Bakışları bir anda yukarı fırladı ve onunkilerle kilitlendi. O güzel, içten yüz. Éibhear, o yüzle birlikte giden kalbi kıran erkeğe ne yapacağını hayal bile edemiyordu.

"Anlamıyorsun, Éibhear Amca. Izzy üzerinde büyük bir etkiniz var."

"Rhi, kız kardeşini yıllardır görmedim. Beni affettiğini söylüyor... ama ona inandığımdan emin değilim. Sanırım benden nefret ediyor."

"Senden hiç nefret etmedi. Sorun da bu zaten."

Sözleri karşısında şaşırان Éibhear, "Şey . . . Bunu aklımda tutacağım. Ama bu Pombray denen çocukla ilgili değil, değil mi? Çünkü annen ve Izzy endişeleneceğin en son şey olacak."

"Hayır, hayır." Bunu elinin tersiyle itti. "Başka bir şey var."

"Belki de bana ne olduğunu söylemelisin ki dünyanın en inatçı iki kadınıyla başa çıkma planı."

Rhi tekrar iç çekti. "Yapacağım, ama sonra." Uzaklaşmaya başladı, durdu ve ekledi, "Ama gitme." Birkaç adım daha yürüdü, durdu. "Yani, gerçekten uzun bir süre gitme. Bir ay kadar." Birkaç adım daha attı, bir kez daha durdu. "Yani, eğer çok önemliyse, tabii ki gitmelisin. Seni çok iyi anlarım. Ama en azından yakınlarda bir yerde takılırsan sevinirim. . . ." Rhi durdu. "Şimdi kendi sinirlerime dokunmaya başladım."

Éibhear kıkırdayarak yeğenine doğru yürüdü ve elini uzattı. "Seni bu büyük endişelerden neyin uzaklaştıracığını biliyorum, küçük yeğenim."

Rhi'nin gülümsemesi büyüdü, küçük eli onunkine kayarken burnu kırıştı. "Kitap alışverişi mi?" diye sordu umutla.

"Kitap alışverişi."

Izzy aval aval masaya baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu yanındaki ejderhaya.

Kocaman omuzlarını silkti. "Biraz kontrolden çıktı."

"Biraz mı?"

Üç vagonla getirilen kitaplara bakarak yüzünü buruşturdu. "Okumayı seviyorsun, değil mi?" Ve onun sesindeki yalvarışı duydu.

"Pek sayılmaz." Onun omzunu okşadı. "Hepsini kütüphaneye koyarken iyi eğlenceler."

"Yardım etmeyecek misin?"

Büyük kapılara doğru yöneldi. "Kendimi ateşe vermeyi tercih ederim."

"Bunu yeterince iyi idare edebilirim," diye mırıldandı.

Izzy durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "O da neydi öyle?"

İç çekti. "Hiçbir şey."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Izzy çocuğu o zaman fark etti. Köşede durmuş, muhtemelen Éibhear'ın kendisini fark etmemesini umarak orada saklanıyordu. Bunu anlayabiliyordu. Bir şeye odaklandığında, Éibhear'ın acımasız bir kaş çatışı vardı. Bu da onu son birkaç yıldır duymaya alıştığı toplu katliamcı piç gibi gösteriyordu.

"Neden ona şu kitapları taşımasında yardım etmiyorsun?"

Çocuk gözlerini kocaman açarak **kekeledi**: "Fred . . . Frederik.

Reinholdt."

"Dagmar'ın yeğeni." Gerçi çocuğun görünüşünden bunu anlamak biraz kolaydı. Solgundu, sanki hiç güneş görmemiş gibiydi ve Northland erkeklerinin çoğu gibi uzun boyluydu. Görünüşü fena değildi ama bu vahşilerin arasında olmak biraz korkutucuydu. "Okuyabiliyor musun?"

"Biraz." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Biraz mücadele gerektiriyor."

"Önemli değil. Okumayı yaparak öğreniyorsun ve Tanrı biliyor ya, Éibhear'ın yardıma ihtiyacı var." Çocuğu omzundan tuttu ve masaya götürdü. "Yemek vaktine kadar bunların temizlenmesi gerekiyor."

Éibhear nefesini dışarı üfledi. "Lanet olsun.
Akşam yemeği." Izzy gülerek oradan ayrıldı.

Éibhear Büyük Salon'dan çıkan sevimli kıça ters ters baktı,
sonra tekrar çocuğa odaklandı. "Frederik?"

"Evet, efendim."

"Memnun oldum. Adım Éibhear."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Çok uzunsun."

"Sen de öyle. .. bir insan çocuğuna göre."

"Sen gerçekten bir
ejderha mısın?"

"Öyleyim."

"Peki ya
hanımefendi?"

"Hanımefendi
mi?"

"Az önce kim gitti?"

Éibhear güldü. "Ben olsam Izzy'ye hanımefendi demezdim.
Yumruk yiyebilirsin. Bu General Iseabail, Talaith'in Kızı."

"Kadın generalleriniz mi var? Savaşa mı giriyor? Ve siz ona
izin mi veriyorsunuz?"

"Öğreneceğin şey, delikanlı, Güney Toprakları'nın
kadınlarının hiçbir şey yapmasına izin vermemen
gerektiğidir. Sadece yollarından çekil ya da seni ezmeleri
için dua et." Kitapları işaret etti. "Bunları kütüphaneye
götürelim. Onları daha sonra düzenleriz."

Iseabail Büyük Salon'un merdivenlerinden indiğinde,
Morfyd köşeden dönüyordu. Şifacı bir din adamının beyaz
cübbesini giymiş, omzunda ot ve büyü gereçleriyle dolu bir
çanta taşıyordu.

"Morfyd!" Izzy el salladı ve Morfyd koşarak yanına geldi,
ikili birbirlerine sıkıca sarıldı.

"Izzy! Döndüğünü duydum. Seni gördüğüme çok
sevindim." Morfyd uzaklaştı ve ona baktı. "Çok zayıfsın."

"Öyle miyim?" Kendine baktı, kaşlarını çattı. "Gerçekten
mi?" "Gözlerime göre. Nereye gidiyorsun?"

"Evime. Çok yorgunum."

"Bu akşam yemeğe gelmiyor musun?"

"Hayır, ama Fearghus Amca bir iki gün içinde bir şeyler olabileceğini ve benim de katılacağımı söyledi." Sırıttı. "Dans olacak."

"Elbette. Şimdi, burada olmana sevindim. Kız kardeşinizin Lord Pombray'ın oğluyla vakit geçirme planları var."

"Brastias onlara eşlik etmiyor mu?"

"Öyle, ama babanı idare etmen gerekecek. Zavallı çocuğu çoktan yaktı ve ... Iseabail! Gülmeyi kes!"

"Babamın nasıl olduğunu bilirsin. Lord Crom'u hatırlıyor musun? Tek yaptığı elini belime koymaktı ve bir de baktım ki ağaçların tepesinde uçuyor ve babam onu pençelerinden düşürüyor. . ." Bir an düşündü ve "O nasıl bu arada?" diye sordu.

"Öldü. Onu öldüren düşüş değildi. Hatta iniş bile değildi. Briec'in her şeyi bir köyü yok etmeye yetecek kadar alevle takip etmesiydi." Izzy'nin kolunu okşadı. "O zaman bu kısmı sana söylememiştik. Sadece seni üzebilirdi."

Dehşete kapılan Izzy, "Ama bana dokunmadı bile!" diye sordu.

"Ve sen daha on altı yaşındaydın. Bu tamamen uygunsuzdu ve Briec onu uyarmıştı. İki kez. Ama o bakmaya devam etti. Dokunmak bardağı taşıran son damla oldu. Şimdi Lord Pombray'ın oğlu kız kardeşin yaşında ama bu baban için pek önemli değil."

Izzy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yıllar boyunca benden başka neler sakladınız?"

"Ah, pek çok şey. Ama her zaman en iyisi içindi."

Izzy bunu tartışmadan Morfyd sordu: "Peki sizi buraya getiren nedir? Seni sonbahar hasadına yakın bir zamanda göreceğimizi sanıyordum."

"Hiçbir fikrim yok."

"Neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Morfyd kaşlarını çattı. "Yani savaştan öylece uzaklaştın mı?"

"Aklımın nasıl dolaştığını bilirsin."

"Izzy."

Izzy kıkırdadı ve cevap verdi, "Ragnar beni alması için Éibhear'ı gönderdi ama Éibhear nedenini bilmiyor. Annem de nedenini bilmiyor. Kimse nedenini bilmiyor gibi görünüyor. Ama işte buradayım."

"Ve bu sizi ilgilendirmiyor mu?"

"Keita her zaman hiçbir şeyle ilgilenmeyecek kadar güzel olduğumu söylerdi."

"Tanrılar!" Morfyd haykırdı. "Eğer o küçük beyinli aptaldan tavsiye almaya başlarsan-"

"Şaka yapıyorum. Elbette endişeliyim. Ama cehennemlerden birindeki bir çukura çağrılmış değilim. En kötü ihtimalle, ortaya çıkabilecek her türlü sorun için evimdeyim." Teyzesinin omzunu okşadı. "Merak etme. Ben ve Brannie buradayken her şeyin yolunda gideceğinden eminim."

Morfyd'un etrafından dolaştı ve kulübelere doğru yöneldi.

"Güzel. Ya Izzy?"

Izzy durdu ve teyzesiyle yüzleşti.

"Rhydderch Hael'den haber aldın mı?"

Nefes alan Izzy düpedüz yalan söyledi.

"Hayır."

Teyzesi onu inceledi. "Bulursan bana haber ver."

"Elbette," dedi Izzy ve tekrar kulübelere doğru yöneldi.

Morfyd'a neden yalan söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama içgüdüleri ona en azından şu an için bunun en iyi fikir olduğunu söylüyordu.

Bölüm 13

Éibhear, her zamanki gibi kitapların arasında kayboldu. Onları kütüphanenin bir köşesine yığmak ve akşam yemeğinden önce biraz kestirmek yerine, sadece kütüphaneye getirdiği yeni kitapları değil, Annwyl'in babasının zamanından önce orada olanları da düzenlemeye çalıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Dagmar'ın yeğeninin şimdiye kadar uzaklaşmış olacağını düşünmüştü - sürekli sersemlemiş bir çocuk gibi görünüyordu

-Ama Éibhear gibi o da kütüphanede rahat görünüyordu, kitapların nereye yerleştirileceği ya da hangi rafların temizleneceği konusunda hızlı ve kolay bir şekilde emir alıyordu ki yeniden başlayabilsinler.

Éibhear'ın uzun zamandır keyif almadığını fark ettiği kadar güzel, sessiz bir zamandı. Mì-runach'lardan biri olarak, haftada bir ya da iki kez birkaç saatten fazla kitap okumak hoş karşılanmazdı. "İçki içmek, fahişelik yapmak ve öldürmek varken kimin kitap okumaya vakti var ki?" Yaşlı Angor, Annwyl ya da Talaith'in Éibhear'a gönderdiği bir kitabı Éibhear'ın elinden alıp onu en yakın bara doğru itmeden önce talepte bulunurdu.

Éibhear içmeyi, fahişelik yapmayı ve öldürmeyi umursadığından değil. Aldırmıyordu. Ama her zaman okumanın ve kitap satın almanın da bu listeye kolayca uyduğunu hissetmiştir.

Frederik, Éibhear'a başka bir kitap uzattı. "Keşke daha iyi okuyabilseydim."

"Burada zaman geçirirseniz bunu başarabilirsiniz. Okuma yaparak öğrenilir. Pratik yaptıkları sürece neredeyse herkesin bir dereceye kadar sahip olabileceği bir beceridir." Eğildi ve alçak sesle ekledi, "Ayrıca, gerektiğinde ailenizden harika bir kaçış." Omuz silkti ve kitabın sırtına bakarak dik durdu. "Tabii izinizi bulup-"

"Benim sevgili tatlı oğlum!"

Éibhear içini çekti ve yavaşça kütüphanenin önüne döndü. Gülümsedi. "Merhaba anne."

Izzy kapının çalındığını duyduğunda kaynamakta olan yahniyi bir kez daha karıştırmıştı.

Sırtarak kepçeyi masanın üzerine bıraktı ve küçük odayı boydan boya geçti. Kapıyı kapıp açtı ve sırttı.

Brannie gülümseyerek iki şişe Bercelak birası uzattı. Ama Brannie'nin arkasında ne olduğu -ya da bu durumda kim olduğu- Izzy'nin arkadaşını geçip doğruca orada duran ejderhanın kollarına atılmasına neden oldu.

"Celyn!"

Büyük kollar beline dolandı, Izzy'yi yerden kaldırdı ve sıkıca tuttu. "Benim küçük Izzy'm."

Brannie eve girerken, "Siz ikiniz toparlanın," dedi. "Yahni, ekmek ve bira var. . . Kucaklaşmayı sonraya saklayabiliriz."

Éibhear annesine sarıldı ve kulağına "Seni ne kadar özledim oğlum" diye fısıldadığında gülümsedi.

"Ben de seni özledim anne. Hem de çok."

"Sen de mi beni özledin oğlum?" Éibhear bu sesteki alaycılığı duyabiliyordu, kapı aralığında babasını gördüğünde kendi dudağı da sinirle kıvrılmaya başlamıştı.

Annesi onu hemen geri itti ve "Peki kim bu genç delikanlı?" diye sordu.

Annesi Éibhear'ın omzunu itene kadar baba ve oğul birbirlerine hırladılar. "Bizi tanıştır, oğlum."

"Bu Frederik Reinholdt. Leydi Dagmar'ın yeğeni." "Ohhh, ne kadar da güçlü bir delikanlısın!"

haykırdı. Frederik'e yaklaşmasını işaret etti. "Ben Kraliçe Rhiannon, ama siz bana Kraliçe Rhiannon diyebilirsiniz."

Rhiannon'a bakarken ağız hafifçe açık kalan Frederik, Rhiannon'un uzattığı eli tuttu ve belinden aşağı doğru eğildi. "Leydim."

Rhiannon gülümseyerek eğildi ve "Ne kadar sevimlisin! Seni hemen yiyebilirim!"

"Anne!"

"Gerçek anlamda demiyorum!"

Izzy yahniyi ateşten alıp masanın ortasına koyarken Brannie kaseleri ve kaşıkları yerleştirdi, Celyn de birayı doldurdu. Bu, birkaç yıl önce başlattıkları eski bir rutindi.

Tüm olanları düşününce inanması zordu.

Izzy pek çok kişinin ona inanmadığını bilse de, kendisi, Éibhear ve Celyn arasında işlerin bu şekilde sonuçlanmasını hiç planlamamıştı. O zamanlar gençti ve meraklıydı. Asker arkadaşları arasında bu merakını onun için gidermeyi teklif eden birkaç kişi olmuştu. Bazıları kibarca, bazıları da düpedüz, "Seni düzgün sikeceğim," diyerek Izzy'nin en yakın silaha uzanmasına ya da sadece bir yumruk atmasına neden olmuştu. Ama Celyn sadece tatlı, komik ve kendine güvenen biri olarak onun ilgisini çekmeyi başarmıştı. Hiçbir şey teklif etmedi çünkü buna ihtiyacı yoktu. Ve bir gece, ormanda yalnızken, bir sonraki mantıklı -en azından onun için- adımı attılar.

Ama işlerin bu kadar kötüye gideceği Izzy'nin aklına hiç gelmemişti. Yine de Éibhear'ın öğreneceğini hiç düşünmemişti. Öğrense bile bunu umursayacağını hiç düşünmemişti. Ejderhayı ve mavi saçlarını ilk gördüğü andan itibaren ona aşık olan on altı yaşındaki Izzy, onun kendisini önemseydiğine, kıskandığına inanmak istemiş olsa da, o zamanlar on dokuz yaşında olan daha bıkkın ve gerçekçi Izzy şunu biliyordu

Daha iyi. Bunun Izzy'den çok egosuyla ve kuzeniyle rekabet etmekle ilgili olduğunu biliyordu.

Neyse ki bu uzun zaman önceydi ve çok şey değişmişti. En azından Izzy için değişmişti.

"Kuzenimi gördün mü?" Celyn yahnisini bitirdikten sonra, artık boş olan kâsesini iterek sandalyesinde arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve elini bir fincan biraya götürdü.

"Bize eve kadar eşlik etti." "Peki nasıl gitti?"

Izzy parmaklarını Macsen'in tüylerinin karışık ve kirli dağınıklığı arasında gezdirmeye çalıştı. Onu tımar etmediğinden değildi. Aslında onu sık sık tımar ediyordu, ama arka tarafını taramayı bitirdiğinde, ön tarafı yine karmakarışık, kirli bir karmaşa haline geliyordu. Ama köpek aldırıyor gibi görüldüğü için ...

"Neden sordunuz?"

"Çünkü acınacak derecede meraklıyım."

Izzy güldü. "En azından dürüstsün."

"Seçilmiş Ejderha Kraliçesi Kişisel Muhafızlarından biri olarak, dürüst olmak için kan bağıyla bağlıyım." Göz ucuyla baktı ve ekledi, "Kraliçe yalan söylememi istemediği sürece... ki söyledi."

"Şok edici," diye mırıldandı Brannie, bardağını yeniden doldurmak için bira şişesine uzanırken.

"Ahhh, bir kardeşin kıskançlığı. Görevim hakkında çok mu üzgünsün, sevgili Brannie?"

"Hayır. Sadece annemin bu konuda konuşup durmasından bıktım." "Oh, küçük kardeşim, bu kadar hassas olmamalısın. Biliyorsun ki Annem beni seni sevdiğinden daha çok seviyor! İşte benim dişi insanım!"

"Biliyorum!" Izzy tersledi, Celyn'in kaval kemikleri granit gibi olduğu için akşam yalınayak gezdiği için üzgündü.

"Bunun farkında olmayabilirsin kardeşim ama Izzy bana sadıktır.

Bu yüzden onu senin üzerine salmak zorunda bırakma beni."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun," diye yakındı Izzy.

"Hayır. Bu ciddi bir tehdit," diye itiraf etti Celyn. "Ailedeki pek çok kişi tarafından kullanılıyor. Özellikle de Briec. Onu rahatsız edenleri tehdit etmeye bayılır."

Brannie son somun ekmeği alıp üç parçaya bölerken, "Bu herkes için geçerli," dedi.

"-sırtınızdan pulları sökecek ve cesedinize tükürmeden önce hala atan kalbinizi göğsünüzden sökecek olan güzel büyük kızıyla birlikte."

Izzy elini göğsüne götürdü, gözyaşlarıyla savaşıırken sesi titriyordu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey."

"İki kızını da çok seviyor."

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Brannie'den ekmek parçasını aldı. "Bugün kendimi biraz kötü hissediyorum."

"Kötü mü?" Celyn'in alaycı ifadesi yerini endişeye bıraktı. "Ne hakkında?"

"Éibhear bana ailenin onu uzak tuttuğunu çünkü benim yanımdayken onu istemediklerini söyledi. Babam ve Fearghus bunun çoğunlukla doğru olduğunu söylüyorlar. Ama aynı zamanda büyükbabamın Éibhear'ı Mì-runach'a katılmaya zorladığını ve son on yıldır Buz Toprakları'nda sıkışıp kaldığını söylediler. Kimse Buz Toprakları'nda sıkışıp kalmamalı. Hiç kimse."

Celyn ve Brannie uzun bir süre ona baktılar, birbirlerine baktılar, sonra tekrar ona döndüler ve ikisi birlikte "Hayır" dediler.

"Hayır mı? Ne demek hayır?"

"Kimse Mì-runach'a bir şey söylemez," diye açıkladı Celyn. "Kraliçe hariç. Kraliçe onlara ne istediğini söyler ve Mì-runach da bunu gerçekleştirir."

"Gerçekleştirmek mi? Nasıl?"

Celyn omuz silkti. "Nasıl isterlerse öyle. Mì-runach'lar emirlere uymadıkları için Mì-runach'lara düşerler. En azından kraliçe dışında herhangi birinden gelen emirlere."

"Emirlere uyamıyorlarsa neden-"

"Hayır. Emirlere uymayacaklarını söyledim, uymayacaklarını değil." "Bu daha da kötü o zaman."

"Savaşçılar olarak, genellikle kullanılmayacak kadar iyidirler."

"O bizim büyükbabamızdı," diye ekledi Brannie. "Güçlü bir savaşçıydı ama rütbeliler arasında en kötüsüydü. Büyükanнемizden önce-"

"Sevişmeyi, yemeyi ve içmeyi severdi. Ve iyi bir savaş severdi. Ama emir almaktan nefret ederdi."

"Generallerden ve komutanlardan nefret ederdi." "Sabahları kalkmaktan nefret ederdi."

"Özellikle de iyi bir sevişme ve içki gecesinden sonra."

Izzy gülererek, "Yani Mì-runach'a mı katıldı?" diye sordu.

"Kimse Mì-runach'a katılmaz."

Brannie, "İsteyerek değil," diye belirtti.

Izzy, Éibhear'ın durumu hakkında yine kötü hissederek, "Demek zorlanıyorlar," diye tahmin yürüttü.

"Daha çok küçük bir seçenek sunulmuş gibi," diye yanıtladı Celyn. "Genellikle Mì-runach ya da tuz madenleri arasında bir seçim yapmak zorunda kalıyoruz."

"Birçoğu tuz madenlerini kullanıyor."

"Ama eğitimin ilk iki yılında hayatta kalırsan ... Mì-runach olursun."

"Eğitimden sağ çıkmak mı?"

"Bu yeterince zor, ama tam bir Mì-runach olduğunuzda, savaşa hala zırhsız giriyorsunuz-"

"-renksiz."

"-kimse gerçekten liderlik etmeden."

Şoke olan Izzy, ellerini yanaklarına bastırarak, "En azından silahları var mı?" diye sordu.

"Bazen, sanırım." Celyn başını salladı. "Dürüst olacağım, Iz. Bu benim yapacağım bir şey değil."

"Ama ..." Izzy inanamamaktan kendini alamadı. "Éibhear?"

"Kızıl Austell'in başına gelenlerden sonra ..." Genç Ejder Savaşçısı acemi, Demir ejderhalara karşı yapılan savaşın son muharebesinde öldürülmüştü. Izzy, Éibhear'ın bu olayı çok kötü karşıladığını, nedense kendini suçladığını duymuştu ama kimse Izzy'ye tam olarak nedenini söylememişti. Bir süre sonra sormayı bıraktı çünkü

Éibhear'ın neden kendini suçladığını gerçekten bilmek istemediği hissine kapıldı.

"Şey," diye devam etti Celyn sonunda, "kuzenim hiçbir zaman eskisi gibi olmadı."

"Eğitilmesi imkansız biriydi. Dinlemeyi reddederdi." "Herkesle savaştı. Éibhear sadece kızgındı."

"Yani Büyükbabam onu Mì-runach'a mı gönderdi?" Izzy, Brannie'den bir şişe birayı işaret ederek, "Demek büyükbabam onu Mì-runach'a göndermiş," dedi.

"Bercelak Amca'nın onu göndermesine şaşırmadım," diye belirtti Celyn. "Ama kraliçenin gitmesine izin vermesine şaşırdım."

"Éibhear olduğu için mi?"

"Çünkü hiçbir ejderha prensi Mì-runach'ın herhangi bir formunda bulunmamıştır."

"Formları mı?"

Brannie omuz silkti. "Mì-runach neredeyse ejderha orduları kadar uzun süredir var. Ama Büyükbaba Ailean katılana kadar resmi bir isimleri yoktu. Ondan önce sadece 'Bir bira ve bir fahişe için adam öldürebilecek çılgın piçler' olarak biliniyorlardı."

"Çok hoş."

Celyn güldü. "Şimdi biraz daha organize oldular ama hâlâ o çılgın piçler. Ve duyduklarıma göre Éibhear'ın mükemmel bir uyum sağladığını söylemeliyim."

"Söylentiye göre, aşağılık Éibhear nihayet topraklarını terk ettiğinde tüm Buz Diyarı rahat bir nefes almış."

Izzy daha fazla içmek istemediğine karar vererek yarısı dolu kupasını itti. "Yani Mì-runach'ın onu uzak tutmaya zorlandığını düşünmüyorsun?"

"Mì-runach onu Buz Toprakları'nda tuttu çünkü son birkaç yıldır onlara orada ihtiyaç vardı. Ve eminim ki ünü ve savaştaki yetenekleriyle, Mì-runach'taki hiç kimse Éibhear'ın bir aile ziyafetine ya da kız kardeşinin doğum günü kutlamalarına kaçıp gitmesine razı olmazdı."

"Mì-runach olduğunuzda, onlar sizin ailenizdir. Sadece eşin daha önemlidir." Brannie bir an düşündü. "Tabii içlerinden birinin gerçekten bir eşi varsa."

"Yani, kardeşleri Mì-runach'a onu son on yıldır Buz Toprakları'nda tutmalarını emretti ?"

"Böyle bir şey hiç olmadı."

Izzy sandalyesine geri çöktü. "O zaman neden ona inandıklarını söylesinler ki?"

Celyn uzandı ve onun elini okşadı. "Çünkü baban ve amcaların zalim piçler, aşkım. Bunu şimdiye kadar nasıl anlamadın?"

Izzy elini geri çekti. "Oh, kapa çenenini."

Kraliçe Rhiannon, Garbhán Adası'nın kalesine ve çevresindeki araziye bakan tepede en küçük çocuğunun yanına oturdu. Oğluyla son kez burada oturduğunda, çocukluktan yetişkinliğe geçiş sürecini çok kötü bir şekilde yaşıyordu. Şimdi o yüzün profiline baktığında, bu değişimin ona neye mal olduğunu görüyordu. Artık orada yumuşak çizgiler yoktu. Artık mükemmel, pürüzsüz bir insan teni de yoktu. Onun yerine çenesi güçlüydü ve en az bir kez kırıldığını görebiliyordu. Elmacık kemikleri artık sivriydi ve boynunda ve yüzünde yara izleri vardı, bu da çelik bıçakların sert pulları geçerek alttaki ete ulaştığı anlamına geliyordu.

Mì-runach'a görevler gönderdiğinde, oğlunun bu görevleri yerine getirmek için gönderilecek ekibin bir parçası olabileceğini düşünmemek için mücadele etmek zorunda kalıyordu. Oğlunun çığlıklar atarak düşman topraklarına koşması, zırh giymemesi ve hedefine ulaşana kadar önüne çıkan her şeyi yok etmesi düşüncesi onu geceleri sık sık uykusuz bırakan bir şeydi. Sadece fiziksel olarak ona ne olabileceği değil, onu neyin değiştirebileceği de. Onu konuşmak istemediği, sesini duymak istemediği ya da çocuğu olduğunu asla kabul etmek istemediği bir ejderhaya dönüştürebilecek şey.

Başka bir deyişle, bir Mì-runach olmak onu bir piç haline getirir mi?

Tabii ki akşam yemeğinde bunu söylemek zordu. Eşi ve büyük erkek yavrusu ona öyle sataşıyordu ki.

Éibhear pek bir şey söylememiştir. Sonunda kalkıp gidene kadar yemeye devam etti. Sonra da oğulları ve eşleri arasındaki tartışmaları dinlemek zorunda kalmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu hiç biter miydi? Ama en azından o insan dişiler Éibhear'ı korumak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Rhiannon konuşmasını hazırladı. Yıllar boyunca Éibhear'a ve onlar çok daha küçükken büyük oğullarına birden fazla kez yaptığı konuşmayı. Şöyle şeyler içeren bir konuşma:

"Eminim baban öyle demek istememiştir." "Elbette baban seni seviyor."

"Hayır. Yumurtanı en yüksek teklifi veren insana satmaya çalışmadı."

"Ve tabii ki, sen uyurken seni öldürmeye hiç çalışmadı!"

Bu konuşmayı hazırladı, ancak son birkaç yüzyıldır yaptığı gibi ezberden okuyamadan oğlu, "Izzy yemeğe gelmedi," dedi.

Rhiannon gözlerini kırıştırdı ve ağzını kapattı. "Hayır. Morfyd yorgun olduğunu ve uyumak istediğini söyledi."

"Ama odasında değil."

"Artık bir evi var."

Oğlu sonunda ona baktı, o parlak gümüş gözleri meraklıydı. . her zamanki gibi. Özellikle de Iseabail söz konusu olduğunda.

"Ev mi? Izzy'nin evi mi var?"

"Gwenvael onun için inşa ettirdi. Kasabanın hemen dışında." Rhiannon biraz eğildi ve alçak sesle, "Sanırım burada biraz kalabalık hissediyordu," dedi.

"Talaith?"

"İkizler. Korkunç derecede meraklılar." Oğlu sadece ona bakınca, "Benim gibi değiller!" diye ekledi.

Homurdandı ve tekrar araziye baktı. "Bir kale satın aldım."

"Ne için?"

"Yatakta uyumayı seviyorum." "Mağaralarda yatak olabilir."

"Benim de bir mağaram var. Ama ben bir kale istiyordum."

Başını iki yana salladı. "Tıpkı büyükbaban gibi. Baban beni kaçııp mağara yerine Ailean'ın kalesine götürdüğünde inanamamıştım. Düşünsene! Bütün bir ejderha ailesi bir kalede yaşamaya zorlanıyor."

"Her zaman babamız tarafından kaçırıldığınızı belirtmek zorunda mısınız?"

"Öyleydim."

"Babam seni kapısının önüne kraliyet çöpü gibi attığını söylüyor. Ve sen de bu konuda kibirliymişsin."

"Kibirli değildim. Ben sadece ondan daha iyiyim. Bunu anladığında aramız iyiydi."

Ve sonra, işte oradaydı. Uzun zamandır özlediği şey. Mavi Éibhear gülümsedi.

"Seni özledim anne."

"Ben de seni özledim." Başını adamın koluna yasladı ve kulağının altındaki kasın büyüklüğüne hayret etti. "Ve evde olduğun için mutluyum. En azından kısa bir süreliğine."

"Evet. Ben de."

Arkadaşları gittikten sonra Izzy masayı temizledi, Macsen'e dışarıda bir mola verdi ve elini yüzünü yıkadı. Yatağa girmek üzereydi ki kapı çalındı ve çıplak vücudunun üzerine bir gecelik geçirip kılıcını kaptı. Kapıyı biraz araladı ama hemen silahını indirdi.

"Evet?"

"Kötü bir rüya gördüm."

Izzy kapıyı açtı ama kız kardeşi içeri giremesin diye yolu kapattı. "Kötü bir rüya mı gördün?"

"Evet."

"Yani yatağımda uyuyabilmek için ş a t o d a n buraya kadar gecelik ve bornozla mı geldin?"

"Evet."

"Doldurulmuş ayı hoş bir dokunuş."

"Teşekkür ederim."

"Ve buraya yalnız mı geldiniz?"

"Hayır, hayır. İkizler benimle birlikte."

Izzy eğildi ve etrafına bakındı. "İkizler nerede?"

"Ağaçların içinde."

"Neden ..." Izzy bunu anlamaya çalışarak başını kaldırdı.

"Neden ağaçların içindeler?"

"Uyumak için."

"İçeri girmek istemiyorlar mı?"

"Ağaçlarda uyumayı severler. Ancak ben sevmiyorum."

Rhi kollarını vücudunun etrafında sıktı. "Gittikçe soğuyor ..."

"Macsen'i kovmamı mı bekliyorsun?"

"Macsen bana tapıyor!" Rhi yolunu zorladı. "Çok kötüsün!"

Izzy gülerек dışarı çıktı ve yakındaki komşularını rahatsız etmemeyi umarak ağaçlara, "Benim katımda uyuyabilirsiniz," dedi.

"Hayır, teşekkür ederim" diye cevap verdi. Omuz silkti ve içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ama kilidini açık bıraktı. İkizler içeri girmezlerse bütün gece ağaçlarda kalıp Rhi'nin güvenliğini sağlayacaklarını biliyordu.

Izzy yatak odasına girdiğinde kız kardeşini yatakta Macsen'le boğuşurken, köpeği de yanında getirdiği pelüş ayıyı almaya çalışırken buldu.

"Ver onu, seni aşığılık canavar!"

"Eğer siz ikiniz iyi oynamayacaksanız..."

"Siz ikiniz mi?"

Macsen ayıyı Rhi'nin elinden aldı, yataktan sıçradı ve odanın içinde zıplamaya başladı. Neredeyse küçük bir at gibi.

"Şimdi de kabalık ediyorsun, Macsen!" "İşte bu kadar." Izzy elini uzattı. "Oyuncak. Şimdi."

Macsen durdu, ona baktı. "Şimdi."

Oyuncağı onun ayaklarının dibine tükürdü ve Izzy onu yerden alıp teoride ulaşamaması gereken bir rafa koydu.

"Yatağa," diye emretti. Kız kardeşine de, "Yorganın altına. Kalabalık etmeyin."

Rhi kıkırdarak çarşafın altına daldı. Kız kardeşinin kendisini görmekten bu kadar mutlu olduğunu bilmek Izzy için gerçekten çok şey ifade ediyordu. Bir general olarak, adamlarının onu görmeye bayıldıkları günler olduğu gibi, kesinlikle korktukları günler de oluyordu. Ama gün ne olursa olsun, Rhi her zaman heyecanlıydı. Izzy kız kardeşinin arkasından yatağa girdi.

"Ayakların donuyor!" Rhi şikayet etti.

"O zaman kendi yatağında kalmalıydın, mızımız."

Izzy rahatlar rahatlamaz, Rhi oradaydı, kolları kız kardeşinin belini sarmış, başı Izzy'nin omzuna yaslanmıştı.

Rhi karanlığa doğru, "Yemekte seni özlemişler," dedi.

"Biliyorum. Gelemediğim için özür dilerim." Izzy kız kardeşine biraz daha sıkı sarıldı. "Sadece bununla yüzleşemedim. Anlayacağınızı biliyordum."

"Evet, kaçırdım! Keşke akşam yemeğini daha sık kaçırabilsem." Bir an sessiz kaldı, sonra ekledi: "Eibhear Amca özellikle hayal kırıklığına uğramış görünüyordu."

"Rhianwen-"

"Uh-oh. Tam isim kullanılmış."

"Aynen öyle. O yüzden beni iyi dinle kardeşim. Amcan Eibhear söz konusu olduğunda tartışacak hiçbir şey yok ve olmayacak. Anladın mı?"

"İstiyorum."

"Ondan hiç bahsedemeyecek miyiz?" dedi karanlıktan bir erkek sesi ve Izzy ikizlerin şu anda odasında, yatağında olduğunu hemen fark etti. Yatağın alt kısmına boylu boyunca uzanmışlardı.

"İkinizin ağaçlarda uyuyacağınızı sanıyordum."

"Düşündüğümüzden daha az rahattı," dedi Talwyn bir esnemenin ardından.

"Biz de içeri girdik," diye ekledi

Talan. "Peki köpek nerede?"

"Ben ve Talwyn arasında."

Yuvarlanma onu Gözler, Izzy kopmuş at
Macsen, "Orada iyi korunuyorsun, seni
uyuşuk piç."

"Ssssh," diye fısıldadı Talwyn. "O uyuyor."

Bununla mücadele etmenin bir anlamı olmadığına karar vererek gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı.

Ancak kıkırdamalar başladığında, ardından kıkırdamalardan şikâyet edilmeye başlandığında ve sonra da horlamalar başladığında bu girişimin zaman kaybı olacağını anlamıştı. Tanrılar aşkına, horlama!

Bölüm 14

"Hırpalanmış bok gibi görünüyorsun." Açık kahverengi gözler ona dik dik baktı ve Éibhear hızla ellerini kaldırdı. "Sadece bir gözlem."

"Peki, gözlemlerini alıp o koca, şişko kafana sokabilirsin-"

"Mutlu sabahlar, Éibhear Amca!" Rhi, Izzy ile onun arasına atlarken neredeyse bağıırıyordu.

"Merhaba, küçük yeğenim." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu güzel sabahta çok güzel görünüyorsun."

Rhi elbisesini gösterirken Izzy, "Bu güzel sabahta çok güzel görünüyorsun," diye dudak büktü.

"Sanırım elbise yüzünden. Keita Teyze bu rengin gözlerimi ortaya çıkardığını söylüyor."

Izzy aniden ayağa kalktı ve oldukça uyanık görünüyordu. "Keita burada mı?"

"Evet. Bu sabah erken saatlerde geldi."

"Güzel. Şimdi belki beni buraya kimin çağırdığını bulabilirim."

"Bunu hâlâ merak ediyor musun?" Éibhear sordu.

Izzy'nin çenesi gerildi. "Aslına bakarsan, öyleyim. Ve benimle konuşmayı kes."

"Ama çok arkadaş canlısısın."

Rhi onun kolunu çimdikledi ve "Kes şunu," diye fısıldadı. "Ama o bunu çok kolaylaştırıyor."

Tiksintiyle içini çekti ve sonra Éibhear'ın arkasına baktı.

"Günaydın, Frederik."

"Uh ... sabah ..." Çocuk kaşlarını çattı ve orada öylece durmasını izlediler. . kaşlarını çatarak.

Sonunda bıkan Rhi ona, "Rhianwen," diye hatırlattı.

"Doğru. Doğru." Başını salladı. "Rhianwen. Sadece hatırlamam gerek ..." Sonra elini onun genel bölgesinde gezdirdi,

Éibhear bunun ne anlama geldiğini sormamanın en iyisi olacağına karar verdi.

Bunun yerine yakındaki eğitim halkasına odaklandı. Ringde Talwyn ve Kyvich cadılarında biri vardı. Yüzünde ve kollarında siyah dövmeler olan bir kadın ve Éibhear doğru görüyorsa, her iki elinden de birkaç parmağı eksikti. Sanki o parmaklar kesilmiş gibi görünüyordu.

Talwyn kocaman bir kılıç kaldırdı ama sağ omzu çok düşüktü. Kyvich bunu da gördü ve sakat elini omzuna çarptı. Güçlü bir insan erkeğinin omzunu kırabilecek bir vuruştı bu.

"Omuzlarını düzelt, aptal! Sana daha önce de söyledim!"

Talwyn omuzlarını yeniden ayarladı. Kyvich etrafından dolaştı ve kalçasının arkasına bir yumruk attı. "O bacağı güçlendir yoksa yine kanını akıtırım."

Éibhear, Talwyn ve eğitmenine bakmadan uzanıp Izzy'nin kolunu yakaladı ve çitlerden kurtulamadan onu geri çekti.

"Bırak onu," diye emretti ona.

"Tokatladığı benim kuzenim," diye hırladı Izzy, kızın kolunu çekmeye çalışarak.

"Yorgunsun, yemek yemedin ve yalan söyleyip kızgın olmadığını söylemene rağmen hâlâ bana kızgınsın. Hıncını o zavallı, deforme olmuş cadıdan çıkaracaksın."

"O deforme olmadı. O parçalarını savaşta kaybetti. Ve sana hala kızgın değilim. Bırak gitsin artık."

"Rhi, sen yalancıları çok iyi anlarsın. Kız kardeşin beni affetti mi yoksa genç yeğenime yardım etmeye çalışan çaresiz bir cadıyı dövmeyi planlarken beni şımartıyor mu?"

Rhi bir ileri bir geri baktı ve "Neden ikinize de biraz ekmek getirmiyorum? Açlıktan ölüyor olmalısınız! Hemen döneceğim." Sonra şatoya doğru yola koyuldu, Éibhear'ın o uzun elbiseyle yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı hareket ediyordu. "Bırak beni," diye emretti Izzy, kolunu çekmeye çalışma zahmetine girmeden.

"Annenin cadı kız kardeşlerinin ölümcül düşmanlarıyla iyi geçineceğine söz vermezsen olmaz."

Izzy kılıç kemerine soktuğu altın hançere uzandı ve gülerek Éibhear onu serbest bıraktı. Silahı çekmedi, ama aynı zamanda o çitin üzerinden tekrar geçmeye de çalışmadı. Bunun yerine yan yana durup izlediler.

Éibhear yaklaşık yarım saat boyunca yeğenini izledikten sonra sonunda "İyi," diye itiraf etti.

"Doğduğundan beri iyiydi. Ama en iyisi olmak istiyor."

"Peki ya kardeşi?"

"O sadece iyi olmak istiyor. Babası onun tek arzusunun sikişmek olduğunu düşünüyor gibi görünüyor" -Gwenvael Amcası gibi, konuşmadan kaldı- "ama onun rol yapmayı sevdiği kadar açık sözlü olduğunu sanmıyorum. Tıpkı kız kardeşin gibi-"

"Sevgili aileme günaydın!"

"Keita," dedi Izzy ve Éibhear birlikte ve sonra güldüler.

Izzy Keita ile yüzleşti.

"Ah, benim tatlı kızım," dedi Keita, Izzy'yi kucaklayarak. "Ne kadar güzel görünüyorsun, değil mi?" Geri çekildi, Izzy'nin ellerini tuttu ve ona baktı. "Sadece, sadece çok güzel."

Izzy başını sallayarak, "Ne istiyorsun Keita?" diye sordu.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey yok." Izzy'yi kendine çekti ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Uzun zaman oldu!"

"On ay önceydi. O zaman da bir şey istemiştin." "Beni karşılamayacak mısın kardeşim?" Éibhear sordu arkalarında.

"Hala seninle konuşmuyorum."

"Hâlâ mı? Ne zaman başladın? Konuşmamaya yani, çünkü genelde seni susturamıyorum."

Keita hırlayarak kolunu Izzy'nin omuzlarından çekti ve dönerek suçlayıcı bir parmakla kardeşini işaret etti. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Aslında, önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca sana söyleyecek hiçbir şeyim olmayacağından eminim!"

"Yine de dudaklarından kelimeler dökülmeye devam ediyor..."

Bunun ne kadar saçma ve anlamsız olabileceğini çok iyi bilen Izzy kardeşlerin arasına girerek sordu: "Keita, beni kimin çağırdığını söyleyebilir misin? Éibhear bilmiyor gibi görünüyordu."

"Şey, Éibhear'a bir şey yapmasını söylemedim. Ona seni almaya gelmemesini söyledim. Bu benim ve Ragnar içindi. Böylece seninle biraz zaman geçirebilir, konuşabilir ve sadece eğlenebilirdik-"

"Keita," diye araya girdi Izzy. "Beni kim çağırdı?"

"Evet, bu yüzden senin için gelmeyi planlıyordum."

Izzy başını salladı. "Neden beni çağırttın? Sorun nedir?"

"Oh, hiçbir sorun yok. Hiçbir şey yok." Keita yine kolunu Izzy'nin omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. "Sadece gerçekten ilginç bulacağını düşündüğüm biriyle tanışmanı istiyorum."

Izzy dişi ejderhadan uzaklaştı. "Beni lanet olası bir savaştan bir erkekle tanışayım diye mi çağırdığını söylüyorsun?"

"Herhangi bir erkek değil. Asil bir insan!"

Kendi sevgili teyzesinin ağzına bir tokat atmaktan korkan Izzy uzaklaşmaya başladı ama Keita, fiziksel zayıflığıyla bilinen bir ejderha için şaşırtıcı bir güçle onu geri çekti.

"Şimdi, şimdi. Ne düşündüğünü biliyorum."

"Gerçekten bilmiyorsun. Yoksa ellerini üzerimden çekerdin."

"Güzel mücevherler şöyle dursun, seni zar zor orgazm edebilecek rastgele, işe yaramaz bir erkekten bahsettiğimi düşünüyorsun." Izzy bir kez daha uzaklaşmaya çalıştı ama yine geri çekildi. "Ama ben bundan çok daha fazla potansiyeli olan bir erkekten bahsediyorum. Ve senin tipinden hoşlanıyor."

Izzy bir kez daha kaçma girişiminde bulunacaktı ki durdu ve Keita'ya baktı. "Benim tipim mi?"

"Uh-huh. Senin tipin."

Ne demek istediğinden emin olamayan Izzy tahmin etmeye çalıştı. "Yani ... rengimi mi kastediyorsun?" Çöl Toprakları'ndan çok az insan Karanlık Ovalar'a gittiği için, Izzy ve annesi sadece ten renklerine bakılarak bazı erkekler tarafından "egzotik" olarak görülüyordu.

"Hayır. Daha çok senin ... yapını kastediyorum." "Yapım mı?"

"Muhtemelen o sağlam omuzları kastediyordur," diye araya girdi Éibhear.

"Ben artık seninle konuşmuyorken neden konuşuyorsun?" Keita tersledi.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye karşılık verdi, "ama sonra benimle konuşmaya devam ediyorsun."

"Izzy umutsuzca, "Sanırım benden ne istediğinizi anlayamadım," diye araya girdi.

"Sanki sana fahişelik yapmaya çalışıyor gibi."

Keita kardeşinin üzerine yürüdü, küçük yumruğu göğsüne isabet etti. Izzy çatırdayan kemiklerin sesiyle irkildi ve Keita'nın elini tutup ayaklarını yere vurmasını izledi. "Lanet olsun sana, Éibhear!"

"Neden bana bağıırıyorsun? Yeğenimize fahişelik yapmaya çalışan ben değilim."

"Kimseye fahişelik yapmaya çalışmıyorum! Seni zorba piç!"

"Şimdi de bana isim mi takıyorsun? Aşkımız nereye gitti, Keita?"

"Oh, kapa çenenini!"

"Sanırım ilk yemeği ben yiyeceğim," dedi Izzy.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Iseabail. Konuşmamız bitene kadar olmaz."

Izzy teyzesine baktı. "Güven bana Keita. İşimiz bitti."

Dagmar masada oturmuş, yaklaşan hasat festivali sırasında güvenlik için nelere ihtiyaç duyulacağını gözden geçiriyordu. Bercelak ona Ejder Savaşçıları'ndan oluşan birkaç birlik sözü vermişti ve şimdi tek ihtiyacı olan insan birliklerinin sayısıydı. Çok daha fazla asilzade gelecekti ve onların korunmasını sağlamak istiyordu. Kraliçenin koruması altındayken herhangi birinin suikasta kurban gitmesine izin veremezdi.

"Dagmar."

"Oh, güzel. Brastias. İstediğim numaralar sende var mı?"

Morfyd'un arkadaşı ve Annwyl'in başkomutanı ona doğru yürüdü. "Benim var. Onları yeni aldım."

Parşömeni uzattı ve Dagmar hızlı bir şekilde kurtarılabilecek birliklerin sayısını inceledi, zihni hemen organize oldu.

"Bu işe yarayacaktır. Teşekkür ederim."

"Elbette." Brastias ondan uzaklaştı ama sonra aniden tekrar yüzünü ona döndü. "Unutmadan, şu barakalarla işinizin bittiğini varsayabilir miyim? Birlikleriyle birlikte gelecek komutanlar için onlara ihtiyacım olacak."

Dagmar başını kaldırıp komutan generale baktı. "Hangi kışla?"

"Yeğenlerini bindirdiğin."

"Kesin bir şey söyleyebilmem için onlardan ne zaman ayrılmayı planladıklarını öğrenmem gerekiyor-"

"Ama onlar çoktan gittiler."

"Ne? Ne demek gittiler?"

"Dün gece bir ara gittiler. Kapı muhafızları söyledi."

Kafası karışan Dagmar yavaşça ayağa kalktı. "Tek kelime etmeden mi gittiler? Avlanmaya gitmediklerinden emin misin?"

"Muhafızlar Annwyl'in bayram sonrasına kadar avlanma kısıtlamaları nedeniyle sordular. Kuzey Toprakları'na geri döneceklerini ve sana 'hoşça kal' demek için geldiklerini söylediler."

Elinde bir kase sıcak yulaf lapasıyla masaya gelen Talaith ikiliye baktı. "Gerçekten mi? Ama Frederik'i gördüm

Daha önce. Éibhear ile birlikteydi. Kuzenlerini terk etmiş olabilirler mi?"

Dagmar gözlerini kapadı, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, elinde tuttuğu parşömen buruşarak bir top haline geldi. "O piçler! Bunu planlıyorlardı!"

Bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Bunun olacağını göremediğine. Bir sabah uyandığında yeğenlerinin gitmiş olacağını ama Frederik'in kalacağını. Bu Reinholdt'ların iyi bildiği bir aile uygulamasıydı. İşe yaramaz erkek aile üyelerini küçük bir "ziyaret" için getirmek ve sonra onları almadan gitmek. Dagmar tüm işaretleri biliyordu. Gelenin bu olduğunu biliyordu. Ama o kadar uzun süredir Güney Toprakları'ndaydı ve kendi kardeşlerinden çok daha mantıklı varlıklarla uğraşıyordu ki, tüm bu işaretleri görmezden gelmişti. Ve şimdi bununla sıkışıp kalmıştı... oh!

"Sakin ol," diye yatıştırdı Talaith.

Yumruklarını gözlerine -ve aniden gelen baş ağrısına-bastıran Dagmar hırladı: "Sakinleşmeyeceğim! Bunu yapacaklarını bilmeliydim. Bilmem gerekirdi! O cahil çocuğu burada benimle bıraktılar ve ben onunla ne yapacağım?"

Brastias boğazını temizledi ve Dagmar yumruklarını indirdi, ondan ya da Talaith'ten yatıştırıcı sözler duyacak havada değildi. Ama Büyük Salon'un girişinde kendisine bakan, kendisinininkine çok benzeyen gri gözler buldu. Frederik, Keita, Izzy ve Éibhear'la birlikte orada duruyordu, tüm oda sessizdi, hizmetkârlar bile şaşkındı.

Dagmar daha bir şey söyleyemedi Keita kollarını göğsünde kavuşturdu, Éibhear'a baktı ve kendini beğenmiş bir tavırla, "Bunun Izzy'ye fahişelik yapmamdan daha kötü olmadığını söyleyemezsin," dedi.

Talaith gözlerini kırptırdı. "Bekle. . . ne yaptın?"

Esneyen Ragnar, Keita ile paylaştığı odadan çıktı ve Büyük Salon'a doğru ilerledi. Merdivenlere yaklaştığında Rhianwen'in tırabzanda oturduğunu gördü, uzun bacakları

tahta parmaklıkların arasındaki boşluğa girip yan taraftan sarkıyordu. Elleri parmaklıklara dolanmıştı ve aşağıdaki Büyük Salon'daki bir şeyi izlemek için aradan bakıyordu.

Ragnar onun yanına oturdu ve ona bakmadan gülümseyerek, "Merhaba Ragnar Amca," dedi.

"Merhaba, sevgili Rhi. Banyo yaparken hangi dramı kaçırdım?"

"Bir an her şey sessizleşti ve ben burada oturmuş düşünüyordum." Ona baktı ve gülümsedi. "Oturup çok düşünürüm."

"Biliyorum. Bu yönünü seviyorum."

"Sonra Brastias Amca içeri girdi ve Dagmar Teyze'ye yeğenlerinin gece yarısı Frederik'i geride bırakıp gittiklerini söyledi."

Ragnar irkildi. Tam bir Kuzeyli'nin yapacağı bir şeydi ve Kuzeyli bir erkeğin -hangi türden olursa olsun- göstermek isteyeceği tek zayıflık işaretiydi. Sürülerinin daha zayıf olanlarını öldürmeye inanmasalar da, bir akrabalarını daha zayıf bir üyeye "ziyaret edip" sonra da onları terk etmekten çekinmezlerdi.

"Zavallı Frederik," diye iç geçirdi Rhi. "Eğer benim akrabalarım beni terk etti."

"Bu çok nazik bir şey değil Rhi, ama inan bana Frederik'in iyiliği için yaptım. Kendi babam da bunu ben daha on yaşındayken yapmıştı. Beni birkaç günlüğüne Meinhard'ın babasının yanına bıraktı. I

neredeyse doksan yaşına kadar onu bir daha görmedim. Ve ne oldu biliyor musunuz? Başıma gelen en iyi şeydi. Ve sanırım Frederik'in burada olması da . . . onun da başına gelen en iyi şey."

"Belki, ama Dagmar Teyze mutlu değildi." Sesini fısıltıya indirdi, ama aşağıdan gelen çığlıklara rağmen neden rahatsız olduğunu bilmiyordu. "Cahil çocuk hakkında bir şeyler bağırdı ve Frederik orada duruyordu!"

"Oooh. Bu hiç iyi değil."

"Kulağa geldiği gibi demek istediğini sanmıyorum, ama muhtemelen onu rahatsız ettiği anlaşılıyordu."

"Muhtemelen."

"Ama kimse ondan özür dileyemeden Keita, Izzy'ye fahişelik yapmakla ilgili bir şeyler söyledi ve her şey o andan itibaren yokuş aşağı gitti."

Ragnar başını salladı, uzaklara baktı.

"Gülmekte bir sakınca yok," dedi Rhi. O da güldü. "Bu dişiyi seviyorum!"

Rhi de ona katıldı.

"Biliyorum." "Onu ne ele geçirmiş olabilir?"

"Dagmar Teyze'nin söylediği kadar kötü olmadığını düşünüyor gibiydi. Annem aynı fikirde değildi. O zamandan beri tartışıyorlar. Izzy herkesi sakinleştirmeye çalışıyor.... İşe yaramıyor."

"Gidip yardım edeyim mi?"

"Ben olsam yapmazdım." Uzandı ve küçük bir tepsi aldı. "Hizmetçilerden biri bana peynir ve ekmek getirdi. Buyurun. Al biraz. İzlemeyi daha da güzelleştirdiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum." Üzerine koymak için bir dilim peynir ve bir dilim ekmek seçti. "Şimdi tüm bu drama bir yana, sen nasılsın?"

Rhi içini çekti ve başını çevirerek ona baktı, şakağını ahşap çubuğa dayadı. "İstediğim kadar iyi değilim Ragnar Amca. Sanırım zamanı geldi."

"Sanırım haklısın."

"Asla aynı fikirde olmayacaklar."

"Ama kız kardeşin artık burada. Belki o yardım edebilir." "Belki." Menekşe gözlerini indirdi. "Ama korkuyorum." "Biliyorum, Rhi."

"Bir noktada . . . sonunda birini öldürecekimden çok korkuyorum."

Evet, diye düşündü Ragnar. Muhtemelen yapacaksın.

Izzy annesi ve Keita'yı sakinleştirmeye çalışırken, Éibhear arkasını döndü ve Frederik'e dışarıya kadar eşlik etti.

Merdivenlerden. Çocuğun önünde çömeldi. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Sorun yok," dedi ocuk. "Bunu planladıklarını biliyordum. En azından tahmin etmiştim. Sadece Dagmar Teyze için üzülyorum."

"Yapma. Aklında çok şey var. Bunların seninle bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. Ama benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum. Üç arkadaşımı dün gecedен beri görmedim. Kasabaya gidip benim için onları bulabilir misin?"

Başını salladı ve Éibhear ona içinde birkaç altın sikke olan deri bir çanta verdi.

"Bu ne için?"

"Ne olur ne olmaz. Güven bana. Aidan'ı sor. Genelde hepsi adına o konuşur."

"Ben hallederim."

"Teşekkür ederim."

Éibhear ocuęun merdivenlerden inişini izledi. Kendi akrabalarının seni istemediğini öğrenmekten daha kötü bir şey olamazdı. Dagmar'ı o saçma sapan kardeşleri ve yeğenleri kadar suçlamıyordu.

Éibhear dimdik ayakta durarak Büyük Salon'a geri döndü ve Izzy ile kapıda buluştu.

"Artık dayanamıyor musun?" diye sordu.

"Tek kelime etmeme izin vermiyorlar. Brannie'yi bulabilecek miyim diye bakacağım."

"O zaman elbise alışverişi? Keita'nın arkadaşına kur yapmak için mi?"

Dudağı kıvrıldı, gözleri kısıldı. Onun tiksinti dolu bakışlarını görmekten memnundu. Keita her neyin peşindeyse ona bulaşmayı düşünmesini bile istemiyordu.

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı ve Briec ile Fearghus içeri girdi. Éibhear'ın iki yanında durdular.

"Şimdi ne hakkında tartışıyorlar?" Briec sordu.

Ve Éibhear sadece "Endişelenecek bir şey yok." diyebilirdi. Diyebilirdi.

O yapmadı.

"Keita en büyük kızınızı fahişeliğe zorlamak istiyor."

Kafası karışan Briec kaşlarını çattı ama Keita Éibhear'ı duydu ve küçük, çıplak ayağını yere vurarak döndü.

"Éibhear! Şunu söylemeyi kes! Ona fahişelik yapmaya çalışmıyorum!"

"O zaman ne halt etmeye çalışıyorsun?" Briec, kız kardeşini kendini savunma zahmetine giriyorsa, tam da yapmadığını söylemeye çalıştığı şeyi yapıyor olma ihtimalinden şüphelenecek kadar iyi tanıdığından, "O zaman ne halt etmeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Briec Keita ile tartışmayı devraldığına göre Talaith dışarı çıktı. Éibhear'ın yanında durdu. "Izzy nereye gitti?"

"Brannie'yi bulmamı
söyledi." "Pekâlâ.

Teşekkürler."

Yürümeye başladı ama Éibhear hızlı bir adım atarak geri çekildi ve yüzüne iyice bakabilmek için eğildi. "Her şey yolunda mı Talaith? Keita'yla olan şu şey-"

Talaith bunu bir el sallama ve göz devirmeyle çabucak geçiştirdi. "Merak etme," dedi ve uzanıp onun omzunu sıvazladı. "Ben iyiyim." Elini çekti, sonra uzanıp tekrar omzunu okşadı. Sonra da tüm kolunu. "Tanrılar, Éibhear."

"Ne?" diye sordu, koluna bakarak.

Ama cevap vermedi, sadece kızını aramak için yürüdü.

Izzy adının söylendiğini duydu ve durup döndü. Annesi ona doğru koştu.

"Konuşmak için vaktiniz var mı?" Talaith sordu.

"Keita hakkında mı? Gerçekten mi?"

"Keita değil. Bununla babanın ilgilenmesine izin veriyorum." Bir adım daha yaklaştı, etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Konu Rhi."

"Benim evim mi? Bize çay yapayım."

Annesi başıyla onayladı. "Kulağa harika geliyor."

Anne ve kızı kol kola Izzy'nin evine doğru yürüdüler. Her ne kadar dostça sohbet etseler de, Izzy annesini bir şeylerin canını sıktığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Keita'nın son çirkin siyasi manevrasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şey.

Eve vardıklarında Izzy annesini masaya oturttu ve bir önceki akşam Celyn ve Brannie ile yediği yemek için aldığı pastayı çıkardı. Birkaç parça kesti ve annesinin önündeki tabağa koydu. Sonra da çayı hazırlamaya koyuldu.

Izzy çayı doldurup masaya annesinden biraz uzakta oturduğunda, annesinin ne kadar sıkıntılı olduğunu görmek çok kolaydı. Izzy annesinin ellerini kendi ellerinin arasına alarak, "Anne ... ne oldu?" dedi.

"Evde olmana çok sevindim. Yardıma ihtiyacım var." "Söyle bana. Neye ihtiyacın var?"

"Baban konusunda yardıma ihtiyacım olacak. Onunla aran çok iyi."

"Ne istersen anne. Sadece söyle." "Kız kardeşin ..."

"Peki ya o?" Izzy itti.

"Bir cadı olarak yetenekleri ... onlar ..." Talaith dudaklarını yaladı, nefes aldı. "Onu eğitim alması için büyükannesinin yanına göndermek istiyorum. Doğru düzgün bir eğitim."

Izzy yüzünü buruşturdu. "Büyükanne, ha?" Omuz silkti. "Bu kolay olmayacak. Ama babamı ikna edecek bir şeyler bulabileceğime eminim. Gerçi Devenallt Dağı'nda uçamamak Rhi için zor olacak... bekle. Uçabiliyor mu?"

Talaith başını salladı. "Hayır, hayır. Büyükannen değil. Büyükannen." Talaith tekrar dudaklarını yaladı ve "Annem" diye itiraf etti.

Izzy uzun bir süre annesine baktı. Sonra, ne dediğini gerçekten anladığında, Izzy annesinin ellerini savurdu ve kükredi, "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bu kadar yeter!" Dagmar hırlayarak Briec ve Keita'nın arasına girdi ve kardeşler arasındaki saçma sapan tokat kavgasını durdurmak için kollarını savurdu.

Éibhear elindeki meyveden bir ısırık almadan önce Gwenvael'e, "Hanımınız çok cesur," dedi.

"Öyle. En kötü tiranlardan bazılarıyla hiç korkmadan yüzleştğini gördüm."

"Babamı mı kastediyorsun?"

"O biriydi." Gwenvael ona baktı. "Bütün bunları sen mi başlattın?"

"Aslında Keita'nın başlattığını söyleyebilirim, ama tartışmayı şu anda gördüğünüz serbest atışmaya kadar ben tırmandırdım."

"İyi idare ettin küçük kardeşim. Genelde bu düzeyde anlaşmazlık yaratan tek kişi benim."

"Buz Diyarlılar arasında sizin deyiminizle anlaşmazlık yaratmanın onları öldürmeyi çok daha kolay hale getirdiğini fark ettim çünkü dikkatleri çok dağınıktı. İtiraf etmeliyim ki . . . Bunu kendi avantajıma kullandım."

Gwenvael elini kalbine götürdü. "Yani diyorsun ki daha iyi bir katil olmana yardımcı oldu mu?" "Etti, kardeşim. Ettin."

"Bununla şaşırtıcı derecede gurur duyuyorum."

Dagmar Keita'yla yüzleşti. "Lord Madock'la ilgileneceğimi sanıyordum."

"Çok uzun sürüyordu ve kaslı kalçaları tüm vücudundan daha büyük olan kadınlardan hoşlandığını keşfettiğimde aklıma Izzy geldi."

"Bekle," dedi Briec. "Lord Madock'un ölmesini istediğini mi söylüyorsun?"

"Bunu yeni mi anlıyorsun?"

"Ve sen Izzy'nin onu öldürmesini mi bekliyordun? Tanımadığı bir adamı mı?"

"Izzy'nin her gün yaptığı tek şey öldürmek," diye karşılık verdi Keita. "Öldürüyor ve başkalarına da öldürme emri veriyor. O zaman neden evlendirmeye çalıştığım küçük, zayıf bir çocukmuş gibi davranıyoruz?"

"O zaman neden bunu ona sormadın?" Dagmar bilmek istiyordu. "Madock'a bakmak için mi? Kendisinden iki kat daha yaşlı bir adamla tanışmasını ve onu eğlendirmesini istiyormuş gibi yapmak yerine?"

Keita omuz silkti. "Celyn ondan iki kat daha kıdemliydi ve kimsenin bir sorunu yok gibiydi."

Gwenvael dilini dişlerine karşı emdi. "Sorun nedir?" Éibhear ona sordu.

"Talaith'in bunun için burada olmamasına üzıldüm. Çok güzel bir yumruk yumruğa kavgaya yol açabilirdi."

"Keita'nın kaybedeceği bir dövüş."

"Tanrım, evet. Yüzünü korumakla o kadar meşgul ki, Talaith bayılana kadar ona art arda vücut darbeleri vuruyor."

Izzy sandalyesinde arkasına yaslandı ve ağzı hafifçe açık bir şekilde annesine baktı. "Bunu nasıl düşünebiliyorsun?"

"Izzy, endişelerini anlıyorum ama-"

"Endişelerim mi?" Izzy alnını ovuşturdu, sakın olmaya çalıştı. "Anne, o kaltak seni terk etti. Seni kapı dışarı etti, savunmasız bıraktı, hepsi de öz babama aşık olduğun ve benden hamile kaldığın içindi. Sana yaptıkları için onu nasıl affedebilirsin? Olmasına izin verdiği şey için? Ona en çok ihtiyaç duyduğun anda seni terk ettiği için Arzhela sana ulaşabildi. On altı yıl boyunca hayatını mahvetti."

"Onu affedeceğimi hiç söylemedim, Izzy. Her şeyi hatırlıyorum. Ona babama aşık olduğumu söylediğimde söylediği ve yaptığı korkunç şeyleri. Sana hamile olduğumu. Kız kardeşlerime ihanet ettiğim için gitmemi söylemeden önce doğuma saatler kalana kadar bilerek nasıl beklediğini. Ve ben ayrılmadan hemen önce, babanın ..." Talaith boğazını temizledi, nefes aldı. "Baban savaşta öldürülmüştü ama o yine de beni tapınaktan attı. O yüzden anla ki

Elisa'nın Kızı Haldane'i affetmeye niyetim yok. Ama kız kardeşin konusunda gerçekçi olmalıyız."

"Annen ona Rhiannon'un öğretemeyeceği neyi öğretebilir? Morfyd'in öğretemediği? İkisi de beyaz Dragonwitch ve -"

"Doğru," diye araya girdi. "İkisi de beyaz ejderha. Ejderhalar, Iseabail. İnsan değiller. Ve Rhi yarı insan."

Rhi ve ikizlerin herhangi bir anda ne kadar zor olabileceklerini açıklamanın bir yolu dışında bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı. Çünkü bu daha önce hiç önemli olmamıştı. Ne Izzy için ne de ailenin geri kalanı için. Peki şimdi neden önemliydi?

"Onun yarı insan olduğunu biliyorum anne. Bunun konuyla ne alakası var?"

"Büyü söz konusu olduğunda, güç söz konusu olduğunda bunun her şeyle ilgisi var. Rhiannon'ın büyüsünü kontrol etme ve dizginleme yeteneği doğuştan geliyor. Ancak insan Büyüsünün kontrolünün öğretilmesi gerekir."

"Ve sen bunu yapamaz mısın?"

"Kız kardeşin için değil. Denedim, Iseabail. Tanrılar, denedim. Ama onun gücü ..." Talaith sandalyesinde geriye düştü, gözleri odanın diğer ucundaki bir noktaya kilitlendi. "Gücü arttı ama artık ruh haline göre dalgalanıyor. Çocukken çok kötü değildi ama ilk kanına girdiğinde . . ." Talaith başını salladı. "Gwenvael'i ateşe verdi."

Izzy'nin sırtı dikleşti. "Ne yaptı?"

"Biliyorum. O bir ejderha ama yanıyordu. İyi ki ejderha çünkü birkaç gün sonra iyileşti. Yine de, tüm dişilerin onunla ilgilenmesi için çok fazla sızlanma oldu, bu aslında olan diğer her şeyden daha sinir bozucuydu."

"Anne."

Annesi ona baktı. "Hıhı?" "Onu ateşe mi verdi?"

"Gwenvael'i biliyorsun. O başlattı."

"Ama Gwenvael olmasaydı ..."

"Aynen öyle, Izzy. Ve bu Rhi daha on dört yaşındayken oldu. Benimle, Morfyd'le, Rhiannon'la, Ragnar'la, birkaç güçlü ejderha büyüğüyle birlikte çalışıyor ... ve çok çabalamasına rağmen, çok çabalamasına rağmen ... öfkesi ya da daha da kötüsü korku ve paniği devreye girdiğinde" - Talaith ellerini kupanın etrafına sardı ve ona baktı- "hasar daha da kötüleşmeye devam ediyor."

"Peki ya Talan ve Talwyn?"

"Onlar korumakOnu, sadece gibi Her zaman.Bu var hiç değişmedi, değişeceğinden de şüpheliyim. Eşit derecede güçlüler ama farklı şekillerde." Izzy'ye baktı ve gülümsedi. "Tıpkı senin gibi." "Güçlü mü? Ben mi?" Izzy omuz silkti. "Herkes güçlü olabilir, Anne, arkada üç lejyonla."

"Kendini hafife alma, Iseabail. Büyü konusundaki eksikliğini fiziksel gücün ve becerinle fazlasıyla telafi ediyorsun. Ayrıca, büyülerden yoksun birini küçümsemek büyükannenin yapacağı bir şeydir. Eminim sen de aynı hatayı yapmak istemezsin."

"Ne söylememi istiyorsun anne? Bu konuda mı?"

"Baban konusunda bana yardım et. O seni dinler."

"Bilmiyorum." Talaith'e yaptıkları yüzünden o kadından nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu.

"Izzy-"

"Biraz düşünmeme izin ver, tamam mı?"

"Pekâlâ." Annesi sandalyesini geriye itti ve çayına ve kekine dokunmadan ayağa kalktı. "Ama çok uzun sürmesin, canım. Kız kardeşin dün ikizleri bez bebekler gibi oradan oraya savurdu... ve o zaman sadece hafifçe sinirliydi. İyi ve kızgın olduğunda neler yapabileceğinden korkuyorum. "

Bölüm 15

Brannie, Garbhán Adası'nın mazgallarında Celyn'in yanında oturuyordu, bacakları kenarlardan sarkıyor, kolları parmaklıklara dayanıyordu. Ve birlikte babaları Merhametli Bram'ın büyük avlunun ortasında durmasını izlediler. Bir saniye önce yürüyor, bir saniye sonra da çantasını karıştırıyordu. Ne zaman evinin kapısından yüz adımdan fazla uzaklaşsa, babaları ya o çantaya sahip oluyor ya da onu almak için geri dönüyordu. Ama başka bir şey yapmaktan çok, çantayı karıştırmakla ya da içinde ne olmadığından şikayet etmekle vakit geçiriyor gibiydi.

Şu anda bile, evinden iki saatlik bir uçuş uzaklığındaydı ve ne yapıyordu? Lanet çantasını karıştırıyordu!

Kardeşler önce birbirlerine, sonra da babalarına baktılar. Brannie'nin -ve bu arada Celyn'in- babalarıyla çok az ortak noktası olmasına rağmen, ona tapıyordu. Akrabaları arasındaki çoğu erkeğin aksine, o tanıdığı en nazik ejderhaydı. Ve tüm yavruları Merhametli Bram'ın yolundan ziyade Cadwaladr'ların yolunu izlemiş olsa da, savaş meydanlarından ziyade kütüphanelerde veya kraliyet odalarında daha rahat olan yavruları olan ejderhalara karşı asla hayal kırıklığı veya kıskançlık göstermedi.

Daha da iyisi, annelerini çok mutlu etmişti. Yine de, birlikte geçirdikleri birkaç yüzyıldan sonra. Amcası Bercelak ve Kraliçe Rhiannon'un aksine, Brannie'nin anne ve babası özel hayatlarını gizli tutuyorlardı. Ara sıra annesini insanken babasının kucağında ya da ejderhayken kuyruklarını birbirine dolamış halde görüyordu ama eğer babaları annelerini zincire vurduysa, Brannie büyük bir rahatlamayla söyleyebilirdi ki ... buna hiç tanık olmamıştı.

Ne yazık ki soylu kuzenleri aynı şeyi söyleyemiyordu.

"Sence ne arıyor?" Brannie sordu.

"Akıl sağlığı mı?"

Güldü ve korkuluğun üzerinden eğildi. "Baba," diye seslendi ve babası çantasını karıştırmayı bıraktı ama hiç hareket etmedi.

"Baba," diye tekrar seslendi. Ve şimdi babası etrafına bakıyor, biraz paniklemiş görünüyordu. Celyn'e baktı ama o sadece omuz silkebildi.

"Baba! Yukarı bak!"

Ama en küçük kızını ve oğlunu gördüğünde, elini göğsüne dayayarak bir nefes verdi. "Tanrılar, Kara Branwen! Ödümü kopardın! Beni öbür dünyadan çağırđını sandım."

Brannie kaşlarını çatı. "Neyin ötesinde?"

Şimdi ağabeyi gülüyor, babası ise başını sallıyordu. "Brannie, aşkım, seni ne kadar özledim."

Gülümsedi. "Ben de seni özledim. Ama neden buradasın?"

"Kraliçelerle konuşmak için. Ama"-ve çantayı kazmaya tekrar başladı-"Tüm evrakları bulamıyorum. Tanrım, böyle olmasından nefret ediyorum. Kraliçe Rhiannon'u görmem gerektiğinde ihtiyacım olan her şeyin yanımda olmamasından nefret ediyorum."

Kraliçe Annwyl için neden aynı şekilde endişelenmediğini sormadı. Ondan daha az korktuğu için değil - korkmuyordu - ama Annwyl hayatında zavallı Bram'a eziyet etmeyi kendine iş edinmediği için. Kötü niyetli değildi. Aslında bu Rhiannon'ın babalarını ne kadar sevdiğini gösterme şekliydi. Ne yazık ki Bram bunu sadece eziyet olarak görüyordu.

"Senin için gidip almamızı ister misin?" Brannie sordu. Babasının eskisi kadar çok seyahat etmesinden hoşlanmıyordu. Hâlâ çok yakışıklı olduğu için bunu görmek zor olsa da yaşılanıyordu ve onun için endişeleniyordu. Özellikle de çoğunlukla tek başına seyahat ettiği için. Sadece Kraliçe'nin emri üzerine bir korumaya izin verirdi. "Yarın toplantınızdan önce orada olabilir ve geri dönebiliriz."

Ama kemikli bir dirsek böğrüne çarptı.

"Ah!" diye yakındı.

"Bu gece için planlarım var," diye fısıldadı.

"Tanrılar aşkına," diye iç geçirdi. "Lütfen bana Izzy ile yeniden birlikte olmaya başladığınızı söylemeyin."

"Hayır, Izzy ile yeniden başlamayacağım. Ne zaman planlarım olduğunu söylesem bunu yüzüme vurmaya devam mı edeceksin?"

"Belki!"

Nedenini tam olarak bilmese de tiksinen Brannie, babasıyla konuşmayı bitirmek için kardeşine döndü ama babası gitmişti.

"Nereye gitti?"

"Şu tarafa doğru gitti." Celyn Büyük Salon'un kapısını işaret etti.

"Bu kadar çok seyahat etmesini istemiyorum, Celyn. Artık gençleşmiyor."

"Siz de değilsiniz ama bunu size karşı kullanmıyoruz."

Bıkmış olan Brannie kardeşini siyah saçlarından yakaladı, ayağa kaldırdı ve korkuluklardan aşağıya atarak yere düşürdü.

"Seni ahlaksız inek!" diye bağırdı ona.

Ona bağırarak karşılık vermeye başladı ama göz ucuyla bir şey dikkatini çekti ve mazgalın diğer tarafına doğru yürüdü. Orada Izzy'nin o çirkin köpeğiyle birlikte yürüdüğünü gördü. Brannie uzun yıllardır Izzy'nin yanındaydı. Savaşlar, çok içkili geceler ve çok kinli geceler geçirmişlerdi ve arkadaşını rahatsız eden bir şey olduğunda anlıyordu.

Gelenin Éibhear olmasından endişelenerek mazgallı merdivenlerden indi, hâlâ bağırarak kardeşinin yanından geçip yan kapılardan birinden çıktı. Izzy'nin kaleden uzaklaşıp ormanın derinliklerine doğru gittiğini gördü.

"Iz!"

Izzy durdu ve Brannie'nin ona doğru koşmasını izleyerek döndü.

Zorla gülümsedi. "Merhaba."

Brannie olduğu yerde durdu ve ters ters baktı. "Bu gülümsemeye inanmamı mı bekliyorsun?"

Bunun nafiile olduğunu anlayan Izzy gülümsemesini bıraktı ve omuzları çöktü.

"Sorun nedir?"

Izzy kollarını iki yana açarak ağaçlara "Her şey!" diye seslendi.

Brannie başını sallayarak, "Bu konuşmayı yapmak için bir sahne ister misiniz?" diye sordu.

Izzy kıkırdamamak için dudaklarını büzdü. "Kaltak."

Brannie kolunu Izzy'nin omuzlarına doladı. "Biliyorum, biliyorum. Bu bir kusur. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle."

Izzy yaptı. Ona annesiyle yaptığı şaşırtıcı derecede kısa ama inanılmaz derecede acı verici konuşmayı anlattı. O konuşurken, en sevdikleri yerlerden birine varana kadar yürüdüler. Ağaçlar ve kayalarla çevrili sessiz bir göl. Gerçek formlarındaki ejderhalar için çok küçüktü, bu yüzden çoğunlukla akşamları insan eşleri olan ejderhalar tarafından kullanılıyordu. Ve gündüzleri de ... Izzy ve Brannie tarafından.

Bir kayanın üzerine düşen Izzy, sakın göle baktı. "O kadına güvenmiyorum."

"Annen mi?"

"Hayır. Onu yetiştiren kaltak."

"Seni suçladığımı söyleyemem. Annenin Rhi'yi gerçekten ona göndereceğini mi düşünüyorsun?"

"İstiyorum. Ama bu delilik. Ya onu bize karşı kullanırsa? O kötü kaltağa kız kardeşim kadar güçlü birini vermek aptalca bir hareket gibi görünüyor."

"Ama kız kardeşini, gücünü kontrol etmenin hiçbir yolu olmadan burada tutmak daha aptalca görünüyor. En azından etrafındaki her şeyi yok ederse, güvenli bir şekilde güneyde ve bizden uzakta olacak."

Izzy kuzenine bön bön baktı ve Brannie ekledi, "Çöl Diyarı halkını umursamadığımdan değil. Sadece söylüyorum."

bizim sorunumuz olmayacak."

Izzy göle dönüp baktığında en iyi kararın ne olacağını merak ediyordu. Annesine güvenmek, onu hamileyken ve henüz on altı yaşındayken kapı dışarı eden bir kadın hakkında en iyi kararı vermek miydi?

"Ne istiyorsun, Iz?"

Evet, Brannie'nin tarzı buydu. Eğer bir cevabı yoksa, sorununuz her neyse onu aşmanıza yardımcı olmak için sizin için ne yapabileceğini bilmek isterdi. Savaş sırasında bir müttefikte olması gereken önemli bir özellik. Bir arkadaşta olması gereken paha biçilmez bir özellik.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bu girdiğim bir savaş değil. Bu kız kardeşimin hayatı. Ama bu aileyle düşünmek için zaman bulmaya çalışmak... ikizler beni antrenman ringinde isteyecek, Rhi elbiseler hakkında konuşmak isteyecek - gerçi Keita burada, bu konuda yardımcı olabilir - ve annem bana bakmaya devam edecek, onunla bu konuda konuşmamı bekleyecek."

"Mükemmel bir şey buldum," dedi Bran heyecanla. "Babamın evine git."

"Neden?"

"Yarın Annwyl ve Rhiannon ile görüşmek için burada. Asistanı dışında her yer boş. O da bir fare kadar sessiz. Sadece Da'nın önemli evraklarından birini geri getirmen gerekecek."

Izzy sonunda gülümsedi. "Babanı seviyorum. O çok iyi biri." "Öyle değil mi?"

"Ve yine de çocuklarından hiçbiri-"

"Evet," diye araya girdi Brannie. "Biliyoruz. Biliyoruz."

Tiksinen Éibhear, elini Frederik'in küçük omuzlarına koyarak yürümeye devam etti.

"Neden kızdığınızı bilmiyoruz," diye k a r ş ı ı k t ı Aidan arkalarından. "Sanki bunu daha önce yapmamışız gibi."

"Ama çocuğu dahil etmek-"

"Çocuğu biz dahil etmedik. Siz dahil ettiniz. Onu siz gönderdiniz."

"Sizi bir barın zemininden sürüklemek için. Sizi hapisten çıkarmak için değil."

"Bunun nasıl bizim suçumuz olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye yakındı Cas. "Ayrıca üçümüze yetecek kadar parası da yoktu."

Éibhear yürümeyi bıraktı ve arkasındaki ejderhalarla yüzleşti. "Ne demek yeteri kadar yoktu?" diye sordu bu açıklamayı yapan Uther'e.

"O yapmadı."

"O zaman üçünüzü de nasıl yakaladı? . ." Éibhear kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Lütfen bana yapmadığını söyle" -ve elleriyle çocuğun kulaklarını kapattı, ancak alan çok küçük olduğu için ellerini çocuğun tüm kafasına sarmış gibiydi- "gardiyanı öldür!"

"Tabii ki yapmadık. Bekle." Uther bir an düşündü. "Yapabilir miydik? Burada bunun uygun olmadığını sanıyordum."

"Gardiyanı öldürmediysen, nasıl dışarı çıktın?"

Cas, "Çocuk onu ikna etti," diye itiraf etti.

"Ve o da iyiydi." Aidan çocuğa gülümsedi. "Sanırım her şeyden konuşarak kurtulabilirdi."

Artık etkilenmiş olan Éibhear çocuğun sırtını sıvazladı, ufak tefek genç biraz tökezledi. "Mükemmel iş."

"Teşekkür ederim, efendim."

Çocuk yürümeye devam etti ve o zaman Aidan ekledi, "Bir altın kuruş bile ödemek zorunda kalmadım." Çocuk yürümeyi bıraktı. "Bizi bir hiç uğruna kurtardı."

Éibhear, Frederik'e verdiği paranın nerede olduğunu sormadan önce - gerçekten umurunda değildi - çocuk onunla yüzleşti, açık gri gözleri üzgün bir şekilde, "Sadece size yardım etmek istedim lordum. Size ve arkadaşlarınıza. İstenmediğinizi öğrenmek çok zor," diye ekledi üzüntüyle, gözleri artık kısılmıştı, "ama belki burada işe yarayabilirim. Ama belki burada işe yarayabilirim. Belki."

Sonra hüzünlü bir iç çekişle arkasını döndü ve yürüdü. "Oh," diye düşündü Éibhear, "burada iyi iş çıkaracaktır."

"Tanrım, bu harikaydı," diye güldü Aidan. "Ben bile daha iyisini yapamazdım."

"Bu senin Iseabail'in değil mi?"

"O benim-" diye sözünü kesen Éibhear, Izzy'nin ormandan çıkıp çok kullanılan yolun ilerisinden geçerek yakındaki kasabaya doğru yürüyen insan kalabalığına katılmasını izledi. "Nereye gidiyor o zaman?"

"Çılgınca bir düşünce... şehre mi?"

Éibhear, Izzy'ye yeniden odaklanmadan önce Aidan'a ters ters baktı. "Atıyla ve o iğrenç köpeğiyle mi? Ve seyahat için giyinmiş?"

"İşte Branwen." Aidan, Garbhán Adası'na dönmekte olan Éibhear'ın kuzenini işaret etti. "Eminim ona kibarca sorarsan-"

"Oy! Branwen!"

Aidan içini çekti. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor, aptal." Éibhear kuzenine yetişti.

"Ne?" diye tersledi.

"Izzy nereye gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi. Ve adam onun yalan söylediğini biliyordu. Bu yüzden, onlar hâlâ yavruyken yaptığı gibi davrandı. Kuzenini bacaklarından yakaladı ve baş aşağı çevirerek onu salladı.

"Şimdi bana cevap verecek misin?" "Defol git!"

"Hâlâ hoş değil," diye yakındı Aidan.

"Sessiz ol," diye tersledi arkadaşını. "Bana nereye gittiğini söyle," diye emretti kuzenine.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, piç kurusu! Şimdi bırak beni!"

"Bana bilmek istediğim şeyi söylediğinde seni bırakacağım."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Brannie sordu.

"Ben Ejderha Kraliçesi'nin ordusunun kaptanıyım! Dediğimi yapacaksınız, Mì-runach pisliği, ya da benimle yüzleşeceksiniz-"

Éibhear kuzenini kafa üstü yere çarptı ve onu tekrar yukarı çekebilmek için bacağından tuttu. "Bu da neydi?" diye sordu kibarca.

Aidan içini çekti ve başını salladı. "Branwen, canım, bunun bir Mì-runach'a gelmek için en iyi yol olmadığını bilmen gerekirdi. Yani, gerçekten."

Yaklaşık bir saattir yoldaydı ki Macsen aniden durdu, bakışları yukarı doğru kaydı, uzun kuyruğu dimdik dışarı çıktı, tüyleri diken diken oldu.

Izzy hızla Dai'nin üzerinden indi ve kılıcını çekti.

Bu, daha önce ejderhalarla ya da ejderhalara karşı hiç savaştırmamış pek çok savaşçının yaptığı bir hataydı. Ancak ejderhalarla savaşırken at üstünde kalmak - savaşçının gerektiğinde hızla uzaklaşabileceği düşüncesiyle - aptalca bir şeydi çünkü bir ejderha için at yakalamak bir tilki için tavuk yakalamak gibiydi. Bunu bir yemek ya da bazen sadece bir ikram için yaparlardı. Bu yüzden tanımadığı ejderhalarla karşılaştığında her zaman atından iner, silahını çeker ve beklerdi.

Etrafındaki hava kıpırdandı, ağaçlar sallanmaya başladı ve büyük kanatların ona doğru çırpıldığını biliyordu.

Izzy vücudunu alçaltarak kendini saldırmaya hazırladı.

Pençeleri yere düştü ve Éibhear'ın "Benim!" diye bağırıldığını duyduğunda mavi kanatları ve saçları onu geçici olarak kör etti. Benim! Sakın bir şey yapma!"

Izzy nihayet tekrar görebildiğinde, Éibhear'ın bir pençesini gözlerinin üzerine koyduğunu ve başını çevirdiğini gördü. Onun saldırmasını beklediğini fark ederek neredeyse gülecekti. Gerçi bu iyi bir beklentiydi.

Kılıcını yeniden kınına soktu. "Burada ne yapıyorsun, Éibhear?"

Pençelerini açarak açık alandan ona baktı.

Izzy, kılıcını kaldırdığını görebilmesi için ellerini havaya kaldırdı. Koca bebek!

Rahatlayarak pençelerini indirdi ve onunla yüzleştirdi. "Ben de geleyim dedim. Sana eşlik ederim."

"Arkadaşa ihtiyacım yok. Aslında ihtiyacım olan şey biraz kendime zaman ayırmak."

"Neden?"

"Çünkü."

"Çünkü neden?"

"Çünkü ben öyle dedim." Izzy, kolayca çocukça bir tartışmaya dönüşebilecek bu olayı durdurmak için ellerini hızla tekrar havaya kaldırdı. "Ben sadece Bram Amca'nın evine gidip bıraktığı bazı evrakları almaya gidiyorum. Sabah geri döneceğim."

"Oh. Tamam o zaman."

Izzy başını sallayarak atına yeniden bindi ve eyere yerleşti. Éibhear geri çekilerek onun geçmesine izin verdi. Ama dizginleri tuttu ve ona baktı. "Yine de beni takip edeceksin, değil mi?"

"Evet."

Bunu o kadar basit bir şekilde söyledi ki, kendini aptal gibi hissetti. Sanki istese de istemese de Bram'in onu takip edeceğini anlaması gerekiyormuş gibi.

"Neden?" diye bağırmak yerine sormaya karar verdi.

"Burası ile Bram Amca'nın evi arasında tehlikeli yollar var."

"Her yerde tehlikeli yollar var. Daha önce beni takip etmene hiç ihtiyacım olmamıştı, şimdi neden ihtiyacım olsun ki?"

"Daha önce arkanızda bir ordu vardı. Şimdi sadece sen varsın. Bu riski almamayı tercih ederim."

"Risk almamayı mı tercih ediyorsun?"

Sen mi?" "Evet."

"Hayatımı riske atmamayı mı tercih ediyorsun?"

"Evet."

"Sen bir aptalsın."

"Sen ve kardeşlerim bir konuda hemfikirsiniz."

Yorgun ve daha önemli konular hakkında endişeli olan Izzy, "Nasıl istersen öyle yap, Éibhear. Sen her zaman yaparsın." Sonra dizlerine dokunarak atını ileri doğru hareket ettirdi. Macsen de sonunda onu takip etti ama ancak yoldaki virajı dönene kadar Éibhear'a havladıktan sonra.

Éibhear amcasının evinden yaklaşık yarım mil uzağa indi. Bolver Tarlaları yakınında küçük bir kale. İnsana dönüştü ve kıyafetlerini giyerek kaleye doğru son bir yürüyüş yaptı.

Açık kapıdan içeri girdiğinde Izzy atından inmek üzereydi. Geldiği için ona yine hırlamasını bekliyordu ama öyle olmadı. Onun yerine etrafına bakındı ve "Bram Amca bu kapıyı hep açık mı bırakır?" diye sordu.

"Ghleanna onun eşi olana kadar öyleydi. Hiçbir şey onu kapıyı açık bulmaktan daha fazla çıldırtamazdı. Sen de böyle mi buldun?"

Başını salladı ve atının dizginlerini alarak ana binaya doğru yürüdü.

"Asistanının adı neydi?" diye sordu. "Robert."

"Sen içeriyi kontrol et, ben diğer binaları kontrol edeceğim."

Éibhear araziye aradı ve hatta kapıların dışına çıkıp yaklaşık iki mil boyunca etrafa baktı ama hiçbir şey bulamadı. Döndüğünde Izzy atını kullanılmayan ahıra koymuştu ve şimdi salonun ortasındaki büyük masada oturuyordu. Bu masa sadece Ghleanna ve Éibhear'ın kuzenleri geldiğinde yemek için kullanılıyordu. Onun dışında masanın üzeri kitaplar ve kâğıtlarla kaplıydı. Ve şimdi de Izzy'nin poposu.

"Hiçbir şey," dedi Éibhear içeri girdiğinde. "Sen mi?"

"Boş." Etrafına bakındı. "Sanırım Robert kasabaya gitmiş olabilir. Belki daha sonra döner."

Onun yanında duran Éibhear kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tabii yapacak bir işi yoksa. Bram Amca'nın asistanlarına ne kadar sorumluluk verdiğine bağlı olarak Robert günlerce ortalıkta olmayabilir. Bram'ın neye ihtiyacı olduğunu biliyor musun?"

"Evet ve nerede olması gerektiğine dair genel bir fikir. Yine de ..." "Sesiniz son derece hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor," dedi. "Siz de mi ve Robert ... dostça mı?"

"Birçok insanla dostumdur, Éibhear. Ama sevişip sevişmediğimizi soruyorsan, o zaman hayır-"

"Ben sormuyordum-"

"Ama harika bir kuzu budu yapıyor ve ben gerçekten açım."

"Sana kuzu budu yapabilirim."

"Teşekkür ederim, ancak etlerimin tanımlanamaz bir gevrekliğe kadar yanması yerine pişmesini tercih ederim."

"Bu Morfyd. Yemekleri hep fazla pişirir. Ancak ben harika bir aşçıyım. Annen için yemek yaptım. Sana söylemedi mi? Ve sidik ve kan tanrıları adına, bu korkunç koku da ne?"

"Ah, evet," diye iç geçirdi, ona bakma zahmetine girmeden. "Yulaf lapası hikâyesi. Onu altı ... aydır duymamıştım. Ve o korkunç koku da köpeğimin kokusu. Masanın altında."

"Onu dışarı koyamaz mıyız?"

"Hayır, koyamayız."

"O zaman ben-"

"Köpeğimi rahat bırak. Seni rahatsız etmiyor."

"Duyularımı rahatsız ediyor. Bu koku ve çıkardığı salya sesi arasında."

"Alerjisi var, ağzının suyu akıyor." "Ve sen bununla mı yatıyorsun?"

"Sırt üstü uyuduğu için salyası çok daha az akıyor." Sonra da ekledi: "Yine de gecenin bir yarısı boğulma tehlikesiyle uyanabiliyor."

Ürperen Éibhear masadan bir adım uzaklaştı. "Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum. Ben karnımızı doyuracak bir şeyler bulayım, sen de Bram Amca'nın neye ihtiyacı olduğunu bul." Mutfaklara doğru yöneldi. "Bu gece gidiyor muyuz?" diye sordu yürürken.

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok ama bu gece burada kalacağım. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. . . . tercihen kendi başıma."

Éibhear durdu ve onunla yüzleştirdi. "Sana biraz yiyecek versem daha az yakıcı olur musun?"

"Olabilirim," diye tersledi. "Dediğim gibi, açım ve aklımda çok şey var!"

"Şimdi de böğürmeler başladı," diye mırıldandı ve tekrar mutfaklara doğru yöneldi. "Çok güzel."

Annwyl nadiren kullandığı masasında oturmuş, bir ayağını masanın kenarına atmış, bakışlarını vitray pencereye odaklamıştı. Kapı çalındığında duymazdan geldi. Ama yıllar içinde öğrendiği üzere, Garbhán Adası'nda onunla birlikte yaşayıp da kapının çalınmasına aldırmış etmeyen çok az kişi vardı. Yine de kapının diğer tarafındakinin insan olduğunu biliyordu, çünkü ejderhalar nadiren kapıyı çalar ve çaldıklarında da nadiren cevap beklerdi.

Kapı üçüncü kez çalındığında, Talaith'in sesi diğer taraftan geldi: "Hadi, seni şirret domuz. İçeride olduğunu biliyorum."

Biraz gülerек, biraz da günün karanlık düşüncelerinden sıyrıldığı için rahatlamış bir halde Annwyl, "Girin," diye seslendi.

Talaith içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Sen iyi misin?"

"Olmak zorunda mıyım?"

"En azından denemelisin. Çocuklar için."

Sonra güldüler çünkü bazı günler çocuklarının ihtiyacı olan son şey onlarmış gibi görünüyordu.

Talaith masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu, ellerini tahtaya dayadı. Her zamanki gibi siyah pamuklu tozluk, siyah diz üstü çizme ve bol bir pamuklu gömlek giymişti. Bu kez parlak mavi renkteydi. Uzun saçları ensesinde deri bir kayışla gevşekçe bağlanmıştı, kıvrıkcık dallar sırtına kadar uzanıyordu ve kıyafetlerinin altında ve kalbine yakın tuttuğu tek bir gümüş kolye dışında hiçbir takı takmıyordu. Basit zevkleri olan bir kadındı ama yine de Annwyl'in tanıdığı en güzel kadındı.

Bunun için Talaith'ten nefret etmemeye çalıştı. "Izzy ile nasıl gitti?" Annwyl sordu.

"Şaşırtıcı derecede korkunç. Annemden bu kadar nefret ettiğini kim bilebilirdi? Onunla hiç tanışmadı bile."

"Izzy'nin sana karşı ne kadar koruyucu olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" "Korunmaya ihtiyacım yok."

"Fark etmez. Izzy için değil. Ona göre annen cisimleşmiş bir iblis ve sana yaptıkları yüzünden sonsuza kadar yanmayı hak ediyor."

"Şey"-Talaith omuz silkti- "o haklı, ama konu bu değil."

Izzy, Merhametli Bram'ın masasını incelemenin oldukça büyüleyici olduğunu söylemek zorundaydı. Ejderhanın herkesle bir bağlantısı varmış gibi görünüyordu. Batıdaki tepelerden ve vadilerden, Hükümdarların toprak sınırlarının çok ötesine geçen yazışmaları vardı. Ayrıca tehlikeli denizlerin çok ötesinde yaşayan doğu halkıyla da yazışmaları devam ediyordu. Ayrıca Kuzey Toprakları ve Buz Diyarı'ndan savaş lordlarıyla da iletişim halindeydi ve farklı kabileler ve ordular arasında barış sağlamaya çalışıyordu. Ejderhalardan geldiğini düşündüğü başka belgeler de vardı. Ejderhaların eski dilinde yazıldıkları için onları okuyamıyordu ama belgelerin büyüklüğüne bakılırsa ... evet, muhtemelen ejderhalardı.

"İhtiyacın olanı buldun mu?" Éibhear kapı aralığında ona sordu.

"Sanırım öyle." Elinde bir belge tutuyordu. "Bu doğru görünüyor mu?"

Parşömeni ondan aldı ve inceledi. "Bana anlattıklarına göre öyle. Ama Annwyl bunu asla kabul etmeyecektir."

"Onu ikna edebilecek biri varsa, o da Bram'dir." Izzy sandalyeye geri yaslandı. "Ama muhtemelen haklısın. Batı Atlıları'ndan ve onların at tanrılarında nefret ediyor." Batıdaki göçebe kabileler uzun yıllar boyunca Annwyl'in baş belası olmuştu. Çoğunlukla köle taciriydiler; zayıf, kötü savunulan kasabalara baskınlar düzenliyor, çocukları ve zayıf erkek ve kadınları kaçırıp Hükümdarlara satıyorlardı. Annwyl köleliğin her türüsünden nefret ederdi, bu da onu Atlıların düşmanı yapmıştı. Çok nefret edilen bir düşman.

Éibhear ona "Hepimiz Demir ejderhalar ve Hükümdarlara karşı savaştayken ikizleri ve Rhi'yi öldürmeye çalıştılar," diye hatırlattı.

"Doğru. Garbhán Adası'na döndüğünde Annwyl'in kılıcı ve öfkesi bu dünyadan silindi."

"Sanırım senin baltan da işin içindeydi."

"Ben onun yaveriydim. Onu tek başına savaşmaya bırakamazdım." "Ne zaman bıraktın ki?" Elindeki parşömeni

Onu. "Yemek hazır."

"Evet, tamam." Bir kenara koyduğu diğer kâğıtlara baktı. "Sanırım bunları da getireceğim." Onları topladı ve seyahat çantasına koydu. "Ne olur ne olmaz."

Izzy, Éibhear'ı salona kadar takip etti ama durdu ve gözlerini kapattı. "Tanrım... harika kokuyor."

"Yaban domuzu ile gitmek zorundaydım. Kuzu eti yoktu." "O kadar açım ki umurumda değil."

"Şarap da yok. Her yere baktım."

"Nerede olduğunu biliyorum. Onu saklıyor." "Saklıyor mu? Kimden saklıyor?"

Kadın ağzı açık bir şekilde ona bakınca, adam başını salladı. "Doğru, doğru. Kendi çocuğu."

Izzy, Bram'in kütüphanesinin derinliklerinde şarap ve bira kutularını sakladığı dolaba gitti ve en ilginç görüneni çekti. Döndüğünde yemek masanın üzerindeydi ve yakındaki ocakta ateş yanıyordu. Éibhear da tabakları ve kapları masaya koymuştu, sandalyeleri birbirlerine bitişikti.

"Bu olur mu?" diye sordu, kraliyet ailesinin şarap ve biradan kendisinden daha iyi anlayacağını düşünerek.

Éibhear iki şişeyi ondan aldı ve üzerlerindeki tozu üfledi. Sonra mühre baktığında gözleri büyüdü. "Tanrılar, Izzy. Bu benim büyükbabamın."

"Ailean?"

"Bunları alamayız. Muhtemelen Bram'in elindeki tek şey bu."

"Yani kütüphane dolabındaki tüm o çantalar dışında mı?"

"Büyükbabamın biralarından var mı?"

"Evet."

"Şu cimri piç. Paylaşmak hiç aklına gelmedi mi?"

Izzy şişeleri geri aldı ve masanın üzerine koydu.

"Görünüşe göre seninle değil."

Şişeleri tabaklardan uzaklaştırıp bir sürahi suyu yaklaştırarak, "Bunlar yemekte ziyan edilmemeli," dedi.

"Eğer yemek için değilse, o zaman ne için?" Éibhear sırttı. "Tatlı için."

"Talwyn ile konuştun mu?"

Talaith arkadaşını izledi. Annwyl son zamanlarda çok sessizdi. Onun gibi değildi. Bu onun gürültülü bir hükümdar olmasından kaynaklanmıyordu. Değildi zaten. Ama o kadar sessiz de değildi. Çok uzaktı. Sanki diğer botun düşmesini bekliyormuş gibiydi.

Ve belki de böyle hissetmekte haklıydı. Talaith'in çocuğuyla ilgili kendi endişeleri olsa da, Kyvich bunlardan biri değildi. Zamanın başlangıcından beri Nolwenn kardeşlerinin ölümcül düşmanları olan Kyvichler -en azından ona doğduğundan beri böyle söylenmişti- kızının varlığına tahammül ediyor ama onunla ilgilenmiyorlardı.

Son birkaç yıldır Kyvich ekibinin lideri bazen Rhi'yi izliyordu. Talwyn'i izlediği gibi saf bir hesaplamaıyla değil. Bunun yerine, Talaith komutanın sert yüzünde endişe gördü. Rhi'nin gücü giderek daha belirgin hale geldikçe bu endişe daha da artıyordu.

Ásta Rhi'yi bir tehdit olarak görüyordu, Talaith bundan emindi. Talaith'in genç kızını güneye göndermenin herkes için en iyi çözüm olabileceğini düşünmeye başlamasının bir başka nedeni de buydu.

"Onunla ne hakkında konuşacaksın?"

"Şu Kyvich sürtüğü ile olan ilişkisi hakkında mı?"

"Tartışacak ne var? Ásta ve diğerleri onun koruyucuları. Elbette kendini onlara yakın hissedecektir. Ben yokken onlar buradaydı."

"Yapma," dedi Talaith parmağıyla işaret ederek. "Sakın o dolambaçlı yola girmeye cüret etme dostum. O yıllarda hepimiz tarafından fedakârlıklar yapıldı ve bunun çok iyi nedenleri vardı. Bu yüzden çocuklarınızı korumak için yapmak zorunda kaldığınız şey yüzünden kendinizi küçümsediğinizi ya da o kancıkları yücelttiğinizi duymayacağım. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet, evet, öyle," dedi Southland Kraliçesi hızla, gülümsememeye çalışırken dudakları seğiriyordu.

"Güzel, güzel. Şimdi istersen Izzy döndüğünde ikisiyle birlikte konuşabiliriz."

"Nereden dönüyor?"

"Unuttuğu bazı belgeleri almak için Bram'ın evine gitti. O ejderha, eğer bağlı olmasaydı kafasını unuturdu."

"O ... gitti." Annwyl biraz homurdandı ve başını çevirdi.

"Ne?"

Kraliçe burnunu ovuşturdu, başını salladı. "Bir şey yok."

"Ne?" Talaith itti, poposu sandalyesinde kıpırdıyordu. "Söyle bana!"

"Dagmar'ın yeğeni olan o çocuğa, Éibhear'ın bu akşam yemeğe gelip gelmeyeceğini sordum ve bir nedenden dolayı Bram'ın şatosuna gideceğini söyledi. Nedenini bilmiyordu. Ben de Bram'ın yine bir şey unuttuğunu düşündüm."

"Izzy bunu biliyor mu? Izzy

bunu biliyor mu?"

"Sanmam."

Talaith arkadaşına baktı, ta ki ikisi de gülmeye başlayana kadar, o kadar sert ve yüksek sesle güldüler ki Talaith öksürmeye ve Annwyl ağlamaya başladı. O kadar kötüydü ki, Briec içeri girdi, birkaç dakika onları izledi, sonra kapıyı arkasından çarparak tekrar dışarı çıktı.

Bölüm 16

Izzy boş tabağını itti ve artık bundan kaçınamayacağını fark ederek bakışlarını solunda sessizce oturan ejderhaya kaldırdı.

"Pekâlâ, tamam," diye itiraf etti sonunda.

"İnanılmazdı." Éibhear onun elini okşadı. "Bunu itiraf etmenin acı verdiğini biliyorum."

Izzy onu tersleyerek sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve bacaklarını sarkıtarak masanın üzerine oturacak şekilde döndü.

"Sandalyelere karşı bir şeyin mi var?"

"Hapsediyorlar."

"Ordu da öyle."

"Bu hiç umursamadığım bir sınırlama." Bir bacağını yukarı çekti, topuğunu iç uyluğuna dayadı, vücudu Éibhear'a bakacak kadar döndü. "Gerçekten de çok lezzetliydi."

Gurur dolu gülümsemesiyle Éibhear başını salladı. "Teşekkür ederim. Hoşunuza gitmesine sevindim. Şimdi, belki bana savaşta neler olduğunu anlatabilirsin."

Éibhear, Izzy'nin hemen savunmaya geçmesini izledi.

Dev tuğla duvarlar gibi. "Ne hakkında konuşuyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki, uzun zamandır akrabalarımın günlük yaşamının bir parçası olmadım. Ama bir şeyler döndüğünü anlarım Izzy. Korkarım bu değişmedi. Ve bir şeyler oluyor. Ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

"Bu yüzden mi beni buraya kadar takip ettin? Babamın ve amcalarımın söylemeyeceklerini bana zorla söyletebileceğini düşündüğün için mi?"

"Size asla zorbalıkla bir şey yaptırmaya çalışmam. Ancak, kandırmaya ve cezbetmeye çalışırdım. Belki de uyutmaya ..." Düşündü

bir an. "Bu yanlış mı?"

Ona baktı ama cevap vermedi.

"Söz veriyorum," diye devam etti, gördüğü küçük gülümsemeden umutlandığını hissederek, "yapmaya çalıştığım son şey sana ya da bir başkasına zorbalık etmek. Ama neler olduğunu bilmek istiyorum. Belli ki seni üzüyor ve kardeşlerimi endişelendiriyor. Kardeşlerim hiçbir şey için endişelenmez. Onlar ruhsuz piçler. Onları seviyorum," diye ekledi, "ama onlar ruhsuz piçler."

"Onlar ruhsuz piçler değil ve bunu sen de biliyorsun." "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Neden?"

"Çünkü bu benim akrabam ve kardeşlerim ne düşünürse düşünsün, onlara ne olacağını önemsiyorum."

Izzy'nin öfkesi yatışmıştı ama savunması hâlâ ayakta idi. Hâlâ hazırım. "Neden umursamadığını düşünsünler ki?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Sadece beni Mì-runach'ın bir parçası yapma kararı onları hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor."

"Bu yalanı sana kim söyledi?" Adam kaşlarını çatınca ekledi: "Ne zaman senden ve barbar arkadaşlarından bahsetseler-"

"Onlar barbar değil."

"-Tek duyduğum biraz korku ve iyi bir dozda endişeyle karışık bir huşu."

"Endişe mi?"

"Güvenliğiniz için. Hayatın için." Biraz eğildi, ellerini önünde kavuşturdu. "Savaşa zırhsız, silahsız gittiğiniz doğru mu?"

Éibhear arkasına yaslandı.

"Ne?" "Çıplak mı? Sadece pençelerin mi?"

"Bekle, bekle, bekle." Éibhear yüzünü ovuşturdu. "Biz savaşçıyız, Izzy. Deli değiliz." Tanrılar, kardeşleri ona ne anlatıyordu? "Hafif zırhlar giyeriz ve görevimize bağlı olarak bazen zırh giymeyiz. Ama her zaman silahlıyız. Tanıdığım herkesten daha fazla silahlıyız."

"Düşmanlarınızın kanını mı içiyorsunuz? Ve onların kafalarını totem olarak mı takıyorsunuz?"

"Hayır! Kardeşlerim sana ne söyledi?"

"Aslında son söylediğim Celyn'di."

Éibhear gözlerini devirdi. "Anlaşıldı."

"Doğru değil mi?"

"Mì-runach yüzyıllar boyunca uzun bir yol kat etti."

"Bu da demek oluyor ki . . . ne demek?"

"Artık düşmanlarımızın kanını içmiyoruz ya da kafalarını totem olarak takmıyoruz. Ve ben bunların hiçbirini yapmadım."

Onu incelerken gözleri kısıldı. "Düşmanlarınızın kanını üzerinize mi bulaştırıyorsunuz?"

"Bazen," diye tersledi, hayal kırıklığına uğramıştı, "ama bu konuya girmek istemiyorum. Bu konuya giremem. Hâlâ yerine getirdiğimiz bazı kutsal ayinler var ki bunlar seni ilgilendirmez. Ya da kardeşlerimin."

"Hhmm." Bir an düşündü. "Yeterince adil."

"Bak Izzy, biz senin deyimle saldırı birimiyiz. Genellikle karanlığın örtüsü altında gelir ve ya belirli birini ya da öldürebildiğimiz kadar çok düşman askerini öldürürüz. Tahmin edebileceğiniz gibi, tam ejderha zırhı ya da insan zırhı bizim yararımıza olmaz. Bu yüzden en önemli parçalarımızı korur, dişlerimize kadar silahlanır ve en iyi yaptığımız şeyi yaparız."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu senin için iyi bir iş o zaman," dedi.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen bir bukalemunsun. Karanlıkta ya da gündüz fark edilmeden hareket edebilirsin, değil mi? Ancak tüm bu zırhlar oldukça fazla ses çıkarır, bu da çevrenize uyum sağlama amacınızı ortadan kaldırır."

Şok geçiren Éibhear kekeledi, "Bekle . . . sen nesin . . . Ne olduğunu bilmiyorum. . ."

Onun yalan söyleme girişimini elinin tersiyle itti. "Biliyorum, Éibhear. Her zaman biliyordum."

"Nereden biliyorsun? Sana kim söyledi?" "Bana kimse söylemedi. Seni görebiliyorum."

"Bekle." Éibhear nefes aldı, kafası karışmıştı. "Ne demek beni görebiliyorsun?"

"Seni görebiliyorum. Seni her zaman görebildim." Kıkırdadı. "İlk seferinde deli olduğunu düşünmüştüm. Etrafta sürünüyor, herkesin etrafından dolaşıyordun. Kesinlikle deli gibi görünüyordun. Ama sonra fark ettim ki diğerleri seni görmezden gelmiyordu. . . . Seni göremiyorlardı. Ama ben görebiliyordum. Yine de endişelenme," diye ekledi. "Kimseye söylemedim. Senden ya da Gwenvael'den."

"Gwen-Gwenvael bir ..." "Oh, kahretsin. Bilmiyor muydun?"

"Senin bildiğini biliyor mu?"

"Hayır. Ve lütfen ona bildiğimi söyleme."

"Neden?"

"Bu sadece Dagmar'ı utandırır."

"Neden utandırır ki ... ohhh." Tiksintisini gizleme zahmetine girmede. "Kimse onu göremezken ona bir şeyler yapıyor, değil mi?"

"Her şey yolunda gidiyor. Bilmek istemezsin."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Ama," dedi birden gülümseyerek, "onu seviyor. Bu çok tatlı!"

"Ech."

"Ech? Bu bir kelime mi?"

"Öyle değil. Ama sanırım tiksintimi oldukça güzel özetliyor." Hâlâ açılmamış bira şişelerini işaret etti. "Tatlı?"

"Beni konuşturmak için yaptığın büyük planın bir sonraki adımı bu mu?"

"Beni sarhoş mu ediyorsun?"

"Daha önce başka insanlarda da işe yaramıştı."

"Éibhear," dedi, kupayı ondan alarak. "Ghleanna Teyze'yi masanın altında içtim." İki parmağını havaya kaldırdı. "İki kez."

"Ah." Éibhear şişeyi yere bıraktı, iç çekti. "Addolgar Amca?"

Başını iki yana salladı. "Bana ayak uyduramıyor. Bir keresinde bayıldıktan sonra alına 'İnsanları seviyorum' yazdığım için beni hâlâ affetmedi."

Éibhear güldü, Izzy'nin uzun zamandır duymadığı bir sesteki bu. "Onu suçlamıyorum!"

Kadın da onunla birlikte güldü. "Ghleanna'nın hatasıydı. Bana yapmamı o söyledi! Tanrım, işlevseldim ama o gece babanın birasından kaç şişe içtiğimizi bilmiyorum."

"Babamın birası mı? Babamın birasını içebilir misin?"

"Babanın birasına bayılıyorum. Bir ordu kalesini yakıp yıktıktan sonra ciğerlerimi dumandan temizliyor."

"Tam bir kadın olmuşsun." "Alay mı ediyorsun?"

"Hiç de değil. Ben bile babamın birasını içemiyorum. Senin ciğerlerini temizlerken benimkini yakıyor." Başını salladı ve bir süre ona baktı. "Beni gerçekten görebiliyor musun? Ve Gwenvael'i?"

"Evet." Omzunu ve yıllar önce piç bir tanrının koluna sapladığı damgayı işaret etti. "Bunun Rhydderch Hael'den kalma bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Éibhear kendine bir kupa bira doldurdu. "Ondan başka ne aldığını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Eskiden güçlü olduğumu düşünürdüm ama annem bunun ben doğduğumda kullanılmayan büyülerden kaynaklandığını düşünüyor."

"Anlamıyorum."

"Bir Nolwenn kız çocuk sahibi olmak üzereyken, doğacak kızın büyülerini yönlendirmek için büyüler yapar ve kurbanlar keser."

"Onları nereye yönlendireyim?"

"Bilmiyorum. Belki ruhuna ya da her neyse. Her neyse, annem o zamanlar bunu benimle yapamıyordu ve

Görünüşe göre sahip olabileceğim tüm Büyüler dağılmış ve bunun yerine kaslarıma, gücüme bağlanmış. Sanırım bu mantıklı... ama Annwyl'i açıklamıyor ve o da benim kadar güçlü."

"Hiçbir şey Annwyl'i açıklamıyor." Şişeyi masanın üzerine koydu. "Ama gücünün öfkesinden geldiğine eminim. Bununla savaşılabilecek bir tanrı ya da büyü yok."

"Çok doğru." Kupasını kaldırdı. "Akrabalara."

Éibhear başını salladı, fincanını onunkine dokundurdu. "Akrabalara."

İkisi de kana kana içti. Izzy bardağını indirdiğinde eliyle ağzının arkasını sildi. "Fena değil. Çok yumuşak." Éibhear'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Konuşmadı, sadece başını salladı.

"Sen iyi misin?"

Bir kafa sallama daha.

Izzy masanın öbür ucuna uzandı ve onun eline dokundu. "Ne oldu?"

"Sanırım kör oldum," dedi sonunda ve öksürdü.

Izzy şimdi gülerek Éibhear'dan bardağı aldı ve kalan birayı kendi bardağına doldurdu. "Evet. Doğru ya. Beni sana her şeyi anlatacak kadar sarhoş edecektin."

Bölüm 17

Amcası Bram'ın masasına oturmuşlar, bira şişelerinden birini bitirmişlerdi. Ama Éibhear ikincisini açmak istemiyordu. Nefes almak için ciğerlerinin işlevsel olmasını istiyordu. O biradan bir damla daha içerse, nefes almanın yapacakları son şey olacağından emindi.

Yine de içtiği kadar içmeye istekliydi çünkü en azından Izzy ile arasını biraz olsun rahatlatıyordu. Sarhoş değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Ama hatırladığı Izzy gibiydi. Ailesinin önünde utandırmadığı Izzy. Garbhán Adası'nın dışındaki tepede geçen o son gecede yanından uzaklaşıp gitmediği Izzy. Onun yerine, silahlarını çalmayı seven Izzy'ydi -çok az insanın kaldırabileceği silahlar- ve sonra da onunla "eğitim" yapmayı, saçma sapan şeyler yüzünden onunla tartışmayı ve saçlarıyla oynamayı.

Şimdi bile, bakmadığını sandığında saçlarına bakması ona umut veriyordu. Parmaklarının saçlarında gezinmek için can attığını hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Gülerek, birkaç yıl önce bir Spike'tan aldığı hançeri havaya kaldırdı. Bacak kılıfından nasıl çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun hareket ettiğini hiç görmemişti.

"Bu altın."

"Çoğunlukla. Çelik bıçağı
oluşturur." "Ama çok fazla
kullanıyorlar."

"Onlarda tonlarca var. Tüm o buz ve karın altında tonlarca altın var."

Silahı ona geri verdi. "Çok şey buldun mu?" "Altın mı?

Evet. Hepimiz bulduk. Ne zaman mola versek

Bir mağaranın etrafını kazmaya ya da bir nehirdeki buzları kırmaya başladım. Büyükbabamın topraklarından çok uzakta olmayan kendi şatomu satın alabildim. Orayı hep sevmişimdir."

"Bir kaleniz mi var?"

"Benim bir kasabam var. Güzel bir yer. İnsanlar dost canlısı. Harika bir kütüphanesi var."

Kadın homurdandı. "Sen ve değerli kitapların." Etrafına bakındı. "Bram Amca'nın evi senin için cennet olmalı."

"Çok dağınık. Bir şeyi nasıl bulduğunu bilmiyorum." Yerlere yığılmış dağınık kitap yığınlarına baktı ve başlıkları inceledi. "Ayrıca ... bunların çoğunu okudum."

"Neden?"

Bıkkın, Éibhear Talep edildi, "Kim sorular okuyor musunuz?"

"Sanırım biliyorum. Sadece neden rahatsız olduğunu bilmiyorum." "Çünkü hoşuma gidiyor. Kimse sana okumayı öğretmedi mi?"

"Okumayı biliyorum, seni koca piç. Ben sadece önemli şeyleri okurum."

"Savaş geçmişleri mi?"

"Bunlar oldukça yardımcı oluyor." Izzy biraz daha yaklaştı. "Burada olmayı özledin mi? Güney Toprakları'nda? Akrabalarının arasında?"

"Sanırım." Sonra Éibhear itiraf etti, "Şey, ilk başta değil. İlk başta hiçbir şeyi ya da kimseyi özlemeyecek kadar öfkeliydim."

"Austell'e olanlar yüzünden mi?" "O da bunun bir parçasıydı."

"Yoldaşlarını kaybetmek zordur, Éibhear. Elbette," diye ekledi, biraz daha yaklaşıp, "herkes sana bunu söyler, ama bunu gerçekten yaşamadan hiçbir anlamı yoktur."

"Sanırım öyle."

"Düşünmek bile istemediğim kadar çok. Hiç kolaylaşmıyor, değil mi?"

Éibhear başını salladı. "Hayır. Öyle değil. Bir daha hiç kimseyle yakınlaşmamaya çalıştım. Kendime ve her şeye dramatik bir taahhütte bulundum."

Izzy güldü ve Éibhear da ona katıldı.

"Yine de, eğer üç arkadaşınız bir gösterge ise, işe yaramış gibi görünmüyor."

"Bunda doğruluk payı var. Aidan ve ben Buz Diyarı'na birlikte seyahat ettik. Cas ve Uther ile bir çukur dövüşü

sırasında tanıştık."

"Çukur dövüşü mü? Buz Diyarı'nda bu popüler mi?" "Bilmiyorum. Bu bir Mì-runach çukur dövüşüydü."

"Siz çukur kavgası mı yapıyorsunuz? Aranızda mı? Ne için?"

"Sorunları çözmek için."

"Sorunlar mı?"

"Kumar borçları, tartışmalar-"

"Kadınlar mı?"

Éibhear bakışlarını Izzy'ninkilere kaldırdı. "Ara sıra," diye yavaşça cevap verdi. "Ama çoğunlukla kumar borçları."

"Hiç pişmanlığın var mı?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak, "Çukur kavgaları hakkında mı?" diye sordu.

"Hayır." Adamın elinde tuttuğu kupayı aldı. "Sana başka bira yok."

"Ben zaten buna karar vermiştim."

"Yani genel olarak herhangi bir pişmanlığınız var mı?"

"Pişmanlık için biraz gencim, sence de öyle değil mi? Henüz yüz elli yaşında bile değilim."

"Pekala."

"Neden? Sen biliyor

musun?" "Sadece

bir tane."

"Neymiş o?"

"Seni öpmek için hiç şansım olmadı."

Éibhear bir süre onu inceledi ve fincanı elinden aldı. "Ve korkarım senin için başka bira yok."

Izzy güldü. "Ben sarhoş değilim, Éibhear."

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece bunun rahatsız edici bir hal almasını istemiyorum. Ölüm ve acı tanrıları adına, bu koku da ne?"

Izzy iç geçirerek biraz eğildi ve parmaklarını şıklattı. "Oy. Sen. Dışarı."

Macsen sızlandı ama Izzy bunu duymak istemiyordu.

"Dışarı," diye itti. "Şimdi ya yürüyüşe çık ya da gidip bir şeyler öldür."

Köpeği uzun bedenini masanın altından çıkardı ve dışarı

yöneldi. Ama uzun süre durdu ve

Éibhear, dişlerini ejderhanın yüzüne yaklaştırdı.

Macsen kapıdan çıktıktan sonra, "O köpekten nefret ediyorum," diye mırıldandı. "O köpekten gerçekten nefret ediyorum."

"O sadık biri ve onu seviyorum. Ranzamda ona her zaman yer olacak."

Éibhear ürperdi. "Hayatını yalnız yaşamak istediğini bilmiyordum."

Izzy kıkırdadı, dirseğini dizine dayadı ve çenesini kaldırdığı yumruğunun üzerine koydu. "Peki soruna verdiğim cevapla seni rahatsız mı ettim?"

"Hayır. Rahatsız mı olmalıyım?"

"Hiç sanmıyorum. Ama ben seni hep rahatsız etmedim mi?"

"Hayır, yapmadın."

"Sen tam bir yalancısın. Hem de kötü bir yalancısın."

"Yıllar geçtikçe çok iyi bir yalancı oldum."

"Gwenvael kadar iyi mi?"

"Kimse Gwenvael kadar iyi değil. Belki Dagmar hariç." Izzy dik oturdu ve kolunu indirdi. "Şey, özür dilerim." "Ne için?"

"Seni yine rahatsız ettiğim için. Görünüşe göre bu sadece benim yaptığım bir şey. Gerçi sadece seninle ortaya çıkıyor gibi görünüyor."

"Beni hiç rahatsız etmedin ve etmedin." "Güzel." Döndü ve bacaklarını açarak masanın kenarından sarkıttı. "Ben yatmaya gidiyorum. Erken bir başlangıç yapmamız gerekecek." Masanın üzerinden kaydı. "Öğleden önce oraya varamazsak Bram volta atmaya başlayacak. Ghleanna böyle şeylerden nefret eder."

adım atıyor."

Ona tekrar baktı ve gülümsedi. "İyi geceler."

Adam bir şey söylemeyince Izzy onu ikinci kata ve Brannie'yi ziyarete geldiğinde kullandığı odaya çıkaracak olan merdivenlere doğru yürüdü. Macsen için endişelenmiyordu. Öldürecek bir şey bulacak, yiyecek ve üzerini kanla kaplayacaktı; kanın bir kısmını temizlemek için yakındaki bir dereye koşacak ve nihayet birkaç gün sonra ona dönecekti.

Şafaktan saatler önce dizlerinin arkasına sokulup tekrar yola çıkma zamanı gelene kadar horlayabilsin diye.

Dürüst olmak gerekirse, Brannie, yaveri ve atı dışında hayatındaki en güvenilir şey bu köpekti.

Izzy merdivenlere ulaştı ama daha ayağını ilk basamağa basmadan Éibhear arkasından, "Yalan söyledim," dedi.

"Ne hakkında?" diye sordu bir esnemenin ardından. "Beni rahatsız ettin."

Biraz homurdandı. "Biliyorum."

"Çünkü seni hep öpmek istemişimdir."

Izzy'nin eli tırabzanın üzerine düştü, parmakları aşınmış ahşabı kavradı. "Oh?"

"Sorun şu ki, kendimi rahatsız hissetmekten uzun zaman önce sıkıldım."

Izzy yavaşça ejderhayla yüzleşti. Şimdi ayakta durmuş, o lanet mavi saçlarının altından onu izliyordu. Tanrım! O saçlar! Bu onun ölümü olacaktı. Bazı insanların aksine ejderhaların saçları asla dökülmezdi. Büyükbabası Bercelak'ınki gibi ağarabilirdi ama onunki hâlâ uzun, kalın, parlak ve çoğunlukla siyahtı.

Piçler. O lanet ejderhaların her biri. . . piçler.

Orada öylece durup ona mı bakacaktı? Tüm bu bakışlardan ne anlaması gerekiyordu? Özellikle de kız ona kaşlarını çatarak bakmaya devam ederken. Ya da belki de bu bir bakıştı. Bunu söylemek gerçekten zordu.

"Beni şimdi öpmek istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu ve bu ses tonundan ne anlam çıkarması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Éibhear omuz silktilti. "Neden olmasın diye düşündüm?"

Başını yana eğdi. "Neden olmasın diye düşündüm?" "Evet."

İşte o anda bir kitap ona doğru uçarak alnına çarptı. Bunun gücüyle masaya doğru tökezledi ve elini kitabın çarptığı yere koydu

et ve kemik. Kitaba baktı ve sordu: "Seòras'ın Kadim Felsefeleri'ni bana mı fırlattın? Bu kitabın kaç yıllık olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hem neden bana kitap fırlatıyorsun ki? Ben ne yaptım ki?"

"Sen varsın! Bence sen sadece bana eziyet etmek için varsın." "Bunu sen başlattın, Iseabail."

"Ben hiçbir şey başlatmadım. Sana basit bir soru sordum ve sen de bana Korkunç Éibhear gibi davrandın. Her zamanki gibi." Ona doğru yürüdü. "Ve o zaman karar verdim, 'İyi. Bununla işim bitti' dedim. Ve tipik Éibhear tarzında, o zaman karar verdin, 'Eh. Onu öpebilirim de. Zararı olmaz.'"

"Öncelikle, sesim öyle çıkmıyor." Tanrım! Onu lanet olası bir ahmak gibi göstermişti. "Ve ikincisi-"

"Bunu duymak istemiyorum."

"Ne?"

"Duymak istemiyorum. Tek yaptığın bu. Konuş!"

Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığı için öfkelenen Éibhear, sığıttığı dişlerinin arasından hırladı: "Bu evrendeki tüm varlıklar arasında beni çok konuşmakla suçlama cüretini nereden buluyorsun?"

"En azından söyleyecek bir şeyim var."

"Hayır, yapmıyorsun! Gevezelik ediyorsun. Sürekli! Kulaklarım kanayana kadar!"

İşte o zaman kız ona saldırdı. Ama bu sefer, adam bu hareketi bekliyordu, bu yüzden kızın kolunu yakaladı ve onu masanın üzerine geri çevirdi. Kadın onun çenesine bir tekme attı ve tanrılar! Kadının bacakları çok güçlüydü. Eğer gerçekten insan olsaydı, bu darbe yüzünden kafası boynundan ayrılırdı.

Éibhear geri adım attı, burun deliklerinden siyah dumanlar çıkıyordu, çenesini kavrayıp yerine oturturken dudaklarından alçak bir hırıltı döküldü. O işini bitirdiğinde Izzy ellerini arkasına koymuş ve vücudunu geriye doğru çevirerek masanın diğer tarafına düşmüştü.

"Kaçmak mı?" diye alay etmekten kendini alamadı. "Kraliçe Annwyl'in ordularının büyük generali mi?"

"Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, Saçma Éibhear, ben kaçmam."

Sonra tahta bir sandalye kafasına doğru uçu. Éibhear arkasına yaslandı ve sandalye yanından geçip uzak duvara çarparak temas ettiği anda parçalara ayrıldı.

"O lanet sandalyeyi Bram'e açıklamak zorunda kalacaksın," dedi ona.

"Ona senin hatan olduğunu söyleyeceğim. Bana inanacaktır." Sırıttı. "Hepsi inanır."

Bakışları kilitlendi ve ne kadar süreyle birbirlerini izlediler, Éibhear bilmiyordu. Ama sonra kızın gözlerinin kısa bir süreliğine yemek yerken silahlarını koydukları yere kaydığını gördü. Aynı anda ikisi de koşmaya başladı, silah yığınlarına doğru gidiyorlardı. Izzy hızlıydı, uzun bacakları onu hızla yığına ulaştırıyordu. Ama o da hızlıydı, masanın üzerinden atladı ve tam baltasına uzanırken ona çarptı. Onun baltası!

Éibhear onu ayaklarından kaldırdı ve etrafında döndürdü. Kollarını sıkıştırmıştı ama bacakları serbestti ve lanet kadın psikopat bir katır gibi tekmeliyordu. Başını geri getirerek adamın çenesine çarptı ve neredeyse çenesini tekrar yerinden oynatacaktı.

Bıkmış olan Éibhear, Izzy'nin etrafında dönerek onu duvara çarptı ve vücuduyla oraya sabitledi.

Izzy "Şimdi beni öpmeye hazır mısınız?" diye sorana kadar nefes nefese birbirlerine baktılar.

Ejderhanın gümüş gözleri ona dikilmişti. "İnsan ordularında nasıl bu kadar ilerlediğini anlıyorum, Iseabail. Çünkü sen tamamen delisin."

Güldü, dili uzandı ve yarılan dudağından sızan kanı temizledi. "Bu suçlamayı daha önce duymuş olabilirim ama kabul etmeyi ya da onaylamayı reddediyorum. Şimdi öp beni ... ya da savaş lanetini üzerimden çek, Mavi Éibhear."

Bakışları kızın ağzına indi ve her zamanki gibi kararını düşünürken beyninin döndüğünü gördü. Savaşta ya da başka kadınlarla bile böyle olamayacağını hayal ediyordu. Sadece neden onun için bu kadar takıntılı bir şekilde endişelenmekte ısrar ettiğini bilmiyordu.

"Bekliyorum," diye itti, tek kelime bir hırıltıdan fazlası değildi.

İşte o zaman onu bıraktı, Izzy'nin yere düşmesi biraz tedirgin ediciydi çünkü onu göz hizasına kadar bile kaldırmamıştı.

"Ve sen de beklemeye devam edebilirsin," diye karşılık verdi ondan uzaklaşıp merdivenlere yönelmeden birkaç saniye önce.

Izzy sırtarak onu izledi.

"Éibhear?"

Bıkmış olan Éibhear, gece boyunca bu kanlı kalede birlikte mahsur kaldığı akli dengesi yerinde olmayan kadınla yüzleşmek için döndü.

"Bu da ne-" demeye kalmadan kırık sandalyenin bir parçası bacak kemiğine saplandı. Acı onu şok etti ve otomatik olarak bir dizinin üzerine düştü. O anda Izzy oradaydı, güçlü eli onu çenesinden kavramıştı.

"Şu işi bir an önce bitirelim, olur mu?" dedi.

Sonra da onu öptü.

Aptalca, kız gibi bir öpücük ya da öfkeli, ısırın bir öpücük bile değildi. Ama nefesini ciğerlerinden söküp alan ve ona her zaman korktuğu şeyi yapan talepkâr, tutkulu bir öpücük. Sahip olduğuna inandığı her türlü kontrolü ya da mantıklı düşünceyi kendisinden tamamen koparmıştı.

Lanet olsun ona!

Önce geri çekildi, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle geri adım attı. "İşte. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Ses tonu inanılmaz derecede küçümseyici ve üstündü, bu da onu daha da çok istemesine neden oldu. Neden mi? Çünkü o zavallıydı! Bir ejderha olmayı hak etmiyordu. Yüce varlıkların en kudretlisi!

Kendini beğenmiş velet, onu geçici olarak etkisiz hale getirmek için kullandığı sandalye parçasını bir kenara fırlatarak ondan uzaklaştı.

"İyi geceler!" Ona kendisinden biraz nefret etmesine neden olan küçük bir el salladı ve işte o zaman Éibhear'ın içinde bir şeyler koptu. Tutunduğu son ip parçası gibi.

Éibhear ayağa kalktı ve uzanarak Izzy'yi zincir zırlı gömleğinden yakaladı ve önüne gelene kadar etrafında döndürdü.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Bu çılgın kadınla her zamanki gibi, Tehlikeli Iseabail ne korku ne de endişe gösteriyordu, sadece onunla dalga geçiyordu.

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi, kolları vücudundan uzanıyordu. "Gerçekten... ne y a p a c a k s ı n ? Büyük, dindar, sevgili Mavi Éibhear. Ne yapacaksın?" Éibhear'ın gömleğini kavrayışı sıkılaştı, koruyucu giysiyi oluşturan küçük metal halkalar parmaklarına battı. Ve o anda Izzy'ye "büyük, dindar, sevgili Mavi Éibhear "ın çok uzun zamandır ölü ve yok olduğunu göstermek zorunda olduğunu fark etti. time....

Bölüm 18

Izzy, yıllar boyunca başını en çok bu tür şeylerin belaya soktuğunu itiraf eden ilk kişi olurdu. O ve Brannie. Zavallı şey. O ejderha dişi, Izzy'nin ağzının onları soktuğu belalardan ikisinin de itiraf etmek istemeyeceği kadar çok çekip çıkarmıştı. Ama Brannie şu anda burada değildi ve Izzy de içinde bulunmak istemediği bir durumda değildi.

Onu daha çok kandır.

Onun tam olarak nesi vardı ki? Hâlâ on altı yaşındaki halinin arzularını mı barındırıyordu? Yolda hayatlarını sürdürürken onu koruyan üç askerden, annesi, babası, amcaları, teyzeleri, kuzenleri, büyükanne ve büyükbabaları ve Éibhear'ı da içeren koca bir aileye sahip olan aynı kız. Yakışıklı, şövalye ruhlu, sabırsız, sert Éibhear.

Ona karşı sabırsız ve sertti. Diğer herkesin yanında, o harika, tatlı, sevimli Éibhear'dı. Herkesin sevdiği mavi ejderha. Ama Izzy, onu sevmekten nefret etmeye sorunsuz bir şekilde geçtiğini itiraf eden ilk kişi olacaktı. Yıllarca onu tamamen çıldırtmıştı. Bir an sıcak, bir an soğuk.

Tabii şu anda . . onu kesinlikle ateşlemiş görünüyordu.

Gömleğini kavrayarak onu kendine doğru çekti, bakışları ağzına kilitlendi. Dürüst olmak gerekirse, Izzy onun kendisine her zaman yaptığını yapmasını bekliyordu, ne zaman seksi ima eden herhangi bir şeye çok yaklaşılsalar. Ama Izzy önce geri çekilmedi. Onun paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti. Eğer çekip gidecekse, çekip gidebilirdi. Ona yardım etmeyecekti.

-

Ayak parmaklarının üzerinde durana kadar onu yukarı çeken Éibhear eğildi ve ağzını onunkiyle birleştirdi. Adamın elleri gömleğini bırakıp omuzlarına doğru ilerlediğinde düşünceleri dağıldı, onu duvara yasladı, dudakları hâlâ onunkilere değiyordu.

Elbette, Izzy onunla dövüşebilirdi. Adam zorlu bir rakipti ama kız da öyleydi. Ama gerçek şu ki, Izzy onunla dövüşmek istemiyordu. Bunca yıl, devriyede geçirdiği uzun günler boyunca onu ve neyin peşinde olabileceğini düşünmüş ve ranzasında geçirdiği uzun geceler boyunca hep onu hayal etmişti.

Bu ve bir şey daha var.

Ve bunun için daha fazla beklememeye karar veren Izzy, yıllar önce Mavi Éibhear'la tanıştığı andan beri hayalini kurduğu şeyi yaptı.

Ellerini onun mavi saçlarına daldırdı ve tutundu.

Tanrım, saçı. Saçı olmaz!

Bunca yıldır Izzy'nin saçlarına yaklaşmasına asla izin vermemişti çünkü ... şey, çünkü bundan korkuyordu. Tam burada olanlardan.

Annesi ya da Talaith saçlarını okşadığında büyük bir rahatlık hisseder ve çoğu zaman uykusu gelirdi. Ama Iseabail'in ellerini onun yelelerine daldırdığı ve onu uçurmasını istediği ilk andan itibaren, duyguları rahat ya da uykulu olmaktan çok uzaktı.

Ve şu anda parmaklarıyla saçlarını kavrayan o lanet kadını suçladı.

Saçı!

Éibhear onun ellerini çekmeye çalıştı ama Izzy sadece onu daha sıkı kavradı ve daha sert öptü. Dili ağzının içine kaydı ve Éibhear vücudunu kullanarak onu duvara yapıştırdı.

Yapması gereken pek çok şey vardı. Ya onu uzaklaştırmak ya da baştan çıkarmak. İkisini de yapmadı. Bazıları gibi

Kontrolden çıkmış kuluçka yavrusu, tozluklarına uzandı, onları kavradı ve kalçalarından aşağı itti.

Izzy, tozlukları neredeyse dizlerine kadar inmiş bir halde ondan önce davranmamış olsaydı, o da beceriksizliği karşısında dehşete düşecekti.

Adam onunkini dizlerine kadar indirdiğinde, kadın çoktan botlarını çıkarmıştı. Birkaç saniye sonra da taytını tamamen çıkarmayı başarmıştı. Tarif edilemeyecek kadar uzun bacaklarından biri adamın beline -esnek!- diğeri de baldırına dolanmıştı.

Sonra, hiç düşünmeden ya da bir nebze bile kendini kontrol etmeden, onu biraz kaldırdı ve acımasız bir hamleyle eve sürdü, kendini Izzy'nin içine gömdü ve sikini gezegendeki en mutlu şey yaptı!

Izzy saf bir zevk çılgınlığını zorlukla bastırmayı başardı ve bunun yerine ağzını Éibhear'ın boynu ile omzu arasındaki ete gömdü. Sertçe ısırды ve kollarını Éibhear'ın omuzlarına dolayarak, yıllar boyunca kendine duyduğu saygıyı yok edebilecek bir şey -herhangi bir şey!- söylemekten ya da yapmaktan kendini alıkoymaya çalıştı.

Çünkü, gök gürültüsü ve acı tanrıları, bu ani, oldukça kaba, eğlenceli bir şekilde acımasız sikiş, şimdiye kadar yaşadığı en iyi sikişe dönüşüyordu. Ön sevişme olmadan, aralarında nazik bir kelime geçmeden, lanet olası bir yatak olmadan!

Ama Izzy'nin umurunda değildi. Şu anda hiçbir şey umurunda değildi. Özellikle de Éibhear hareket etmeye başladığında, sert ve acımasız hamleleri, kalın siki içine gömüldüğünde.

Kollarını onun etrafında sıktı ve bacağını baldırından çözdü, böylece onu kaldırabilir ve kendini ona daha fazla açabilirdi. Adamın yüzünü gömdüğü boynuna karşı hırladığını hissetti. Bacaklarını birbirinden daha da ayırdı ve vuruşları daha da güçlendi, sertleşti, siki kadının içinde güçlendi.

Izzy titremeye başladı, onu tutuşu daha da sıkılaştı. O kadar sıkıydı ki, onun insan olmadığına şükretti. Onu boğulmaktan kurtarmak ya da kırık kemikleri için bir şifacıya götürmek zorunda kalmayacağı için minnettardı.

Titreme ayak parmaklarından başlayıp bacaklarına ve omurgasına doğru ilerledi, daha önce hiç hissetmediği bir orgazm patlayana kadar vücuduna yayıldı, çığlıkları Éibhear'ın boynunda kayboldu.

Kızın tüm vücudu adamın etrafında kenetlenip boynuna doğru çığlık attığında, Éibhear'ın dizleri neredeyse büküldü ve gözleri başının arkasına yuvarlandı.

Sonra boşaldı. Sertçe. Daha önce hiç olmadığı kadar sert. O kadar sertti ki, neredeyse arkalarındaki duvarı alevle patlatacaktı ve Izzy'yi tutkunun sancıları içindeyken yakmak istemediği için dürtüsünü kontrol etmek için çok mücadele etmek zorunda kaldı. Bu sadece kabalık gibi görünüyordu.

Bacaklarındaki hissi geri kazandığında, Éibhear tozluklarını ayak bileklerine kadar indirdiğini ve hala sert olan horozunun yarı çıplak ve nefes nefese bir Iseabail'in içinde olduğunu fark etti.

Birçok kişinin garip bulabileceği bir durum.

Bölüm 19

Éibhear onu masanın üzerine yatırmaya başladı ama bunu tekrar düşündü ve seyahat çantasından büyük bir bez çıkarıp masanın üzerine koydu, sonra da çıplak poposunu dikkatlice amcasının mobilyasının üzerine yerleştirdi. Onu oraya oturtuktan sonra, yanına oturana kadar yavaşça geri çekildi ve dışarı çıktı.

Ve yaptıkları da buydu. Orada oturup karşılarındaki duvara baktılar. Sessizlik içinde, Izzy daha fazla dayanamayana kadar böyle devam ettiler.

"Şey... bunu sistemimizden çıkardık."

"Evet. Öyle yaptık."

"Ve şimdi ilerleyebiliriz." "Doğru."

"Harika." Ona bakmadan uzandı ve omzunu okşadı. "Bunu hallettiğimize sevindim."

Göz ucuyla onun başını salladığını görebiliyordu ama yine de bir şey söylemedi. Buna minnettardı. Şu anda ihtiyacı olan son şey konuşmaktı. En azından gerçek bir konuşma. Az önce aralarında olanları analiz etmek istemiyordu. Daha derin bir şey aramak istemiyordu ve kesinlikle pişmanlıklardan bahsetmeye başlamak istemiyordu. Bunun yerine, orgazmın ışıltısının olabildiğince uzun sürmesini istiyordu ve bu da Éibhear ve onun derin düşünceleriyle derin bir konuşma yapmamak anlamına geliyordu.

Şu anda en iyi planının kaçmak olduğuna karar veren -bir general olarak ne zaman geri çekilmesi gerektiğini her zaman bilirdi- Izzy masadan kaydı. "Ben gidiyorum o zaman. Yemek harikaydı."

Çömeldi -eğilecek hali yoktu- ve kalan giysilerini toplayıp yine o lanet merdivenlere doğru yürüdü. Bir türlü çıkmayı beceremediği merdivenlere. Şimdi bile!

"Biliyorsun..."

Izzy, Éibhear'ın sesiyle durdu, gözleri hayal kırıklığıyla kapandı, eli tırabzanı kavradı. Kaçışı ... çok yakındı! "Evet?" Sesindeki korkuyu bastırmak için çok uğraştı.

"Bak, düşünüyorum-"

Oh, hayır. Lütfen düşünme.

"-bu gece geri dönmeyeceğimize göre-"

Tanrılar, lütfen. Bütün geceyi bu lanet olası sikiş hakkında konuşarak geçirmek istemiyorum.

"-belki de gerçekten emin olmalıyız-"

Her zaman duygusal olanlarla tuzağa düşüyorum. Ve bu sefer hepsi benim hatam!

"-bunu gerçekten sistemimizden çıkardık."

Gördün mü? Yapacağını biliyordum. Bekle. Ne yapacağını?

Izzy onunla yüzleştı. "Ne?"

Aşağı bakma. Aşağıya bakma.

Éibhear onun amına bakmaya başlarsa gözlerinin kilitleneceğini ve sonra da ağzının tam orada olacağını biliyordu. Bu yüzden en iyisi yüzüne bakmaktı. Gerçi o anki şaşkınlık ifadesi gülmemesini zorlaştırıyordu.

"Ne demek istiyorsun," diye itti, "sistemimizden çıkarıp çıkarmadığımızı görmek mi?"

Omuz silkti, mümkün olduğunca rahat görünmeye çalıştı. Iseabail'e karşı yapabileceği en kötü şey, ona şu anda ne kadar çaresiz hissettiğini göstermekti. Ve tanrılar, çaresizdi. Tekrar onun içinde olmak için çaresizdi. Bu ihtiyaç omurgasından yukarı doğru tırmanıyor ve beynini kemirmeye başlıyordu.

O anda kızın yüzüne odaklanmak için çok çalışan zavallı beyni.

"Bir kez olması genellikle iyi bir fikirdir. Yine de bazen insan acaba daha fazlası mı olmalıydı diye düşünmeye başlıyor.

Sonra tekrar takıntı haline geliyor ama o zaman da çok garip oluyor."

"Ve sen-"

"Bütün gece bizim olduğuna göre ..." Éibhear omuz silkti ve masadan kaydı. Botlarını ve tozluklarını tekmeledi - neyse ki onlara takılıp kendini aptal durumuna düşürmeden önce- ve Izzy'ye doğru yürüdü. "Sence de mantıklı değil mi? Birkaç kez daha. Sadece emin olmak için tabii."

Kadın ona baktı ve adam bu bakıştan ne anlam çıkaracağını bilemedi. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu. Kız "Konuşmamız gerekecek mi?" diye sorduğunda da bundan memnundu.

"Eğer istemiyorsan, hayır."

"Ve bu sadece bunu sistemimizden çıkarmak için, değil mi? Başka bir şey yok mu?"

"Başka bir şey yok."

Tamam, son söylediği büyük bir yalan olabilirdi ama Izzy'nin şu anda her iki yöne de gidebileceğini görebiliyordu. Bacaklarını kafasına dolayabilir ya da kaçmaya çalışabilirdi.

"Zararı olmaz," diye önerdi, siki kanlı tavanı gösterirken bile sesini olabildiğince rahat tutmaya çalışıyordu.

Gözlerini kaçırdığında, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi -kendi kendisiyle tartıştığı belliydi-Éibhear ona yardım etmeye karar verdi. Bir kolunu onun beline doladı ve boştaki eliyle giysileri ondan alıp seyahat çantasına attı.

"Bu gece yapacak daha iyi bir şeyimiz yok gibi."

Gülümsemesi küçüktü ama oradaydı. Daha da iyisi, tişörtünü çıkardığında meme uçları sertleşmiş ve nefes almaya başlamıştı.

Izzy yutkundu ve sordu, "Sadece bunu sistemimizden çıkarmak için. Bunu yarın falan tartışmak zorunda kalmayacağız, değil mi?"

Éibhear için tartışacak bir şey yoktu.

"Hayır. Bunu yarın konuşmak zorunda kalmayacağız."

"Evet, pekala... tamam... uh..." Éibhear eğildi ve Izzy'nin meme ucunu ağzına aldı. "Tanrım," diye iç geçirdiğini duydu Izzy'nin, parmakları tekrar saçlarının arasına girip tutunurken.

Fearghus kitabından başını kaldırdı ve eşinin önünde bir ileri bir geri yürümesini izledi. Onları bu gece mağarasına getirmişti çünkü Garbhán Adası'ndaki hayattan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. Dark Plains onların sığınağıydı ve dürüst olmak gerekirse, insan kraliçeleri gerginleştğinde Garbhán Adası'ndakilerin sığınağıydı.

Ve Annwyl birkaç aydır her geçen gün daha da gerginleşiyordu. Onu suçladığından değil. Onu neyin endişelendirdiğini biliyordu ve kendisi de aynı derecede endişeliydi ama aynı zamanda gerçekçiydi.

Ellerinden hiçbir şey gelmeyen bazı şeyler vardı. "O kaya zeminde bir delik açacaksın."

Durdu ve onunla yüzleşti. "Neden endişelenmiyorsun? Neden umursamıyorsun? Hedef aldıkları kişi senin biricik kızın gibi görünüyor."

"Onlar hedef almıyor-"

"Buna ne diyorsunuz? Baştan çıkarmak mı?"

Fearghus içini çekti ve kitabını bir kenara bıraktı. Başını eğerek pençesinin iç kısmına dayadı ve diğer pençesine vurdu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu, elleri kalçalarında.

"Öfke patlamamı bekliyorum, böylece bittiğinde seninle mantıklı bir ejderha gibi konuşabilirim. Çıgıllıklarınla konuşmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim, aşkım."

Kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Kızımızı bizden çalmaya çalışıyorlar, Fearghus."

"Talwyn'e istemediği bir şeyi kimsenin yaptıramayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Buna Kyvich de dahil."

"Onu halkının güvenliğınden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Kardeşinden ve kuzeninden uzağa."

"Senden uzakta mı demek istiyorsun?"

"Onu koruyabilecek tek kişi benim!" Annwyl kendini göstererek bağırdı. "Onu benim gibi koruyabilecek başka kimse yok!"

"Talwyn'in kendisi dışında mı demek istiyorsun?" "Bunu yüzüme vuracağını biliyordum."

"Ona kendini korumayı öğreten sendin. Çocuğa da sen öğrettin."

"Ona ismiyle hitap edemez misin?"

"Bugün beni sinirlendirdi."

"Seni her gün rahatsız ediyor."

"Bu konuyu tartışmamı mı bekliyorsun?"

"Biliyorsun, oğlumuz gerçekten-"

"Yapıyor mu? Ne yapar?"

"Sana diğerlerinden daha fazla tahammül ediyorum."

"Teşekkür ederim. Öğleden sonra uykumdan uyandığımda onu bir ölüm meleği gibi üzerimde gezinirken bulduğumda bunu rahatlatıcı buluyorum."

"Paranoyaklaşıyorsun. Ama dürüst olalım." "Oh, lütfen yapalım."

"Talan benim oğlum ve Talwyn de senin kızın."

"Yani?"

"Onunla konuşacak kişi sen olmalısın."

"Ben konuştum."

Annwyl bir adım daha yaklaştı. "Ve?"

"Size söylemediği hiçbir şeyi bana söylemedi. Ama onu tanıyorum Annwyl. Bir şeyler dönüyor."

"Biliyordum!"

"Ama yapacak bir şey yok. Tıpkı annesi gibi inatçı, aykırı ve kararlı. Bu yüzden onunla tartışmaya zahmet etmezdim."

"Ben aykırı değilim."

Gözleri şaşı oldu ve sırt üstü yuvarlandı. "Tabii ki değilsin."

"Bu ifadede alaycılık sezdim."

"Belki." Ona işaret etti. "Buraya gel, aşkım."

Annwyl onun açık pençesine ulaşana kadar yaklaştı. Onun üzerine tırmandı, sonra koluna ve göğsüne tırmandı, ta ki karnı burnunun altına gelene kadar. Her zamanki gibi ejderha formundan hiç korkmadığını gösterdi.

"Biliyor musun," diye akıl yürüttü, "oturup olabilecek ya da olamayacak şeyler hakkında endişelenmek yerine, neden gidip hoşuna gidebilecek bir şey yapmıyorsun?"

Ellerini onun göğsüne dayadı ve gözlerinin içine bakabilecek kadar kendini kaldırdı. Sonra sırtıttı.

"Çocuklarla rahatlatıcı bir şeyler demek istemiştım." "Oh." Kendini tekrar aşağı indirdi.

"Bu gece sana yapmayı planladığım şey ancak işimiz bittikten sonra rahatlatıcı olacak."

"Bildiğim iyi oldu." Annwyl güldü ve ellerini Fearghus'un her zaman bayıldığı bir şey olan pullarının üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ, peki çocuklarla ne yapmalıyım? Zaten hiç ortalıkta yoklar."

"Yarın için bir şeyler planlayın, böylece bir bahane bulacak zamanları olmaz ve Rhi ile başlayın. O her zaman diğer ikisinin ipini çeker. Ve etrafta gizlenen şu solgun çocuğu da getirin."

"Adı Frederik ve duyduğuma göre bir süre daha kalacakmış."

"Mükemmel. Onları pikniğe falan götür." "Sen de gelecek misin?"

"Yarın Gwenvael ve Briec ile birlikte Bercelak ile görüşmek üzere Devenallt Dağı'na gidiyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece annemin ordularına bakma ve farklı bir şey yapmamız gerekıp gerekmediğini görme zamanı. En azından plan bu. Aslında her şey babamla Briec'in tartışması, benim iç çekmem ve Gwenvael'in babamı o kadar kızdırmasıyla sonuçlanıyor ki

bir noktada kuyruğu göze sokmak zorunda. Dürüst olmak gerekirse, solgun çocukla piknik yapmayı tercih ederdim."

Annwyl çenesini kaldırdığı yumruğuna dayadı. "Éibhear yok mu?" "Ne Éibhear yok?"

"Bu toplantıya gelmiyor mu?"

"Neden yapsın ki? O annemin ordusunda değil. O bir Mì-runach."

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum, ancak hepiniz bunu sesinizde o tiksinti ve korku karışımıyla söylüyorsunuz."

"Bu, onun ordu içinde güvenilmez, vahşi bir piç olduğu anlamına geliyor. Yani, hayır. Orada olmayacak."

"Şahsen, ona karşı çok katı olduğunuzu düşünüyorum. Ona hâlâ bir bebekmiş gibi davranıyorsunuz. O artık yetişkin bir ejderha, Fearghus. Oldukça olgunlaştı."

"Evet," diye homurdandı Fearghus, gerçekten anlamamıştı.

"Doğru.

Oldukça olgun."

Izzy, Brannie'yle birlikte Bram Amca'sını ziyarete geldiğinde her zaman uyuduğu odanın taş duvarına elini bastırarak körlemesine uzandı. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda nerede olduğu, neden burada olduğu ve hatta adının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda tek bildiği, elini dayadığı şeyin taş bir duvar olduğu ve şimdiye kadar içine giren en büyük, en yetenekli yarağın onu boşalttığıydı. Tekrar.

Ayak parmakları kıvrıldı ve sert nefesleri kısa bir çığlığa dönüştü, vücudu şu anda üstünde olan erkeğin etrafında sıkılaştı, onu öptü, onu becerdi.

Böyle olacağını bilmiyordu. Böyle olacağını hayal etmişti ama gerçekten böyle olacağını hiç düşünmemişti. Izzy, Brannie ve genellikle Brannie'nin kız kardeşleri birçok kez bir erkeğin bir gün sahip olduğu potansiyelden ve ertesi gün ortaya çıkan üzücü hayal kırıklığından bahsederdi. Bazen içlerinden biri hoş bir sürprizle karşılaşabilir ya da çok mutlu olabilirdi. Ama ya bu?

Tanrım, bu . . .

Izzy ağzını Éibhear'inkinden ayırdı çünkü nefes alamıyordu, orgazm hala vücudunu parçalıyordu. Ama geri çekilmek bir hataydı çünkü Éibhear fırsattan istifade boynunun yan tarafını ısırdı. Gizliden gizliye bayıldığı bir şeydi bu. Ve tanrım, bunu keşfettikten sonra, eğer ağzı için başka kullanımlar bulamazsa, onu lanet olası kıstırmalarla delirtti.

Sızlanan, vücudu titreyen Izzy, Éibhear'ın kulağının hemen altındaki bir noktayı ısırdığını hissetti ve bir şekilde, bir şekilde, piç kurusu, sonuncusu tam olarak bitmemişken ondan bir orgazm daha çıkardı.

Izzy tekrar çığlık atarken, her şey bittiğinde bunun hakkında konuşmayacakları için çok mutluydu. Bunu analiz etmeyeceklerdi. Çünkü bunlardan herhangi birini çok fazla düşünürse, on altı yaşında başladığı yere geri dönecekti. Ne istediğine bir türlü karar veremeyen, muhteşem mavi saçlı, iri yarı, mavi bir piçin peşine düşerdi.

Izzy tekrar haykırdı, muhteşem bacakları adamın beline dolandı. Éibhear'ın gözleri bacaklarının onu kavrayışına takıldı. İnsan ya da ejderha olsun, Izzy kadar güçlü bacakları olan bir dişi tanımamıştı. Bacakları onu o kadar sıkı tutuyordu ki yıldızları gördüğünden emindi.

Uzanıp Izzy'nin duvara bastırıldığı elini tuttu ve yatağa yasladı. Bunu yaptığında Izzy inledi. Tanrım, Izzy'nin inlemesine bayılıyordu. Sadece sesi bile ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyordu.

Sızlanmalar, nefes alıp vermeler, inanılmaz güçlü kalçalar ve amcığının sikini şimdiye kadar hissettiği en sıkı yumruk gibi kavraması arasında, Éibhear tüm dürüstlüğüyle bunun şimdiye kadar yaptığı en büyük hata olduğunu söyleyebilirdi.

Bunu şimdi biliyordu çünkü yıllar önce Izzy konusunda haklı olduğunu fark etmişti. Genç olabilirdi ama

Hiçbir zaman aptal olmamıştı ve en başından beri onun bir bela olduğunu biliyordu. Uzun bacaklara ve parlak bir gülümsemeye bürünmüş bir bela. Tabii ki şimdi daha da kötüydü çünkü hiç suçluluk hissetmiyordu. Hiç hissetmiyordu. Onun içinde ne kadar uzun süre kalırsa -ki bütün gece onun içinde kalmaya niyeti vardı- şu anda aralarında olanlar dışında herhangi birini ya da herhangi bir şeyi o kadar az önemsiyordu.

Peki ya kardeşi Izzy'yi kızı olarak görüyorsa? Ya Éibhear'ın tüm akrabaları onu bir yeğen, bir kuzen, bir torun olarak görüyorsa? Ya tüm bölgelerdeki en korkulan general oysa? Annwyl'inki kadar büyük ayakları olsa ne olur? Kimin umurundaydı? Onun umurunda değildi. Artık umurunda değil.

Éibhear ağzını onun boynundan çekti ve Izzy eğilip alnını onun çenesine dayadı, sonra ağzını yukarı kaldırıp çenesini ısırdı. Aynı zamanda, amını sıktı, böylece sert bir şekilde boşaldı, kuruyana kadar onu becermeye devam ederken tüm vücudu onu yatağa sabitledi.

Sonunda yuvarlanmadan önce bir süre ona sarıldı. Her ikisi de ter içindeydi ve nefes nefese kalmışlardı, Izzy sonunda, "Biliyorsun ... hala sistemimden çıkmadı," diyene kadar on dakika boyunca orada yattılar.

"Güzel," dedi Éibhear, kadının üstüne geri dönüp hâlâ sert olan sikini kadının içine sokarken ve soluk soluğa, "Çünkü benimkinden çıkmayacağı kesin."

Bölüm 20

"Uyan."

Éibhear arkasını döndü ve yorganın içine geri sokuldu. Henüz günle yüzleşmeye hazır değildi ve kesinlikle Izzy'nin gazabıyla yüzleşmeye hazır değildi. Bunun geleceğini hissediyordu. Birlikte geçirdikleri muhteşem geceden sonra, onun sabahla yüzleşememesine hazırdı. Ama onu erteleyemezdi. Sonsuza kadar değil.

"Kalk," diye itti Izzy. "Misafirimiz var."

Éibhear sırt üstü yuvarlandı. Izzy açık vitray pencerenin yanında duruyordu. Yeni yıkanmış ve giyinmişti, ıslak saçları yüzünden taranmıştı. Kalenin arkasındaki göle gitmiş olmalıydı.

"Kim?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama silahlılar. Küçük bir ekip. Yine de hiç renk görmüyorum." Ona baktı. "Bir koruma birimine benziyorlar."

"Bram için gelmiş olabilirler." Kürk örtüyü itti ve ayağa kalktı, çıplak bir şekilde pencereye doğru yürüyüp Izzy'nin yanında durdu. Harika kokuyordu. Ona günaydın öpücüğü vermek istedi ama vazgeçti. Şu anda itilip kakılacak bir ruh halinde değildi.

"Onları tanıdın mı?" Izzy sordu.

"Hayır." Eğildi, havayı kokladı. Alev ve güç kokusu aldı. "Onlar ejderha."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Ama tanıdığın kimse yok mu?" Adam başını sallayınca Izzy, yüzlerini ve vücutlarını kaplayan uzun kahverengi pelerinleri ve kürk başlıklarıyla atların üzerindeki küçük gruba baktı.

Izzy ayağını yerde duran kınalı kılıcının altına kaydırıp ve kılıcı eline doğru çevirdi. "Ben alacağım"

sen havayı al."

Başını salladı. "Seninle dışarıda buluşuruz o zaman."

Izzy, Bram'ın şatosunun yan kapısından dışarı süzüldü. Önceki akşam Éibhear salona açılan ön kapıyı kapatıp parmaklıklarla çevirmişti ve kapıyı açarsa varlığını ele verecekti.

Izzy sabahın sert havasında dışarı çıkarken, arkasında yumuşak bir "moof" sesi duydu ve Macsen'in ayaklarına doğru süründüğünü görmek için ona baktı. Köpeğinin inanılmaz içgüdüleri vardı. Tıpkı bir kurt gibi, ne zaman gölgelerde kalacağını ve ne zaman saldıracağını biliyordu. Gece baskınlarına katıldığında ona yardımcı oluyordu.

Vücudu gergin bir şekilde onun yanında bekleyerek işaretini bekledi. Izzy eliyle işaret ederek onun yanında ve alçakta kalması gerektiğini söyledi. Bu emri verdikten sonra, arkadan birinin geldiğini söyleyebilecek herhangi bir şeyi dinleyerek ilerledi. Binanın sonuna ulaştı ve köşeden baktı. Artık biraz daha yaklaştığına göre, bu atlıların küçük bir gezgin grubu gibi görünmek için ellerinden geleni yaptıklarını görebiliyordu. Pelerinlerinin altındaki giysiler sadeydi, çok pahalı değillerdi ama çok fakir de değillerdi. Yine de neredeyse hepsinin silahı olduğunu gördü. Bir sürü silah. Ve bazı atlıların hareket tarzları ... kesinlikle asker gibiydi.

Önde, tavırlarından lider oldukları anlaşılan iki atlı etrafa bakındı ve sonunda içlerinden biri diğerlerine işaret etti. Atlarından inen diğer üç atlı yola koyulmaya başladı ama liderlerden biri eldivenli elini kaldırdı - Izzy, kukuletalı pelerinin altındaki biraz daha küçük çerçeveden bir kadın olduğunu tahmin etti - ve adamları durdurdu. Izzy kadının yüzünü göremese de, binanın önünü incelediğini anlayabiliyordu. Izzy küçük bir adım attı ve Éibhear'ın ... şey ... ejderha formunda binanın önünde durduğunu gördü. Onu daha önce de böyle bir şey yaparken görmüştü ama bu onu hâlâ büyülüyordu.

Boyutları düşünöldüğünde, ejderhaların yerçekimiyle ilgili çok fazla sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

Ancak Izzy'yi şu anda endişelendiren şey, dişinin onu görebiliyor gibi görünmesiydi. Ya da en azından onu hissediyor olmasıydı. Yine de Izzy, güçlü bir beyaz Ejderha Cadısı olan Morfyd'in, neredeyse kafasının üzerinde yürüdüğüün farkında olmadan küçük kardeşinin yanından geçip gittiğini görmüştü.

Éibhear en ufak bir hareket yaptı ve pelerinin altındaki kafa sarsıldı. Belki de onu duymuştur. Belki de duymamıştı. Izzy bunu bilmiyordu. Dişinin nefes aldığını duydu, bu alevini serbest bırakmak üzere olduğunu kesin bir işaretiydi. Izzy'yi endişelendirmeyen bir şeydi bu. Ateş ejderhaları alevlerini kendi türlerine karşı itmek ya da vurmak için kullanabilseler de, alevlerin kendileri hiçbir zarar veremezdi. Güney ülkesi ejderhaları ateşten yapılmıştı ve pulları ek bir koruma sağlıyordu.

Ancak dişi alevini serbest bırakmadan önce pelerininin başlığı geri kayd ve Izzy onu hemen tanıdı. Onu tanıdı ve o dişinin alevinin, kendisine neyin çarpmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan mavi bir ejderhaya neler yapabileceğini biliyordu.

Ejderhanın onu göremediğinden emindi ama onu hissediyordu. Bir tür cadı olabilirdi. Annesi ve kız kardeşi Morfyd, Ejderha Cadılarının en güçlü ırklarından birine mensuptu ama farklı güç seviyelerinde başkaları da vardı. Yine de bu onu gerçekten endişelendirmiyordu. Onun yerine ne yapacağını görmek için bekledi ve derin bir nefes aldığını duyduğunda daha da az endişelenmeye başladı. Cüssesi nedeniyle, bir ejderhanın alevi bırakın ona zarar vermeyi, onu binadan bile düşüremezdi. Yine de dişi ejderha eyerinde öne doğru eğilmiş, pelerininin başlığı geriye doğru düşerek çok güzel bir insan yüzünü ortaya çıkarırken, Izzy'nin binanın uzak tarafından gelen çığlığı hepsini şok etti.

"Agrippina! Hayır!"

Dişi ejderhanın kafası döndü ve Éibhear'a salacağı alev onun yerine Izzy'ye yöneldi. Alev o kadar güçlüydü ki Éibhear geri çekildi ve Bram'ın kalesinin o bölümünü oluşturan taşlar parçalanıp eridi. Taşları eritti.

Éibhear daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ama bunları analiz edecek zamanı yoktu çünkü Izzy iki saniye önce orada duruyordu.

Binadan uzaklaşan Éibhear kanatlarını açtı ve hasarlı binanın etrafında koşturdu.

"Izzy!" diye bağırdı. "Izzy! Cevap ver bana!"

"Ben buradayım!" Büyük bir kayanın arkasından çıkarak ayağa kalktı. Izzy'nin ne kadar hızlı hareket edebildiğini unutmuştu ama bunun için minnettardı.

Toprak sarsılarak onun yanına indi.

"Sen iyi misin?"

Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve başını salladı. "Macsen."

Köpek mi? O köpek için hıçkırma hıçkırma ağlıyordu.

Erimiş taş ve yanmış ahşap kirişlerin için için yanan kalıntılarını işaret etti. "Şurada duruyordu," dedi hıçkırıklar arasında. "Hemen yanımda olduğunu sandım."

Éibhear gizlice havayı kokladı ve evet. Yanık köpek tüyü kokusu almıştı. Yine de bunu söylememek en iyisi.

"Üzgünüm, Izzy. Senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum ama endişelenmemiz gereken başka şeyler var-"

"Macsen!"

Éibhear gözlerini kırptırdı ve Izzy'nin onu geçip hâlâ yanmakta olan bir enkaz yığınının doğru ilerleyişini izledi. Ve o enkazın altından kendini sürükleyerek Izzy'nin köpeğı çıktı. Kirli, keçeleşmiş tüyleri yer yer yanan koca canavar, enkazdan uzaklaşıp Izzy'ye doğru tökezledi. Ama aniden durdu, yere düştü ve toprakta bir süre yuvarlandı. Izzy ona ulaştığında, vücudundaki ateş sönmüştü ve iyi bir sarsıntıyla tüm o pislik uçup gitti ve Izzy'yi

güldü. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve o iğrenç, tuhaf canavara sarıldı.

"Seni zavallı şey! İyi misin?"

"Izzy!" Éibhear tersledi. "Senin lanet olası şeytan köpeğinden çok daha büyük endişelerimiz var!"

"Iseabail?" diye sordu başka bir ses ve Éibhear binanın köşesinden geriye kalan yerde duran atlılardan birini gördü. Éibhear'ın tanımadığı bir sestti bu.

Binici pelerininin kapüşonunu geri çekti, uzun, koyu gümüş saçları dışarı döküldü ve ... bir göz bandı. Ejderha bir göz bandı takıyordu.

Izzy, yanan ve tüm o enkazın altında ezildikten sonra hiç incinmemiş gibi görünen salyalı canavardan başını kaldırdı ve gülümsemesi o kadar geniş ve parlaktı ki Éibhear bunun köpeğinin güvende olmasından mutlu olduğu için olduğunu düşündü. Ama sonra köpeği bıraktı ve tek gözlü ejderhaya doğru hücum ederek kendini onun kollarına bıraktı.

"Gaius!" diye bağırdı. İşte o zaman Éibhear onun Gaius Lucius Domitus, yani Quintilian Eyaletleri'nin Asi Kralı olduğunu anladı. Güney Bölgesi ejderhalarının düşmanlarının soyundan gelen bir Demir ejderha ve Izzy'ye tuhaf notlar içeren kitaplar göndermeyi seven bir piç. Tehlikeli Iseabail'in şu anda kucakladığı bir ejderha.

Hay aksi.

"Burada ne yapıyorsun?" Izzy geri adım atarken sordu. Izzy'nin Gaius'u son görüşünün üzerinden yıllar geçmişti ama bu hiç önemli olmamıştı. Aralarındaki dostluk Quintilian Derebeyi Thracius'un kanla dolu sonu sırasında kurulmuştu. O zamandan beri Gaius, Quintilian Eyaletleri'nin yönetimini tamamen ele geçirmek için çalışıyordu ama Thracius'un kızı ve bir iki oğlu hâlâ yaşıyordu ve hâlâ sorun yaratıyordu. Büyük sorunlara. Ve Thracius'un çocuklarından herhangi birinin tahtın gerçek varisleri olduğunu düşünen pek çok kişi vardı. Eğer bu

Gaius'tan kurtulurlarsa, bunu yapmaktan çok mutlu olurlar.

Bu da Izzy'ye her ne oluyorsa önemli olduğunu söylüyordu çünkü Gaius genellikle Eyaletlerden uzun süre ayrılmazdı. Bunu nadiren göze alabiliyordu.

"Mümkünse Kraliçe Annwyl ve Kraliçe Rhiannon'la görüşmeyi umuyordum ve Lord Bram'ın bu konuda bize yardımcı olabileceğini biliyordum. Dün yardımcısı Robert'a haber gönderdik. Dün gece bizimle kasabada buluştu ve endişelerimizi önce onunla tartıştık. Bugün Bram dönene kadar kalmamız için bizi buraya getirdi ama kapının kapalı olduğunu görünce -ki açık bıraktığından emindi- biz her şeyi kontrol ederken onu yolun aşağısında beklettik." Gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, sadece sen olduğun için memnunum. Hazırda bekleyen bir lejyonum yok."

Izzy başını kısa bir süre salladı. "Anlamıyorum, Gaius. Neden kendin gelmek yerine bir elçi göndermedin?"

"Oh ... yaptık. Ama onu doğrudan Garbhán Adası'na gönderdik ve görünüşe göre Annwyl onun kim olduğu konusunda yalan söylediğini düşündü ve, uh ..."

Izzy daha fazla duymak istemediği için elini kaldırdı. "Elçinize yakın değildiniz, değil mi?"

"Hayır. Varro" -Kral'ın insan generali ve dostu- "kimsenin gerçekten sevmediği bir elçi gönderecek kadar akıllıydı. Bu yüzden o kafa bize geri döndüğünde... biz de bunu ders çıkarılmış bir olay olarak değerlendirdik."

Izzy yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Anlaşıldı." Onun omzunu sıvazladı. "Aslında bu iyi oldu. Bram Amca şu anda Annwyl ve Rhiannon'la birlikte. Garbhán Adası'na kadar sana ben eşlik edebilirim."

"Gerçekten minnettar olurum. Gözümü kaybetmek bir şeydi, kafamın tamamını kaybetmek ... bu daha sorunlu olurdu."

Izzy gülerek Gaius'a bir kez daha sarıldı. "Eşyalarımı toplayayım ve sonra yola koyulalım."

"Kulağa hoş geliyor ama, uh ..." Sözleri dağıldı ve bakışları onun arkasına odaklandı.

"Tanıdığın biri mi?" Gaius sordu.

Izzy omzunun üzerinden baktığında Éibhear'ın insana dönüştüğünü ve şimdi arkasında durduğunu gördü. Çıplaktı.

Evet. Çok ince.

"Bu ... benim amcam" -ve bunun için aldığı ters tepki paha biçilemezdi- "Kraliçe Rhiannon'un en küçük oğlu."

"Ah, evet," dedi Gaius, pelerinin altında tüm vücudu gerginleşmişti. "Alçak Éibhear."

"Éibhear, bu Gaius Lucius Domitus, Asi Kral."

Éibhear homurdandı. Homurdandı. Homurdanmasıyla tanınan Fearghus bile kraliyet mensuplarına homurdanmazdı.

Gaius'un tek gözü kısıldı. "Kız kardeşimin yanına dönüyorum," dedi, Éibhear'ı dikkatle izlerken yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Seninle ön tarafta buluşuruz, Izzy."

"Evet."

Éibhear'la yüzleşmeden önce onun köşeyi dönmesini bekledi ve "Sana bir kraliyet mensubunu böyle mi selamlaman öğretildi? Babam bile bu konuda senden daha iyi. Ve tanrılarım, bu da bir şey söylüyor."

"Ben senin amcan mıyım?"

Oh. Demek onu rahatsız eden buydu. Izzy şu anda Éibhear'ın sıkıntısını gidermek için pek çok şey yapabilirdi. Bir sürü şey.

Hiçbirini yapmadı.

Onun yerine, "Şey... sen benim amcamsın" dedi. Adamın çıplak omzunda var olmayan bir parça kiri fırçaladı. "Ve ben de yıllar sonra o iğrenç, pis amcan benimle birlikte olana kadar senin vesayetin altındaydım."

"Izzy."

"Sanırım cezalara gerek kalmadığı için minnettar olmalıyım. Zincirler, kırbaçlar ve bir hemşire hizmetçiyi içeren pis, kirli cezalar."

"Izzy."

Parmaklarının ucuyla onun yanağına dokundu. "Merak etme, Eibhear Amca. Söylemeyeceğim. Dün gece sadece bizim küçük kirli sırrımız olarak kalacak."

"Ben öyle değilim-"

"Gitmek zorundayız. Her ne oluyorsa, Annwyl bunu hemen öğrenmek isteyecektir." Gitmek için döndü ama büyük bir kol beline dolandı ve onu geri döndürdü. Éibhear onu kendi bedenine çekti ve yüzüne bakarken onu orada tuttu.

"Dün gece olanları öylece bırakıp gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sesi kızgın değildi... sadece meydan okuyordu.

"Beni gerçekten durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Izzy sırtıttı. "Gerçekten denemek istiyor musun?"

Aynı anda ikisi de aşağıya baktı. Vücutları birbirine çok yakın olduğu için ikisi de aralarındaki ereksiyonu göremiyordu ama Izzy onu rahatlıkla hissedebiliyordu. Çelik bir mızrak kadar sertti, çooooook...

"Sanırım bu sorunun cevabı bu." Ondan uzaklaştı. "Hadi Macsen," diye seslendi ve köpeği koşarak yanına geldi. Kürkünün bir kısmı alevden çıtır çıtır olmuştu ama yine de iyi görünüyordu. Yine de ağzından hâlâ cızırdayan, erimiş bir taş parçasını çıkarmak zorunda kaldı. Tanrım, canavar her şeyi çiğniyordu!

* * *

Éibhear, Izzy'nin aslında bir köpek olduğuna ikna olmadığı o saçma köpekle uzaklaşmasını izledi.

Onu kovmuştu. Tüm işaretleri biliyordu. Kuzey Diyarı ejderhaları arasında geçirdiği yıllar ve akrabaları arasında geçirdiği bir ömürden sonra Éibhear, burnunun etrafında uçan sinir bozucu bir sivrisinek gibi ne zaman kovulduğunu biliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kendisine o kadar sık böyle davranılmıştı ki, normalde biri sinirlerini bozmadıkça bunu dert etmezdi. Fakat

Izzy onun sinirlerini bozmuyordu. Onu kızdırıyordu. Hala!
Ve sonunda bunun her zaman bir hata olduğunu öğrenmek
zorunda kalacaktı.

Bölüm 21

Annwyl, Dagmar'ın genç yeğeninin piknik sepetinin üzerine eğilip içine bakmasını izledi. Çok fazla kaşlarını çatmamaya çalıştı.

-kaşlarının çatıklığının korkutucu olabileceği söylenmişti- ama kimsenin burnunun yiyeceklere bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordu.

Onu nazikçe uzaklaştırmak için ellerini omuzlarına koyan kadın, çocuk neredeyse yerinden fırlayacak gibi olduğunda sışradı.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Seni korkutmak istememiştim." "Hayır ... um ..."

"Bizimle gelmek ister misin?" diye teklif etti. Annwyl çocuk için çok kötü hissetti, kendi gençliğini hatırladı, ona eziyet etmek aptal kardeşinin tek eğlencesi gibiydi. Bu çocuğun kendi akrabalarının da muhtemelen çok daha iyi olmadığını söyleyebilirdi, muhtemelen sadece biraz daha az açık bir nefretle.

"Sadece ikizler, Rhi, Dagmar, Talaith ve Fearghus'un amcası Bram ile piknik yapıyoruz. Kitaplardan konuşuyoruz. Yani bazılarımız kitap konuşuyor. Talwyn sırtıyor."

Çocuk ayaklarına baktı. "Çok fazla okumuyorum. Biraz zorlanıyorum."

Dagmar çocuğun çok zeki olmadığına dair bir şeyler mırıldanmıştı ama herkes okuyucu değildi. Talwyn kesinlikle öyle değildi ama Annwyl'in işbirlikçi, entrikacı kızına kalın kafalı demesi de pek mümkün değildi. Ve Dagmar konu zekâya geldiğinde biraz züppe olabiliyordu. Barbar, zekâ seviyesi ne olursa olsun kimseyi kullanmaktan çekinmezdi ama sadece "yeterince zeki" olduğunu düşündüğü kişileri yakın çevresine kabul ederdi.

Ama Frederik sadece bir çocuktü. Görünüşüne bakılırsa hiçbir yere uyum sağlayamayan bir çocuk ve bu Annwyl'in tamamen anladığı bir şeydi. Tanrım, onu da

Kendisini etrafta tolere edilebilir bulanları bulmadan önce tamamen farklı bir türle birlikte oldu.

"Ben buradayım! Buradayım!" Rhi üzerinde gece mavisi hoş bir elbise ve küçük omuzlarını örten kürklü bir pelerinle merdivenlerden sekerek indi. Yaklaşık on yıl önce babasının onun için yaptığı deri çanta omzunun üzerindeydi ve büyük olasılıkla çizim yapmak için parşömen, tüy kalemler ve mürekkeplerle doluydu. Kaleden herhangi bir mesafeye seyahat ederken yanında çok az şey götürürdü.

"Dışarıda çok güzel bir gün!" diye sevinçle cıvıladı. "Ve kıştan hemen önce. Umarım peynir vardır!"

Annwyl gülmemek için kendini zor tuttu. "Evet. Peynir var. Peyniri ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Babam geliyor mu?"

"Baban, Fearghus, Gwenvael, hepsi büyükbabanla birlikte Devenallt Dağı'ndalar."

"Ahh, erkekler arasında önemli işler." "Bu şüpheli."

"Ya Keita Teyze? Ragnar Amca?"

"Bugün Keita'nın mağarasına gidiyoruz."

Rhi Frederik'e gülümsedi. "Geliyor musunuz Lord Reinholdt?" Ve sadece Rhi on dört yaşındaki bir çocuğa lord diyebilirdi.

Çocuk derin derin kaşlarını çattı ama cevap vermedi. Rhi ensesini kaşıdı. "Şey ... hmmmhm."

Annwyl tam çocuğa ne yapacağını soracaktı ki hemen arkasından gelen "Anne" diye bağırان bir ses Annwyl'in ödünü patlattı.

"Talan!" diye tersledi, oğluna dönerek. "Bana sinsice yaklaşmayı bırak."

"Ben yapmadım." Bir sandalyeye çöktü ve hemen sepetlerden birini kapıp karıştırmaya başladı. Çocuk dipsiz bir açlık çukuruydu. Ne kadar yerse yesin, asla doycak gibi görünmüyordu.

Annwyl sepeti geri aldı. "Kız kardeşin nerede?" "O gelmiyor."

"Ne demek gelmiyor?"

Ellerini kaldırdı ve omuz silkti. "O gelmiyor."

Sinirlenen Annwyl, "Neden gelmiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Elini başka bir sepete soktu ve bir somun ekmek çıkardı. "Eğitim alanında'ydı. Dedim ki, 'Oy! Hadi gidelim!' dedim."

"Peki o ne dedi?"

"Hiçbir şey. Kyvich'lerden biri bana söyledi" -ve Annwyl'in oğlu zaten alçak olan sesini daha da alçalttı- "'Leydim katılmayacak' dedi."

Öfkesinin artmaya başladığını hisseden Annwyl, "Peki bunu hangi Kyvich söyledi?" diye sordu.

Talan omuz silkti. "Bilmiyorum. İri yarı olanlardan biri."

"Hepsi biraz iri yarı," diye fısıldadı Rhi, muhtemelen Böyle bir şeyi önermek bile korkunç.

"Benim için sorun değil," diye devam etti Talan. "Sadece yüzlerindeki tüm o boktan şeylerden emin değilim."

"Bu bok," diye tersledi Rhi, "kutsal bir ritüelin parçası-"

"Bla, bla, bla, umurumda değil. Artık gidebilir miyiz?"

Anne?"

"Kız kardeşin olmadan olmaz."

"Anne, bırak onu. İri yarı cadılarla kılıç dövüşçüsü oynamak istiyorsa, bırak oynasın. Bu lanet olası sohbete bir katkısı yok ki."

"Mesele bu değil!" Annwyl kükredi. "Ben kraliçeyim!"

Talan içini çekti, başını sandalyenin arkasına yasladı. "Ve gidiyoruz ..."

"Ben burada kraliçeyim ve hükmediyorum. Burayı ben yönetiyorum! Tanrılar değil, lanet Kyvich. Kız kardeşin değil. Ben yönetirim!"

"Anne."

"Hayır! Ona lanet pikniğe gideceğini söyledim ve o lanet pikniğe gidiyor! Ve o amcıklardan birinin beni durdurmaya çalışmasına meydan okuyorum!"

Talan annesinin hışımla kapıdan çıkışını izledi, kasları gergindi; parmakları sırtına bağıladığı ve her yere -evet, ailesiyle pikniğe giderken bile- yanında götürdüğü iki kılıçtan birini kapmak için seğirmeye başlamıştı bile.

Ayağa kalkıp kızın peşinden gitmek için gereken enerjiyi sarf etmeyi düşünürken bile, kızın büyüklüğü düşünülürken oldukça büyük bir ayak bacağına çarptı.

"Ow!"

"Bu korkunç bir şekilde ele alındı, Talan!" Rhi suçladı. "Ben ne yaptım ki?"

"Bunu annene nasıl söylersin?"

"Bence gayet iyi idare ettim. Kyvich'in gözlerinde 'Sikeyim o orospu kraliçesini' gördüğümü ona söylemedim, değil mi? Bunu kendime sakladım. Gurur duyacağını düşünmüştüm."

"Ah!" Rhi sanat çantasını masanın üzerine fırlattı, elbisesinin eteğini kaldırdı ve annesinin peşinden koştu.

O sırada Talan yeni çocuğu fark etti. "Hey, Freddy."

"Ben Frederik."

"Evet, her neyse. Dagmar Teyze'yi çağırırsan iyi olur." "Neden?"

"Çünkü annemin birinin kafasını kesmek üzere olma ihtimali çok yüksek."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet," diye güldü Talan. "Annem seni sevmiyor ya da onu kızdırıyorsun... kafanı kesiyor."

Çocuk geri adım attı, ağzı dehşet içinde açık kalmıştı. "Ama ... o ... değil." Boğazını temizledi. "Bunu yapacak birine benzemiyor."

"Eğer endişelendiğin buysa, sana bunu yapmaz, çünkü sen ailedensin ... ve biraz da gençsin. Ama daha çok aileden olduğun için."

"Uh-huh."

"Yani güvendesin." Sonra iyi bir önlem için ekledi, "Sadece bize ihanet etme. Aileden ol ya da olma, bize ihanet edersen annem kelleni alır. Sadakat konusunda çok iyidir."

"Planlamıyordum-"

"Sadece açıklığa kavuşturayım dedim." Talan somundan biraz ekmek kopardı ve ağzına attı. Çiğnemeyi bitirdiğinde, çocuğun hâlâ orada durup kendisine baktığını fark etti.

"Nesin sen? On dört kış mı?"

"İki ay sonra on beş."

"Evet, şey... içmek için hala çok gençsin. İçebileceğin zaman bana haber ver. Bara gideriz. Birkaç kadın buluruz. Kadınları sever misin?"

"Uh?"

Talan çocuğun hızla geri çekilmesine aldırmadan ayağa kalktı. Onu uzaklaştırdı. "Devam et Freddy," dedi, kız kardeşinin hırıltılı sesi Defol buradan. Hemen! diye bağırarak kafasını yırttı. "Git Dagmar'ı getir."

Rhi teyzesini durdurmaya çalıştı. Onu tutmaya çalıştı. Ama Kanlı Annwyl'i gözyaşları içindeyken durdurmak mümkün değildi. Öfkelendiğinde. Ve antrenman ringine doğru attığı her adımda öfkesi daha da büyüyordu.

"Lütfen Annwyl Teyze, Talwyn'le konuşmama izin ver. Lütfen."

Ama Annwyl'in istediği Talwyn değildi. Hayır. Rhi'nin teyzesi kızından çok cadıları suçlamayı tercih ederdi. Güney Toprakları kraliçesi ve Buz Diyarı cadıları arasındaki gerilim Talwyn'in çocukluğundan beri gün geçtikçe artıyordu.

Ve konuşmak Annwyl'e göre bir şey değildi. Konuşmayı Morfyd Teyze ve Dagmar'a bırakmıştı. Annwyl bir aksiyon kraliçesiydi -acımasız, vahşi, ölümcül bir aksiyon- ve Rhi bunun değişeceğinden şüpheliydi.

Önümüzdeki beş saniye içinde kesinlikle değişmeyecekti.

Annwyl sinsi adımlarla eğitim alanına geldi, açık kapıdan geçti ve Talwyn'le konuşmakla meşgul olan üç cadının yanına gitti. Her an yapabilecekleri bir şeydi, bu yüzden Rhi bu sıradan görünen konuşmanın nedenini anlayamadı.

piknik sonrasına kadar bekleyemezdi. Teyzesinin çoktan fark ettiğinden emin olduğu bir şey.

Talwyn! Rhi kafasının içinde çığlık attığında kuzeni yeşil gözlerini kısarak başını kaldırdı.

Neler oluyor? Talwyn talep etti.

Ne düşünüyorsun?

Lanet toplar.

Orada öylece durma! Rhi kuzeninin kafasına vurdu. Bir şeyler yap.

Ama Talwyn gözlerini kaçırdığında, Rhi kuzeninin bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Hiçbir şey!

Rhi paniklemeye başlamıştı ama aynı zamanda öfkeliydi de. Kuzeninin parmağını bile kıpırdatmadan bunun olmasına izin vermesine kızmıştı. Ve Rhi'nin paniği ve öfkesi birlikte iyi bir şey değildi. Ve bunun farkına varmak onu daha da panikletti.

Annwyl Teyze onlara doğru yürüdü; Rhi öyle olmadığını bilse de vücudu rahatlamış görünüyordu. Teyzesinden fıskıran öfke ve korkunun büyük dalgalar halinde yayıldığını görebiliyordu.

"Size yardımcı olabilir miyiz leydim?" diye sordu cadılardan biri. Adı Odda'ydı. Çok gülümsüyordu ama Rhi ondan uzak duruyordu çünkü gülümsemesi yalandı. Bunu saklamaya çalışıyordu, ama kötü biriydi ve burada olmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de Annwyl Teyze'yi sevmiyordu.

"Hayır," dedi Annwyl. Talwyn'e işaret etti. "Hadi gidelim."

Odda gülümsedi. "Çok üzgünüm leydim ama Komutan Ásta bugün Talwyn'le çalışmamızı istedi. O yüzden korkarım küçük pikniğinizi kaçırmak zorunda kalacak."

"Sizden izin istediğim gibi bir izlenime mi kapıldınız? Herhangi bir şey için? Benim bölgemde?" Tekrar Talwyn'e işaret etti. "Çekil. Şimdi."

Talwyn bir adım attı ama Odda bir parmağını kaldırdı ve Rhi'nin şokuna rağmen kuzeni durdu. Anında, sorgusuz sualsiz. Bunu yapmaya ne zaman başlamıştı? Emirlerle uymaya mı? Herhangi birinden mi? O asla emirlere uymazdı. Akli başında, mantıklı olanları bile. Asla!

"Belki başka zaman leydim. Ama bugün . . . Emirlerim var."

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Rhi güzel elbisesinin önüne kan sıçrayana kadar hiçbir şey görmemişti. İşte o zaman Annwyl'in elindeki kana bulanmış hançeri ve Odda'nın yüzünün sol tarafındaki acımasız yarığı gördü. Gözünün hemen yanından başlayıp yanağından geçerek ağzının köşesinden dışarı çıkmıştı. Kan çenesinden aşağı, omzuna ve göğsüne aktı.

Annwyl yaklaşp şöyle dediğinde cadının mavi gözleri karardı ve parmakları yumruk oldu: "Sizinkilerin bunu düzeltebileceğini biliyorum, yani bir iki gün içinde silik bir anıdan başka bir şey olmayacak. Ama bir daha benimle benimkinin arasına girersen bir sonraki kesik senin düzeltemeyeceğin bir şey olur. Anladın mı beni?"

İkilinin bakışları birbirine kilitlenmişti ama Rhi aniden daha fazla Kyvich'in ortaya çıkışını izledi. Kardeş cadılarının ne zaman zarar gördüğünü ya da tehlikede olduğunu bilirler ve Annwyl'in kendi cadılarını koruduğu gibi onlar da kendi cadılarını korurlardı. Bu yüzden Rhi ahırlardan, demirciden ve odalarından gelen Kyvich'leri gördüğünde vücudu titremeye başladı.

Bir kol ona sarıldı ve Rhi başını kaldırıp Talan'a baktı.

Odda Annwyl'e, "Evet leydim," diye cevap verdi.

"Anlıyorum."

Sonra cadı Annwyl'e elinin tersiyle vurarak onu ringin öbür ucuna, tahta çitlere doğru uçurdu.

Izzy annesini az ileride gördüğünde Garbhán Adası'na doğru hızla ilerliyorlardı.

"Anne!"

Talaith döndü ve el salladı. "Merhaba!"

Izzy atını annesinin yanına sürdü. "Merhaba anne."

Annesi bir adım daha yaklaştı ve elini onun çizme giymiş ayağının üzerine koydu. "Daha iyi misin?" diye sordu alçak sesle.

"Uh . . ."

Annesinin neden bahsettiğini biliyordu ve dürüst olmak

gerekirse, sikişten sonra bu konu hakkında pek düşünmemişti.

Éibhear ile aralarında bir festival başlamıştı. Ama bunu annesine söyleyecek değildi. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Izzy bunun yerine, "Daha fazla konuşmalıyız," dedi. "Hâlâ pek çok endişem var."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Ben de öyle. Ama zamanlama mükemmeldi. Şatoya geri dönüyordum. Piknik yapacağız." Talaith arkasına baktı. "Oh. Misafir getirmişsin."

"Evet. Gaius Domitus."

"Asi Kral mı? O burada mı?"

"Kız kardeşiyle birlikte. Bram Amca'yı görmeye geldi. Annwyl ve Rhiannon ile görüşmek istiyor."

"Tanrım. Bu iyi bir şey olamaz." Talaith elini kızına doğru uzattı. "Ben de seninle geleceğim. Eminim Annwyl de-"

Talaith'in sözleri aniden kesildi ve bakışları Izzy'nin atının diğer tarafına odaklandı. Izzy ormana doğru baktı ama hiçbir şey göremedi.

"Anne?"

Talaith gözlerini kırptırdı, sonra Izzy'nin kolunu tuttu. Tek söylediği "Kız kardeşin," oldu. Söylemesi gereken tek şey.

Izzy annesini atına bindirdi ve omzunun üzerinden Gaius'a baktı. "Burada bekle. Biri senin için geri dönecek."

"Pekala."

"Macsen. Kal. Korum!"

"Izzy," diye sordu Éibhear onun tepesinden, kanatlarının gücü orman ağaçlarının sallanmasına neden oluyordu. "Ne oldu?"

Annesi, "Sadece takip et," diye emretti ve Izzy atını eve doğru mahmuzladı.

Talan kuzenini durdurmaya çalıştı ama o her zaman görüldüğünden daha güçlüydü ve kolayca ondan uzaklaşarak ilerleyen bir cadı ile baygın annesinin arasına girdi.

Rhi cadının önünü hızla keserken "Lütfen," diye yalvardı. Kolunu kaldırdı, büyük olasılıkla cadıyı korumak için

ama bu bir Kyvich'ti ve Kyvich'e göre Küçük Rhi bir Nolwenn cadısından başka bir şey değildi. En nefret ettikleri düşmanları.

Rhi cadıya dokunmamıştı bile ama Kyvich kuzeninin kolunu tuttu ve büktü. O ve kız kardeşi ringin karşısında bakışlarını kilitledi ama ikisi de araya girmek için hareket etmedi. Ancak Talan kız kardeşinden çok daha nazikti ve şu tavsiyede bulundu: "Yerinde olsam bunu yapmazdım Odda."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cadı onu görmezden geldi. Ondan hiç hoşlanmamıştı. Hiçbiri gerçekten hoşlanmamıştı. Sadece kız kardeşiyle ilgileniyorlardı. Kyvich'e göre gerçek güç oydu. Ama üçü söz konusu olduğunda dar görüşleri onların düşmanı olacaktı.

Şu anki gibi. Tam şu anda.

* * *

Talaith kızının atından indi, Izzy de hemen arkasındaydı. Atın sağrısına bir tokat attı ve onu ahıra doğru koşturdu.

Talaith eğitim halkasına hızlıca bir göz attığında neler olup bittiğini kolayca görebiliyordu. Yine de yaklaştığında artık çok geç olduğunu biliyordu. Çok geç kalmıştı. Oraya koşup kız kardeşi söz konusu olduğunda her zaman yaptığı şeyi yapmadan önce en büyük kızının kolunu yakaladı. Onu korumak.

"Anne?" Izzy sordu.

Talaith hiç vakit kaybetmeden bağırdı, "Éibhear! Alın onu!" "Anne!"

"Al onu!"

Ucu çelik gibi sivriltilmiş mavi bir kuyruk aşağı indi ve kızının beline dolanarak Izzy'yi yukarı çekti. Talaith birkaç metre ileri fırladı ve neredeyse baygın haldeki Annwyl'in önündeki toprağa inerek ellerini havaya kaldırdı,

a güçlü ilahi üzerinde onu Dudaklar,a
sadece ikinci etraflarındaki her şey patlamadan önce.

Dagmar, yanında Frederik olduğu halde Büyük Salon'un kapısına doğru koşuyordu. Morfyd'un merdivenlerden aşağı koştuğunu gördü ve ona işaret etti.

"Sen de gelsen iyi olur Morfyd. Sana ihtiyacımız olabilir-"

Morfyd'in kolları Dagmar ve Frederik'e dolandı ve ikisini de geri çekti, tükürdüğü bir ilahi ağır ahşap kapıları çarparak kapattı. Altlarındaki zemin aniden sarsılırken bir yığın halinde yere düştüler.

Dagmar, duvarlara tutturulmuş silahlar ve duvar halıları etraflarına düşmeye başladığında, neredeyse her gün yemek yedikleri uzun yemek masası sandalyeler devrilirken birkaç metre hareket ettiğinde hızla başını örttü.

Ve başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu.

Dagmar başını kaldırdı ve gözlüklerinin bu yeni sorundan kurtulduğunu görmekten memnun oldu.

"O da neydi öyle?" diye sordu.

Morfyd, Frederik'in oturmasına yardım etti ve "Rhi" demeden önce herhangi bir hasar olup olmadığına bakmak için bir an ayırdı.

Izzy bir an annesinden uzaklaştırılıp Éibhear'ın sırtına yatırılıyor, sonra da "Yat!" diye bağıırıyordu.

Saçlarından tuttu ve kürek kemiklerinin arasına eğildi. Saniyeler sonra kontrolden çıkmış bir şekilde dönmeye başladılar ve Izzy bir an için uzanıp bulutlara dokunup dokunamayacağını merak edene kadar yükseldiler.

Éibhear'ın kontrolü tekrar ele alması sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ama muhtemelen bir dakika bile sürmemiştir. Sonunda kendini toparlayıp havada durabildiğinde Izzy başını kaldırdı ve "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

Izzy, Éibhear'ın etrafına bakabilmek için birazcık eğildi. İşte o zaman gerçek zeminden ne kadar uzakta olduklarını fark etti. Aslında, Izzy her ne kadar bir ejderhanın sırtına binmiş olsa da, daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştı.

"Rhi," dedi usulca.

"Ne?"

"Bunu Rhi yaptı."

"Bu imkânsız," diye karşı çıktı Éibhear, başını ona bakacak kadar çevirerek. "O sadece küçük-"

Izzy, "Beni hemen aşağı indir," diye emredinceye kadar uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Éibhear arkasını döndü. "Dayanın." Sonra hızla aşağıdaki toprağa geri döndü.

Éibhear da neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu ama merakı biraz beklemek zorunda kalacaktı. Asıl endişesi küçük yeğenini güvenli bir yere götürmekti.

Rhi'nin güçlü olduğunu doğumundan beri biliyordu. Sihirler onun içinden bir nehirden akan su gibi akıyordu. Kendisi bile bunu görebiliyordu ve Büyü dünyası onun yeteneklerinin yattığı yer değildi. Ama şimdiye kadar kızın gerçekte ne kadar güçlü olduğunu ve akrabalarının neden bu kadar endişelendiğini fark etmemişti.

Gerçi onları endişelendiren onun kontrol eksikliği değil, başkalarının bu gücü kendileri için istemesi ya da onu yok etmek istemesiydi. Bu da küçük yeğenini, hayatlarında bir gün bile savunmasız kalmamış kuzenlerinin aksine çok savunmasız yapıyordu.

Éibhear yere yaklaşırken Izzy'nin sırtında ayağa kalktığını hissetti.

"Rhi'yi buradan götürün!" diye bağırdı hızla esen rüzgâra karşı. "Evimi bulun! Seninle buluşacağım!"

"Peki sen ne yapacaksın-Izzy!"

Ama artık çok geçti. Çılgına dönmüş dişi, adamın başının üzerinden saldırdı ve uçurumdan atlar gibi burnunun üzerinden atladı

okyanusa düştü. Adam onu yakalamaya çalıştı ama kadın onu geçip Brannie'nin üzerine düştü, Brannie de onun altına girmişti. Brannie'nin yelesini yakaladı ve Brannie biraz daha alçalana kadar tutundu; sonra bıraktı.

Éibhear bir iç çekerek -ve Talaith'in neden sürekli büyük kızı için endişelendiğini birden anlayarak- aşağıya daldı. Rhi'nin orada öylece durduğunu gördü. Ona kaçması için bağırsa bile orada öylece durmaya devam edeceğini biliyordu. Hareket edemiyordu. İş göremez halde.

Izzy Rhi'nin önüne indi, vücudu çömelmiş, kılıcı dışarıdaydı. Bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı, annesi de yanına geldi.

Izzy ve Talaith'in kendi başlarının çaresine bakabileceğini bildiğinden, Izzy'ye yaptığını yaptı. Kuyruğunu kullanarak yeğenini yakaladı ve çok tehlikeli bir duruma dönüşmek üzere olan bu durumdan çekip çıkardı.

Tehlikeli bir hal almak üzere olduğunu biliyordu çünkü Kanlı Annwyl kendini yerden yeni kaldırmıştı, Beyaz Morfyd ve Kuzey Diyarı Canavarı ise Büyük Salon'dan çıkıp antrenman ringine doğru ilerliyordu.

Evet, gerçekten tehlikeli.

Bölüm 22

Izzy annesinin yanında durmuş, başını eğmiş, bakışları karşılarında duran üç cadıya kilitlenmişti. Eğitim halkasının yanındaki diğerlerinin aksine, cadılar yere yatmış, kendilerini toparlamaya çalışmıyorlardı. Bunun yerine dimdik duruyorlardı, Odda adlı cadı elini kaldırmıştı ve Izzy onun kendisini ve yoldaşlarını bir tür koruyucu duvarla çevrelediğini hissetti. Talaith muhtemelen aynı şeyi ikizler ve Annwyl için de yapmıştı; Talan kız kardeşinin yanına giderken kraliçe de ayağa kalkıyordu.

"Kızının gücü arttı, Nolwenn," dedi Odda Talaith'e, parmakları kapanırken. Elini yumruk yapıp sıktı, parmak eklemleri çatırdadı. "Görünüşe göre seni de, burayı da aşmış."

"Sen kendi işine bak Kyvich," diye karşılık verdi Talaith. "Yoksa kızım senin endişelerinin en küçüğü olur."

"Gerçekten mi?" Odda aniden ilerleyerek sordu. "Peki gücünü dizginleyemediğinde ve değer verdiğin birini öldürdüğünde ne yapacaksın Nolwenn? Ya da buradaki küçük ütöpik krallığınızı yok ettiğinde?" Cadı Talaith'in birkaç adım ötesinde durdu. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Yap artık şunu."

Izzy hızla annesi ve Odda'nın arasına girdi, kılıcı hazırda ve vücudu gergindi.

"Kız kardeşimden uzak dur."

"Yoksa ne, General?" Odda gülümseyerek sordu. "Bir Kyv'e ne yapabilirsin-"

Cadının sözleri kesildi ve beyaz bir pençe yere çarpıp cadıyı toprağa gömerken Izzy annesine doğru tökezledi.

Izzy başını kaldırıp tepesinde dikilen ejderhaya baktı. Büyükannesi gülümsedi. "Ne kaçırdım? Bir şeyleri kaçırdığımı hissettim!"

Rhiannon pençelerine baktı. "Bir şeye mi bastım? Bir şeye basmışım gibi hissediyorum."

Izzy boştaki eliyle ağzını kapattı, umutsuzca kahkahasını durdurmaya çalışıyor ve bunu başaramıyordu.

Rhiannon'un arkasında Komutan Ásta eğitim alanına doğru yürüdü, Kyvich'in geri kalanı da onun arkasına düştü. Rhiannon onları gördü ve Izzy'ye baktı.

"Sevgili Iseabail, bir iyilik yap ve bizim için kız kardeşini kontrol et."

"Evet, hanımefendi." Izzy annesine döndü ve göz kırptı. "Geri dönmek güvenli olduğunda bana haber ver," dedi alçak sesle; sonra Éibhear ve kız kardeşini aramaya çıktı.

Rhiannon, torununun paniğini ve öfkesini hissettiğinde Garbhán Adası'ndan çok da uzak olmayan bir vadide sığır otlatıyordu, büyülerinin ince bedenini aştığını hissetmişti. Ne bulacağından korkarak buraya koşmuştu. Torununun ne yapmış olabileceğinden korkmuştu. Ama Rhiannon etrafına bakınca bir kez daha hepsinin paçayı sıyırdığını gördü. Ama daha ne kadar kurtulacaklardı?

Kyvich komutanı başını sallayarak ve çok sinir bozucu bir "tsking" sesi çıkararak çitin etrafından dolaştı, bakışları Rhiannon'daydı.

"Bu biraz karışık, değil mi?"

"Senin halkın tarafından başlatıldı," diye cevap verdi Rhiannon.

"Elbette. Ve özür dilerim." Şu anda Rhiannon'ın pençesinin dibine sığramış olan cadıyla birlikte olan iki cadıyı işaret etti ve onları kovdu. Rhiannon onun üzerine düştüğünü biliyordu ama yine de o cadıdan hoşlanmıyordu. Başından beri sevmiyordu.

"Sanırım Komutan Ásta," dedi Morfyd'un yanında, çitin diğer tarafındaki Dagmar, "artık zamanı geldi."

anlaşmamızı yeniden gözden geçirmemiz için geldi. İkizler artık on sekiz yaşında ve sen Rhianwen'i korumuyorsun."

"Çok doğru, ama-"

Dagmar sakince, "Sanırım buna bir son vermenin zamanı geldi," dedi. Elleri önünde düzgünce kavuşturulmuş, çelik grisi gözleri komutana odaklanmıştı. Dagmar Reinholdt her zamanki gibi ne korku, ne şüphe, ne de öfke gösteriyordu. Kelimeleri boşa harcamıyordu ve inanılmaz derecede kibardı ama hiçbirini kanmamıştı. Hiçbiri asla kanmayacaktı. "Şu anda buradan kaçmanıza gerek yok elbette. Çok uzun yıllar oldu, eminim ele almanız gereken bağlarınız, bağlantılarınız vardır. Ama bence tüm ilgililer için ..."

"Elbette, Leydi Dagmar. Anlıyorum. Belki yolumuza devam etmeden önce konuşabiliriz."

"Kesinlikle. Size ve Kyvich'e büyük bir borcumuz var. Unutmayacağız."

"Biz de öyle."

Bu KOMUTAN yürüdü Kapalı, onu Cadılar takip ederek yakındaki ormanlara doğru ilerliyor.

Onlar gittikten sonra Dagmar önce Rhiannon'un pençesine, sonra da Rhiannon'un kendisine baktı. "Çok zekice, efendim."

"Oh, sevgili kızım, ben bir ejderhayım. Asla kurnaz değilimdir. Oğlumdan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

* * *

Izzy önce Brastias'ın izini sürdü ve ondan Gaius ve Agrippina'yı alıp güvende tutmasını istedi. Özellikle de şimdi. Annwyl bu küçük olaydan sonra daha da gergin olacaktı. Bu yüzden Izzy kraliçesinin kazara birini öldürmesini istemiyordu. Izzy ayrıca, Gaius'la tanışması ve bunca yıldan sonra Annwyl'in topraklarına habersizce gelme riskini alacak kadar endişelenmesine neyin sebep olduğunu öğrenmesi için Bram'ın izini sürmesi için sincaplardan birini gönderdi.

Tüm bunları hallettikten sonra koşarak evine geri döndü. İçeri girdi ve bir insan buldu ve giyindi

Éibhear ay yapıyor ve kız kardeşi yatağında oturmuş bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Izzy gözyaşları bekliyordu. Hıçkırır hıçkırır. Kız kardeşi bu tür olaylardan sonra genellikle böyle yapardı. Hıçkırır hıçkırır ağılardı. Hıçkırır hıçkırır. Yorgunluktan neredeyse bayılana kadar hıçkırır hıçkırır ağılardı. Ama bu sefer öyle olmadı. Bu sefer sadece oturdu ve baktı.

Izzy kapıdan içeri girdiğinde, Éibhear omzunun üzerinden ona baktı ve kaşlarını çattı, başını kısa bir süre salladı.

Gidip Rhi'nin yanına oturdu ve kız kardeşinin dizini okşadı. "Herkes iyi. Kimseye zarar vermedin." Odda tabii ki sayılmazdı çünkü büyükanneleri onu öldürmüştü.

"Uh-huh."

"Yani endişelenmene gerek yok." "Tamam."

"Ne oldu, Rhi? Sadece söyle."

"Söyleyecek bir şey yok."

"Benim, Rhi. Seni tanıyorum. Söylemek istediğın bir şey var, o yüzden-"

"Herkesi öldüreceğim!"

Bağırışlar ve ifadeler karşısında irkilen Izzy elini kız kardeşinden geri çekti. "Ne?"

"Anlamıyor musun?" Rhi ayağı kalktı, volta atmaya başladı. "Ben de oraya gidiyorum. Sonunda sevdiğim herkesi öldüreceğim ya da daha da kötüsü onlara ihanet edeceğim."

"Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"ünkü ben saf, dizginlenemez bir kötölük kaynağıyım! Bunu nasıl göremezsin?"

Izzy ayağı kalktı. "Bunu sana kim söyledi?"

Rhi bunun üzerine ofladı. "Kimse bana bir şey söylemek zorunda değil," dedi savunmacı bir tavırla, bu da Izzy'nin birinin ona bir şey söylediğini düşünmesine neden oldu. "Ben sadece biliyorum. Onu içimde hissediyorum, kontrol edilemeyen öfkem tarafından serbest bırakılmayı bekliyor!"

Izzy, Éibhear'a baktı ama onun tek yapabildiğı omuz silkmek oldu. Onun da en az Izzy kadar kafası karışmıştı.

"Annem ne diyor? Babam? Büyükanne?"

"Hiçbir şey. Kimse bana bir şey söylemiyor. Eminim bunun nedeni kaderlerine boyun eğmiş olmaları ve sadece ölümün hepsine gelmesini bekliyor olmalarıdır."

Izzy yumruklarıyla gözlerini ovuşturduktan sonra tekrar sordu: "Ne?"

Talaith Annwyl'in burnundaki şişliğin en kötü olduğu yere dikkatlice bir parça buz yerleştirdi.

"Bu nasıl bir his?"

Annwyl onun sorusu karşısında omuz silkti ve Talaith Annwyl'in sandalyesinin yanına çömelerek elini arkadaşının koluna koydu. "Merak etme. Her şeyi çözeceğiz."

Arkadaşı ona baktı, bir gözü morarmıştı ve yanağında bir çürük vardı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır. Ama umutlu olmaya çalışıyorum."

Briec, Fearghus ve Gwenvael Büyük Salon'un kapılarından içeri girdiler. Her şey kontrolden çıktığında babalarıyla birlikte Devenallt Dağı'ndaydılar ama Talaith ortalık yatışır yatışmaz Briec'i çağırmıştı. Bırakın ikisini, "mükemmel, kusursuz kızlarından" sadece birini ilgilendiren bir sorundan onu haberdar etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Briec, Talaith ve Annwyl'in önünde durdu. Öfkeyle iç çekerek kollarını vücudundan ayırdı ve hem Fearghus'u hem de Gwenvael'i yollarında durmaya ve büyük ön kollarıyla vurulmadan önce arkalarına yaslanmaya zorladı.

"Siz kadınları beş dakikalığına yalnız bırakıyorum," diye suçladı, "ve benim mükemmel, kusursuz kızlarım yine tehlikede!"

"Bizim hatamız değildi," diye karşı çıktı Annwyl, buz parçası yüzünde küçük bir çakıl taşına dönüşerek erirken.

"O zaman bu kimin hatası?"

Annwyl Talaith'e baktı ve birlikte odanın diğer ucunu işaret ederek, "Dagmar," dediler.

Northlander irkilerek onlara ters ters baktı. "Siz hain kadınlar beni az önce arabanın altına mı attınız?"

Annwyl burnuna koymak için daha fazla buza uzanırken "Önce kafa," diye mırıldandı.

"Neden oturup bunu tartışmıyoruz?" Éibhear teklif etti.

"Tartışacak ne var?" Rhi kollarını havaya kaldırarak talepte bulundu. "Ben lanetlendim! Hepimiz lanetlendik! Konuşacak ne var?"

"Başlangıç olarak... koyduğum çayın yanında bisküvi ister misiniz?"

Rhi burnunu çekti, başını salladı. "Bisküvi iyi olur." "Mükemmel."

"Bekle, bekle." Izzy aval aval onlara baktı. "Bisküvi mi? Çay mı? Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Éibhear ve Rhi birbirlerine gülümsedikten sonra Éibhear şu açıklamayı yaptı: "Çay ve bisküvi olmadan oturup saf kötülüğü tartışamayız, Iz. Bu yapılmaz."

Fearghus Annwyl'in önünde çömeldi ve tenine bastırıldığı buz parçasını aldı. Annwyl'in hasarlı yüzünü görünce iç çekti. "Kafan kesinlikle geri kalanından daha fazla hırpalanmış."

"Hepsi benim şaşırtıcı güzelliğimi kıskanıyor. Bu yüzden yok etmeye çalışıyorlar."

İyi olduğuna sevinerek gülümseyen Fearghus eğildi ve eşinin yanağına bir öpücük kondurdu. Briec ve Talaith masanın diğer tarafında tartışırken ve Gwenvael ile Dagmar odanın uzak köşesinde sessizce plan yaparken, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu alçak sesle.

"Ben iyiyim. Yine de kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Bir Kyvich'e asla doğrudan saldırmamayı uzun zaman önce öğrendim. Amcığa gizlice yaklaşmalıydım."

"Sadece pikniğe gideceğinizi sanıyordum," diye arkadaşına hatırlattı.

Annwyl gözlerini kaçırdı ve onun sözlerine cevap vermek yerine, "Onlara hayranlık duyuyor, biliyorsun. Onlar gibi olmak istiyor."

"Kim? Talwyn mi? Bizim Talwyn mi? Annwyl, Talwyn'in kimseye hayranlık duyduğunu ya da kimseye benzemek istediğini sanmıyorum. Kızımız benzersiz bir şekilde korkunç.... Onu bu yüzden seviyorum."

"O zaman ne-"

"Kızımızın can attığı şey bilgi, Annwyl. Kendisine bir şeyler öğretebileceğini düşündüğü herkesi kullandığı gibi Kyvich'i de kullanıyor."

"Onu kendilerinden biri için istiyorlar, Fearghus. Ve yollarına çıkmama izin vermeyecekler."

"Ona asla sahip olamayacaklar, aşkım. Gerçekten sahip olamayacaklar. Düşündükleri gibi değil. Talwyn'in ruhu sadece ona ait. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Ama bu ahmaklar yüzünden kendi çocuklarımla lanet olası bir piknik bile yapamıyorum!"

"Talwyn ve Talan'ı sonsuza kadar elimizde tutacağımızı düşünmediniz, değil mi?"

"Neden olmasın? Birçok kraliyet mensubunun çocuğu, biri ölene kadar ailesiyle birlikte yaşıyor."

Fearghus kıkırdadı. "Birileri ölür çünkü birileri miraslarının önündeki herkesi zehirler. Ama ejderhalar için -ki bizim yavrularımız yarı ejderhadır- ebeveynleriyle uzun süre yaşamak bir seçenek değildir."

"Neden?"

"Çünkü bizi çok rahatsız ediyorlar ve onları uyurken öldürmemenin tek yolu bu."

"Ah." Annwyl omuz silkti. "Şey, sen böyle söyleyince ..."

"Annwyl?"

Annwyl kendisiyle kimin konuştuğunu görmek için biraz öne eğildi. Bu Brastias'tı. . . ve yalnız değildi. Arkasında iki kişi vardı.

Pelerinli ejderhalar. Fearghus ejderhaların kokusunu olmasa da alev kokusunu tanıdı.

"Seni görmek isteyen biri var."

Çiftin en uzun boylusu öne çıktı ve pelerininin kapüşonunu geri çekti. "Merhaba, Annwyl."

Öne düşen çelik rengi saçlara bir kez bakan Fearghus ayağa kalktı ama bir saniye sonra yüzü tanıdı. Özellikle de siyah göz bandını tanıdı. Quintilian Eyaletleri'nin Asi Kralı.

Annwyl'in Fearghus'tan çok önce Kral Gaius Domitus'un yanında seyahat ettiği ve savaştığı düşünülürse, onun ejderhayı hatırlamasını beklerdi. Yine de belki de daha iyi bilmeliydi....

"Öyle mi?" Annwyl sordu.

Demir gözlerini kırptırdı ve Fearghus'a baktı. "Benim. Gaius." Annwyl kaşlarını çatı. "Gaius kim?"

"Batıdan mı?" diye sordu.

"Nerenin batısından?"

Bu noktada Gwenvael histerik bir şekilde gülüyor, Briec sadece başını sallayabiliyor ve Dagmar güçlü bir hükümdarı uygun bir şekilde selamlamak için odanın diğer ucuna koşuyordu.

Kral kollarını göğsünde kavuşturdu ve tersledi, "Tanrı aşkına, kadın! Sürekli bahsettiğin o kurt senin kalın kafadaki mantığı yalayıp yuttu mu?"

"Bak-" diye başladı Annwyl ama Gwenvael onun sözünü kesti.

"Bekle. Özür dilerim. Kurtla ilgili olan neydi? Ve neyi yalıyordu?"

Annwyl elini havada gezdirdi. "Düşündüğün gibi değil, Gwenvael."

"Birçok şey düşünebilirim, bu yüzden gerçekten açıklığa kavuşturmanız gerekiyor." "Bana yardım eden Tanrı bir kurttu ve yalamayı severdi.

alınım." Annwyl omuz silkti. "Odaklanmama yardımcı oldu."

"Kurt Tanrı mı?" Talaith sordu. "Sana yardım eden tanrı Nannulf muydu?"

Annwyl içini çekti. "Sanırım." Demir'e odaklandı. "Demek sen Gaius'sun, öyle mi? Evet. Şimdi hatırladım. Asi Kral

ve tüm bunlar."

"Doğru. Asi Kral. Kız kardeşim Agrippina'yı kurtardın," dedi Gaius arkasında duran kadına eliyle işaret ederek, "savaşta benim yanımda savaştın ve ordularımız birlikte Derebeyi Thracius'u yok etti. Şu Asi Kral."

"Evet, evet. Hatırlıyorum." "O gözün hep kayıp mıydı?" diye sormadan önce uzun bir süre onu inceledi.

"Annwyl!" Dagmar havladı, küçük bedeni sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi Demir'in önünde duruyordu.

"Bu adil bir soru! Yani, kendim mi aldım? Çünkü bu garip olabilir!"

"Hayır," diye yanıtladı Demir. "Gözümü almadın. Neden aldığını düşündüğünden emin değilim."

"O zamanlar başımda çok şey vardı," diye itiraf etti Annwyl. "Her yerde insanları öldürüyor ve parçalara ayırıyordum. Gözün kesinlikle bir kayıp olabilirdi." Gülümsedi. "Yine de ben olmadığımı bilmek güzel."

Dagmar Demir'le yüzleşti ve hızla başını eğdi. "Kral Gaius, karışıklık için özür dilerim. Ben Dagmar Reinholdt, Garbhán Adası'nın Vassalı ve Savaş Lordu-"

"Ve benim kırımın parçası!" Gwenvael sandalyelerden birine çökerken masanın diğer ucundan anons etti. "O yüzden kirli hükümdar pençelerini ondan uzak tut."

"-ve," diye umutsuzca devam etti Dagmar, "size ve arkadaşlarınıza Garbhán Adası'na hoş geldiniz demek istiyorum. Eğer insan olarak kalmak sizin için sorun değilse, burada odalarımız var ama çok güzel mağaralarımız da var-"

"Odalar iyi," diye araya girdi Demir, bakışları hâlâ Annwyl'in üzerindeydi. "Ama biz buraya gerçekten de Merhametli Bram'la buluşmaya geldik."

"Izzy," diye araya girdi Brastias, "onu buraya göndereceğinden emin olduğunu söyledi."

"Mükemmel. Teşekkür ederim, Brastias. Beklerken, Lordum," diye teklif etti Dagmar, "uzun yolculuğunuzdan sonra neden birkaç dakikanızı ayırıp mevcut odalardan birinde tazelenmiyorsunuz?"

Misafir odaları mı? Yukarıya yemek gönderebiliriz ya da burada yiyebilirsiniz ve bu iğrenç hayvanın eve girmesine kim izin verdi?"

Izzy'nin köpeği hemen oturdu, salya dolu dili ağzından dışarı sarkmış bir şekilde ona bakıyordu.

Brastias, "Izzy başka işlerle ilgilenirken onu ziyaretçilerimize göz kulak olması için bıraktı," diye açıkladı.

"Şey ... kokuyor. Lütfen onu dışarı çıkarır mısın?"

. . ya da bir yerde bir çukurda. Belki de sığ bir mezara."

"Izzy'nin bu sonuncuyu seveceğinden emin değilim ama ne yapabileceğime bakacağım." Brastias masadan bir parça ekmek aldı ve köpeğin burnuna doğru götürdü. "Hadi oğlum."

Köpek her şeyi yiyebildiği ve yediği için o da hemen peşinden gitti.

Dagmar bir nefes verdi ve dikkatini tekrar kraliyet ailesine verdi. "Şimdi ... nerede kalmıştım?"

"Bizi Garbhán Adası'nda karşıliyordunuz."

"Ah. Doğru."

* * *

Eibhear onlara masaya kadar eşlik etti, oturmalarını sağladı ve ardından çay koymaya başladı. Bunu bitirdiğinde, bir tabak tatlı bisküvi koydu ve masaya oturdu. Onlara gülümsedi. "Şimdi daha iyi değil mi?"

"Çok," dedi Rhi çayını yudumlarken. "Teşekkür ederim, Éibhear Amca."

"Bir şey değil."

Izzy dirseklerini masaya vurdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Sorun nedir?" Éibhear sordu.

"Bu," dedi ellerini bırakıp Éibhear ve kız kardeşine bakarak. "Ailemizin sorunu bu işte."

"Çay sevgimiz mi?"

"Hayır." Gözlerini kapattı ve bir nefes aldı. "Hiçbir şeyi doğrudan ele almadığımız gerçeği."

"Ben hiçbir şeyi konuşamayız demedim. Sadece bunu çay içerken yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Sakinleştirici," diye ekledi Rhi.

İkisi tekrar birbirlerine gülümsedi ve Izzy bunun doğru olduğuna karar verdi.

Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Ayağa kalk.

Gidelim." Éibhear'ın gözleri kısıldı. "Nereye gideceğiz?"

Merhametli Bram, Kral Gaius ve kız kardeşiyle odalarında buluşmaya karar verdi. Cadwaladr'lardan Southland kraliçeleri ve Kyvich cadıları arasındaki son olay hakkında duyduklarından sonra, enerji seviyelerinin yüksek olacağını biliyordu. Yüksek enerji seviyeleri saçma tartışmalar, şiddet patlamaları ve yumruk yumruğa kavgalar getirirdi. Her zaman yumruk yumruğa kavgalar. Cadwaladr'ların Southland ejderhalarının düşük doğumlu savaş köpekleri olmalarına rağmen, en vahşi ve öngörülemez olanların Ejderha Kraliçesi'nin tahtının varisleri olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Quintilian Eyaletleri'nin en azından bir kısmının mevcut yöneticisinin etrafında bu tür şeylere ihtiyacı yoktu.

Derebeyi Thracius'a karşı savaş sona erdiğinden beri, Gaius Domitus ve ikiz kız kardeşi Prenses Agrippina yönetimi devralmıştı, ancak bir zamanlar Derebeyi Thracius ile birlikte hüküm sürenler, özellikle de oğullarından biri, Asi Kral'a boyun eğmeyi reddetti. Böylece Eyaletler bölünmüştü ve o zamandan beri sürekli bir iç savaş devam ediyordu. Bram, Thracius'un oğlunun ününü iyi biliyordu ve Kraliçe Rhiannon'un Asi Kral'ın kaybetmesini göze alamayacağını biliyordu. Thracius'un herhangi bir çocuğu Güney Bölgesi ejderhalarının güvenliği için bir tehlikeydi ve Bram bunu unutmak ya da göz ardı etmek niyetinde değildi.

"Bizden ne istiyorsunuz, Kral Gaius?"

"Gaius, lütfen." Genç ejderha bir sandalyeye çöktü, uzun bacakları önünde uzanıyordu. Yorgun görünüyordu, muhtemelen kuralı elde etmenin bir şey, onu korumanın ise tamamen başka bir şey olduğu sonucuna varmıştı. "Şu anda nezaket gösterme lüksüne sahip değilim." Kız kardeşine baktı ve yatağı işaret etti. "Otur Aggie, düşmeden önce."

Dişi ejderha kardeşine sormadan önce Bram'a baktı, "Burada güvende olduğumuza gerçekten emin misin? O deli kadın bizi hatırlamadı bile. Ve Ejderha Kraliçesi'yle hiç karşılaşmadık, yani onun ve yavrularının buna ihtiyaç duyması için hiçbir sebep yok-"

"Burada güvendesiniz leydim," diye söz verdi Bram. "Şerefim ve adım üzerine, siz, kardeşiniz ve yanınızda getirdiğiniz askerler Garbhán Adası'nda olduğunuz sürece güvende olacak ve korunacaksınız."

"Evet, ama ..." Yatağa oturdu, vücudu Bram'e doğru döndü. "İnsan kraliçe. Ona güvenilebilir mi?"

"Aggie-"

"Senin adını bile hatırlamadı, Gaius." "Annwyl'in umurunda değil," diye itiraf etti Bram.

Leydi Agrippina gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Umurunda değil. Seninle ilgili. Kardeşini. Batıdaki sorunların. Umurunda değil."

"O zaman neden buradayız? Ve nasıl güvendeyiz?" "Oh, daha güvende olamazdınız."

İkizler aynı anda kaşlarını çattı ve Bram açıkladı, "Demek istediğim Annwyl politikayı umursamıyor. Kimin nerede yetkili olduğu onun için hiçbir şey ifade etmez. Ama eğer bir tehditseniz, sizi yok edecektir. Eğer bir müttefikseniz, sizi hayatı pahasına korur."

"Bizi hatırlamıyor gibi görünse de mi?" diye sordu kral.

"Annwyl kan döküldüğünü hatırlar. Ve kavgaları. Ve ihaneti. Yani, seni her gün görmediği zaman hatırlamasını gerçekten istemezsin."

"Oh," dedi Leydi Agrippina, alaycı bir tavırla, "bu beni daha iyi hissettirdi."

"İki kraliçenin de koruması altındasın, kimse sana dokunamayacak. Şimdi bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

İki Demir ejderha birbirlerine baktı ve aralarında konuşulmayan bir iletişim geçti. Sonra kral şöyle dedi: "Beni ya da temsilcilerimizi Çöl Toprakları'na sokmanın bir yolu var mı?"

"Aylarca, belki de yıllarca süren anlaşma görüşmeleri olmadan olmaz. Kum ejderhalarıyla yaptığımız mevcut antlaşma on yılımı aldı ve o zaman bile ... imzalanması basit bir şey değildi. Neden Çöl Toprakları'na gitmeniz gerektiğini sorabilir miyim?"

İkizler yine birbirlerine baktılar. Bir süre sonra Agrippina itiraf etti: "Casuslarımız kuzenimiz Vateria'nın şu anda Çöl Toprakları'nda olduğunu söylüyor."

"Vateria hala bir tehdit olarak görülüyor mu?"

"Oh, evet. Eyaletleri ailesinin bayrağı altına geri döndürmek için her şeyi yapmaya niyetli ve bunun gerçekleşmesi için gereken her şeyi yapacak."

"Kum ejderlerinin birliklerinize saldırmasından mı endişe ediyorsunuz?"

Kral başını salladı. "Öyleyiz. Kum ejderhalarıyla kurmayı umduğumuz her türlü ilişki, amcamız tarafından saltanatının ilk yıllarında yok edildi."

"Evet. Hatırlıyorum. Eski kralın kızlarından birini kaçırp öldürmüştü. Merhum Kral Abasi."

"Aynen öyle." Kral kız kardeşine baktı. "Belki oraya girebilirim. Fark edilmeden."

"Ben olsam bunu önermezdim lordum," dedi Bram en yatıştırıcı, Rhiannon'ın mağaradaki herkesi öldürmemesini istiyorum sesiyle. "Kum ejderhaları hafife alınacak türden değildir."

"Oraya Kum ejderhaları için gitmiyorum. Oraya küçük hain kuzenim için gidiyorum."

"Anlıyorum ama-"

"Hiçbir şey anlamıyorsun. Kız kardeşime işkence etti. Aylarca." Kral ona baktı ama o pencereden dışarı bakıyordu. "Sırf bu yüzden-"

"Söyleyin bana lordum, bu halkınızı ve saltanatınızı korumak için mi yoksa sevdiğiniz kız kardeşinizi taciz eden ejderha dışısından intikam almak için mi?"

"Fark eder mi?"

Onu engellemiştii, bu yüzden Talan'ın kız kardeşinin izini bulması biraz zaman aldı. Ağaçlara bakması gerektiğini bilmeliydi. Yürüyebildiğinden beri günlerinin çoğunu ağaçlarda geçirirdi. Bu durum dadıları Ebba'yı her zaman çıldırtmıştı. O bir sentordu ve şekli ne olursa olsun ağaçlara tırmanmak en sevdiği aktivitelerden biri değildi.

Ebba. Onu özlemişti. Geri dönmeyi planlamasına rağmen, babası rahatsız olduğu için üç aylığına eve gitmişti. Gerçekten çok yazık. Talwyn'le her zaman iyi anlaşmış ve en önemlisi Kyvich liderini uzak tutmuştu.

Ama tüm bunlar artık anlamsızdı, değil mi? Çünkü kız kardeşi kararını vermişti. Ve gökyüzündeki iki güneş gibi, bu da asla değiştirilemeyecek bir şeydi.

Talan en alttaki dalı tuttu ve kendini yaşlı ağaca doğru çekti. Kız kardeşinin oturduğu dala ulaşana kadar tırmandı. Onun yanına çöktü ve rahatladığında rahat bir iç çekti.

"Peki Odda'nın annemizi öldürmesine izin verecek miydiniz yoksa onun yerine ağır bir şekilde yaralamasına mı izin verecektiniz?"

"Annem pek de zayıf bir çiçek sayılmaz."

"Annem de bir cadı değil. Bir pitbull köpeği gibi herkesle dövüşür ama bu dövüşmesi gerektiği anlamına gelmez. Odda'yla da pek iyi anlaştıkları söylenemez."

"O kadar da kötü değildi."

"Annem Odda'ya sürekli "Aptal" diyordu."

"Hoşlanmadığı herkese Dangkalak diyor. Özellikle de erkeklere."

Talan kız kardeşini inceledi. "Yani bunu gerçekten yapacak mısınız?" "Yapmak zorundayım."

"Oh? Biri kafana yaylı tüfek mi dayadı?"

"Buna karşı olabilirsiniz ama eminim annem bunu atlatacaktır."

"Endişelendiğim annem değil. Rhi. İkimiz de eğitim ringinde açığa çıkardığı şeyin gücünü hissettik. Eğer orada olmasaydık-"

"Biliyorum."

"Ve yine de onu terk etmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi mi?" "Yani sen giderken ben kalmak zorunda mıyım?"

Talan gözlerini kız kardeşinin sabit bakışlarından kaçırdı. Ve işte o zaman "Tanrılar ... seni aptal" diye bağırdı.

"Kalmam en iyisi."

"En iyisi bu değil. Seni çağırdılar. Araştırma yaptım kardeşim. Bu yaygın bir durum değil."

"Bizi hiç özlemeyecek misin?"

Talwyn biraz çöktü. "Konu bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Tek bildiğim birlikte olduğumuzda en güçlü olduğumuz."

"Ve bildiğim tek şey, birlikte yaptığımız tek şeyin son beş yılımız boşa geçti. Becerilerimiz artmadı."

"Becerilerimiz mi yoksa gücümüz mü?"

"İkisi de."

"Ne oldu, kardeşim? Ejderha Kraliçesi olmayı mı umuyorsun?"

ve Southland Queen?"

"Hayır. Bu soyu önümüzdeki birkaç bin yıl boyunca canlı tutmayı ve geliştirmeyi umuyorum. Annem ve babam bize bakarken üçümüzün burada oturarak bunu yapabileceğimizi düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

"Oy. Siz ikiniz."

İkisi de eğilip aşağıya baktılar. Izzy ağacın altında duruyordu. Arkasında Éibhear ve Rhi duruyordu. "Haydi."

"Nerede?" Talan sordu.

"Aileyi görmeye. Bunu konuşma zamanı."

Talwyn homurdandı. Hiç iyiye işaret değildi. "Anneme söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Umurumda değil. Kıçını buraya getir."

Dudaklarını büzen Talwyn uzaklara baktı. Talan bunun kız kardeşinin Izzy'yi kovduğu ve hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığı anlamına geldiğini biliyordu. Ama Izzy Annwyl'in ordusunda üst düzey bir generaldi ve iri yarı adamların onun emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmesine alışkındı. Bu yüzden Talwyn'in kuzeninin buna bir saniye bile tahammül edeceğini düşünmesi

Gerçekten, gözlerini Izzy'den hiç ayırmamalıydı.

Izzy tek kelime etmeden Éibhear'ın etrafından dolaştı ve sırtına bağladığı baltayı kaptı. Baltayı kaldırdı, döndürdü ve fırlattı. Talan hızla kollarını kaldırdı ve hemen üzerindeki ağaç dalına tutundu ama Talwyn hâlâ uzaklara bakıyordu, bu yüzden düşene kadar baltanın üzerinde bulundukları ağaç dalına çarptığını fark etmedi.

Yere sertçe çarptı, önce kıçısı.

Ellerini kalçalarına koyan Izzy, "Şimdi hazır mısın kuzen?" diye sordu.

Talan kolunu bıraktı ve yere düştü. Ayaklarının üzerine düştü ve Izzy'ye gülümsedi. "Biz hazırız." Kız kardeşinin kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı, artık ağrıyan kıçısı yüzünden acı dolu hırıltılarını duymazdan geldi. "Hazırdan da öte," diye ısrar etti. "Akrabaları getirin!"

Bölüm 23

Izzy, arkasında Éibhear, ikizler ve Rhi olduğu halde Büyük Salon'un kapısından içeri girdiğinde Dagmar, Gwenvael'in elini kalçasından beşinci kez tokatlamakla meşguldü.

"Oh, güzel. Hepiniz buradasınız," dedi Izzy. "Her şey yolunda mı?" Dagmar sordu.

"Hayır. Rhi kendisinin saf kötü olduğuna inanıyor ve Talwyn de artık emirlere uymak zorunda olmadığı izlenimine kapılmış durumda."

"Ah," diye duyurdu Annwyl odadakilere ve kızına, "lanet olası Kyvich'ten emir alabiliyorsun da benim ordumdaki bir generalden alamıyor musun?"

"O benim kuzenim."

"Ve benim ordumda bir general!"

"Ve ben bir prensesim!" Talwyn geri bağırdı. "Eğer o unvanı derinden söküp almazsam!"

"Hepiniz," diye bağırdı Talaith, "kapayın çenenizi!"

Anne ve kızı bağırmayı bıraktılar ama bundan memnun olmadıkları kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmalarından ve ayaklarını sabırsızca yere vurmalarından belliydi.

Talaith öne doğru eğildi ve en küçük kızını inceledi. "Kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Saf kötülük," diye açıkladı Izzy, bu da Rhi'den oldukça sert bir bakış almasına neden oldu. Dagmar'ın genç, sürekli gülümseyen ya da hıçkıran kızın yapabileceğini hiç düşünmediği bir ifadeydi bu.

"Neden kötü olduğunu düşünüyorsun?" "İçimde öyle bir his var."

"Hayır. Biri ona söylemiş."

Rhi kız kardeşine ters ters baktı. "Ben öyle bir şey demedim." "Söylemene gerek yoktu," diye karşılık

verdi Izzy. "Seni tanıyorum." "Peki, bunu ona kim söyledi?" Talaith sordu.

Ve hep birlikte dönüp Gwenvael'e baktılar.

Gözlerini kırıştırdı, dik oturdu. "Sevgili tatlı yeğenime asla böyle bir şey söylemem!"

"Bunu bana sen söyledin," diye tersledi Talwyn.

"Çünkü sen benim sevgili tatlı yeğenim değilsin. Sen kafama bıçak fırlatan küçük kaba ineksin."

"Seni hedeflemiyordum. Annemi hedefliyordum."

"Haklı," diye itiraf etti Annwyl. "Sadece arkana saklandım." Omuz silkti. "Özür dilerim."

"Gwenvael Amca değildi."

"O zaman kim?" Talaith itti. "Bana şimdi söylesen iyi olur çünkü söyleyene kadar başının etini yiyeceğim. Izzy'ye sor."

"Gerçekten de öyle olacak," dedi Izzy iç çekerek.

Rhi ayaklarına baktı ve sonunda, "Büyük büyükannemizdi," diye fısıldadı.

"Bunu sana annem mi söyledi?" Bercelak sordu. "Çünkü o bir süredir bu dünyadan uzakta, aşkım."

"Hayır." Rhi boğazını temizledi. "Adienna."

Rhiannon o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi yere sürtündü ve duvara çarptı. "Annemle mi konuştun? Annemle mi?" Bercelak'a baktı. "Onu ben öldürdüm, değil mi? Önce beni öldürmek için seni kullanmaya çalıştığını biliyorum Bercelak, ama sonra o zincirle ve çıplak ellerimle boynunu kırarken vücudundan hayatın çekildiğini çok net hatırlıyorum. Bunu rüyamda görmedim, değil mi?"

Dagmar eğildi ve Gwenvael'e fısıldadı, "Senin akrabalarına bayıldığımı söylemiş miydin?"

"Seninkinden daha mı fazla?"

"Bunu bana gerçekten sormak zorunda mısınız?"

Briec en küçük kızına doğru yürüdü ve elini onun yanağına koydu. "Atalarını gördün. Diğer tarafa gittin."

"Neden?" Talaith sordu. "Seni mi çağırdılar?"

"Hayır." Rhi endişeyle saçlarını kulaklarının arkasına taradı. "Sadece onlarla tanışmanın iyi olacağını düşündüm. Onlar akrabamız."

Briec parmaklarının ucuyla kızının çenesini kaldırarak gözlerinin içine bakabildi. Tıpkı kendi gözleri gibi. "Ölüler diyarına mı seyahat ettin?"

Başını salladı.

"Diğer tarafa seyahat etmeyi nereden öğrendin?"

Rhi omuz silkti. "Sadece biliyordum."

Kızının on yıldan uzun bir süredir ona verdiği cevabın aynısı. Soruya cevap vermekten kaçınmak için değil, gücünün onlarinkinden çok daha fazla olduğunu kanıtlamak için verilmiş bir cevaptı bu. Briec'in bildiği kadarıyla annesi bile ölüler diyarına hiç gitmemişti. Annwyl'in oraya gittiği söyleniyordu ama o sırada ölmüştü, bu yüzden mantıklı geliyordu.

Rhiannon yaklaşarak, "Adienna," diye sordu. "Büyük büyükbaban Ailean ve büyük büyükannen Shalin'le birlikte miydi?"

"Hayır. Orada değildi. Onlarla birlikte."

"Tanrılar aşkına, Rhi," diye soludu Talaith, elleriyle ağzını kapatarak.

"Cehennemlerde bulundun," diye tahmin etti Briec. "Cehennemlere gittin ve büyükannemle tanıştın."

"Uzun sürmez."

Rhiannon şimdi onun yanında duruyordu. "Senin, gücünün şeytani olduğunu söylemesine yetecek kadar uzun."

Briec hâlâ çenesini tutuyordu, bu yüzden Rhi gözlerini indirdi. "Tıpkı onun gibi olduğumu söyledi. Bir gün onun yerini alacağımı söyledi. Onun hakkında okuduğum her şey hain ve tamamen kötü bir kadın olduğunu söylüyor, eğer ben de onun gibiysem ..."

Rhiannon Briec'i kenara itti ve kızının çenesini yakalayıp sıkıca kavradı. "Eğer sen de onun gibi olsaydın, sevgili kızım, seni doğar doğmaz öldürürdüm. Onu öldüren pençelerle. Onun gibi olmadığını söylediğimde bana güven. Hiç benzemiyorsun. Onun yerine, bir zamanlar bana yaptığını sana da yapıyor. O ... o ... şey, terimi mazur gör, benim

Sevgili torunum, ama o kaltak senin kafanı karıştırıyor. Ve sen de ona inanıyorsun."

"İyi birine benziyordu."

Tüm bunlar olurken sessiz kalan Éibhear sonunda, "Rhi, canım, cehennemdeydi," dedi.

"Bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi."

Rhiannon sonunda gülerek kollarını Rhi'ye doladı ve ona sarıldı. "Güven bana... o kaltakla ilgili bir yanlış anlaşılma yok. O ait olduğu yerde. Ve herkes için en iyisini düşünmeyi bırakmalısın. Çoğunluğu bunu hak etmiyor."

"O halde nedir?" Rhi büyükannesinin gözlerinin içine bakabilmek için biraz geri çekilerek sordu. "Neden gücümü kontrol edemiyorum?"

"Anladığım kadarıyla senin gücün doğanın en güzel ve en kötü hali gibi. Sen tsunamisin, sen kasırgasın. Gücün yok edebilir ama aynı zamanda yeni bir şey de yaratabilir."

"O zaman bunu asla kontrol edemeyeceğim ve sevdiklerimi riske atmaya devam edeceğim."

"Annemin bu konuda parlak bir fikri olduğunu söylemesi dışında."

Izzy'nin alaycı ses tonuna şaşırان Briec eşine baktı. En büyük kızlarına bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Izzy."

"Şunu dışarı çıkaralım anne. Şimdi. Hepsini. Yani bu senin fikrin, arkasında durabilirsin."

"Ne fikri?" Briec araya girdi. "Anlat onlara anne."

Talaith bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. "Düşündüm de belki. . . Rhi'yi eğitim için Nolwenn'lere gönderebiliriz. Onu anneme göndeririz."

Briec Talaith'le yüzleşti ve sonunda "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diyene kadar ona baktı.

"Baba!"

Babası Izzy'nin sözleri üzerine ellerini kaldırdı. "Sen üzülmeden önce-"

"Çok geç! Kız kardeşimi o hain kaltağa göndermeyi nasıl düşünürsün?"

"Çünkü sanırım seçeneklerimiz tükendi."

Izzy başını salladı. "Annemi bir çöp gibi sokağa attı. On altı yaşındaydı, yalnızdı ve bir çocuğu vardı."

Rhi büyükannelelerinden uzaklaştı ve Izzy'ye doğru yürüdü. "Ama bunu yapmasaydı," dedi usulca, "ben burada olmazdım."

Izzy gözlerini devirdi. "Oh, kapa çeneni."

"Şey, çok teşekkür ederim, sen bir ineksin!"

"Sanki bu saçmalığın benim üzerimde işe yarayacağını düşündün." "İkiniz de kesin şunu." Talaith aralarına girdi.

"Bu

ikinizin de vereceği bir karar değil. Bu kararı babanız ve ben vereceğiz."

"Ama-"

Annesi Izzy'ye "O zaman acıyı içine çek!" diye bağırdı.

Izzy hırlayarak kapıya doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak avluya baktı.

Salon sessizliğe büründü ve merdivenlerden gelen bir gırtlak sesi herkesin dönmesini sağlayana kadar da öyle kaldı. Bram Amca orada duruyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Peki Demirler ne istiyor, barışçı?" Bercelak kız kardeşinin eşini sordu.

"İntikam."

Annwyl ellerini havaya kaldırdı. "Ben şimdi ne yaptım?"

Büyük Amca Bram'in birkaç dakikasını aldı ama sonunda Annwyl Teyze'yi Asi Kral ve kız kardeşinin kendisinden değil Vateria'dan intikam almak istediklerine ikna etti. O bunu yaparken, Rhi kuzenleriyle birlikte duvara dayalı üç sandalyede oturuyor ve annesiyle kız kardeşini izliyordu. Konuşmuyorlardı. Annesi oturuyordu.

Babam tarafından ve kaynıyor. Izzy Büyük Salon'un kapısında durmuş, avluya bakıyor ... ve öfkeleniyordu.

Bugünlerde nadiren de olsa, annem ve Izzy'nin bir konuda anlaşamamaları hiç iyi olmamıştı. Ancak bu daha da kötüydü çünkü konu Rhi'yle ilgiliydi. Ailesini terk etmek için büyük bir istek duyduğundan değildi, ama dürüst olmak gerekirse, yanlış yerleştirilmiş bir büyüyle etrafındaki her şeyi yok edecekse, bunu Rhi'nin kendi ailesinden ziyade annesini terk eden cadıya yapmayı tercih ederdi. Ama her ikisi de bu kadar öfkeliyken annesine ya da Izzy'ye bir şey açıklamaya çalışmak Rhi'nin nefesini boşa harcamak olurdu. Bu yüzden oturdu ve tüm üst düzey politikaları dinledi. Talan sandalyesinde uyuyordu ve Talwyn kılıcını bilemekle meşguldü ama Rhi büyülenmişti!

"Ne kadar tehlikeli?" Büyükanne Bram Amca'ya sordu. "Gerçekten mi?"

"Bence ... çok."

"O haklı," diye onayladı Annwyl Teyze. "Onu sadece dövüş çukurundan gördüm ama onu gerçekten öldürmek istediğimi hatırlıyorum. Hem de çok."

Büyükannem Bram Amca'nın karşısına oturdu. "Bu Asi Kral benden ne istiyor?"

"Kendilerine ya da temsilcilerine Çöl Toprakları'na giriş izni almaları için yardım edebileceğimi umuyorlardı."

Büyükanne güldü. "Kral Heru artık başımızdayken olmaz!"

"Ben de onlara öyle söyledim. Bu uzun ve zorlu bir süreç olacak.

ve eminim ki o zamana kadar Vateria yoluna devam edecektir." "Peki bir sonraki seçenek ne?"

"Vateria'nın izini sürmek için kendi adamlarımızı göndeririz." "Peki bunu neden yapalım?"

"Bunun pek çok nedeni var."

"Gerçekten umursamamı sağlayacak bir tane söyleyin. Çünkü şu anda bu siyasi bir meseleden çok aile içi bir mesele gibi görünüyor. Ve ben diğer ejderhaların aile meselelerine karışmam."

"Anlıyorum kraliçem ve normalde sizinle aynı fikirde olurum. Ancak Vateria'nın, ailesinin ölen babalarının tahtını yeniden kazanmasına yardımcı olacak bir müttefik bulmaya çalıştığına inanılıyor. Son zamanlarda Çöl Toprakları'ndaki huzursuzluk hakkında duyduklarına bakılırsa, ne vaat edebileceğine bağlı olarak halk böyle bir hamle için istekli olabilir."

"Bunu anlıyorum, Bram. Ve kendi ordusunu kurma umuduyla her Kum Yiyen askerinin sikini yalıyor olabilir. Ama o orduyu gerçekten kendi çıkarları için kullanana kadar, sırf kuzenine nasıl davranacağını bilmediği için onu vurmaya niyetim yok."

Büyükanne'nin sözlerinden sonra uzun bir sessizlik oldu ve Büyük Salon'da kendisine bakan herkese bakarak, "Ne? Hepiniz neye bakıyorsunuz?"

"Bu çok mantıklı"-Morfyd Teyze omuz silkti-"çok mantıklı."

"Evet." Fearghus Amca kollarını masaya dayadı ve annesini inceledi. "En azından onu zehirlemesi için Keita'yı göndereceğinizi düşünmüştüm."

Morfyd Teyze sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm!"

Dehşete kapılan Büyükanne, "Ben canavar değilim!" diye tersledi. "Heh."

Herkes masa boyunca aşağıya baktı. Annwyl Teyze ağzını kapattı. "Oh, bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Çocukları sessizce gülerken büyükanne'nin gözleri kısıldı. "Vateria'nın bir sorun olmadığını söylemiyorum. Sadece kuzenine işkence etmesinden daha somut bir şey bulmamızı tercih ederdim." Gerçi Rhi'ye bu bile tek başına yeterli görünüyordu.

"Güneye birini gönderelim," diye önerdi Gwenvael Amca. "Daha fazla bilgi toplayıp Vateria'nın gerçekten bir tehdit olup olmadığını ya da eğlence olsun diye Kum Yiyenler'den biriyle yatıp yatmadığını öğrenelim."

Büyükanne başıyla onayladı. "Bu fikri sevdim. Kimi göndereceğiz?"

Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş avluya bakan Izzy, omzunun üzerinden büyükannesine baktı. "Ben giderim."

Herkes bir an için afallarken, annem ayağa fırladı. "Cehennem gibi olacaksın!"

"Ben gidiyorum anne."

"Bunun Vateria ile hiçbir ilgisi yok, Izzy. Bu tamamen annemle ilgili."

Izzy omuz silkti. "İki aşağılık kaltak, bir taş."

"Bunu yasaklıyorum."

"Size rapor vermiyorum leydim." Rhi bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Ve Annwyl iyi tarafınızda kalmaya çalışmadan önce-"

"Tek kelime etmedim!" Annwyl Teyze şikayet etti.

"-güneydeyken hiçbirinizin gerçekten uyum sağlayamayacağını unutmayın. Ama ben uyum sağlayabilirim."

"Lanet Annwyl'in ne dediği umurumda değil!" Annem kükredi. "Bunu yapmayacaksın!"

"Bekle." Babam annemin bileğini kavradı ve onu kendine doğru çekip kucağına oturttu. "Herkes beklesin." Bir an için Izzy'ye baktı. "Sana doğrudan soracağım, Iseabail, Talaith ve Briec'in Kızı. . . . Büyükanneni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"İsterdim," diye karşılık verdi Izzy hemen. "Ama hayır. Onun gözlerinin içine bakmak istiyorum. Kız kardeşimin ona güvenip güvenemeyeceğini kendim öğrenmek istiyorum."

"Peki ya olabileceğini düşünüyorsanız?"

Izzy avucunun içiyle burnunu ovuşturdu, yanağını kaşdı ve tükürdü, "O zaman onu Rhi'yle buluşması için buraya getireceğim." Kız kardeşi ona doğru baktı ve Rhi kalbinin göğsünde durduğunu hissetti. "Bundan sonra ne yapmak istediğine o zaman karar verebilirsin, Rhi."

Rhi ayağa fırladı ve koşarak odayı geçip kız kardeşinin kollarına atıldı. "Teşekkür ederim, Izzy! Teşekkür ederim!"

Izzy ona sıkıca sarıldı. "Bir şey değil. Ama," diye ekleme ihtiyacı hissetti, "eğer kötü ineği sevmezsem-"

"Biliyorum. Biliyorum." Rhi kız kardeşine sarılmaya devam ederken ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Yine de! Deniyorsun!"

"Yalnız gidemezsin Iseabail," diye uyardı Bram Amca onu. "Çok sayıda silahın olması ve bir savaşçı gibi giyinmen, renklerini çıkardığın sürece işine yarayacak olsa da, kadınlar güneyde genellikle yalnız seyahat etmezler. Ya aile üyeleriyle ya da başka kadınlarla seyahat ederler."

"Brannie'ye soracağım."

"Korkarım çöl sıcağından nefret ediyor."

"Önce onu sarhoş edeceğim ve benimle o kadar ileri gidecek ki, ayıldığında geri dönmek çok zahmetli olacak."

"Ah, evet," diye iç geçirdi Bram Amca. "Bir baba kızı hakkında bunları duymaya bayılır."

Izzy'nin gideceğine karar verildikten ve tabii ki zavallı Brannie'yi de bir şekilde kandırdıktan sonra, Çöl Diyarı görgü kuralları konusunda hızlı bir ders almak için Bram'le birlikte ortadan kayboldu; Talaith büyük olasılıkla ilk çocuğu hakkında atıp tutmaya başladı, Briec gözlerini devirip iç çekerek onu takip etti; ve herkes yemek saatine kadar kendi yoluna gitti. Hâlâ bir sandalyede horlayarak uyuyan Talan hariç herkes.

Éibhear çocuğu olduğu yerde bırakmaya karar verdi ve dışarı çıktı. Frederik'in merdivenlerde oturduğunu ve oldukça sıkılmış görüldüğünü gördü ve ona bir görev vermeye karar verdi.

"Arkadaşlarımı tekrar bulabilir misin?"

Hızla ayağa kalktı ama bunu yaparken neredeyse merdivenlerden düşüyordu. "Evet, efendim. Bugün erken saatlerde onları kasabaya girerken gördüm."

"Güzel. Onları benim için getir, olur mu? Onları hemen görmem gerektiğini söyle. Şu anda ellerinde ne kadar bira ya da fahişe varsa bıraksınlar."

Éibhear'ın çocukta gördüğünü hatırlayabildiği ilk sırtışla Frederik başını salladı. "Yapacağım, efendim." Sonra yola koyuldu.

Neredeyse yolda duran ve kendi işine bakan bir ata çarpacaktım ama ... neyse.

"Çok sessizsin."

Éibhear annesine baktı. "Evet. Özür dilerim. Bir sürü şey oluyor."

"Ortalık çok sessiz olduğunda endişeleniyorum, bu yüzden biraz hareketlilikten rahatsız olmuyorum." Annesi kolunu onunkinin arasından geçirdi ve birlikte merdivenlerden aşağı indiler. "Izzy güneye gittiğinde onunla birlikte mi gidiyorsun?"

"Bunu bana gerçekten sormak zorunda mısınız?"

Rhiannon gülerken başını geriye eğdi. "Hayır, sanırım bilmiyorum." Boştaki eliyle onun kolunu okşadı. "Ama umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyordur. Izzy gerçek bir savaşçı, savaşçı ruhlu biri. Eğer bir an için senin sadece onu korumaya çalıştığını düşünürse-"

"Merak etmeyin. Onun bile kabul etmek zorunda kalacağı bir sürü mazeretim var. Hepsi çok mantıklı ve akıllı başında . . onun aksine."

Avlunun ortasında durdular ve Rhiannon onunla yüzleşti. "Güneyde dikkatli ol oğlum. Orada işler farklı yürür."

"Buz Diyarı'ndan sonra anne, her şeyle başa çıkabilirim."

"Doğru. Ama sen Buz Diyarı'ndayken Tehlikeli Iseabail'in sevimli küçük kızı dikkatini dağıtmıyordu."

"Anne."

"Ne? Ben kör değilim. Sadece hatırla. Kan bağı olmayabilir ama kardeşin onu kızı olarak görüyor. Yani sen ve kardeşlerin yumurtadan çıktığınızdan beri yaptığınız gibi bunu becerip bir kenara atamazsınız. Ona bir fahişe gibi davranamazsın. O aileden biri!"

"Anne."

"Ne?"

Bölüm 24

Izzy iki güneş doğmadan önce kalkmış ve giyinmişti. Kaledeki eski odasında uyumuştı, kız kardeşi de yanına kıvrılmıştı. Kapıdan çıkmadan önce Rhi onu durdurdu ve sıkıca sarıldı.

"Lütfen dikkatli olun."

"Olacağım. Söz veriyorum." Kız kardeşinin her iki yanağını da öptü ve ona bir kez daha sarıldı. "Uzun sürmez. Babanla kavga etme."

"Tamam."

Izzy yatak odasının kapısını açtı ve Rhi, "Ve bana bir şeyler getir," diye ekledi.

"Sana bir şey getireyim mi? Ne gibi?"

"Güzel bir şey. Ama yerel. Ama büyük fiyonklu olmasın, küçük fiyonklar da olur. Renk olarak gümüş ve pembe iyidir. Ya da çok koyu kırmızılar. Parlak kırmızılar olmasın. Annem henüz siyah giymeme izin vermiyor ama maviler ve -nereye gidiyorsun? Ben de yeşili severim! Koyu yeşil! Ve iyi şanslar, Izzy! Seni seviyorum!"

Izzy babasının beklediği merdivenlerden inmeyi başardı. Babası ona gülümsedi. "Gümüş ve pembe onun en sevdiği renkler."

"Karar verdim. Keita ile daha fazla yalnız vakit geçirmesine izin yok. Pembe mi?" diye alay etti. "Gerçekten mi?"

Briec kıkırdayarak eğildi ve onu yanağından öptü. "Lütfen. Akıl sağlığım için dikkatli ol. Sana bir zarar gelirse annen kesinlikle tahammül edemez. Ve beni bu kadar az rahatsız eden birini kesinlikle özleyeceğim."

Izzy babasına sarıldı. "Sırf sen kimseden şikâyet duymak zorunda kalmayasın diye kendimi güvende tutacağıma söz veriyorum."

"İşte benim kızım."

Izzy babasından uzaklaştı ve seyahat çantasını omuzlarına aldı. "Seni seviyorum baba."

"Seni seviyorum."

Gülümsedi ve Büyük Salon'un kapısına doğru yöneldi.

"Ve Izzy-" Durdu, onunla yüzleştirdi. "Büyükkannenle tanıştığında Rhi'yi düşün. Anneni değil. Seni değil. Bu kız kardeşinle ilgili, bunu unutma."

"Hatırlayacağım. Mecbur kalmadıkça o yaşlı kaltağı öldürmeyeceğime söz veriyorum."

Briec hızla gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. Gülmek istediğini biliyordu ama sert olmaya çalışıyordu. Ona yardımcı olmadığını tahmin ediyordu.

"Bunun için teşekkür ederim."

Izzy kapılara doğru yürüdü ve birini açtı. "Anneme döndüğümde onunla konuşacağımı söyle."

Babasının cevabını duymak için beklemedi, onun yerine merdivenlerden inip avluyu geçerek ahırlara yöneldi.

"Günaydın General," dedi seyislerden biri dışarı çıkarken ve kapıyı onun için açık tutmak üzere durdu.

"Günaydın, Richard."

Izzy içeri girdi ama annesinin Dai'nin ahırının yanında durduğunu görünce kısa bir süre durdu. Dai başını ahırın kapısına dayamıştı ve Talaith onu ön ayaklarından ağzına kadar okşadı.

"Onu şımartıyorsun," dedi Izzy atın diğer tarafında dururken.

"Elimde değil. O çok güzel."

"Ve sadık."

Talaith sırtıttı. "Evet. Sadakat."

"Merak etme anne. O yaşlı kaltağı öldürmeye niyetim yok. Hala bunun çılgınca bir fikir olduğunu düşünüyorum, ama eğer yardım etme şansı varsa . . ."

"Gitmen konusunda bu yüzden mi endişelendiğimi sanıyorsun? Endişelenmiyorum. Eminim ki annem senin için çok mutlu olacaktır."

Kız kardeşine yardım edersen, sana ihtiyacı olmaz Izzy. Ve onun işine yaramayanlar-"

Izzy annesinin elini tutup göğsüne bastırdı. "Onu bana bırak. Dikkatli olacağıma söz veriyorum. Çok dikkatli olacağım."

"Peki ya Çöl Toprakları'nda seyahat etmeye ne dersiniz? Orası çok geniş bir bölge, Izzy."

"Haritalarım var ve-"

Izzy başka bir ahırdan gelen "Merak etme," sesini duydu ve annesinin elini bırakıp döndüğünde Éibhear'ın birkaç gün önce Garbhán Adası'na sürdüğü atın yanında durduğunu gördü. "Korkuttuğum için özür dilerim. Sadece bunun toynaklarındaki pisliği temizliyordum." Atın sağrısını okşadı. "Öyle değil mi kızım?"

Atın dizginlerini tutarak onu ahırdan dışarı çıkardı. "Dediğim gibi, Aidan birkaç yıl Çöl Toprakları'nda bir amcayla birlikte yaşadı. Güney Toprakları sınırlarını geçtikten sonra bize o liderlik edecek."

"Ah." Talaith Izzy ve Éibhear arasında bir ileri bir geri baktı. "Bu yolculukta Izzy ile birlikte gideceğini bilmiyordum." "Annem Demir Ejderha'nın gerçek bir sorun olduğu ortaya çıkarsa onu bizim halletmemizi istiyor. Mì-runach bu tür bir geziye ilk kez çıkmıyor. Ayrıca, bu gezide nereden geldiğini gör, Talaith."

"Doğru." Annesinin gözleri biraz daha kısıldı ama Éibhear'a soru sormadı, bu da garip görünüyordu çünkü Briec'in eşiyle ilgili en büyük şikâyetlerinden biri çok fazla soru sormasıydı.

"Pekâlâ," dedi Talaith, Éibhear onun yanağını öpebilmek için biraz aşağı inerken ayak parmaklarının ucuna basarak. "İkiniz de dikkatli olun. Umarım hasat festivali için zamanında dönersiniz." Izzy'nin yanağını öptü. "İyi şanslar, aşkım."

"Teşekkürler anne."

Talaith geri çekildi, ikisine de tekrar baktı ve "Evet, pekâlâ o zaman." dedi. Ve Éibhear ile atının etrafından dolanarak kapıdan çıktı.

Annesi gittikten sonra Izzy, Éibhear'la yüzleştı ve ona baktı.

Gölümsedi. "Peki, hazır mısın o zaman?"

Aidan esnedi ve yine ait olduğu yere, yatağına dönmeyi diledi. Dürüst olmak gerekirse, bazen arkadaşları için yapmak zorunda kaldığı şeyler ... muhtemelen bu yüzden çok fazla arkadaşısı yoktu.

Uther'e baktı ve insan formundaki ejderhanın burnunu atının boynuna dayamasını izledi.

"Onu yiyemezsin,

Uther." "Biliyorum."

"O zaman koklamayı bırak."

"Nefis kokması benim suçum değil."

"Yola çıktığımızda sana yiyecek bir şeyler buluruz."

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Caswyn sordu. Atını koklamak yerine, çapraz kollarını atın sırtına, başını da çapraz kollarının üzerine koymakla yetindi. Aidan birkaç kez horlama sesi duyduğundan emin oldu. Yine de Caswyn ayakta ve gözleri açık uyuyabilen tanıdığı birkaç ejderhadan biriydi. Evet. Rahatsız ediciydi.

Aidan yoldaşının sorusuna "Çünkü Éibhear çaresiz bir aptal," diye cevap verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Muhteşem Leydi Talaith ahırdan çıktı. Tanrım, çok güzeldi. Eğer eşi, kardeşleri daha da dengesiz olan, açıkça dengesiz bir hükümdar olmasaydı, Aidan en azından kanat açıklığını sergileyebilirdi. Sabahın erken saatlerinde kanatlarını açmış altın ejderhalarda her dişiyi baştan çıkarabilecek bir şeyler olduğunu düşünmüştü. Ama Éibhear'dan ve kendi akrabalarından yeterince şey duymuştu.

-hâlâ onlarla konuşmak zorunda kaldığında- Gwalchmai fab Gwyar ve Cadwaladr'ın deliliği hakkında

Bazı dişilerin riske girmeye değmeyeceğini bilecek kadar kan bağı vardı.

Yine de risk almaya değer biri varsa. . .

Yanlarından geçerken Aidan o güzel yüzde bir annenin endişesini gördü ve onu temin etme ihtiyaı hissetti. "Kızınıza çok iyi bakacağız, Leydi Talaith."

Durdu, Mì-runach'ların her birine baktı, sırttı ve Aidan'a şöyle dedi: "Kızım bir general olduğunda, lejyonunun iyiliği onun için son derece önemlidir. Ancak, lejyonu olmadan bir şeyler yaptıda, çoğu kişinin son derece tehlikeli bulacağı riskler alır. Bu nedenle Tehlikeli Izzy adını ben onunla tanışmadan çok önce almıştı. Bu yüzden hepinizin, benim kızımı önemsediğim gibi sizi önemseyen birine sahip olduğunuzdan emin olan biri olarak söylüyorum - ne yaparsanız yapın, onun sizi öldürmesine izin vermeyin. Çünkü içimden bir ses sizin için gerçekten abalayacağını söylüyor. Hem de çok uğraşacak."

Kraliyet ailesinin gidişini izlediler.

"Bu da neydi şimdi?" Aidan yoldaşlarına sordu. Aptal yoldaşlarına.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Uther. "Ama bacağına kılıf olarak taktıda hançer hoşuma gitti."

"Evet," diye onayladı Caswyn. "ok seksi. Sanırım kalçaları yüzünden." "Sizin kadar aptal biri olabilir mi?" diye sordu Aidan.

"Sen zlmeden önce-" diye başladı ibhear, ama Izzy hafif bir el hareketiyle onun sözünü kesti.

"Hayır, hayır. Ben zgn değilim."

ibhear elleriyle başını korumamak için kendini zorladı. Kadının kafasına bir şey fırlatacağını biliyordu. "Sen değil misin?"

"Hayır. Eğer l Toprakları'nı gerçekten biliyorsa Aidan'ın da bizimle birlikte olması iyi olur."

"Biliyor. Nolwenn'leri nerede bulacağımızı bile biliyor."

"Peki ya koruma olarak Mì-runach? Bir general daha fazlasını isteyebilir mi?"

"Sanırım değil."

"O zaman sorun yok. Hadi gidelim."

Kadın döndü ve adam hızlıca geri adım attı ama kadın sadece kendi atının ve onun atının dizginlerini tutup ahırdan dışarı çıktı.

Paniklemeye başlayan Éibhear, kafasına doğru uçan bir ok ya da bir köşede saklanan zehirli bıçaklı bir suikastçı görmeyi umarak etrafına bakındı. Ama hiçbir şey yoktu.

Başını sallayıp kendi kendine aptalca davrandığını mırıldanarak Izzy'nin peşinden gitti. Ahırın dışına henüz adım atmıştı ki, pis kokulu, salyaları akan, hırlayan, iğrenç bir kürk yığını kafasına çarparak onu yere düşürdü.

Izzy, köpeğinin hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan tam olarak ne hissettiğini ifade etmesini izledi. Bir şey söylemek. Dagmar mükemmel yetiştirilmiş köpeklerine emirler vermek zorundaydı. Ama Macsen için buna gerek yoktu.

Éibhear, Macsen'in boynunun her iki yanından tutarak onu sıkıca kavradı, ama köpek hırlamaya devam etti, yüzünü parçalamaya çalıştı.

"Onu geri çağırın!" Éibhear bağırdı. "Yoksa o piçi ateşe veririm!"

Izzy kısa bir ıslık çaldı ve Macsen geri çekildi. Éibhear onu serbest bıraktı ve köpek göğsünden atlayıp etrafından dolaştı, Izzy'nin yanına gidip ayaklarının dibine oturmadan önce kafasına bir kez daha vurdu.

"Gördün mü?" Izzy köpeği göstererek şöyle dedi. "Bu sadakat.

Sadakat ve beni dinliyor. Bunu paha biçilmez buluyorum."

Éibhear ayağa kalktı, tozluklarındaki ve kürk pelerindeki kiri fırçaladı. "O bir köpek, Izzy."

"Evet. Sadece bir köpek. Ama yine de senden daha iyi olmayı başarıyor."

Dai'ye bindi ve oturduktan sonra onun büyük boynunu okşadı. "Benimle gelmeni engellemeye çalışmayacağım, Éibhear. Ama yoluma çıkarsan, seni ve seninle birlikte Mì-runach pisliliğini de ezerim. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermesini beklemedi, sadece atını döndürdü ve Macsen Dai'nin yanında koşarken, Celyn'in Brannie'yi gece geç saatlerde bir şeyler içmeye götürdüğü bara doğru yola çıktı.

Éibhear yoldaşlarına bakmamak için elinden geleni yaptı ve onlardan uzaklaşan Izzy'ye odaklandı. Ayrıca, tam olarak ne düşündüklerini bilmek için ejderha arkadaşlarının yüzlerini görmesine gerek yoktu.

"Onu becerdin, değil mi?" Aidan sordu. Éibhear omuz silkti, hâlâ onlara bakmıyordu. "Belki de." "Nasıl anladığımı biliyor musun? Çünkü senden nefret ediyor."

"Bu nefret değil. Kafa karışıklığı. Onu kendimle boğdum-"

"Aptallık mı?" Aidan başını salladı. "Kardeşlerin öğrendiğinde-"

"Her seferinde bir kabus senaryosuyla uğraşalım, olur mu?" Éibhear tersledi.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" Aidan ona sordu. "Çünkü söyleyebileceğim kadarıyla senden nefret ediyor; annesi az önce bize korkunç uyarılarda bulundu; ve o seni ve hepimizi tehdit ederken bile yüzünde sadece zavallı, aşk acısı çeken bir ifade vardı."

"Baktığım şey bu muydu?" Uther üst dudağını tiksintiyle geri çekti. "Bunu rahatsız edici buluyorum."

Bıkkın ve bu konuda konuşmak istemeyen Éibhear atına doğru yürüdü. "Atına bin, Mì-runach. Gidiyoruz!"

Bölüm 25

Brannie gözlerini açtı ve kısa bir süre atına ne zaman bindiğini düşündü. Ve neden atına bindiğini. Ve neden atının üzerinde bir yerlere gidiyor gibi göründüğünü.

Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Çok yorgun ve biraz da hastaydı, atının hareketi de buna pek yardımcı olmuyordu.

Görüşü biraz daha netleştğinde Brannie etrafına bakındı. Izzy onun önünde, Éibhear da arkasında gidiyordu. İkisi de surat asıyor gibiydi.

Brannie'nin etrafında diğer Mì-runach'lar vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Çöl Toprakları'na," dedi Aidan, sabahın bu erken saatinde sesi sinir bozucu derecede neşeliydi. Ve yüksek sesle. Neden bağıırıyordu ki?

"Neden Çöl Toprakları'na gidiyoruz?"

"Cadılarla yüzleşmek ve muhtemelen hain bir Demir ejderhayı öldürmek için, tabii ki tüm bunlar ayrıntılı bir tuzak değilse ve önce bizi öldürmezlerse."

Brannie uzun bir iç geçirdi. "Dün gece kardeşlerimle içtiğim için pişman olacağımı biliyordum ama ne kadar içeceğimi bilmiyordum."

İlk yemek çoğunlukla sessiz geçti, herkes ... yani her şey hakkında endişeliydi.

Talaith ve Morfyd bu konuda çok iyi oldukları için küçük şeyleri dert etmemeye çalışan Dagmar bile endişeliydi. Annwyl'in onları Kyvich'lerle bir savaşa sürükleyeceğinden endişe ediyordu. Gerçi şimdi düşününce bu pek de küçük bir şey sayılmazdı, değil mi?

Rhi güzel bir elbise giymiş, omuzlarında kürklü bir pelerin ve omzunda tüm sanat malzemelerinin bulunduğu çantasıyla merdivenlerden aşağı indi.

"Herkesе günaydın!" Annesinin etrafından dolaşarak bir somun ekmek aldı. Bir parça koparıp ağzına attı ve neşeyle, "Ben resim yapmaya gidiyorum!" dedi.

Briec, "Kale arazisine yakın durun," diye emretti. "Ve Kyvich'ten uzak durun."

"Yapacağım, baba." Onu alnından öptü ve dışarı çıktı.

Birkaç saniye daha bekleyen Dagmar, kadın muhafızlardan birine başıyla işaret etti ve Rhi'yi takip ederek dışarı çıktı.

Rhi'nin haberi olmadan, Dagmar kale kapılarının dışına çıktığında kızı her zaman takip ettirirdi. Aynı şeyi ikizler için de yapmaya çalışmıştı ama muhafızlar onları sürekli gözden kaybediyordu. Gerçi Dagmar'ın bunu öğrenmesi biraz zaman almıştı çünkü muhafızlar ona söylemekten hep korkmuşlardı. Bunun yerine, sonunda Annwyl'e söylemişler ve o da Dagmar'a anlatmış. Muhafızların Kanlı Annwyl'e çocuklarının izini kaybettiklerini söylemekten, Dagmar'a söylemekten daha az endişe duydukları gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalıştı.

Muhafız kapıdan çıkarken Frederik içeri giriyordu. Çift kapıdan sadece biri açıktı ve Dagmar zavallı çocuğun iyi silahlanmış ve iyi zırhlanmış kadının etrafından dolaşmaya çalışmasını izledi. Garip bir dans gibiydi.

Sinirli bir iç geçiren muhafız geri çekildi ve Frederik'in geçmesine izin verdi. Hızla içeri girdi ve merdivenlere yöneldi.

"Yemek yedin mi, Frederik?" Annwyl ona sordu ve çocuğun kendi ayakları üzerinde tökezlemesine neden oldu. Ama en azından yüzüstü düşmemeyi başarmıştı.

"Uh . . ."

"Bu bir hayır gibi görünüyor." Masayı işaret etti. "Yemek. Yemek yemelisin."

Masaya doğru yürüdü, sonra içine girdi, geri adım attı ve Dagmar'ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Günaydın, Frederik."

Başını salladı ama ona bakmadı. "Dagmar Teyze."

Talaith masadan kalkıp ona bir kâse sıcak yulaf lapası ve biraz ekmek getirirken Annwyl gözlerini Dagmar'a dikti ve başıyla Frederik'i işaret etti. Dagmar kimsenin özür dilemesini emretmesinden hoşlanmazdı ama Annwyl kraliçeydi ve çocuğa başını sallamayı bırakmadığına göre Dagmar hükümdarın ciddi olduğunu tahmin edebilirdi.

Dagmar biraz iç çekerek, "Frederik, dün hakkında... söylediklerim hakkında-" diye söze başladı.

"Günaydın, benim harika ailem!" Keita, Ragnar'la birlikte Büyük Salon'a girerken anons etti. "Bu güzel sabahta herkes nasıl?"

"Neden bu kadar neşelisin?" Briec'in gözleri kısıldı. "Kimi öldürdün?"

Ragnar gülerek Keita'nın etrafından dolaştı ve masaya oturarak et tabaklarından birine uzandı.

"Bu ne cüret?" Keita kardeşini tersledi. "Benim-"

"Oh, evet," diye güldü Annwyl. "Bir yerlerde birileri ölmüş."

Keita Frederik'e doğru yürüdü ve ellerini onun kulaklarının üzerine koydu. Zavallı şey, tamamen travma geçirmiş gibi görünmeye başlamıştı.

"Çocuğun yanında böyle korkunç şeyler söylemek zorunda mısın?" Gwenvael kıkırdadı. "Çocuğun umurunda olduğundan çok şüpheliyim."

Frederik'e odaklandı ve "Öyle mi Frederik?" diye bağırdı.

Dagmar arkadaşına ters ters baktı. "Neden bağıırıyorsun ki?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Çocuğu rahat bırak." Keita ellerini çocuğun başından çekti ve eğilerek çocuğa bağırdı: "Eğleniyor musun?"

Burada geçirdiğin zaman, Frederik? Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Dagmar ellerini masaya vurdu. "Neden ikiniz de bağıırıyorsunuz-"

"Aklıma gelmişken," diye araya girdi Ragnar, sakın ve makul sesiyle onu tersledi.

"Sana neyi hatırlatıyor?"

Elini çantasına attı ve bir kitapla küçük bir tahta kutu çıkardı. Frederik'e doğru yürüdü, yulaf lapasını önünden çekti ve açık kitabı önündeki masaya koydu. "Bunu okuyabilir misin?"

"Ragnar?"

Elini Dagmar'a doğru kaldırarak onu susturdu. "Yapabilirim," dedi Frederik alçak sesle. "Sadece çok iyi değil."

"Doğru." Ragnar onun yanına çömeldi ve elindeki kutudan bir çift gözlük çıkardı. Acele etmeden Frederik'e taktı, çocuğun kulaklarının arkasından ve burnunun etrafından ayarladı. "Şimdi tekrar bak."

Çocuk omuz silkti, bakışları önündeki kitaba kaydı. Baktı. Göz kırptı. Biraz eğildi. Göz kırptı.

"I . . . Anlamıyorum."

"Görünüşe göre sizde Dagmar teyzenizdeki tam tersi bir durum var. O uzak mesafeleri görmekte zorlanıyor. Sen ise yakını görmekte zorlanıyorsun. Bu yüzden okumakta zorlanıyorsun. Okumaya çalıştığında muhtemelen başın ağrıyordu? Gözlerin yorgun mu hissediyor?"

"Bazen."

"Kendine gözlerini kısmamayı mı öğrettin?"

Frederik gözlüklerin üzerinden Dagmar'a baktı. "Eskiden gözlerimi kısırdım. Babam bunun beni zayıf gösterdiğini söylerdi. Bu yüzden . . . Ben de bıraktım."

Dagmar şok olmuş bir halde Ragnar'a odaklandı. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Bu bir tahmindir. Keita ve Gwenvael çocukla konuştukça sesleri daha da yükseldi. Frederik gelmeden önce bunu sadece seninle yapıyor gibiydiler."

"Ama"-Keita çocuğun kulaklarını tekrar kapattı ve fısıldadı -"Hâlâ sakar ve beceriksiz görünüyor. Onu bu cam parçalarının tüm sorunlarını çözeceğine ikna etmek istemezsiniz."

"Haklısın." Ragnar masanın öbür ucuna uzanıp kâsedden bir parça meyve aldı. Talaith'e doğru fırlattı. "Leydi Talaith. Buyurun lütfen."

Talaith omuz silkti ve meyveyi Frederik'in kafasına doğru fırlattı. Dagmar, meyvenin doğrudan yüzüne isabet edeceğinden korkarak irkildi. Ama meyveyi elinde yakaladı. Bakmadan bile.

"Oh." Keita geri adım attı. "Anlıyorum."

"Ben de öyle." Dagmar sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?" Gwenvael ona sordu.

"Babama yazmak için." Kalenin içinde tuttuğu küçük ofise giden koridora doğru yürüdü, iki köpeği masanın altından çıkıp onu takip etti. "Bu seviyedeki aldatma ve yalanlar derhal ele alınmalı."

"Dagmar Teyze-"

Durdu, çocuğa baktı ve tek bir parmağını kaldırdı. "Hayır, Frederik. Konuşacak başka bir şey yok."

Frederik bakışlarını indirdi. "Anlıyorum."

Gwenvael çenesini kaldırdığı yumruğuna dayadı ve Dagmar'a sırtıttı. "Onunla ne yapacaksın aşkım?"

"Ne düşünüyorsun?" Dagmar talep etti. "Tutun onu! Bunun gibi küçük bir yalancıyı asla ailemin aptallarına geri göndermem. Oh, hayır. Seni tutacağım evlat, seni eğiteceğim ve seni sapkın yeteneklerinin sonuna kadar kullanacağım." Ellerini birbirine vurdu. "Çok heyecanlıyım!"

Arkasını dönüp tekrar ofisine yöneldi ama Gwenvael'in çocuğa, "Aileye hoş geldin Frederik," dediğini duydu.

* * *

Gittikleri yoldan çok da uzak olmayan bir ormanda kısa bir yemek molası vermek için durdular. Izzy Brannie'nin yanına oturdu ve ona biraz kurutulmuş et ve ekmek ikram etti.

"Hâlâ benimle konuşmuyor musun?" Izzy sordu.

"Akşamdan kalmayım. Ama gülünç derecede tehlikeli bir şey yapmak istediğinde beni kaçırmaya devam edemezsin."

"Ama sana ayıkken sorarsam, sonunda kabul edene kadar saatlerce tartışıyoruz. Bu tartışmayı azaltıyor."

Kuzeni ona ters ters baktı. "Sen entrikacı küçük bir ineksin ve bazı günler senden öğreniyorum."

Izzy kolunu kuzeninin omuzlarına doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama çoğu gün beni seviyorsun çünkü başka hiçbir yerde bu seviyede ve çeşitlilikte dövüş eğitimi alamazsın."

"Evet, sadece faydalarından yararlanacak kadar uzun süre hayatta kalmam gerekiyor."

"Merak etme. Sen farkına bile varmadan general olacaksın."

"Senin aksine, bu benim hayat boyu hedefim olmadı. Yine de bir sorum var kuzen."

"Hhmm?"

"Macsen, Éibhear'dan ani ve oldukça acımasız bir şekilde hoşlanmamış gibi görünüyor."

"Éibhear'ı hiç sevmedi."

"Ama şimdi ondan daha da hoşlanmıyor gibi görünüyor." Başını açıklığın diğer ucuna doğru salladı ve Izzy büyük mavi aptalın, köpeğinin şu anda Macsen'in çeneleri arasında sıkışmış olan ejderhanın sıkı kıcını serbest bırakmasını sağlamaya çalışmasını izledi.

"Belki de sadece Éibhear'ı sinir bozucu ve kafa karıştırıcı buluyordur." "Macsen, Éibhear'ı rahatsız edici ve kafa karıştırıcı mı buluyor? Macsen mi?

Köpek mi?"

Ekmeğinden bir ısırık daha alan Izzy ayağa kalktı ve köpeğini Éibhear'dan uzaklaştırmak için yanına gitti.

Brannie, Izzy'nin köpeğini geri çekmeye çalışmasını izledi. Gerçi Brannie dürüst olmak gerekirse, Izzy'nin pek de çaba göstermediğini kabul etmek zorundaydı. Bu onun askerlerinden biri olsaydı onun kadar zorlanmazdı.

Aidan, Izzy'nin oturduğu yere oturdu. "Ne oldu?"

Brannie ona sordu.

"Tanrım, çok hırıltılıyız. Sanırım Fang'i gördüm."

"Ne istiyorsun, Mì-runach?"

"Burada oturmuş, arkadaşlarımız tarafından eğlendiriliyoruz." "Éibhear benim arkadaşım değil. O akrabam. Bir kan bağı." "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir Cadwaladr için bu, eğer iyi bir nedenim varsa, sırtından teraziye atabilir ve bundan kurtulabilirim anlamına gelir."

"Ah, evet. Ailenizin geri kalanıyla asla tanışmak istemediğimin bir kanıtı daha. Çok misafirperver olmanıza rağmen ..."

Brannie, Uther diğer yanına oturana kadar ekmeğini ve etini yemeye devam etti. Etrafının Mì-runach'larla çevrili olmasının tedirgin edici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Annesi onu Mì-runach'lar hakkında iki inançla yetiştirmişti: Savaşta çok değerliydiler ama asla bir tanesine sırtını dönmemeliydin.

"Peki ya büyükbabam?" Brannie, ejderha dişi evlerinin yakınındaki bir ormanda yürürken annesinin kuyruğuna tutunarak sormuştu. "O Mì-runach'tı."

"Ve en kötüsü, kızım. En kötüsü. Özellikle de çocuklarına karşı. Büyükbabana asla sırtımızı dönmedik. Addolgar bir kere yaptı... Kafasının yarıldığı yerde hala o yara izi var."

Bu yüzden Brannie, kendi büyükbabasına güvenilemeyeceğine göre, tanımadığı üç yabancı Mì-runach'a da kesinlikle güvenilemeyeceğini düşündü. Yine de Brannie onlara bir soru sorma ihtiyacı hissetti.

"Belki de hala kafamda yuvarlanan biradan arta kalanlardandır, ama ..." Köpek havlamaya devam ederken ve kendini yeniden bir köpeğe bağlamaya çalışırken tartışan Izzy ve Éibhear'ı işaret etti.

Éibhear'ın kıcı. "Bu ikisi arasında bir şey mi değişti?"

Mì-runach'lar önce birbirlerine sonra da tartışan Izzy ve Éibhear'a baktılar. Izzy'nin köpeği şimdi onun kucağındaydı ama hâlâ Éibhear'ın yüzüne saldırmaya çalışıyordu.

Erkekler birlikte "Hiç de değil" dediler.

Birkaç saat daha yolculuk ettikten sonra, yemek yemek ve yolculuklarının geri kalanını konuşmak için bir kasaba barında durdular.

Izzy, Éibhear'ın annesini onun ve arkadaşlarının gerekli olduğuna ikna etmek için Aidan'ın Çöl Toprakları'nın yolunu bildiğine dair tüm o sentor saçmalıklarını uydurduğundan emindi. Ama Aidan'ın Çöl Toprakları'nda yıllarını geçirdiği ve orayı çok iyi hatırladığı ortaya çıkmıştı.

Bir harita çıkarıp masanın üzerine yaydı ve herkesin bakabilmesi için boş kâse ve tabakları kenara itti.

"Çöl Toprakları'na görünmeden gizlice girebileceğimiz en az on yedi yol biliyorum, buna geçitten geçmek de dahil-"

"Bekle," diye araya girdi Izzy. "Neden Çöl Toprakları'na gizlice girmemiz gerekiyor? Hem Annwyl hem de Rhiannon'un Çöl Diyarı hükümdarlarıyla ittifakı var."

Aidan haritaya baktı ve tekrar ona döndü. "Bunun bir öldürme görevi olduğunu sanıyordum. Bu bir öldürme görevi değil mi?" diye sordu Éibhear'a.

Izzy, "Hayır, bu bir öldürme görevi değil," diye hırladığında Brannie'nin başını hızla başka yöne çevirdiğini gördü.

"Ama bizim işimiz bu," diye ısrar etti Aidan. "Biz öldürürüz. Gizlice girer ve öldürürüz. Mì-runach'ın ne yaptığını bilmiyor musun?"

"Sizi ben davet etmedim!" Izzy, Éibhear'a baktı. "Bunu düzelt. Bunu hemen düzelt."

Ellerini kaldırdı ve Aidan'a "Kimseyi öldürmek için orada değiliz" dedi.

"O zaman neden gidiyoruz?"

"Büyükanne mi görmeye gidiyorum," dedi Izzy.

"Az önce büyükanne'den ayrıldık."

"Başka bir büyükanne!"

"Peki, kaç tane var?"

"İşte bu kadar!" Éibhear hepsine emretti. "İşte bu kadar."

Éibhear bir an durup barda onlara bakmaya başlayan insanlara ters ters baktı. Herkes gözlerini kaçırınca tekrar gruba odaklandı.

"Çöl Toprakları'na vardığımızda yapmamız gereken iki şey var. Vateria Flominia'yı bulup bulamayacağımıza bakmak ve eğer bulabilirsek sorun çıkarıp çıkarmadığını öğrenmek. Sonra da bunu anneme rapor edeceğim. Diğer görev ise General Iseabail'e Nolwenn topraklarına kadar eşlik etmek ve büyükannesi ile buluşmasını sağlamak.

."

"Randevu aldın mı?" Aidan Izzy'ye sordu.

Izzy etrafına bakındı. "Kim randevu aldı?" "Siz."

"Büyükanne'den randevu almak mı? Bunu neden yapayım ki?"

"Güçlü hükümdarlar Nolwenn'lerle görüşmek için aylarca bekler." "Ben onun torunuyum."

Uther şu anda iliğini emmekte olduğu tavuk budunun etrafında, "Anneni sokakta tekmelediğini sanıyordum," dedi.

Izzy neredeyse masanın diğer tarafına geçmiş, elleri iri piçin boğazına dolanmıştı ki başka bir iri piç onu kucaklayıp bardan dışarı çıkardı.

"Öfkeni kontrol edemezsen bu iş nasıl yürüyecek bilmiyorum."

Izzy kendini onun kollarından çekti, aslında bunu yapmasını istemiyordu ama onu geri çekmemesi gerektiğini de iyi biliyordu.

"Neden buradalar?" diye sordu ona dönerek. "Asıl sen neden buradasın?"

"İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz."

"Neden? Daha fazla sikişmek için mi? Döndüğümüzde Celyn'e hava atma şansın olacak mı? Barda bunun hakkında gülecek misin? Yoksa lanet olası sefaletin için beni suçlamak için başka bir nedenin mi olacak? Kuzenlerin arasına giren fahişeyi tekrar suçlamak için mi?"

Éibhear o anda aklına gelen tek şekilde cevap verdi: "Hâlâ o konuyu mu açıyorsun?"

Izzy'nin elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve öne doğru öfkeli bir adım attı. Ama sonra, aynı anda, hızlı bir geri adım attı, etrafına bakındı ve sonunda -harika bir şekilde- güldü.

"Seni kaba piç."

Éibhear da ona katıldı, ikisi de hakkında pek bir şey bilmedikleri bir kasabanın ara sokaklarından birinde durmuş gülüşüyorlardı.

"Özür dilerim. Dayanamadım."

Özrünü elinin tersiyle itti. "Küçük bir mesele."

"Onunla tanışmaktan endişeleniyorsun, değil mi?"

"Kız kardeşim için en iyisini yapmak istiyorum. Ama bu onun geleceği ile ilgili ve eğer yanlış yaparsam ..."

"İşte bu yüzden tüm bunlar boyunca senin yanında olacağım. Kız kardeşin ama benim yeğenim. Mücadeleye layık olmayan birinin altında eğitim almasına izin vermeyeceğim. Ayrıca Vateria'nın annem için Çöl Toprakları'nda olup olmadığını öğrenebilirsek, bu daha da iyi olur. Akrabalarımın çoğunun birkaç bin yılda başardığından daha fazlasını birkaç haftada başaracağız."

"Biliyorsun, Vateria'yı gördüm, kuzenine ne yaptığını biliyorum. Büyükanнем neden ondan kurtulmuyor anlamıyorum."

"İhtiyacımız olan son şey, diğer ejderha krallıklarının sipariş üzerine öldürmek için burada olduğumuzu düşünmeleri."

"Yani Mì-runach'ı mı gönderiyor? Bu size iyi bir plan gibi mi görünüyor?"

"Mì-runach keşif yaptı. Bu konuda iyiyiz."

"Bunu görebiliyorum. Dördünüz de sadece ... karışıyorsunuz."

"Göreceksin." Barın kapısına doğru döndü. "Ve hazır başlamışken, bahsettiğin o sikişme olayını biraz daha gerçekleştirebilirsek, benim için de iyi olur."

"Oh, bu çok kurnazcaydı," diye yakınen onun arkasından gitti.

"Ben kurnazlığımı tanırım. Adım için diğer seçenek de buydu. Alçak Éibhear ya da Kurnaz Éibhear."

"Başka isim seçenekleriniz var mıydı?"

"Evet. Aşağılık Éibhear vardı. Kaba Éibhear. Ve Cehennemin En Uzak Noktalarında Yanması Gereken Katil Sıçan Piç Éibhear." Tam kapı aralığında durdu ve Izzy'ye baktı. "Sanırım bu benim favorimdi."

Kıkırdarak onu itti. "Tabii ki öyleydi."

Bölüm 26

Üç gün boyunca güneye doğru yol aldılar. Kolay bir yolculuk değildi. Hiç de yavaş değildi, gece yattıklarında hepsi yorgun ve huysuzdu -hiç yorulmamış gibi görünen o lanet köpek hariç- ve geçtikleri her fersah havanın daha da ısınmasına neden oluyordu. Dark Plains'de sonbahar olabilirdi ama Güney Toprakları ile çöller arasındaki bölge sınırlarına yaklaştıkça yaz mevsimi gibi hissediyorlardı.

Ama tam Éibhear bir mil daha gitmeye dayanamayacağını düşünürken Brannie yanına geldi. O da atını dizginledi ve sağ tarafı işaret etti. "Orada ne olduğunu biliyor musun?" Brannie sordu.

"Hayır."

"Tuz madenleri."

Éibhear omuz silkti. "Biraz tuza ihtiyacın var mı?"

Sinirli bir şekilde iç geçirdi -bu yolculukta çok sık çıkardığı bir sest- ve "Hayır ama Kraliçe'nin birlikleri orada. Bu da taze et, bira, belki bir yatak ya da güzel bir mağara demek. Sadece bir gece için."

Bu ses gerçekten hoşuna gitmişti.

"Neler oluyor?" Izzy onun yanına vardığında sordu. "Tuz madenleri buraya yakın. Taze yiyecek bulabiliriz ve içki ve annemin askerleriyle yatacak güzel bir yer."

Izzy bir an ona baktı; sonra tekrar ona odaklanmadan önce, şimdi umutla bekleyen seyahat grubunun geri kalanına baktı.

"İnsan olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Onun sorusu karşısında şaşırılmıştı. "Farkındayım."

"Ve sen de benden koca bir ejderha birliğiyle yalnız bir insan olmamı mı istiyorsun? Tuz madenleri sizin türünüz için bir çeşit hapisane değil mi?"

"Eminim tuz madenlerinde fahişeler vardır," diye ekledi Caswyn, uzaklaştıkça daha da çoraklaşan bölgeye bakarken.

Éibhear ona aval aval baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ejderhanın aklından ne geçtiğini merak ediyordu.

Caswyn hepsine dönüp baktığında ve hepsinin kendisine baktığını fark ettiğinde, "Fahişe olduğun anlamına gelmiyor. Sadece ejderhaların etrafında genellikle fahişeler olur ve onlar da genellikle insandır. Bu yüzden kendini oldukça rahat hissetmelisin."

Herkesin ağzı biraz daha açıldığında Caswyn içini çekti ve "Demek istediğim-" dedi.

Brannie umutsuzca, "Lütfen konuşmayı kes," diye araya girdi. "Dünyadaki tüm tanrılar aşkına, lütfen konuşmayı kes!"

"Sadece onu rahatlatmaya çalışıyordum." "Biraları var mı?" Izzy, Éibhear'a sordu. "Bir sürü bira."

Atını onun etrafında dolaştırdı. "Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı ve atını yoldan çıkarıp tuz madenlerine doğru mahmuzladı.

Atlarını tuz madenlerinden çok da uzak olmayan bir kasabaya bıraktıktan sonra -evet, atların kendi güvenliği için- seyahat grubu Güney Toprakları ile Çöl Toprakları arasındaki tüm sınır hattına bakan ana dağa vardı.

Izzy, Brannie'yi girişe kadar sürdürdü ama yere indiklerinde attan indi. Diğerlerini beklemeden mağaralara doğru yöneldi.

"Izzy," diye seslendi Éibhear. "Bekle."

Ama Izzy beklemezdi. Eğer saldırgan bir ejderhanın hedefi olmak istemiyorsa, en başından itibaren korkmadığını göstermesi gerekiyordu. Brannie'nin sırtında ya da yanında Éibhear varken içeri girmek, birliklerden hiçbirinin onu ciddiye almamasını sağlardı.

Izzy büyük mağaraya doğru yürüdü. Akrabası ya da arkadaşı olmayan tüm bu ejderhaların arasında olmak biraz bunaltıcıydı. Daha önce kendini hiç küçük bir kadın gibi hissetmemişti... ta ki şimdiye kadar.

Mağaranın ortasında duran Izzy, elini yanındaki kılıktan ayırmıyordu. Birkaç dakika sonra ejderhalardan biri başını kaldırdı ve havayı kokladı. Bakışları ona kayana kadar mağaranın etrafına bakındı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Tehlikeli Iseabail," dedi yüksek sesle, böylece herkes duyabilecekti. "Kanlı Annwyl'in Sekizinci, On Dördüncü ve Yirmi Altıncı Lejyonlarının Generali."

Ejderha birkaç uzun an boyunca onu inceledi ve sonunda başını sallayarak, "Tanıştığımıza memnun oldum genç kız. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek. Daha fazla tepki vermesini bekliyordu. Küçük bir şey. İnsanlar mağaralarına her zaman girip çıkar mıydı?

"Izzy?"

Başını kaldırdı ve zorla gülümsedi. "Fal. Merhaba."

Brannie ve Celyn'in ağabeyi Fal. Izzy onu tüm Cadwaladr'lar gibi ailesi olarak görse de, her zaman ondan pek hoşlanmıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sırıttı. "Beni görmek zorundaydın, ha?"

İşte bu yüzden Izzy ondan pek hoşlanmıyordu. Izzy ve Celyn'in birlikte olduğunu öğrendiğinden beri, Izzy'nin bacaklarının arasına girmek için bir arayış içindeydi. Çekici olmadığından değildi. Çekiciydi. Ama aynı zamanda biraz da sinir bozucu bir ahmaktı. Gwenvael gibi çekici bir ahmak değil. Sadece sinir bozucuydu.

"Bir yolculuğa çıkıyorum-"

"Brannie?" Fal bakışlarını Izzy'nin arkasına çevirerek sordu. Adam gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu ve Izzy'nin etrafındaki yoğun hareketlilik aniden durdu. Izzy ne bulacağından korkarak döndü ama sadece Brannie, Éibhear, Aidan, Uther ve Caswyn vardı.

Brannie esneyerek Fal ve Izzy'nin yanına doğru yürüdü. "Fal." Kardeşine başıyla selam verdi.

"Şişmanlamışsın."

Izzy'nin nefesi kesildi. "Brannie!"

"Öyle. Ejderhalar şişmanlayabilir, biliyorsun Iz. Cadwaladr'lar sadece şişmanlamamayı tercih ediyor." Kardeşine sert bir bakış attı. "Ya da Cadwaladr'ların çoğunun bunu yapmamayı seçtiğini mi söylemeliyim?"

Fal kız kardeşinin kolunu kavradı. "Seninle konuşmam gerek." "Ne? Diyet önerilerine mi ihtiyacın var-hey!"

Izzy, Fal'in kız kardeşini sürükleyerek götürmesini izledi; sonra herkesin Éibhear ve diğerlerine baktığını fark etti. Birkaçı yakındaki yoldaşlarına eğildi ve oldukça yüksek sesle "Mì-runach" diye fısıldadı. Ama bir tiksinti ve korku tonu vardı. Pek de hoşuna gitmeyen bir ton.

Hepsi hâlâ aynı ordunun bir parçasıydı, hâlâ Ejderha Kraliçesi'ni ve tebaasını korumak için oradaydılar. Yani Mì-runach bunu biraz farklı mı yapıyordu? Bunun ne önemi vardı ki?

"Oy!" Izzy kendi birliklerine yaptığı gibi bağırdı. "Sizin yapmanız gereken işler yok mu? Şimdi mi?"

"Peki sen kimsin?" diye sordu sonradan görmenin biri.

"Ben Tehlikeli Iseabail," diye seslendi kaba herife. "Talaith ve Kudretli Briec'in kızı. Kanlı Annwyl'in Sekizinci, On Dördüncü ve Yirmi Altıncı Lejyonlarının Generaliyim." Babasının yıllar önce kendisi için yaptığı boynuz saplı hançeri yere attı. "Ve eskiden boynuzu olan ejderhanın katili, Wastrel Olgeir." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen de kimsin?"

* * *

Aidan eğildi ve Éibhear'ın kulağına alçak sesle fısıldadı, "Başlangıçta geniş omuzlarını biraz itici bulmuştum. Ama söylemeliyim ki şu anda . . . çekiciliği tamamen anlıyorum."

Éibhear ona cevap vermedi, bunun yerine askerlerin işlerine geri dönmelerini izledi. Izzy hançerini aldı, kılıç kemerine bağlı kılıfına geri soktu ve

Éibhear'ın yanına doğru yürüdü. Elini sallayarak onu aşağı indirdi. O da kendini biraz alçalttı. "Evet?"

"Neden herkes senden nefret ediyor? Bariz nedenler dışında tabii ki."

Ukala. "Çünkü biz Mì-runach'ız."

"Kraliçeniz için yaptıklarınızı takdir edeceklerini sanırsınız."

"Sen öyle san."

Diğerlerinin ona ve yoldaşlarına davranışlarından dolayı çok sinirlenmiş görünüyordu. Onun için üzüldüğünün farkında olup olmadığını Éibhear bilmiyordu, ama bundan zevk alıyordu. Onunla eğleniyordu. Yine de bundan bahsetmedi. Bunun onu sadece kızdıracağını biliyordu.

"Bunu tartışmayacağım!" Brannie kükreyerek köşeyi dönerken aptal kardeşi Fal de arkasından onu takip ediyordu.

"Lanet Mì-runach'ı buraya öylece getiremezsin Branwen! İzin almadan olmaz-"

Brannie dönüp kardeşiyle yüzleşti, sivriltilmiş kuyruğu yüzüne, gözüne tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Mì-runach bu ordunun bir parçası, seni aptal. Majestelerinin topraklarında herhangi bir yere gitmek için kimsenin iznine ihtiyaçları yok. Ve Éibhear senin kuzenin. Akraban. Kan bağı olan bir Cadwaladr. Bunu asla unutma, Tepid Fal."

Éibhear biraz daha eğildi ve fısıldadı, "Bu isim kalıcı olacak."

"Evet. Korkarım haklı olabilirsin." Izzy biraz yüzünü buruşturdu ama ekledi: "Gerçekten trajik ama anladığım kadarıyla ... hak etmişti."

"Siz ikiniz şimdi de birbirinizin saçını örmeye mi başlayacaksınız?" Uther homurdandı. Ve hepsi ona bakmak için döndüğünde: "Ben acıktım!"

"Onu doyursak iyi olur," diye uyardı Aidan. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Éibhear etrafına bakındı. "Düzgün bir yemek bulana kadar buralarda yiyecek bir şeyler olmalı." İşaret etti

mağara boyunca. "İşte. İnek bacağı."

Izzy baktı. "Aman Tanrım, bunlar inek bacağı. Etrafta inek bacağı mı var? İkram gibi mi?"

"Bir ejderhanın ne yemesini beklersin ki?" Éibhear ona sordu. "Tavuk budu mu?"

"Sanırım haklısınız, ama ..."

Uther şimdi elinde bir inek bacağıyla önlerinde durmuş, dişlerini kemikten et koparmak için kullanıyordu. Gözleri başının arkasına yuvarlandı ve yüksek sesle iç çekti. "Bu iyi işte."

Izzy gözlerini Éibhear'a dikti. "Eww."

Izzy kahkahasını gizlemek ve yiyeceklerin dışarı fırlamasını önlemek için elini ağzına götürdü. Mì- runach'ların kalmasına karar verildiğinde - Izzy ile uğraşmak bu ejderhalar için bir şeydi, ama Korkunç Kaptan Branwen ile uğraşmak kesinlikle başka bir şeydi - mağaralardan birinde uzun bir yemek masası, tabaklar ve mutfak eşyaları ile küçük bir ziyafet verildi. Ve Iseabail'in şerefine herkes insan olarak gelmişti. En azından Iseabail'in şerefine olduğunu söylediler. Izzy aslında bunun daha çok insan fahişelerle daha az korkutucu halleriyle takılma şansı elde etmek için olduğunu düşünüyordu.

"Dur, Brannie," dedi Izzy hâlâ yutamadığı yemeğin etrafından dolanarak.

"Şuna bakın. Ne kadar da şişmiş. Bunun benim kardeşim olduğuna inanamıyorum."

İkisi de Fal'e baktı. Kahverengi ejderha, Brannie ve Celyn'in onun işe yaramaz kışını kaç kez kurtarmak zorunda kaldıklarını atlamayı başaran savaş zamanı kahramanlık hikâyeleriyle insan fahişeleri büyülüyordu.

"Asıl trajik olan, babama tüm barışçıl, politik ve kitap işlerinde yardım edecek kadar bile zeki olmaması. O tam bir aptal!"

"Keser misin şunu?" Izzy yalvardı, sesi ancak fısıltı halindeydi, kahkahalarını durdurma çabaları giderek zayıflıyordu

saniyesine kadar.

"Şunlara baksana," diye Izzy'ye telkinde bulunarak kadınları işaret etti. "Hepsine bak. 'Ohhh, Fal,'" diye tiz bir sesle taklit etti. "Çok yakışıklı ve cesursun."

Izzy neredeyse boş olan tabağını itti. Yemeğini bitirememesi nadir görülen bir şeydi ama ne yapabilirdi ki? Brannie onu boğarak öldürürdü!

"Ama," diye fısıldadı Izzy, "onlar fahişe, değil mi?"

"Oh, evet."

"O zaman romantizm gerçekten gerekli mi?" "Ucuz olduğunuzda gerekli."

"Ahhh. Anlıyorum."

Brannie daha da yaklaştı ve sesi daha da alçaldı. "Annemin onu neden buraya gönderdiğini şimdi anlıyorsun. O umutsuz vaka."

"Ama oldukça mutlu görünüyor."

"Çünkü tuz madenlerinden daha güvenli ya da daha sıkıcı bir görev yoktur."

"Yine de çok önemli bir iş Bran. Tuzu korumak." Izzy irkildi, hayatını bir et çeşnisini koruyarak geçirmeyi hayal bile edemiyordu. "Bak, o mutlu olduğu sürece ..."

"Uçuş mesafesinde taze kedi ve bira olduğu sürece kardeşim her zaman mutlu olacaktır." Brannie tiksintiyle dudak büktü, elini sallayarak her şeyi geçiştirdi ve "Büyükkannenle tanışacağın için gergin misin?" diye sordu.

"Öncelikle, o kadın benim büyükkannem değil. Rhiannon benim büyükkannem. O diğer sürtük sadece annemi taşıyan beden."

"Affedecek biri değilsin, değil mi Iz?"

"Affediyorum. Bana karşı düpedüz bir amcık olmadığın zaman anne." Dikkatle kuzenine baktı. "Aile her şeydir, Brannie. Aile her şeydir."

Brannie histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Bunu onun üzerinde kullandığına hala inanamıyorum!"

"Pekâlâ," diye itiraf etti Aidan. "Ondan hoşlanıyorum. Izzy'den hoşlanıyorum."

Bir yumruk yüzüne çarparak başını yana savurdu.

Aidan boynunu kırdı, hâlâ yapabildiğinden emin olmak için çenesini oynattı, sonra tekrar arkadaşına baktı. "Demek istediğim, onu bir arkadaş olarak seviyorum ve senin için seviyorum. Onu bir köşeye sıkıştırıyım da körlemesine sikeyim diye sevdiğimi kastetmedim."

"Ah." Éibhear küçük bir omuz silkti. "Üzgünüm o zaman."

"Hayır, hayır. Sebepsiz yere suratıma yumruk yemek hoşuma gidiyor."

"Bu bir alışkanlık. Ne diyebilirim ki?"

"Bunu sadece ailenle yaptığını sanıyordum."

" 'Bunu sadece ailenle yaptığını sanıyordum,' diye taklit etti Éibhear," diye karşılık verdi ona.

Aidan masanın etrafına baktı ve neden hiçbir zaman düzenli orduya uyum sağlayamadığını hatırladı. Tanrım, ne sefil bir hayat. "Dönüş yolunda, mola vermek istediğimizde bir kasabada kalalım. Ya da lanet olası bir ahırda."

"Evet." Éibhear doğrulup dirseklerini masaya dayadı ve elleriyle yorgun yüzünü ovuşturdu. "Atları bıraktığımız yerde kalmalıydık. İnsan olarak kalmak zorunda kalırdık ama en azından bir yatağımız olurdu ve ben de uğraşmak zorunda kalmazdım-"

"Kuzen mi? Oy. Kuzen!"

Éibhear uzun bir nefes verdi. "Ne, Fal?"

Kuzeni eğildi, kolunu fahişelerden birine doladı ve fısıldadı, "Ee, onu daha almadın mı?"

Éibhear'ın diğer tarafında oturan ve Fal'ı duyabilen Mì-runach yemeyi bıraktı. Nefes almayı bırakmış olabilirler.

Éibhear kuzeninin bu işin peşini bırakmasını umarak, "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi. Fal kendisinin Yakışıklı Gwenvael kadar çekici olduğuna inansa da, Éibhear'ın kardeşinin bolca sahip olduğu tek şeyden yoksun olduğunun farkında değildi: zekâ. Çünkü zekâ, sevimli bir serseri ile aptal bir piç arasındaki ince çizgiyi oluşturunuyordu.

"Izzy," diye itti salak piç. "Sonunda onu yakaladın mı yoksa kardeşim seni hâlâ yeniyor mu?"

Éibhear çenesini sıktı, ensesi kaşınmaya başladı ve elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hiç denedin mi kuzen?" Daha yakına eğildi ve Éibhear Fal'in fincanlarının içine iyice girdiğini fark etti. "Yıllardır duyduklarıma göre, oraya girmek o kadar da zor değilmiş."

Yine de Éibhear hiçbir şey söylemedi. Henüz değil.

Bakışları masanın diğer ucundaki Izzy'ye odaklandı. Olan bitenden habersiz Brannie'yle sohbet ediyor ve gülüyordu.

"Bak," diye zorladı aptal, "onu kendin için istemiyorsan, oradaki Mì-runach arkadaşlarına vermelisin. Ya da belki onunla işin bittiğinde. Arkadaşların için böyle yaparsın. Artık arkadaşın olduğundan değil. Zavallı Austell'i öldürttüğünden beri yok. Ama eminim ne demek istediğimi anlıyorsundur. Bu jesti takdir edeceklerdir."

Aidan tabağını itti ve sandalyesinde geriye doğru çöktü. Caswyn yüzünü ellerine gömmüştü ve Uther masanın üzerinde kambur duruyordu, tüm vücudu o kadar gerilmişti ki titriyor gibi görünüyordu. Ama titremiyordu. Gergindi. Mì-runach'la uğraşırken gergin olmak hiç iyi bir şey değildi.

Brannie ona şöyle bir baktı. Izzy ile konuşmaya devam ediyordu ama o da bir Cadwaladr'dı. Her Cadwaladr'ın erken yaşta yapmayı öğrendiği bir şey varsa, o da akrabalarının inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptığının acı verici bir şekilde farkında olmaktı. Brannie Izzy'ye dönmeden önce Éibhear'ın yüzünü inceledi. Arkadaşının söylediği bir şeye güldü ve sonra Izzy'nin sandalyesinden kalkmasını, karakol komutanına teşekkür etmesini ve masadan kalkmasını izledi. Izzy yürüdü ve Brannie de mağaradan çıkana kadar onu izledi.

Sonra Brannie'nin gülümsemesi soldu ve sandalyesinde geriye doğru gevşedi, bakışları tekrar Éibhear'ınkilere kaydı.

Éibhear başını sallayarak Fal'ın kafasının arkasını yakaladı ve masaya vurdu, tekrar tekrar ve sonra iyi bir önlem için birkaç kez daha. Bunu bitirdiğinde, Éibhear ayağa kalktı, kuzenini ensesinden yakaladı, onu kaldırdı ve ters çevirdi.

Fal masaya çarptı, ciğerlerinden çıkan hava yüksek sesle tısladı. Ejderha formuna geri döndü ve Éibhear da öyle yaptı.

İşte o zaman subaylar toplu halde ayağa kalktı ve aptal yoldaşları için savaşımaya hazır olarak hızla ejderha formlarına geçtiler. Ancak Mì-runach'lar Éibhear için savaşımaya hazırdı ve dört Mì-runach'ın büyük bir subay ve birliklerine karşı savaşıması ... şey ... subaylar ve birlikleri için pek adil değildi.

Brannie ayağa kalktı, yırtılmaması için kıyafetlerini çıkardı ve ejderha formuna geçti. Ön kollarını vücudundan uzakta tuttu.

"Eee?" diye kükredi, aniden tuz madenleri komutanına dönerek. "Hadi o zaman!"

Izzy mağaradan uzaklaştı. Neler olup bittiğini bilmiyordu ve muhtemelen bilmek de istemiyordu. Ama Brannie'yi o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, birlikte o kadar çok şey yaşamışlardı ki, Izzy Dişi Ejder'in kardeşiyle ilgili bir şeylerin onu üzdüğünü biliyordu. Böylece Izzy oradan ayrıldı ve çıkışlardan birine doğru yol aldı. Ejderha Kraliçesi'nin askerleri yıllar boyunca çok çalışkan olmuş ve dağın yamacına küçük, sevimli bir balkon inşa etmişlerdi.

İtiraf etmeli ki, oraya öylece gitmedi. Sağlam olduğundan emin olmak için biraz test etti. Eğer sağlam değilse ejderhalar uçup gidebilirdi. Izzy'nin yapabileceği tek şey büyük bir onurla ölüme gitmekti. Bunu yakın zamanda yapmayı planlamadığı için, yeterince güvenli olduğundan emin olana kadar balkonu test etti.

Kolunu balkonun kenarına dayayan ve çenesini yumruğuna dayayan Izzy, vatani olması gereken yere baktı. Bu kumla kaplı topraklarda doğmuş ve büyümüş olmalıydı.

Tanrım, hayatı ne kadar farklı olurdu? Hâlâ Izzy olur muydu? Şu anda olduğu Izzy mi? Yoksa en güçlü büyülerini uygulayan ve yardımına ihtiyacı olan asillerle buluşmaya tenezzül eden gerçek bir Nolwenn mi olurdu? Gerçekten bilmiyordu. Kişiyi yer mi yaratırdı? Etrafındaki insanlar mı? Yoksa bir insan doğar mıydı, yaratılmaz mıydı? Belki de bunların bir kombinasyonuydu. Bilmiyordu ve bu tür felsefi tartışmaları iki yılda bir birden fazla kitap okuyanlara bırakmıştı.

Yine de zor olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sahip olduğun aileyi sevmek ama yine de babanı tanımış olmayı dilemek. Yıllar boyunca annesine babasıyla ilgili sorular sormuştu ama bugün bile babasını düşünmek Talaith'i üzüyordu ve Izzy onu üzen kişi olmak istemiyordu. Talaith'in Nolwenn'lerle evini terk ettikten sonra mutlu bir hayatı olmamıştı. Zor ve acı dolu, hiç tanıma fırsatı bulamadığı kızı için endişeyle ve o kızı geri almak için çaresizlikle dolu bir hayatı olmuştu. Izzy'nin hayatı biraz yalnız, biraz hüznünlüydü ama annesininki gibi değildi. Bu yüzden, öbür dünyada onunla tanışma şansı bulacağını düşünerek gerçek babasıyla ilgili soruları minimumda tuttu.

"Anladığım kadarıyla seni severdi."

Izzy gözlerini kapattı. Şu anda uğraşmak isteyeceği son varlık Rhydderch Hael'di.

"Peki onu geri getirmek için ne vermem gerekiyor? Sadece ruhumu mu?"

"Bunu senden asla istemem. Eşim savaşçıların ruhlarını kullanır ama ben kullanmam. Ayrıca, istesem de babanı geri getiremem. O benim geri getirebileceğim biri değil."

Tanrı'ya doğru baktı. İnsan olarak onun yanında duruyordu, bakışları Çöl Toprakları'na sabitlenmişti. Kadın

Izzy'nin göremediği neyi gördüğünü merak ediyordu. "Benden ne istiyorsun, ejderha tanrısı?" "Aşkını mı?"

"Hayır, cidden. Ne istiyorsun?"

Rhydderch Hael güldü. "Konuşmalarımızı özledim, Izzy." "Ben de öyle," diye itiraf etti. "Ama artık sana güvenmiyorum."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir. Senin kendi endişelerin var, benim de kendi endişelerim. Elbette benimkiler tüm evrenleri kapsıyor, sizinkiler ise sadece bir evrenin küçük bir bölümünü."

"Benden istediğin bu mu?" diye sordu. "Çöl Toprakları'na gelip Nolwenn'lerle buluşmak ve ne? Büyükannemi öldürmek mi? Bir şekilde sana karşı mı geldi?"

Gülümsemesi sıcaktı. Hoşgörülü bir baba gibi. Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Benim sevgili, tatlı Izzy'm. Seni temin ederim ki bana olan kan borcunu ya da hatırı sayılır yeteneklerini insan büyükanne için asla harcamam."

"Anlamıyorum."

"Sen gençsin, Iseabail. Nolwenn'lerin güçlerinden yoksun olabilirsin ama uzun ömürlü değilsin. Seni kullanacağım. . . zamanla."

"Peki beni ne için hayatta tutuyorsunuz?"

"Seni hayatta tutmak mı? Beni mi?" Yine güldü. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Ben hâlâ hayattayım," diye ısrar etti.

"Sizin saf iradeniz bunu sağladı. Senin saf iraden ve biraz da deliliğin. Dürüst olmak gerekirse, Izzy. Seni hayatta tutan şey yeteneğin oldu. Benim yardımım olmadan da güçlü bir savaşçı oldun."

Kafası karışan Izzy, "Madem beni kan borcum için istemiyordunuz, neden buraya getirdiniz?" diye sordu.

İçini çekti, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Ne senin ne de annenin anlayamayacağı bir şey var, ben kimseyi bir yere getirmem. Ejderha tanrıları bunu yapmaz. Ölümlülere emir vermeyiz çünkü ejderhalar bunu yapmamak için ellerinden geleni yaparlar. Onun yerine, manipüle ederiz. Pazarlık ederiz. Şantaj yaparız." Şimdi onun arkasında duruyordu, kolları

Her iki yanından destek alarak onu insan formu ile balkon duvarı arasına hapsetti. Ondan gelen yoğun ısıyı hissetti, sanki bir volkanın üzerinde duruyormuş gibi. Yine de onu yakmadı. Ona zarar vermedi. Ama çok güçlüydü.

"Ve bazen, küçük Izzy," dedi kulağına doğru, "ayartırız. Kudretli Briec'in annen tarafından ayartılacağını biliyordum ve ona güvenli bir yerde ihtiyacım vardı. Yine de ona tutunması onun kararıydı, benim değil. Şahsen, onu tutup tutmaması daha az umurumda olamazdı. Ama çağlar boyunca, istediğimi elde etmek için, ejderhaların tehdit edilmekten ya da zorbalıktan daha kolay ikna edilebildiğini keşfettim. Onları baştan çıkarırsam istediğim yere giderler."

"Seni piç kurusu." Izzy gözlerini kapadı, öfkesi yağmur suyu gibi akıyordu. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Bazı açılardan haklısın. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Ama yine de her şeyin seninle ilgisi var. Ama olduğum kişi olduğum için benden nefret etme, küçük Izzy. Çünkü ben bir tanrıyım." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Yine de bana bir iyilik yapar mısın? Böğrüne dikkat et."

"Benim ..." Izzy arkasını döndü. Rhydderch Hael gitmişti ama onun yerinde başka bir şey vardı. Bir ejderha. Biçim olarak hayatı boyunca tanıdıklarına benziyordu ama ... iki yönden farklıydı. Tepesindeki ay ona renginin kırmızı olduğunu söylemişti ama kırmızı, kendi ejderha soyunun pullarının yapmadığı şekilde ışıktaki parlayan parlak bronz bir kaplamaya sahipti. Ve onun pulları . .

. bunlar hayatı boyunca bildiği teraziler değildi. Çünkü bu pullar arasında hiçbir ayırım yoktu. Bunun yerine tüm vücudunu mükemmel bir şekilde saran sert bir kabuk gibiydiler; sadece kanatlar, uzuvlar ve gözler için yer vardı. Ejderhanın saçları uzundu ama savaşçı örgüleri vardı ve rengi de aynı bronz kaplamaya sahipti. Izzy'nin tahminine göre, o güne kadar gördüğü en güzel şeydi. Rengi onu ay ışığında parıltıyan bir mücevher gibi gösteriyordu.

Ama o bir Southland ejderhası değildi, bundan emindi. Ayrıca nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden

Elini yavaşça aşağı indirdi ve kılıç kemerinde tuttuğu metal çubuğun etrafına sardı. Yıllar önce usta demirci Sulien tarafından kendisine verilen metal bir çubuk.

"Tanrılarına mı dua ediyorsun, insan?" diye sordu ejderha. "Ben hiçbir tanrıya dua etmem. Artık etmiyorum."

"Ama doğru tanrıyı seçmek seni özgür kılacaktır." Uzun boynunu göz göze gelene kadar indirdi, bir pençesini kaldırdı ve burnuna götürdü. "Sssssh, insan," dedi fısıltıyla. "Bu işi çabuk halledelim ki kimse zarar görmesin."

Izzy başını salladı ve "En azından çabuk halledebiliriz," dedi. Sonra Sulien'in silahını getirdi ve o anda neye ihtiyacı olduğunu düşündü. Tüm gereken buydu. Bir düşünceyle silahın boyu uzadı ve düz ucu bir sivri uca dönüştü. Çeliği iki eliyle sıkıca kavradı ve ileri doğru iterek ejderhanın gözüne ve doğrudan beynine sapladı.

Izzy silahı çekti, ejderha acı içinde kükrüyordu, pençeleri eskiden gözünün olduğu deliği kapatıyordu. Yakında ölecekti, bu yüzden Izzy ondan uzaklaştı ve balkonun kenarına doğru eğildi. İşte o zaman dağın yamacına tırmanan başka ejderhalar gördü. Tahminine göre bunu yapıyorlardı, çünkü kanat çırpışları bir fersah içindeki herhangi bir ejderhaya yaklaştıklarını işaret ediyordu.

Yani istedikleri şey sessizlik olsaydı, Izzy'nin onlara vereceği şey bu olmazdı.

Geri adım atıp silahını kaldırdı, harika şey başka bir düşünceyle daha da uzadı ve genişledi, ağzını açtı ve "Éibhear!" diye bağırdı.

Éibhear Fal'i arka pençesiyle yere mıhlamıştı ve Izzy'nin adını seslendiğini duyduğunda kuyruğunun ucuyla kuzenine saplamaya başlamak üzereydi. Eğer başka birini çağırmış olsaydı, dövüşmeye devam ederdi. Ama Izzy onun adını asla söylemezdi.

Kanatlarını açtı ve kendini mağarada devam eden mücadelenin üzerine kaldırdı. "Mì-runach!" diye bağırdı. "Benimle gel!"

Izzy, hakkında çok az şey bildiği, savaşta hiç karşılaşmadığı ve kendisinden çok daha iri olan bir ejderha sürüsünü öldürmeye çalışmayacaktı. Onun yerine kaçtı. Bazen dünyanın en büyük savaşçılarından bile kaçması gerekirdi ve o dünyanın en büyük savaşçısı değildi.

Izzy, Éibhear ve diğerlerine doğru gittiğini umarak koştu ama emin değildi. Daha da kötüsü, bu saldırganların onun peşinde olduğunu biliyordu. Birinin "Buraya indi!" diye seslendiğini duyduğunda anlamıştı. Gidin! Gidin!"

Yabancılar onu ararken kanatlar tünel duvarlarına sürtündü, pençeler kayaya çarptı.

Ne istedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama şu anda bunun için endişelenecek değildi. Sadece güvenli bir yere gitmek istiyordu ve-

Karanlık bir dehlizden bir pençe uzandı, Izzy bunu önlemek için çok geç fark etti. Etrafını sardı ve onu karanlığın içine çekti. En azından bir kez vurmak için silahını kaldırdı, ancak bunların hiçbiri gerçekleşmeden önce yabancı küçük bir nefes verdi. Yüzüne kum gibi bir şeyin çarptığını hissetti ve Izzy kendini durduramadan nefesini içine çekti. Anında vücudu gevşedi, savaşma, çığlık atma ya da başka bir şey yapma yeteneği kayboldu.

"Uyu, küçük insan. Uyu," diye yatıştırdı ejderha.

Başka seçeneği olmadığından oldukça emin olduğu için Izzy de öyle yaptı.

Éibhear yüzüne gelen bir baltayı engelledi, silahı yere çarptı ve vücudunu saldırganla çarparak onu duvara itti. Éibhear kılıcını saldırganın ağzına sapladı ve bükte. Vücut durduğunda

Éibhear hareket ederek kılıcını çekti ve tüm savaşa doğru döndü.

"Kum ejderhaları. Annemle olan ittifakı bozmak mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu doğru görünmüyor."

Aidan, her pençesinde bir kılıçla kendilerine doğru koşan iki düşman ejderhayı kazığa oturttu. Silahlarını çıkardı, ejderhaların iç organları yere döküldü ve Éibhear'la yüzleşti. "O zaman ne halt ediyorlar?"

"Bilmiyorum." Etrafına bakındı. "Izzy hangi cehennemde?"

Aidan omuz silkti ve bir Kum Yiyen'i daha ikiye böldü.

"Caswyn!"

Uther! Izzy'yi görüyor musun?"

"Hayır," diye seslendi Caswyn tünelin öbür ucundan. "Ve biz de arıyorduk."

"Éibhear!" Brannie köşeden döndü. "Bunu buldum." Metal bir çubuğu havaya kaldırdı.

"O da ne?"

"Sulien Amca'nın Izzy'ye verdiği bir silah. Onu asla geride bırakmazdı."

"O zaman nerede?" Aidan sordu.

"Bilmiyorum. Ama ne kan ne de kemik vardı. Eğer onu yemişlerse, kolay kolay ölmez."

"Oy!" Caswyn seslendi. "Duydun mu?"

Éibhear savaş sesleri arasında dinlemeye çalıştı. İlk başta Caswyn'in neden bahsettiğini anlamadı ama sonra duydu. Havlama.

Éibhear savaşan ejderhaları iterek geçti ve çıkıntılardan birine doğru koştu. Eğildi ve o aptal köpeğin doğruca çöle doğru koştuğunu gördü. Izzy'nin yanından çok uzaklaşmak istemediği için atlarla birlikte kasabada kalmayı reddetmişti. Bu yüzden güvenliği için onu yer seviyesindeki küçük bir mağarada bırakmışlardı. Éibhear onu tamamen unutmuştu.

"Git," diye emretti Aidan, Éibhear'ın seyahat çantasını ona doğru iterek. "Git. Getir onu. Bunu burada halledeceğiz ve ikiniz için daha sonra geleceğiz."

"Kaçırılıp kaçırılmadığını bile bilmiyoruz."

"O köpek onsuz hiçbir yere gitmezdi. Onu bir köşede hıçkırarak ağlarken bulsaydık, öldüğünü söylerdim. Ama onun peşinden koşuyor. Onu bulabilecek biri varsa o da bu uyuz köpektir. Şimdi git."

Éibhear seyahat çantasını alıp omuzlarına attı.

"Bunu da al." Aidan Çöl Toprakları'nın haritasını ona doğru itti. "Kraliçemiz için, onurumuz için."

Éibhear en sevdiği Mì-runach sözünü tekrarladı: "Kraliçemiz için, onurumuz için." Sonra rüzgârın kanatlarını kaldırmasına ve kulaklarının onu o lanet köpeğin çölde sahibini aramak için yırtındığı yere götürmesine izin vererek yan tarafa gitti.

Bölüm 27

Yemeklerini yemeye başlamışlardı ki Gwenvael dışarıdan gelen çığlıkları duydu. Kuzusundan başını kaldırdı ve "Annemin bu gece buraya geleceğini bilen var mıydı?" diye sordu.

Rhiannon Büyük Salon'a çırılçıplak girdiğinde herkes başını sallıyordu. Gerçi Gwenvael onun hâlâ ejderha formundayken içeri girmeye çalışmadığı için minnettardı. Bu her zaman tamirlatlara ve Annwyl'in iyi taş ustalarının maliyetinden durmadan şikâyet etmesine yol açardı.

"Sorunlar!" diye bağırdı içeri girerken. "Sorunlar!"

Morfyd çıplak annelerini görünce nefesi kesildi ve masadan fırladı. Daha odanın öbür ucuna varmadan hizmetkârlardan biri ona bir kürk pelerin fırlattı ve Morfyd pelerini hemen annelerinin omuzlarına sardı, aynı anda babaları da koşarak Büyük Salon'a girdi. En azından üzerinde tozluk vardı ve botlarını giymeye çalışmakla meşguldü.

"Keşke benden böyle kaçmasaydın," diye hırladı Rhiannon'a.

"Onların çıplak bedenleriyle ilgili tüm bu insani meselelere ayıracak vaktimiz yok! Bizim sorunlarımız var!"

"Bu muhtemelen o aptal çocuğun suçu!" Bercelak karşılık verdi.

Genç Frederik başını kaldırdı, dikkati nihayet yemek boyunca okuduğu kitaptan uzaklaşmıştı. Artık okuma gözlüklerine sahip olduğu ve ailesindeki diğer erkekler kadar aptalmış gibi davranmak zorunda olmadığı için, çocuğun elinde her zaman bir kitap varmış gibi görünüyordu.

Gwenvael ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Seni kastetmiyor. Sen iyisin."

"Oh. Güzel. Teşekkürler." Sonra Frederik kitabına geri döndü.

"Neler oluyor?" Briec, sesi hâlâ inanılmaz derecede sıkılmış çıkarken sordu. Bu kesinlikle Gwenvael'in kardeşinin sahip olduğu bir beceriydi. Briec'in kardeşlerinden hiçbiri bu konuda ustalaşamamıştı.

"Saldırıya uğradık! Ve ihanete uğradık!" Rhiannon duyurdu.

Annwyl hemen ayağa kalktı, eli kılıcındaydı ve Fearghus hemen ona "oturmasını" emretti. Şimdi."

Homurdanan insan kraliçe tam da bunu yaptı. Fearghus yıllar geçtikçe eşini öldürmeye başlamadan önce durdurma konusunda kesinlikle daha hızlı hale gelmişti. Fearghus'un bu özelliğini herkes takdir ediyordu.

"Bize kim saldırıyor?" Keita sordu, hangi zehrin en iyi sonucu vereceğini planlayabilmek için bu bilgiye ihtiyacı vardı.

"O lanet Kum Yiyenler tuz madenlerime saldırdı." "Kral Heru mu?" Fearghus sordu. "Askerlerini gönderdi tuz madenlerine mi saldıracak? Çaresizce tuza mı ihtiyacı var?"

"Hayır, değil-" Rhiannon sözünü kesti. "Tuz madenlerine saldırmıyor, aptal. Bize saldırıyor!"

"Biz derken hepimiz mi?" Briec sordu. "Yoksa kraliyetteki siz olarak biz mi?"

"Bercelak!" Rhiannon böğürdü.

Babaları hemen devreye girerek annelerinin önüne geçti ve "Tek bildiğimiz, tuz madenlerinin kısa bir süre önce bir Kum Yiyen taburu tarafından saldırıya uğradığı" dedi.

"Kral Heru tarafından mı gönderildi?"

Fearghus zorladı. "Bilmiyoruz."

"Zemin mi kaybettik?" Briec sordu.

"Hayır."

Fearghus ve Briec birbirlerine ve Gwenvael'e baktılar.

Fearghus kaşlarını çatarak sordu: "Güney Toprakları sınırındaki birliklerimizin Kum Yiyenler'in topyekûn saldırısını püskürttüğünü mü söylüyorsunuz? Bunu o birlikler mi yaptı?"

Çünkü o sınırdaki uzun süredir barış vardı ve hava o kadar berbattı ki, genellikle sadece en kötü

birlikleri tuz madenlerine gitti. Ve eğer saldırıya uğrarlarsa, bu ejderhaların geri kalanlarına kaynak toplamaları ve bölgelerine daha fazla girme çabalarını püskürtmeye hazırlanmaları için yeterli zamanı vereceği varsayılıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onlar tek kullanımlık bekçi köpeklerinden başka bir şey değildi.

Bercelak tekrar Rhiannon'a baktı ve o da omuz silkti.

"Anlat onlara."

Bercelak başını sallayarak onlara, "Tuz madenlerinde Mì-runach vardı," dedi.

Briec kafası karışmış bir halde başını salladı. "Mì-runach neden

."

"Tanrılar aşkına," diye soludu Talaith. Ayağa fırladı. "Izzy!"

Bercelak ona hemen, "O güvende," diye güvence verdi.

"Rhiannon Brannie'yle konuştu ve Izzy'nin iyi olduğunu söyledi. Éibhear'ın

onu güvende tutmak."

"Éibhear Izzy'yle birlikte mi?" Briec suçlayıcı gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ve sen biliyordun, değil mi?"

"Elbette biliyordum. Sanırım bununla ilgili sorununun ne olabileceğini anlamıyorum."

"Sorunu görmüyor musun? Bunu nasıl söylersin?"

"Kan bağı yok, Briec. Tabii sizi rahatsız eden kızımın kraliyet kanından olmaması değilse."

"Ne?"

"İtiraf edin. Asıl mesele bu. Kızımın kraliyet kardeşin için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun."

"Aslında," diye açıkladı Gwenvael, çünkü Briec o kadar sinirlenmişti ki insan yüzü neredeyse Ragnar'ın saçları kadar mordu, "o salağın küçük Izzy'miz için yeterince iyi olduğunu düşünmüyoruz."

"Küçük Izzy?" Dagmar sordu.

"Göreceli olarak tabii ki."

"Zavallı Éibhear'a çok kötü davranıyorsunuz." Annwyl erkeklere ters ters baktı. "On kıştır eve gelmemesine şaşmamalı."

"O Mì-runach," diye açıkladı Fearghus.

Annwyl sinirli bir sesle, "Hâlâ hiçbir fikrim yok. Bunun ne anlama geldiğini."

"Bu, küçük Izzy'mizin Alçak Éibhear ile karışmasını istemediğimiz anlamına geliyor!"

"O senin kardeşin!"

"İsteyerek değil!"

Bercelak etli yumruklarını masaya vurdu. "Bunların şu anki sorunumuzla ne ilgisi var?" diye sordu babaları.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Gwenvael. "Ama sıkıcı Kum Yiyenler'den çok daha ilginç."

"Fırsatım varken yumurtanı kırmalıydım," diye karşılık verdi Bercelak Gwenvael'e.

"Baba!" Gwenvael ellerini kalbine götürerek soluk soluğa kaldı. "Bu çok incitici. Beni hiç mi sevmiyorsun?"

"Hayır!"

"Affedersiniz!" Rhiannon hırlayarak eşini itti ve çocuklarına baktı. "Hiçbiriniz," diye sordu, "zavallı tatlı oğlumu ve içinde bulunduğu tehlikeyi umursamıyor musunuz?"

Odadaki her yetişkin erkek "Hayır," diye cevap verdi.

Éibhear o lanet köpeği takip ederek sonunda Izzy'yi kaçıran Kum Yiyen'e yetişmeyi başardı. Ejderha onu tek pençesiyle tutarken, karada alçaktan uçuyordu. Éibhear'ın o pişin ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kızgın olduğunu söylemek gerçekten hafif kalırdı. Hızını artırarak aradaki mesafeyi kapattı ama tam Izzy'yi Kum Yiyen'in pençesinden kurtaracak kadar yaklaşmıştı ki ejderha aniden dalışa geçti. Yere düştü, Izzy vücuduna yakın bir şekilde kucaklanmıştı. Sonra, Éibhear ona ulaşamadan, Kum Yiyen'in kanatları yukarı kalktı ve Izzy'yi içine alacak şekilde çarparak kapandı.

Éibhear şaşırarak gözlerini kırptırdı. Bunu daha önce hiç görmemişti. Kum Yiyen saniyeler içinde ejderhadan kaplumbağaya dönüşmüştü ama Éibhear'ın bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra, orada öylece şaşkın şaşkın dururken, sesi duydu. Ses ona doğru kükrüyordu. Yukarı baktı ve kumdan duvarın aşağıya doğru inişini izledi. Bakışlarını kaldırdı ve hızlı hareket ederse yeterince yükseğe çıkıp kum fırtınasının dinmesini bekleyebileceğini fark etti.

Burnunu kaldırdı, yukarı fırlamaya hazırды ama havlama sesi duydu ve tekrar yere odaklandı.

Şu köpek. Lanet köpek. Kum Yiyen'in koruyucu kabuğuna havlıyordu. Havlıyor, tırmalıyor ve Izzy'ye ulaşabilmek için bir delik açmaya çalışıyordu.

Éibhear o lanet köpeğin fırtına tarafından götürülmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Götürülmesine ve bir daha asla görülmemesine. Artık salya, koku ya da gaz yok.

Ve yine de ... ve yine de, Éibhear Izzy'nin kırık kalbi düşüncesine dayanamıyordu. O lanet köpeği seviyordu ve öylece uçup gidemezdi ve koca aptalı doğaya karşı kendi başının çaresine bakması için bırakamazdı.

Éibhear bir yandan kendine aptal derken bir yandan da yere ve o lanet köpeğe doğru dalışa geçti. Tam canavarı pençesine almış, kanatları ikisini de geri götürmek için açılmıştı ki, kumdan duvar ona çarptı ve onu - hala o lanet köpeği tutarken - bir bez bebek gibi savurdu.

Izzy, fırtına aniden çıktığında nerede olduğunu merak ediyordu. Kulağa korkunç geliyordu ama oldukça rahat ve kuruydu ve ... ve yalnız değildi.

Izzy gözlerini açtı, bir eli önüne uzandı.

"Zavallı insan gözlerin," dedi karanlıktan gelen bir ses. "Dur sana yardım edeyim." Taşın kayaya sürtünmesi gibi bir ses duydu, bir titreşim gördü ve sonra ışık. Küçük bir meşale ve canlı yeşil gözleri olan kahverengi bir ejderha

ona bakıyordu. Loş ışıktaki daha da parlayan renginde aynı bronz kaplama vardı.

"İşte," dedi. "Bu daha iyi olmalı." Izzy etrafına bakındı. "Neredeyiz biz?"

"Güvendesiniz."

"Neyden güvende?"

"Kum fırtınası. Burada her zaman olur." Devasa ejderha başını pençesinin ortasına yasladı. "Tanrılar, bir insana göre çok güzelsin."

"En azından lezzetli demedin."

Güldü. "Hayır. Benimle güvendesin."

"Beni kaçıran ejderha ile güvende misin?"

"Kurtarıldım. Arada bir fark var."

Izzy başını salladı. Annesinin her zaman söylemeyi sevdiği gibi,

Ejderhalar ve onların kanlı sentor-boktan semantikleri.

"Böyle a kocaman fark var, çok, arasında kurtarıldı ve kaçırıldı."

"Güvendesin, değil mi?"

"Ben seni tanımıyorum, sen de beni kesinlikle tanımıyorsun. Beni neden 'kurtarma' ihtiyacı hissettiğini bile bilmiyorum."

"Seni almak için gönderildim. Seni o iğrenç hainlerden korumak için."

"Hainler mi?"

"Büyük Kral Heru'ya. O, bu güzel toprakları eşit ve istikrarlı bir pençeyle yönetiyor. Ama Güney Toprakları kraliçeleriniz gibi, o da egemenliğine ihanet edenleri hoş görmez."

"Ama neden benim için birini göndersin ki? Burada olduğumu nereden biliyordu ki?"

"Büyücülerimiz güçlüdür. Çok şey görürler. Özellikle de Beyaz Rhiannon'un insan torunu bölge sınırlarına doğru ilerlerken."

Izzy doğrulup sırtını ... yani bu ejderhanın kabuğuna dayadı. "Rhiannon'un torunu olmanın bununla ne ilgisi var?"

"Bilmiyor musun?"

"Kanlı Annwyl'in ordusunda bir general olduğumu biliyorum. Büyükanнем uzun zamandır bana bakıcılık yapmak zorunda kalmadı."

Ejderha kıkırdadı. "Ejderha Kraliçesi çoğu zaman yavrularını başıboş ve özgür bırakıyormuş gibi görünür, kendisine canlı mı yoksa ölü mü döndüklerini umursamaz. Ama biz, diğer ejderha krallıkları, onun yavrularının anlayamadığı şeyleri gayet iyi anlıyoruz."

"Neymiş o?"

"Bu kaltak acımasız ve affetmez. Ve eğer onu gerçekten kızdırmak istiyorsanız, çocuklarından birinin zarar görmesine izin verin. Her ne kadar kan bağı olmasa da sadece bir torun olsan da, bu toprakların çocuğu olduğun için diğer krallıklar onun sana olan sevgisinin farkında."

"Bu çok hoş, ama eğer doğruysa, peki ya oğlu?"

"Hangisi?"

"Benimle seyahat eden kişi. Güçlü büyücüleriniz size ondan bahsetmedi mi?"

"Oh. En genç erkek," diye alay etti. "Evet. Çok iyi biliyorlardı."

"Ve?"

"Ve ne? O bir Mì-runach. Kral Heru böylesine aşağılık bir yaratığın sarayına girmesine asla izin vermeyeceği gibi, Alçak Éibhear'ın kendi başının çaresine bakabileceğini varsayıyoruz. Bunu göz önünde bulundurarak, aldığım tek talimat seni almaktı." Gülümsedi, parlak beyaz dişleri karanlık boşlukta parlıyordu. "Ve bunu yaptığım için çok mutluyum."

"Yine de uzun sürmeyecek," dedi ona usulca. "Peki neden?"

"Çünkü ailemi tanıyorum." "Bu ne-aaaaahhhh!"

Izzy başını eğerek Kum ejderhası ve kabuğa benzeyen kanatlarının kendisinden uzaklaşmasını izledi.

"Rahat mı?" Éibhear saçlarındaki kumların arasından ona bakarak sordu.

"Beni mi suçluyorsun? Ben kaçırıldım!"

"Evet. Çok korkmuş görünüyorsun!"

Buna inanamıyordu! Bunca yolu gelmiş, o lanet köpeği kurtarmış ve Bayan Aşk-Ejderhası'nı ne yaparken bulmuştu? Flört ediyordu! Bir Kum Yiyen'le! Oh, ikiyüzlülük!

Izzy ayağa kalktı ve dar kışındaki kumları silmeye başladı. "Éibhear-"

"Burada kal," diye emretti ona. "Önce onu öldüreceğim ve sonra bunu tartışacağız."

"Bunu tartışmak mı? Neyi tartışacağız?"

Onunla bu oyunu oynamasına sinirlenen Éibhear, Kum Yiyen'le yüzleşti ve zahmetinin karşılığı olarak burnuna bir kılıç sapı yedi.

"Kahretsin!"

Izzy güldü, elleri kalçalarındaydı.

"Sadakat nerede?" Éibhear talep etti.

"Böyle mızımız bir bebek için hiç yok! Bu arada köpeğim nerede?"

"Yine mi o lanet melez? Beni sormadın bile!"

"Burada duruyorsun, değil mi? Yaşıyorsun. Görünüşe göre nefes alıyorsun. Oysa ben harika, sadık, vıcık vıcık olmayan köpeğimi göremiyorum!"

"Nankör kadın!"

Izzy kaşlarını çattı ve Éibhear hemen sakinleşti. "Sorun nedir?" diye sordu.

Birden yere baktı. "Izzy?"

Bir ejderhanın pençesi kumun içinden çıktı ve Izzy'nin bacaklarına dolandı. Tek bir çekişle aşağı sürüklendi ve kumun altında kayboldu.

"Izzy!" Éibhear onun durduğu yere doğru atıldı. Köpeği diğer tarafta durmuş, gözleriyle Éibhear'ı suçluyordu.

"Bu benim suçum değil!" Éibhear karşı çıktı. "Değil!"

O lanet köpek ona inanmıyor gibiydi ve Éibhear da onun inandığından emin değildi.

Hırlayarak Izzy'yi kaçıran Kum Yiyen'le yüzleşti. Ona doğru yaklaştı, ejderhadan gerçeği öğrenmeye hazırdı ama küçük bir el sallamasıyla piç de aniden kumların altında kayboldu.

Éibhear kükredi. Tüm çölü kazmak zorunda kalsa bile, durmayacaktı-

O lanet köpek havladı ve Éibhear'ın yanından koşarak geçti. Onu takip eden Éibhear, Macsen'in doğruca bir kum tepesine yönelmesini izledi. Oraya varır varmaz kazmaya başladı. Éibhear bir kez etrafından dolaştı, pençesini yumruk haline getirdi ve kum tepesine vurdu. Daha fazla kum bulmak yerine, hiçbir şey bulamadı. Açık bir alan.

Éibhear kuyruğunu kullanarak Macsen'i kaldırdı ve kum tepesinin içine doğru ilerleyip karanlığa balıklama dalmadan önce onu sıkıca tuttu.

Çöl Diyarı Kum ejderhaları ya da diğer ejderha türleri arasındaki adıyla Kum Yiyenler, kendi türleri arasında benzersizdi. Doğal silahları kum olduğu için değil. Ama pulları yüzünden. Ya da gerçekten pulları. Çoğu ejderha türünün aksine, Kum ejderhalarının savunmasız etlerini kaplayan çok sayıda pulları yoktu. Hayatlarının çoğunu kumla kaplı bir arazide geçirdikleri düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildir. Diğer ejderhaların katlandığı en acımasız işkencelerden biri, pullarının kaldırılıp altına keskin ve acı verici bir şey yerleştirilmesiydi. Dolayısıyla bütün gün, her gün kumun etrafında olmak, eğer altlarındaki kumu temizlemek için sürekli kendi pullarını yırtmak zorunda kalırlarsa, Kum ejderhaları için hayatı çekilmez hale getirirdi. Bunun yerine, vücutları kabuk gibi pürüzsüz bir pula sahipti. Kanat oluşturmak için ayrılabilen ya da bir kum fırtınası sırasında ejderhayı korumak için onu çevreleyebilen bir kabuk.

Tüm bunlar oldukça etkileyici ve merak uyandırıcıydı ama aynı zamanda Ejderha Kraliçesi'nin savaşçılarının en güçlüsü ve en korkuncu olan Mì-runach'lardan üçünün şu anda bir araya toplanmasının nedeni de buydu

korkmuş yavrular gibi bir arada. Çünkü başka ne yapabilirlerdi ki?

Korkunç Branwen, vücudu kanla kaplı halde mağaradan çıktı ve boş kabuğu yere fırlattı. Öldürmek yerine yakalama zahmetine katlandıkları birkaç Kum Yiyen'den birinin sırtından sistematik bir şekilde söküp aldığı kabuk.

"Bana hiçbir şey söylemedi," dedi.

Tabii ki yapmamıştı. Piç kurusu çığlık atmamakla meşguldü.

Aidan arkadaşlarına baktı ama hem Caswyn hem de Uther başlarını salladı. Ancak Aidan bundan daha güçlü bir yapıya sahipti. Boğazını temizledi ve sordu: "Bize yardımcı olabilecek başka bir şey var mı? Kraliçe bilmek isteyecektir."

"Biliyorum. Biliyorum." Pençelerini şıklattı. "Ah! Bir şey vardı. O lanet çığlıkların arasında tamamen unutmuşum." Mağaraya geri döndü. Üç kudretli ejderha hep birlikte eğilip içeriye baktılar, tanık olabilecekleri şeyden dehşete düşmüşlerdi ama ellerinden bir şey gelmiyordu.

Bakmamaları gerekirdi.

Branwen pençesini yerde sürünmeye çalışan Kum Yiyen'in sırtına indirdi. Kabuğu olmayan her ejderha gibi bu da tuhaf görünüyordu; onca kan, şu anda zayıf ve savunmasız bir insandan farksız olduğu gerçeğini gizleyemiyordu.

"Pençeni bize ver," diye emretti.

"Öldür beni," diye yalvardı Kum Yiyen. "Öldür. Beni."

"Sızlanmayı kes." Pençesini adamın sırtından çekti ve ön kolunun üzerinde tepindi. Baltasını kaldırdı ve aşağı indirerek ön pençesini yumuşak bir şekilde kesti. Onu alıp mağaradan geri çıktı.

Tek kelime bile etmeden üçü de geri çekildi. O fark etmemiş gibiydi. Aidan yıllar boyunca General Iseabail ve Kaptan Branwen'in insan kraliçeyle kendileri için iyi olandan daha fazla zaman geçirdiklerini duymuştu,

Annwyl, ancak o ana kadar bu gerçeği fark etmemiştir.

Avuç içi onlara dönük olan pençeyi havaya kaldırdı. "Nedir bu?" Caswyn sordu.

"Dövme. Bir çeşit rün." "Bir rün mü?"

"Rünler büyü anlamına gelir," diye açıkladı Aidan. "Büyü de tanrılar demektir."

Branwen başını salladı. "Aynen öyle. Bunu kraliçeye geri götürmeliyiz."

"Alacak mısın?"

"Gerek yok. Rhiannon annemle yaptığım gibi onunla da doğrudan iletişim kurmama izin veriyor. Burada işimiz biter bitmez Izzy'nin peşinden gideceğim. Neler olduğunu bilmiyorum ama ..." Sözleri kayboldu ve Aidan en azından ona ne düşündüğünü sormaya korktuğunu itiraf etti. Onun ne düşündüğünü bilmek istemiyordu. Asla.

"Anlıyorum," dedi yoldaşları tartışmaya başlamadan önce. "Sizinle geleceğiz."

Branwen omuz silkti ve mağaraya geri döndü. "Her neyse."

Kadın içeride gözden kaybolunca, Uther Aidan'ı boğazından yakaladı.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Caswyn umutsuz bir fısıltıyla, "Onunla hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Biz Mì-runach'ız," dedi Aidan boğuk bir sesle. "Bu aptal olduğumuz anlamına gelmez."

"Hayır." Aidan Uther'in pençesini indirdi. "Ama biz birbirimize sadığız. Ve Éibhear'ı Izzy ve onunla yalnız bırakacak değiliz."

"O onun kuzeni. Güvende olacağından eminim."

"Sadakat," diye hatırlattı Aidan onlara. "Ölene kadar. Savaş ve ölüm tanrıçası Eirianwen'e verdiğimiz sözü hatırlıyor musunuz?"

"O zaman sarhoş değil miydik?"

"Mesele bu değil!"

Bir Kum Yiyen'in kafası mağaradan dışarı ve tünel zeminine sıçradı.

"zr dilerim," diye seslendi Branwen. "Tutuşumu kaybettim!"

"Ama o koca mavi piç bunun için bize borçlu olacak," diye yemin etti Aidan. "Bize çok şey borçlu olacak."

Bölüm 28

Öksüren ve başını sallayan Izzy, üzerindeki tüm kumu atmaya çalıştı.

"Bunun için üzgünüm."

Izzy parmaklarını saçlarında gezdirerek hâlâ bütün kumu çıkarmaya çalışıyordu. "Hangi cehennemdeyim ben?"

"Güvenli."

"Şunu söylemeyi keser misin? Çok sinir bozucu!" Başını kaldırdı ve sonunda gözlerini açabildi.

Izzy'nin nefesi kesildi. "Bu çok güzel."

Onu kaçıran ejderha gülümsedi. "Beğendiğine sevindim." Yeraltı mağarasının dehlizinde dolaştı. "Atalarımız burayı çağlar önce inşa etti ve hâlâ sağlam duruyor."

Ortasında duran Izzy, mağaranın kilometrelerce uzandığını, tünellerin ve odaların buradan çıktığını görebiliyordu.

Yine de asıl sevdiği şey, her şeyin ne kadar açık ve geniş olduğuydu; ışık orada burada duvarlara tutturulmuş birkaç meşaleden değil, etrafa saçılmış dev renkli kristallerden geliyordu.

Ejderha onun bakışlarının kristallere odaklandığını fark etmiş gibiydi ve şöyle açıkladı: "Fersahlarca aşağıda, Güney Topraklarındaki volkanik dağları besleyen bir lav nehri var. O lavlardan gelen ışık bu kristallerden yukarı çıkıyor ve bu mağaraları aydınlatıyor."

"Gerçekten çok güzel."

"Burası senin halkının gerçek toprakları, Iseabail. Burada sahip olduklarımızın seni cezbetmesi şaşırtıcı değil."

Bir başka ejderha Izzy'nin etrafından dolanıp onu kaçıranın yanına geldi. "Gitmeliyiz," dedi alçak sesle.

"Elbette. Lütfen," dedi Izzy'ye, "bu taraftan."

Ejderhaları birkaç dakika boyunca takip etti, ta ki bir tünele girene kadar. Tünel büyük bir uçurumda durana kadar birkaç dakika daha yol aldılar. Diğer ejderha kuyruğunu kızın beline dolamış ve onu sırtına yatırmış.

"Hey!"

Cevap vermedi, sadece o uçurumun üzerinden uçu ve Kum ejderhalarıyla dolu iyi nüfuslu bir alana ulaşana kadar uçmaya devam etti. Izzy ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Kendi akrabaları arasında gördüğü ejderhalarla aynı renkleri görüyordu ama Kum ejderhalarında yine o bronz kaplama vardı. Gözlerine hepsi ışı ışı görünüyordu, kahkahalar ve sohbetler anı daha da güzelleştiriyordu.

Izzy gözlerinin kamaştığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu.

Hepsi çok güzeldi.

İki ejderha kalabalığın içinde ilerlerken, diğerleri sessizleşti ve açıkça Izzy'ye bakmaya başladılar. Bunun bir taht odası olduğunu fark etti. Onu krallarıyla görüşmeye götürüyorlardı.

Kaya duvarından küçük bir kürsü çıkıntı yapıyordu ve Izzy'yi taşıyan ejderha orada durdu. Ancak onu kaçıran kişi, kürsüye çıkıp ejderhalar topluluğuna bakana kadar yürümeye devam etti. İşte o zaman Izzy'nin etrafındaki herkes diz çöktü, başları öne eğildi. Bu, Rhiannon'ın bile tebaasına yaptırmaya zahmet etmediği bir şeydi; Güney Bölgesi ejderhaları temel saray görgü kurallarına pek uymazdı. Ama bu Kum ejderhalarının hepsi Izzy'yi kaçıran kişinin önünde sorgusuz sualsiz diz çökmüştü.

Dudağını çiğneyerek başını kaldırdı ve omuz silkti. Özür dilerim, diye mırıldandı. Adam göz kırparak karşılık verdiğinde, Izzy büyükannesinin ittifakını birkaç sümüklü sözle yıkmadığını bilerek biraz rahatladığını hissetti. Ancak bu rahatlama hissi, odanın dışından gelen savaş çığlıklarını duyduğunda çok kısa sürdü.

Muhafızlar hemen silahlarını çekti ama kral pençesini kaldırdı. "Her şey yolunda. Girmesine izin verin."

"Lordum?"

"Emrettiğim gibi yap."

Izzy bindiği ejderhanın omzuna dokundu. "Beni şimdi indirmek isteyebilirsin."

"İyi olacağına emin misin?"

"Korkarım senden daha güvenli." Ejderha kendini yere bıraktı ve Izzy kolayca kaydı. İyi de oldu, çünkü Éibhear tam o sırada içeri girdi, iki baltasını çıkarmış, saçlarını hâlâ kum kaplıyordu ve oldukça canı görünüyordu. Bunu kesinlikle seksi bulmuştu.

Tanrım, acınacak haldeyim.

"Éibhear," diye seslendi ona, tüm bu korkmuş asilzadeleri öldürmeye başlamasından endişeleniyordu. "Ben iyiyim."

"Biz ayrılmak Şimdi." o emredildi,
Gümüş gözler herkesi izliyor.

"Prenses Iseabail'i neden kaçırma ihtiyacı hissettiğimi bilmek istemiyor musun Ateş Nefesli?"

Izzy sırıttı. "Prenses Izzy. Kulağa hoş geliyor." "Sana prenses dediğimde neredeyse kafamı koparıyordun." Éibhear ona gereksiz yere hatırlattı.

"Bunu söylediğinde ses tonun pek hoşuma gitmedi, değil mi?" "Sende her zaman bir şeyler oluyor, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor, seni koca bas-Macsen!" Izzy çömeldi ve kollarını açtı, Macsen kollarının arasına daldı ve onu iğrenç salyaları ve dağınık tüyleriyle kapladı. Buna bayılıyordu.

"Tabii ki," diye yakındı Éibhear, "önce sen o lanet köpeğin peşinden git."

Izzy gözlerini kısarak, "Kıskanıyorsun," diye suçladı. "Bir köpeği mi?"

"Köpeğimin. Benim sadık, güvenilir-"

"-asla konuşmaz, bu yüzden aptallık yaptığınızda size söyleyemez-"

"-köpek!"

Izzy etrafına bakındı ve ayağa kalktı. "Herkes nereye gitti?"

Mağara boşalmış, geriye Izzy, Éibhear, Macsen ve Çöl Topraklarının Ejderha Kralı kalmıştı.

Izzy karşı karşıya ve Çöl Kraliyet. O baktı at Onlar, Ön kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir pençesiyle vuruyor.

"Bunun için üzgünüm," dedi Izzy.

"Neden vardır sen Özür mü diliyorsun?" Éibhear talep etti.

"Seni kaçırdı."

"O beni kurtardı. Görünüşe göre bir fark var."

Çöl Toprakları Kralı 7. Heru, Prenses Iseabail ile Ejderha Kraliçesi'nin en küçük oğlunun tartışmasını izledi. Tek yaptıkları bu gibi görünüyordu. Didişmek. Yakında durmayacaklarını anladığında, sarayının temizlenmesini emretti. İhtiyacı olan son şey, halkının Southland kraliyet ailesinin gerçekte ne kadar gülünç olduğunu öğrenmesiydi. Beyaz Rhiannon'un bir müttefik olarak değerini anlıyordu ama babasının yüzyıllar önce verdiği Ateş Soluyanlar'la ittifak kurma kararını sorgulayan pek çok kişi vardı. Ve bu endişe, Güneylandlıların Kuzey Toprakları'ndaki Yıldırım ejderhalarıyla güçlerini birleştirdiği ortaya çıktığında daha da artmıştı. Barbarlar. Rhiannon halkını barbarlarla bir araya getirmişti.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu Iseabail ve -tırnak içinde, tırnak içinde değil- amcasına.

Kraliyet veledi ona baktı. "Sen de kimsin be?"

"Bu Kral Heru," diye tanıştırdı onları Iseabail, gözleri Mavi'ye bakınca irkildi.

"Centaur boku."

"Éibhear!"

"Çöl Toprakları'nın kralı seni neden kaçırsın ki?" "Bu da ne demek oluyor?"

Ateş Soluyan kaşlarını çatı. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" "Tam olarak ne anlama geldiğini düşündüğümü biliyorsun. Ve bence sen

Benim düşündüğüm şeyin tam olarak sizin kastettiğiniz şey

olduğunu biliyorum."

"Bu hiç mantıklı gelmedi." "Kapa çenenini."

"Ama-"

"Kapa çenenini."

Heru pençelerini başına dayadı. "Güneşler yukarıda. Siz ikiniz hep böyle misiniz?"

Çift ona baktı ve birlikte "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Rhi çiziminden başını kaldırdığında büyükannesinin birkaç adım ötede durduğunu gördü. "Merhaba büyükanne."

"Merhaba, sevgili aşkım. Konuşmak için vaktin var mı?"

"Elbette." Çizimini bir kenara bıraktı.

"Yer değiştireyim mi?" diye sordu büyükannesi.

"Gerek yok." Rhi ona baktı. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Çok güzelsin."

Büyükanne uzandı, beyaz kanatları sırtından düz durana kadar uzandı, kuyruğu yukarı uzandı ve yakındaki bir ağaçtan meyve çekti.

"Seni aramak zorundaydım, Rhi. Ne akrabalarla yemekte, ne odanda, ne de bahçenin dışında değildin."

"Özür dilerim. Bu akşam yemeğe çıkacak havada değildim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden buraya geldim."

Büyükanne etrafına bakındı. "Bunu kendiniz mi yarattınız?"

"Evet."

"Kuzenlerini buraya getiriyor musun?" "Hayır."

"Akıllı kız. Biliyor musun, yoktan kendi kutsal alanımı yaratabilmem yüzyıllarımı aldı, Rhi. Sen ne zaman başladın?"

"Altı yaşındayken."

"Bunu bir daha asla tartışmayalım." Büyükanne önüne bir kitap koydu. "Bu rünü tanıdın mı?"

"İstiyorum."

"Hangi tanrıya ait olduğunu biliyor musun?" "Tanıyorum."

"Onunla konuştun mu?"

Rhi başını salladı. "Evet."

"Sık sık mı?"

"Hayır, hayır. Sadece bir kez." Eğildi ve fısıldadı, "Ondan gerçekten hoşlanmadım."

"Onu sen mi gönderdin?"

"Hayır. Arayan Talwyn'di. Ondan gerçekten hoşlanmadı. Sanırım sadece gözlerinin olmaması değil, göz deliklerinin de olmaması onu gerçekten rahatsız etti. Kılıcıyla ona saldırdı. Sekiz yaşındaydı."

Büyükanne pençelerini şakaklarına dayadı ve gözlerini kapattı.

"İyi misin, Büyükanne?"

"Sadece biraz başım ağrıyor."

"Ah." Rhi gökyüzünü o kadar canlı bir mavi yerine yumuşak ve rahatlatıcı bir pembe olacak şekilde ayarladı.

"Bu daha mı iyi?"

Büyükanne gözlerini açtı ve gökyüzüne doğru kırıştırdı. "Az önce bunu sen mi yaptın?"

"Uh-huh."

"Biliyor musun aşkım, tüm bunları kontrol etmekte bir sorunun yok gibi görünüyor. Yine de gücünün diğer yönlerini kontrol edemiyor gibi görünüyorsun. Bunu şaşırtıcı buluyorum."

"Bunu kontrol edebilirim çünkü üzgün değilim. Ya da kızgın değilim. Talwyn ve Talan'ı bütün gün görmedim, bu yüzden kavgalarının ortasına düşmek zorunda kalmadım." Ellerini yumruk yaptı. "Kavga etmelerinden nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Kavga etmiyorlar," diye yatıştırdı büyükannesi. "Sadece biz varız."

Rhi bir nefes verdi ve ellerini çözdü. "Kesinlikle." "Um . . . Rhi?"

"Evet?"

"Chramn-" "Onun adını söyleme."

"Gücü var mı?"

"Hayır, sadece kulağa çirkin geliyor."

"Tamam. Tamam. O tanrının rünü. Neden birinin bunu bedenine dövme olarak yaptırdığını biliyor musun?"

"Sadece onun
tarikatındakiler."

"Tarikatı mı var?"

"Bana geldiğinde öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ama şimdi biliyor mu?"

"Bir şey planladığını hissettim." "Bir
tarikat mı planlıyordu?"

"Uh-huh."

"Ve bunu biliyorsun çünkü-"

"Beni seçilmiş kişi olarak istediğini ve varlığıma tapan binlerce, belki de milyonlarca insan olacağını söylediğini hatırlıyorum."

"Sen onun seçilmiş misin?"

"Hayır. Benim onun seçtiği kişi olmamı istedi. Onun için bir şey ifade ettiğimi sanmıyorum."

"Ve milyonların ibadetini geri mi çevirdin?"

"Büyükanne," dedi Rhi öfkeyle, "eğer babamın beni ve İz'i mükemmel, kusursuz kızları olarak adlandırdığı için kötü olduğunu düşünüyorsan. . milyonların tapınmasına sahip olduğumu düşünsene? Milyonların! O zaman ne olurdu biliyor musun? Fearghus Amca ve Gwenvael Amca onu öldürmek zorunda kalırdı çünkü babam bu konuda konuşmayı bırakmazdı. Ve Éibhear Amca nadiren burada olduğu için onları durduramazdı. Dürüst olmak gerekirse, bunu ailenin iyiliği için yaptım."

"Ayrıca," dedi fısıltıyla ve yüzünü işaret ederek, "göz delikleri yoktu. Yargılamamaya çalışıyorum büyükanne ve insanlar her gün trajik bir şekilde her türlü sorunla doğuyor. Ama o bir tanrı! Bana bunu tamir ettiremeyeceğini mi söylüyorsun?" Rhi elini yüzüne bastırdı, dudağını biraz çiğnedi. "Ben korkunç bir insanım, değil mi?"

Büyükanne burnunu Rhi'nin yüzünün yan tarafına bastırdı. "Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum Rhianwen, ama sen gerçekten benim torunum olmaya layıksın."

"Teşekkürler, büyük anne." Izzy uzandı ve büyükannesinin burnuna sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

"Şimdi," dedi büyükannem, uzaklaşarak, "yapmamız gereken bazı işler var. Hazır mısın?"

"Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

Büyükanne, Rhi'nin altı yaşındayken ikizlerin sürekli didişmelerinden bıkip kendine yaptığı alana tekrar baktı. Bir süre sonra Rhi'ye gülümsedi ve "Sanırım bu iş görür" dedi.

Bölüm 29

Uzun bir tünelden geçerek bir odaya girdiler. Éibhear'ın bu yeraltı mağarasında gördüğü diğer odalardan bazıları kadar büyük değildi, ancak bir yatak, masa, sandalyeler ve bir ateş çukuru ve girişin hemen dışında yığılmış taze kesilmiş inek ile yeterince rahattı.

Gardiyan, "Akşam yemeği vakti geldiğinde gelip sizi alacağız," dedi.

"Kalmamızı mı bekliyorsun?" Éibhear talep etti.

Çünkü kalmaya hiç niyeti yoktu. Arzusu da yoktu. Izzy'yi buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmek istiyordu. Ama kral bu odayı almaları konusunda ısrar etmişti ve şimdi de muhafızları aracılığıyla kendisiyle akşam yemeği yemeleri konusunda ısrar ediyor gibiydi. Ve buradaki herkes onun lanet emirlerine uyduğu için, Éibhear'ın aslında bu konuda çok az söz hakkı vardı.

"Siz ve lord hazretleri insan gibi yemek yiyeceksiniz. Prenses Iseabail, kıyafetleriniz size gönderilecek."

"Teşekkür ederim."

"Ve köpeği bu odada tutmanızı öneriyoruz. Burada korunacaktır, ancak lordumuzun krallığının geri kalanında sadece koşan bir atıştırma gibi görünecektir."

"Anlaşıldı."

Muhafız Izzy'ye başıyla selam verdi. "Prenses." Éibhear'a baktı ve hırladı, "Prens."

Onlar gittikten sonra Izzy, "Nereye gidersen git arkadaş ediniyorsun," dedi.

"Bunun için beni suçlama." "Bu benim de suçum değil!" "Öyle olduğunu hiç söylemedim!"

"O zaman neden bağırıyoruz?"

"Gerçekten bilmiyorum!" Éibhear nefesini dışarı üfledi.
"Bu eğlenceliydi."

"Özür dilerim." Izzy yatağa doğru yürüdü ve üzerine oturdu. "Bu olmamalıydı."

"Ama oldu ve biz bunu halledeceğiz. Her zaman hallederiz."

"Anlamıyorsun, Éibhear. Burada olmamalısın."

Éibhear insana dönüştü ve odanın içine kadar yürüdü. Izzy ona baktı, sonra hızla gözlerini kaçırdı. "Tayt giy."

"Erkekliğim hassas kadın duyarlılığınızı bastırıyor mu?"

"Hâlâ silahlı olduğumu biliyor musun?"

"Pekala. Pekâlâ." Seyahat çantasını karıştırdı ve bir çift deri tayt çıkardı. Onları giydi ve Izzy'nin yanındaki yatağa oturdu.

"Beni gerçekten burada istemiyor musun?" diye sordu. "Hayır, seni burada istemiyorum."

Ow. Kimse Izzy'nin açık sözlü olmadığını söyleyemez.

"Izzy, endişelenmene gerek yok. İlişkimizi daha fazla uzatmak gibi bir planım yok."

Izzy ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni sadece tekrar yatağıma sokma umuduyla takip ettiğim için endişelenmeni istemiyorum."

"Yatağınız yok. Uther sadece bir yatağın olduğunu söylüyor."

"Meşhur yatağımı kastediyorum."

"Ah." Bir süre daha ona baktıktan sonra, "Bizim sikişmemizin ne alakası var?" diye sordu.

"Bu yüzden mi beni burada istemiyorsun?"

"Hayır."

Éibhear gözlerini ovuşturmak ve nefes almak için bir an durdu. Izzy savaştayken inanılmaz bir odaklanma gücüne sahipti. Ama savaştan önce ve sonra ... şey, yardım edilemezdi. Elindekilerle çalışmak zorundaydı.

"O zaman burada olup olmamamın ne önemi var?" "Hiçbir fikrim yok."

Éibhear parmaklarının ucuyla şakaklarına dokunmaya başladı çünkü baş ağrısı oraya yerleşmişti. "Ve yine de beni burada istemiyor musun?"

"Doğru."

"Çünkü . . . ?"

"Çünkü Rhydderch Hael seni burada istiyor."

Éibhear ellerini indirdi. "Rhydderch Hael? Yıllardır ondan bahsetmiyorsun."

"İkizlerin doğumundan sonra konuşmayı bıraktık. Ama sen beni Garbhán Adası'na götürmeye geldikten hemen sonra tekrar ortaya çıktı. Sonra ilk Kum ejderhası tuz madenlerinde bana saldırmadan hemen önce onu tekrar gördüm. Seni istediği yere götürmek için beni kullandı ve bu beni çok kızdırıyor."

"Ben mi? Benden ne istiyor? Ona kan borcu olan sensin."

"Biliyorum, ama görünüşe göre yeteneklerimi boşa harcamak istemiyor." Sırıttı. "Görünüşe göre sen benim kadar yetenekli değilsin çünkü seni doğrudan çukura atıyor. Keşke o çukurun ne olduğunu bilseydim."

Éibhear omuz silkti. "Sanırım yakında öğreneceğiz."

"Endişeli görünmüyorsun."

"Olmalı mıyım?"

"Bir tanrı, annenizin bedenini bir zırh gibi giyerken size kan yemini ettiriyorsa, bunun endişelenmeniz gereken bir tanrı olduğunu söylemek zorundayım."

"Haklısın." "Geri dönmelisin." "Geliyor musun?"

"Yapamayacağımı biliyorsun. O Nolwenn sürtüğünü görmem gerek." "O zaman sanırım geri dönmeyeceğim."

"Éibhear-"

"Bu konuda tartışmıyoruz Izzy, o yüzden peşini bırakabilirsin."

"Ama şimdi sana bir şey olursa, bu benim hatam olur."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Bir şey söylemeye başladı ama kendini durdurdu, başını salladı. "Sebebi yok."

"Sen kötü bir yalancısın. Keita bunu bana çok daha iyi yuttururdu." Bir an onu inceledi. "Belki de bana tanrının sana ne söylediğini anlatmalısın, Izzy."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Eminim yaparsın, ama ikimiz de seni yıpratabileceğimi biliyoruz. Öyleyse neden kaçınılmaz olanı erteleyelim?"

"Neden olduğunu anlamıyorum-"

"Sadece söyle!"

Burnunu kaşıdı ve mırıldandı, "Nereye gidersem gideyim beni takip edeceğine inanıyor gibi görünüyor."

"Hayır," diye cevap verdi Éibhear hemen. "Aynen öyle. Ona öyle olduğunu söyledim-"

"Her yerde değil."

"Bekle. Ne?"

"Seni her yerde takip etmezdim. Tabii bana ihtiyacın yoksa. Bana ihtiyacın var mı?"

"Sana ihtiyacım yok-" Alt dudağını ısırды, gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra, "Beni hiçbir yere kadar takip etmene ihtiyacım yok. Ve tanrıların istediklerini elde etmek için akrabalarımızı kullanmasından hoşlanmıyorum."

"Ne istiyor?"

Izzy omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sadece seni Çöl Toprakları'nda istediğini biliyorum ve işte buradasın."

Izzy onu neyin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordu. Éibhear'ın tüm bu olanlardan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi mi? Ya da onu her yerde takip edebileceğini söylemesi. . . eğer ona "ihtiyaç duyarsa". Bu ne anlama geliyordu ki?

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi Éibhear sonunda. "Endişelenmez miydin?"

"Endişelenmenin ne anlamı var? Hiçbir şeyi değiştirmeyecek." "Bu şekilde yaşayamam," diye itiraf etti Izzy.

"Neden olmasın?"

"Çünkü olası en kötü senaryo hakkında endişelenmezseniz, o zaman gerçekleşecektir."

"Bu inanılmaz derecede saçma."

"Bu hiç de saçma değil. Ne yapmam gerekiyor? Ne olacağını görmek için bekleyecek miyim? Korkunç şeylerin benim ve adamlarımın üzerine yağmasına izin mi vereyim?"

"Olası en kötü durum senaryoları için plan yapmamalısın demedim, Izzy. Onlar hakkında endişelenmemen gerektiğini söyledim. Endişenin tek yaptığı paniğe kapılmana ve sesinin biraz tiz çıkmasına neden olmaktadır."

"Sesim tiz çıkmıyor."

"Öyle. Bazen böyle davrandığında tıpkı annen gibi konuşuyorsun."

Izzy öfkeyle nefesini tuttu. "Bu bana söylenecek en adaletsiz şey."

"Şey-"

"Ben annem gibi değilim. Konu bu olduğunda değil. Bütün gün oturup yanlış gidebilecek küçük şeyleri takıntı haline getirmiyorum."

"Doğru. Siz sadece ters gidebilecek büyük şeyler için endişeleniyorsunuz."

Ayağına vurdu.

"Yine de bunun seni rahatsız etmesine izin vermezdim," diye devam etti. "Bunu yaptığında annen kadar tatlı oluyorsun."

"Oh. Öyle miyim? Görüyorum ki hâlâ anneme karşı bir şeyler hissediyorsun. Babamın ondan önce davranması çok kötü."

"Sorun değil. Seninle her zaman anlaşabilirim."

Izzy dondu kaldı, elleri yumruk oldu, ensesi gerildi. "Benim için razı olmak mı? Benim için razı olabilir misin?"

"Hiç yoktan iyisin."

Ve işte o zaman ona saldırdı.

Éibhear gülerek Izzy'nin belinden tuttu ve onu kucağına çekti, dizleri kalçalarının iki yanında duruyordu. Izzy'yi kucağına aldıktan sonra hızla bileklerinden tutarak

yumruklarının saldırısına uğradı. Belli ki kardeşlerinden birinin ona öğrettiği bir sağ kroşesi vardı ve bunu yıkıcı bir etki yaratmak için kullanıyordu.

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Özür dilerim."

"Bunu duymak istemiyorum. Sen tam bir piçsin."

Kızın kollarını arkadan kavradı ve kız ona bakana kadar öyle tuttu. "Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum."

"Annemin olmasını tercih ediyorsan, bunu kabul et."

"Annen çok güzel ama benim zevkime göre biraz fazla tartışmayı seviyor."

Izzy'nin kaşı kalktı. "Bizim aksimize mi?" "Biz tartışmayız."

"Uh . . . tamam."

Éibhear eğildi ve burnunu kızın çenesine sürttü. "Ne yapıyorsun?"

"Sokulma. Hayvanlar bunu vahşi doğada yapar."

"Buz Diyarı'nda bunlardan çok gördün, değil mi?"

"Hayvanları izlemekten başka yapacak bir şey yok. Bilirsiniz, onları yemediğimiz zamanlarda."

Başını sallayan Izzy, Éibhear'ın kucağından kaymaya çalıştı ama adam onu bırakacak havada değildi. Yine de kışını böyle oynatmaya devam etmesine aldırılmazdı. Harika hissettiriyordu.

"Beni serbest bırakacak mısın?"

"Hayır. Bana tekrar vurmaya başlayabilirsin. Ve senin küçük yumrukların benim hassas insan derimi acıtıyor."

"Acınacak haldesin," diye güldü.

"Kardeşlerim de öyle diyor." Onun çenesini öptü, boynundan aşağı indi.

"Éibhear, yapamayız."

"Neden?"

"Yakında yemeğe gitmemiz gerekecek."

"Kısa bir süre için değil. Zamanımız var." Olmasa bile zaman yaratacaktı.

"Üstümü değiştirmeliyim."

"Dur sana yardım edeyim."

Éibhear Izzy'nin bileklerini serbest bıraktı ama sadece zincir zırlı gömleğini tutup başının üzerine çekebilmek için. Gömleği arkasındaki yatağa fırlattı ve göğüslerini saran bağlara doğru ilerledi. Kısa sürede onu da çıkardı, sonra kollarını onun beline doladı. Onu daha da kendine çekti, göğüslerinin göğüsüne bastırılmış hissinin seviyordu.

"şimdi  p beni, Izzy."

"Yapmamız gereken şey bu değil. Bu işin karmaşıklaşmasına izin vermeyeceğimizi sanıyordum."

"Izzy . . . Ben M -runach."

"Bu da demek oluyor ki. . . ne demek? Tam olarak ne?"

"Sana bu işin karmaşıklaşmasına izin vermeyeceğimi söylediğimde sadece istediğimi elde etmek için yalan söylüyordum. Bizim işimiz bu. Bunu yapmak için eğitildik."

"Yalan söylemek için mi eğitildin? Yani kız kardeşin gibi mi?"

"Hayır. Keita kraliçe ve ülkesi için yalan söyler, ama M -runach bira ve kedi için yalan söyler."

"Bunun için eğitime mi ihtiya ınız var?" "Bu kesinlikle bir beceri."

"Oh, şey, böyle söyleyince ..."

"Sadece  p beni, Iz." Onun çenesini ısırđı. "Beklemekten delirmeden önce."

"Pekala. Ama sadece küçük bir  p   k. Sadece küçük bir tane. Sonra da akşam yemeği için giyinmeliyiz."

"Sadece küçük bir tane. Söz veriyorum."

Izzy eğilmeye başladı ama birden durdu, gözlerini ona dikti. "Yine mi yalan söylüyorsun?"

"M -runach. Pussy. Tek eksiğimiz bira."

"Bira, ha? şey ..." Omuz silkti. "Bundan bir şey elde ettiğim sürece sorun yok."

"Bira elde etmek söz konusu olduğunda, M -runach asla yalan söylemez."

Izzy gülümsedi ve ağzını onunkine bastırđı. Dilleri buluştu ve Izzy kollarını onun boynuna doladı. Adam onu daha sıkı tuttu, elleri yara izlerinin çizgilerini takip ederken siki taytının içinde rahatsız edici bir şekilde sertleşti.

Tanrım, onun içinde olmalıydı. Şimdi onun içinde olmalıydı. Bir saniye bile daha bekleyemezdi.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Éibhear ve Izzy aynı anda donup kaldılar, ağızları birbirine yapışmış olsa da Izzy'nin gözleri kocaman açılarak ona baktı. Izzy'nin hiçbir şey duymadıklarına inanmak istediğini biliyordu. Ama Éibhear daha iyi biliyordu. Duyduklarına inanmak istemedikleri şeyi duyduklarını biliyordu.

"İkinize de inanamıyorum," diye devam etti öfkeli ses. "Ben çok endişelendim ve siz bunun peşinde miydiniz?"

Izzy geri çekildi, elleri hemen göğsünü kapattı.

"Çocuktan pek bir şey beklemediğimi söylemeliyim, Iseabail.

Ama Celyn'den sonra dersini aldığını sanıyordum."

Éibhear etrafına bakındı. Etrafları sarılmıştı. Güzel ağaçlar, yumuşak yeşil çimenler ve mutlulukla ısıklık çalan kuşlarla çevriliydiler. Sadece görebildiği ve duyabildiği değil, hissedebildiği şeyler. Izzy ile birlikte üzerinde oturdukları son derece büyük kaya gibi.

"Anne-" diye başladı.

"Bunu duymak istemiyorum, Éibhear. İkinizden de! Ve Izzy," diye devam etti, "bunu kız kardeşinin önünde yapmak."

Gözleri inanılmaz derecede büyüyen Izzy omzunun üzerinden baktı ve Rhi annesinin yanından ona el salladı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Éibhear, annesinin buyurgan bakışlarından ve Rhi'nin mutlu ve meraklı ifadesinden saklanmak için Izzy'nin arkasına geçerek ona yardım etmesini istedi. Ne yazık ki Izzy'nin gömleği Çöl Diyarı'ndaki odada unutulmuştu, bu yüzden tek yapabildiği Éibhear'ın çıplak göğsünü kalkan olarak kullanmaktı. "Yeğenimin burada ne işi var?"

"Büyü becerisi olmayanları kutsal bir alana getirmenin kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Benim gibi inanılmaz yeteneklere sahip biri için bile mi? Şey," diye devam etti Éibhear bu soruyu cevaplamaya zahmet etmeden önce, "değil. Ve ben

Rhi'nin yardımına ihtiyacım vardı. Ama zavallı kızı neye maruz bırakacağımı bilmiyordum."

"Anne."

"Yani senden çok az şey bekliyorum. . . . Sen bir erkeksin. Sadece tam ve eksiksiz cümleler düşünebildiğin ve konuşabildiğin için mutluyum."

"Anne."

"Ama Iseabail, Talaith ve Briec'in kızı, sen nesin? Düşünüyor musun?"

"Ben mi? Neden tüm bunları benim omuzlarıma yüklüyorsun?"

"Çünkü penisli bir şeyin ne kadar aptalca olduğunu en iyi senin bilmen gerekir! Ve yine de buradasın, oğlumla ilişkiye giriyorsun. Sanki bu kabul edilebilir bir şeymiş gibi!"

Izzy'nin nefesi kesildi. "Neden kabul edilemez olsun ki? Kan bağımız yok."

"Aynen öyle! Yani sen bir kraliyet mensubu olarak doğmadın. Sadece çok şanslı bir halktan biriydin. Ve eğer işe yaramaz oğullarımdan birini o sıradan amcığınla tuzağa düşüreceğini sanıyorsan, fena halde yanıliyorsun!"

"Anne!"

"Oh, kapa çeneni! Al bakalım. Sana bunu vermeye geldim." Bir parşömen parçasını yere attı. Üzerine bir rün çizilmiş.

"Tehlikeli Izzy'nin boğazına dilini sokmadığın zamanlarda, o rune'u aramaktan çekinme. Büyük olasılıkla seni bir kez öldürmeye çalışmış olanlarda bulacaksın. Kuzenin Brannie ve üç arkadaşın için endişeleniyorsan, ki endişelenmediğin belli, onlar iyi!"

"Anne-"

"Och! Seni aptal, aptal çocuk!" Geri döndü ama sonra tekrar döndü, ejderha kuyruğu neredeyse zavallı Rhi'nin kafasını koparıyordu. Neyse ki kız hızlıydı ve zamanında eğilmeyi başardı. "Ve siz ikiniz geri döndüğünüzde, tüm bu şey bitmiş olsa iyi olur!"

"Sakın bana emir vermeye kalkma, lanet olsun!"

Bir saniye önce pembe bir gökyüzüne sahip güzel bir koruluktaydı ve bir saniye sonra buraya, bu aptal odaya geri döndü. Lanet olası dişi!

"Prenses Iseabail?" diye sordu muhafızlardan biri girişten ikisine de bakarken. "Her şey yolunda mı?"

"Uh . . . evet. Evet. Her şey yolunda." Éibhear'ın, Izzy'nin gömleğini kapıp üzerine geçirmekle meşgul olduğunu ve Éibhear'ı gardiyanın görüşünü engellemek için kullandığını anlaması için bakmasına gerek yoktu.

"Sana kıyafet gönderdik ama kimse seni bulamadı." "Uh ... doğru. Keşfe çıktım. Bunun için üzgünüm."

"Akşam yemeği başlamak üzere. Kral Heru'ya biraz daha yiyip yiyemeyeceğinizi sorayım mı?"

"Zaman mı? Hayır. Gerek yok." Yataktan fırladı, tişörtünü bağırsız göğüslerinden aşağıya doğru düzeltti. "Hadi gidip yemeğimizi alalım. Açlıktan ölüyorum."

"Elbette." Muhafız başıyla onayladı. "Bu taraftan."

Dışarı çıktı ve Izzy de onu takip etmek istedi ama Éibhear onun elinden tutup geri çekti. "Bunun için aklını kaçırmayı aklından bile geçirme."

"Çok geç!"

"Annemin, senin ya da tüm tanrıların annesinin ne dediği umurumda değil. Biz istediğimizi yaparız, Izzy. Ve eğer bu tavşanlar gibi sikişmek anlamına geliyorsa, o zaman tam olarak yapacağımız şey budur."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Elini geri çekti. "Çok sonra mı?"

Izzy dışarı çıktı, ancak koşmayı tercih ettiğini söyleyebilirdi. Lejyonlarına geri dönmek ve daha fazla öldürmek için koşmayı. Önündeki durumla yüzleşmektense her şeyi yapabilirdi. Onu suçladığından değil ama yine de. Aralarında ne olursa olsun ailenin bunu iyi karşılamayacağını bilmeliydi. Sadece bununla başa çıkması gerekiyordu.

Garbhán Adası'ndan bir fersah kadar uzaktaki koruya sağ salım geri dönen Rhi, görevlerini tamamladıktan sonra Rhi'ye eve kadar eşlik edecek olan büyükannesine baktı. Ama yine de bir şey Rhi'yi rahatsız ediyordu. . . .

"Neden Izzy ve Éibhear Amca'ya böyle söyledin?"

"Mecburdum, endişelenecek bir şey yok."

"Ama anlamıyorum büyükanne. Birlikte olmalarını sorun etmediğini sanıyordum."

"Oh . . . sevgili kızım. Anne olduğunda bunu daha iyi anlayacaksın ama bir an için bile olsa onların birlikteliğini kutsamamın ve bunun yıllar önce olması gerektiğini söylememin bu ikisini ömür boyu birbirine bağlayacağını düşünüyorsan çok iyimser bir kızsın. Bunun yerine, tam tersini yapmak için kendi yollarından çıkmalarına neden olur. Çocuklar ebeveynlerine böyle yapar."

"Bilmiyorum." Burnunu buruşturdu. "Ama Talwyn ve Talan biliyor."

"Kesinlikle. Hayır, hayır. Bu çirkindi ama gerekliydi. Ya bu ilişkiyi şimdi yasaklarım ya da bu ikilinin herkesin açıkça görebildiği bir otuz ya da kırk yıl daha kavga etmesini göze alırım."

"Izzy'ye resmen fahişe dedin ama."

"Pratikte öyle bir şey yok ama inandırıcı kılmak zorundaydım. Ama merak etmeyin. O aptalın ve torunumun tüm bu aptallıklara son verdiğini öğrendiğimde, ondan özür dileyeceğim."

"Peki ya Éibhear Amca?"

"O bir erkek, sevgilim. Erkekler için her şeyi basit ve süssüz tutmak en iyisidir. Büyüdükçe sen de bunu öğreneceksin. Şimdi" -biraz eğildi- "seni eve götürmeden önce büyükannele uçmak ister misin, böylece onun kendi eğlencesinden başka bir nedeni olmadan inekleri oradan oraya savurmasını izleyebilirsin?"

"Kulağa gereksiz yere zalimce geliyor."

"Kesinlikle!" Rhiannon torununu sırtına yerleştirmek için kuyruğunu kullandı. "Gördün mü? Şimdiden öğreniyorsun

Bu ailenin bir parçası olmanın ne demek olduğunu."

Bölüm 30

"Aç değil misiniz Prenses? Yemekler hoşunuza gitmedi mi?"

Izzy son kırk dakikadır oynamakta olduğu yemekten başını kaldırdı. Éibhear'ın korktuğu gibi, Izzy annesinin sözlerini sert karşılamış görünüyordu. Yine de pek şaşırtıcı değildi. Izzy annesini sadece sevmekle kalmıyor, ona saygı da duyuyordu. Bu yüzden Rhiannon'un söyledikleri Izzy'yi, yıllar boyunca onu çoğunlukla görmezden gelen Cadwaladr teyzelerinden birinin söylediklerinden daha fazla rahatsız etmişti.

"Hayır," dedi. "Her şey yolunda."

"O zaman seni rahatsız eden ne?"

Izzy, kralın özel odasında akşam yemeğine gelen diğer üç ejderhaya baktı: Lord Amsi, Çöl Toprakları'nın dış bölgelerinden bir dük; Bani, kralın kişisel şifacısı ve arkadaşı; ve Kafele, kralın baş büyücüsü.

Izzy sonunda, "Hiçbir şey," dedi.

"Şimdi, şimdi, Prenses Iseabail. Bana karşı dürüst olabileceğinizi hissetmenizi istiyorum. Ve bunlar" -diğer üç ejderhayı işaret etti- "benim en yakın sırdaşlarım. Bana söyleyeceğin her şeyi, odamın dışına taşıcağından korkmadan onlara da söyleyebilirsin."

"Anlıyorum, ama-"

"Hayır, Prenses. Burada kendinizi ifade etmekten çekinmeyin. Arkadaşlarınızın arasındasınız."

Bir kaşı kalktı. "Gerçekten mi?"

Uh-oh. "Izzy-" diye uyardı Éibhear.

"Peki," diye devam etti Izzy, onu görmezden gelerek.

"Kendimi ifade etmemi mi istiyorsun? O zaman ben de öyle yapacağım."

"Izzy-"

"Sorun deęil Prens Éibhear. Iseabail'in dűřüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Bu noktada Éibhear'ın tek yapabildiği gözlerini devirmek ve sandalyesine geri oturmak oldu.

"Devam et, Iseabail," dedi Heru nazikçe. "Söyle bana-"

"Bizden ne istiyorsun?"

Dük dik oturdu, bakışları karanlık ve tehlikeliydi. "Belki de yerini unutuyorsun, Southland insanı."

"Çenenı kapalı tut," diye uyardı Izzy, alçak sesle. "Yoksa omurganı kırarım."

"Şimdi"-Izzy tekrar Heru'ya odaklandı-"Bu konuda daha fazla oyalanacak havada değilim. Geldin, beni yakaladın... neden? Ve bana iyiliksever hissettiğin, havanda olduğun ya da lanet olası önsezilerinle ilgili centaur saçmalıkları anlatma. Şu anda tek umursadığım benden ne istediğin."

Heru eğlenmiş görünse de dük kesinlikle eğlenmemiştı ve tüm bu olanlardan kendini uzak tutamıyor gibiydi.

"Bak insan," diye alay etti dük, "barbar Mì-runach'ın bu masada otururken güvende olduğunu düşünüyor olabilirsin, ama seni temin ederim-"

"Seni öldürmek için Éibhear'ın yardımına ihtiyacım yok. Senin hayal bile edemeyeceğin kadar büyük ve güçlü ejderhalar öldürdüm ben. Bu yüzden dilini tut yoksa onu duvar süsümün bir parçası yaparım, Wastrel Olgeir'in boynuzları ve Derebeyi Thracius'un omurgasıyla birlikte!"

Éibhear bir an Izzy'yi inceledi ve "Thracius'un omurgasını alan sen misin?" diye sordu.

"Onu ayıran bendim."

"Ama onun işini bitiren bendim."

"Sadece uçup gitme yeteneğini yok ettiğim için!"

"Affedersiniz," diye araya girdi Heru. "Ateş Soluyanlar'ın ve insan akrabalarının vahşi yaşam tarzını duymak ne kadar büyüleyici olsa da, eminim Iseabail işin aslını duymayı tercih ederdi."

"Evet. Yapardım."

"Birkaç ay önce başladı. Dönüşümler."

"Dönüşümler mi?"

"Chramnesind Tarikatı'na."

Izzy ve Éibhear birbirlerine ve Heru'ya baktılar ve birlikte "Kimin Tarikatı?" diye sordular.

"Chramnesind Tarikatı bir kan tarikatıdır. Nereden geldiklerini ya da neden burada olduklarını bilmiyoruz ama saflarına katılanlar sadece Çöl Toprakları'ndan gelenler değil."

"Kan kültü diyorsunuz," diye belirtti Izzy, "yani kurbanları kastediyorsunuz." "Birçok genç olanlar. İnsanve Aksi halde. Bu da gerçek bağnazlar, bu tarikatın rahipleri, kördür, gözleri genellikle bir tür ayin sırasında tamamen çıkarılır."

"Gözlerinin alınmasına isteyerek mi izin veriyorlar?"

"Tanrılarının şerefine."

"Chramnesind," dedi Éibhear.

"Evet."

"O bir ejderha tanrısı mı? Adını hiç duymadım."

"Hayır. O insanların tanrılar panteonunda yer alıyor."

Izzy, Éibhear'a baktı. "Alınma ama Kral Heru, ejderhaların bir insan tarikatına katıldığını mı söylüyorsun?"

"Öyleyim."

Izzy anlamamıştı. Sadece akrabalarından değil, Rhydderch Hael'in kendisinden de duyduğuna göre, ejderha tanrıları ejderhalara isteklerini zar zor yaptırabiliyordu. O halde bir insan tanrısı nasıl olur da ejderhaları, kendini yaralama ve gençleri öldürme konusunda ısrar eden bir tarikata katılmaya ikna edebilirdi? En barbar ejderha kabileleri bile gençlere zarar verilmesine inanmazdı.

"Neden?" Éibhear sordu. "Böyle bir tarikata katılmanın ne gibi bir faydası olabilir ki?"

"Bunu bilmiyorum. Askerlerim geçtiğimiz yıl onların sadık adamlarından tam olarak ikisini yakaladı. İkisi de biz onları sorgulayamadan kendi yaşamlarına son verdiler."

Éibhear sandalyesinde geriye yaslandı. "Kendilerini mi öldürdüler?"

Ejderhalar kendi canlarını mı aldı?"

"Ne?" Izzy sordu.

"Ejderhalar kendilerini öldürmez," diye açıkladı

Éibhear. "Neden öldürmezler?"

"Biz çok kibirliyiz," dedi basitçe. "Neden mükemmelliği yok e d e l i m ki?"

"Ciddisin, değil mi?"

Masadaki her ejderha "Evet," diye cevap verdi.

"İşte bizim uğraştığımız güç de bu," diye devam etti Heru.

"Eğer Chramnesind bir insan tanrısıysa," diye sordu Izzy Heru'ya, "ne

ejderhaların ona tapmasının anlamı nedir?"

"Belki de tarikatın büyüyen ordusunun bir parçası olmaları dışında, gerçekten bilmiyorum."

"Ama belki Prenses Iseabail," diye önerdi kralın baş büyücüsü Kafele sonunda, "bunu bizim için öğrenebilirsiniz."

Izzy gözlerini kırıştırdı. "Senin için öğrenmek mi? Büyükanneme ve Morfyd Teyze'ye sormayı mı kastediyorsun?"

"Hayır. Rhydderch Hael'e kendin sor demek istiyorum. Sen onun seçilmiş şampiyonusun, değil mi?"

Izzy birkaç saniye büyücüye baktıktan sonra bakışlarını yavaşça krala çevirdi. "Bütün bunlar bununla mı ilgili? Beni bu yüzden mi aldınız?"

"Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Bu tarikatın saflarımıza sızdığına inanılıyor."

"Izzy için bu yüzden mi geldin?" diye sordu Éibhear. "Güvenebileceğin başka kimse olmadığı için mi?"

"Oraya Iseabail için gittiler. Onun orada olduğunu biliyorlardı. Hızlı hareket etmeliydim ve bir ihanet olacağından endişe etmemeliydim."

"Beni almaya mı yoksa öldürmeye mi geliyorlardı?"

"Bilmiyorum, ama gerçekten önemli değil, değil mi?"

"Haklısın. Fark etmez." Izzy sandalyesini geriye itti ve durdu. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Elbette büyükanmem benim için yaptıklarınızı duyacak."

Kral da ayağa kalktı. "Elbette, biraz daha kalacaksınız."

"Kalamam. Sefu şehrine gitmeliyim."

"O zaman size ve Prens Éibhear'a bir eskort sağlayayım."

"Eşliğe ihtiyacım yok, Kral Heru. Ama yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım." Masadan uzaklaştı. "Ve eğer daha fazla bilgi edinirsem, size ulaştıracağım."

"Teşekkür ederim. Ve sadece bir uyarı. Benim güzel topraklarımda güneş sizin Karanlık Ovalarınızdakinden çok daha sıcak yanar. Geceleri seyahat etmek isteyebilirsiniz; bölgede gündüzleri uyuyabileceğiniz küçük mağaralar var. Eğer bu mümkün değilse, korunmak için Prens Éibhear'ın kanatları altında uyuyabilirsiniz."

Izzy başını sallayarak odadan çıktı ve seyahat çantası ile Macsen'i bıraktığı yere geri döndü.

Éibhear ona yetişti, adımları onunkilere uyuyordu. "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Devam etmeliyiz. Bu işi halletmeliyiz."

Éibhear odalarına dönene kadar cevap vermedi. Sonra, oraya vardıklarında, onun kolunu tuttu ve duvara yaslanana kadar onu geri götürdü.

"Ne oldu, Izzy?" diye sordu, sesini alçak tutarak. "Seni tanıyorum, Izzy. Bir tarikat senin peşinde. Normalde onlara doğru gidiyor olman gerekirdi, uzaklaşman değil."

Ve Éibhear haklıydı. Haklı olacaktı. Annwyl, Izzy'ye her zaman taktiksel bir avantaj olmadığı sürece savaşlarıyla yüzleşmesini öğretmişti. Yine de bu özel karar Izzy ile ilgili değildi. Hem de hiç.

"Rhi küçükken bana bir sürü arkadaşı olduğunu söylerdi. Onlarla sürekli konuşurmuş. Bazen Talan ve Talwyn onun arkadaşlarını umursamıyordu ama bazen kuzenleri bu arkadaşları kovalıyordu."

"Onlar tanrıydı."

"Arkadaşlarını tarif etmesini istediğimde, bazılarının güneş gibi parlak olduğunu ve onu kör ettiğini söyledi. Diğerleri topraktan ve boktan yapılmışlardı ama çok iyidiler."

Éibhear buna kıkırdadı.

"Kız kardeşim ve genç kuzenlerim tanrılarla konuşuyor. Şimdi, hiçbirimizin adını bile duymadığı ve ejderhalarla hiçbir ilgisi olmayan bir tanrı birdenbire bir tarikat kuruyor."

"Çöl düzlüklerinden geçip Nolwenn'lere gitmenizi engellemeye çalışan bir tarikat."

"Annem haklıydı. Rhi'nin gücünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekiyor. Gücünü kontrol ederse kullanılamaz."

"Ve Heru'nun eskortuna hayır demek?" "Ona güvenmiyorum. Sen güveniyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ama bunun çoğunlukla sana bakışından hoşlanmadığım için olduğunu düşündüm."

"Hiçbir erkeğin bana bakışını beğenmiyorsun. Çünkü sen çok iyi bir unc-"

Éibhear'ın eli ağzını kapatarak sözlerini kesti.

"Yalnız gidiyoruz," dedi. "Önce Nolwenn'lere ulaşacağız, sonra da oradan devam edeceğiz. Tamam mı?"

Izzy elini çekti. "Hayır. Yalnız gidiyorum." Éibhear güldü. Hem de oldukça yüksek sesle. Bu çok kabaydı!

"Bu kadar komik olan ne?" Izzy sordu.

"Çöl Toprakları'na tek başına seyahat etmene bir saniye bile izin vereceğimi düşünmen."

"Senden izin istemiyorum, Éibhear." "Ben de seninkini istemiyorum."

Izzy ondan uzaklaştı. "Böyle davranacağını biliyordum. Anlamıyor musun? Bütün bunlar olurken, seni kollamak için zaman harcamam."

Éibhear yavaşça duvardan döndü ve onunla yüzleştirdi. "Affedersiniz?"

"Éibhear, tanrılarla o kadar çok zaman geçirmedin. I var."

"Ve?"

"Ve nasıl düşündüklerini biliyorum. Rhydderch Hael sana ilgi duyuyor olabilir ama seni umursamıyor. Umurunda değilsin."

seni

korumak

için."

"Ve?"

"Yani onun yerine ben yapmak zorunda kalacağım." "Kendimi koruyamadığım için mi?"

Izzy bunu düşünmek için bir an durduğunda, Éibhear'ın onu geçip seyahat çantasına doğru fırlama sırası gelmişti.

"Duygularını incitmeye çalışmıyorum, Éibhear. Sadece tanrıların neler yapabileceğini biliyorum ve şu anda bir değil iki tanrıyla karşı karşıyaymışız gibi görünüyor. Ve iki tanrının arasına girmek-"

"Kapa çeneni." Çantasını açtı ve seyahatleri için neye ihtiyacı olduğunu görmek için hızla kontrol etti.

"Affedersiniz?"

"Kapa çeneni dedim." Yola çıkmadan önce suya ve biraz kurutulmuş ete ihtiyaçları olacaktı. İsterse Kum Yiyenler'in bunu sağlayacağından emindi.

"Neden bana çenemi kapatmamı söylüyorsun?" "Çünkü beni kızdırıyorsun."

"Peki bunu nasıl yaptım? Seni koruyacak kadar önemseydiğim için mi?"

"Hayır, Izzy. Çünkü züppe bir sürtük gibi davranıyorsun." "Ne?"

"Sözlerim açık değil miydi?" Ayağa kalktı, onun gözlerinin içine bakabilmek için biraz eğildi. "Züppe bir sürtük gibi davrandığını söyledim."

"Seni adi herif-"

"Evet, tanrıları sadece büyük Izzy bilir."

"Éibhear!"

"Sadece büyük Izzy kötülüğe karşı nasıl savaşılabileceğini ve bağnazlarla nasıl mücadele edileceğini bilir!"

"Ben asla-" demedim.

"Düşman ejderhaları nasıl öldüreceğimi ve kardeşlerimi nasıl yöneteceğimi yalnızca yüce Izzy bilir."

"Ben-" demedim.

"Sadece büyük Izzy-"

"Bana öyle demeyi kes!"

"-Evrendeki en iyi savaşı olmayı biliyor! Diğer herkes onun için sadece küçük kız kardeşi ya da Garbhán Adası çevresindeki sincaplar gibi koruması gereken kişilerdir."

"Ben sadece sincapları korudum çünkü babam gülerken onları ateşe veriyordu!"

"Sizin, büyük Izzy'nin, kardeşlerimin ve babamın fark edemediği şey, kimsenin korumasına ihtiyacım olmadığı değil. Ya da kimsenin korumasını istemediğim değil. Hepinizin anlamadığı şey, güvenebileceğim tek kişi ben olduğum için kendimi korumayı öğrenmek zorunda kaldığımdır."

"Sen neden bahsediyorsun? Sadece arkanı kollayacak iki bin kuzenin var."

"İki bin değil. En azından ilk kuzenler değil." "Peki ya dünyayı yok edecek bir anne seni korumak mı?"

"Annem herhangi bir sebepten dolayı dünyayı yok ederdi."

"Duygularını inciten herkesi zehirlemesiyle bilinen bir kız kardeş."

"Yıllardır bunu yapmadı. Yetmiş kışa girdiğimden beri yapmadı."

"Tombullaştığını söylediğinde savaşı amcalarından birini ağlatan başka bir kız kardeş."

"Bunlar incitici sözlerdi. Bana bunu söyledikten sonra saatlerce yemek yemedim."

"Savaşta her zaman arkanı kollayan kardeşler. Ve seni hiç çekinmeden ve umursamadan öldürmeyi öğretecek kadar seven bir baba."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, hayatın boyunca korundun. Bunu sana karşı kullanmıyorum. Sen seni seven, seninle ilgilenen ve güvenliğini sağlayan bir ailede büyüdün, bense daha yeni doğmuşken annemin kollarından acımasızca koparıldım ve üç kaba saba asker tarafından alınıp şehir şehir gezmeye zorlanana kadar esir tutuldum,

Ta ki yıllar yıllar sonra annemle yeniden bir araya gelene kadar... Tüm bunlar sana karşı kullanabileceğim bir şey değil."

"Evet. Bunu bana karşı kullanmadığını görüyorum. Ve bu arada, annenin suçluluk duygusu uyandırma becerilerinde çok iyi ustalaşmışsın."

"Suçlu bulmaya çalışmıyorum-" "Suçlu!"

"Bu konuşmayla işim bitti."

"Güzel." Éibhear seyahat çantasını omuzlarına çekti. "Gidelim o zaman."

"Éibhear, beni dinlemiyorsun."

"Sık sık yapmam ama bu kişisel bir şey değil." Omuz silkti.

"Yani

. . . gitmeye hazır mısın?"

Izzy odanın etrafına baktı. Ne aradığını bilmiyordu. "Pekala," dedi kendi seyahat çantasını kaparak. "Hadi gidelim!"

Éibhear'ın gözleri kısıldı. Izzy için fazla kolay pes etmişti ama odadan çıkmaya başlamıştı bile, bu yüzden onu takip etmek zorundaydı.

Yolculukları için fazladan yiyecek ve su ile toprakların daha doğru bir haritasını istediler ve aldılar. Tepeye geri döndüklerinde Éibhear, "Güneş doğmadan önce sadece birkaç saatlik yolumuz olacak ama hiç yoktan iyidir." dedi.

"Tamam."

Éibhear kıyafetlerini çıkardı ve doğal formuna geçti. Kanatlarını salladıktan sonra bedenini aşağı indirdi ve "Atla," dedi.

Ama Izzy ona gelmek yerine orada öylece durup baktı. Ve baktı. Ta ki Éibhear tek kelime etmeden ona ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayana kadar.

Éibhear kararlı bir şekilde başını salladı.

"Hayır." "O zaman şimdi yürümeye başlamalıyız." "Bu sonsuza dek sürer."

"Onu bırakmayacağım. Ona ihtiyacımız olduğunda yanımızdaydı." "Ben bir at değilim, Izzy."

"Biliyorum. Dai'den asla Macsen'i taşımasını istemezdim."

Tanrım, korkunçtu. Düpedüz korkunç. Ama bazı günler kendine engel olamıyordu.

Ejderha başını başka yöne çevirdi. "Bunu yapmayacağım. O köpeği hiçbir yere götürmeyeceğim."

"Pekâlâ." Izzy seyahat çantasını alıp omzuna attı. "Haydi, Macsen." Yürümeye başladı. "Birkaç hafta sonra Sefu'da buluşuruz, Éibhear."

"Gündüzleri kalacak bir mağara bulamazsan burada asla dayanamazsın. Güneş sırtınızdaki deriyi yakacak."

"Benim halkım buralı."

"Onlar da atlarla seyahat ederler."

"Eminim doğal bir savunmam vardır. Ama gidebilirsin."

"Seni bırakmayacağımı biliyorsun, Izzy."

"O zaman bizi bırakmayacaksın."

"O lanet köpeği getirmemi cidden bekleyemezsin." "Onu bırakmayacağım, Éibhear. Macsen'imi bırakmayacağım."

"Senin Mac-" Dişlerini birbirine geçirdi. "Peki."

Izzy durdu. "İyi ne?" "Onu getireceğim."

Onunla yüzleşti. "Uçarken onu sırtından atmayacağına söz veriyor musun?"

"Sırtımdan mı?"

"Onu pençende getirmiyorsun." "Izzy-"

"Yürüyoruz." Tekrar yola koyuldu.

"Tamam, tamam! Pekâlâ!" Onun iç çektiğini duydu. Kendini kahkahalarla yerde yuvarlanmaktan alıkoymak için gerçekten de yıllardır biriktirdiği tüm gücünü kullanması gerekti. "Onu ben alırım."

"Ve onu sırtından atmayacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"Ya da onu herhangi bir yere bırakın çünkü bu gerçekten-"

"O küçük piçi hayatım pahasına koruyacağım. Şimdi sadece

Gitmek mi? Lütfen?"

"Pekâlâ." Köpeğini işaret ederek ona doğru geri döndü. "Biraz ara ver, Macsen."

Köpek havalandı ve Éibhear'ın etrafında dönmeye başladı. O bunu yaparken Izzy, Éibhear'ın saçlarından tuttu ve kendini onun sırtına çekti. Yerleştğinde, Macsen'in Éibhear'ın arka bacağının hemen yanına gelene kadar yavaşladığını fark etti, kendi bacağını kaldırmıştı. Uzun boynu aniden aşağı uzanıp burnu Macsen'inkine değene kadar ejderhanın bunu fark ettiğini sanmıyordu. "Bacağıma işersen o penisle yapacağın son şey olur."

Macsen yavaşça bacağını indirdi, birkaç adım uzaklaştı ve kuma işedi. İşi bittiğinde geri geldi ve güçlü bir iç çekişle Éibhear kuyruğunu kullanarak köpeği Izzy'nin tam önüne sırt üstü yatırdı.

Elleriyle Macsen'in kalçalarını tutarak onu yere yatırdı. "Biz hazırız."

Éibhear'ın kanatları açıldı ama havalanmadan önce, "Eğer bundan birine bahsedersen-" dedi.

"Tek kelime etme. Kimseye. Söz veriyorum." "Peki söz veriyor mu?"

Izzy gözlerini kırptırdı. "Köpeğin söz vermesini mi istiyorsun?" "Onun bir köpek olduğunu söylüyorsun. Onun ne olduğunu bilmiyorum."

"O bir köpek!"

"Söz veriyorum!"

Éibhear'ın bu işin peşini bırakmayacağını bildiği için Macsen'in sağ tarafına vurarak havlamasını sağladı. Bir kere. Bu ona uzun zaman önce eğlenmek için öğrettiği bir şeydi. Bir noktada gerçekten işe yarayacağını kim bilebilirdi?

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Éibhear. "Az önce bir köpeğe teşekkür ettin."

"Öyle diyorsun!" diye suçladı.

Bir ejderhayla mantık yürütmeye çalışmanın zamanı olmadığına karar veren Izzy, bir kereliğine sessiz kalarak köpeğini okşadı ve uçmanın tadını çıkardı.

Bölüm 31

İki güneş doğmadan hemen önce, Éibhear bir mağara gördü. Bir kum tepesinin yakınında, yarısı dışarıda yarısı da kuma gömülüydü. Mükemmel bir yer gibi görünüyordu, özellikle de güneşler gökyüzünde yükselmeden önce başka bir tane bulup bulamayacaklarını bilmediği için.

Mağaranın hemen dışına indi ve Izzy'nin kayarak o aptal köpeği de yanına alabilmesi için vücudunu alçalttı.

"Burada bekle," dedi ona. "Ben mağarayı kontrol edip güvenli olduğundan emin olacağım."

Kadın cevap vermedi ve Éibhear da onun cevap vermesini beklemedi. Heru'nun sarayından ayrıldıklarından beri tamamen iletişimsizdi ve Éibhear bunun birkaç saat içinde değişeceğinden şüpheliydi.

Dışarıdan görüldüğü kadar küçük olmasından endişelenerek mağaraya doğru ilerledi. Ama neyse ki burası daha çok bir yeraltı mağarasıydı ve biraz aşağı indiğinde, gün boyunca uyumak için mükemmel olacak bazı geniş mağaralar buldu. Biraz daha keşfe çıkmak üzereydi ki Izzy'nin arkasında, elinde yanan bir meşale olduğunu fark etti.

"Sana beklemeni söylediğimi sanıyordum."

Izzy hafif, kaygısız bir kahkaha attı. "Bu bilinen evrende herhangi bir zamanda ya da herhangi bir nedenle emirlerini yerine getireceğimi düşünmene bayılıyorum. Bu beni çok eğlendiriyor. Ne kadar da espri anlayışına sahipsin."

"Basitçe 'Senden emir almıyorum' diyemezdin."

"Yapabilirdim."

İç geçiren Éibhear bir yöne, Izzy ise kılıcını çekmiş diğer yöne doğru ilerledi. Yaklaşık on beş dakika sonra mağarada tekrar buluştular.

"Her şey yolunda," dedi, seyahat çantasını bırakıp omuzlarını gererek. "Bir fare bile yok."

"Eğer ejderhalar burayı dinlenmek için kullanıyorsa, her türlü haşaratın burada kalması aptallık olur. Bazılarımız için fareler küçük sıcak ikramlar gibidir."

"Bazıları için öyle ama sizin için değil mi?"

Elinde olmadan dudaklarını dişlerinin üzerinden geri çekti.

"Hayır.

Yemeyeceğim bazı şeyler var."

Izzy yatağını çıkarıp yere serdi ve oturdu. Seyahat çantasını karıştırdı ve biraz kurutulmuş sığır eti ile su matarasını çıkardı.

Éibhear insana dönüştü ve onun örneğini izleyerek yatağını çıkarıp yaydı. Üzerine oturduğunda, Izzy'nin yemeğini o lanet köpekle paylaştığını gördü.

"Ona kurutulmuş etini mi veriyorsun?"

"Ona yetecek kadar getirdiğime eminim. Merak etmeyin. O benim köpeğim, ben ona bakarım."

"Onu geride bırakmalıydık."

"Ah, evet, değerli köpeğimi hâlâ köpek yiyen garip ejderhalarla yalnız bırakmalıyım. Harika bir plan." Kafasını kaldırdı, kaşlarını çattı. "Neden penisine bakıyorum?"

"Seni büyülediği için mi?"

"Tayt giyemez misin?"

"Yapabilirim." Sonra gülümsedi, bu onu daha da sinirlendirmiş gibiydi.

Dudağı biraz kıvrıldı ama ona bağırmak yerine o lanet köpeği beslemeye devam etti.

Éibhear kendi yemeğinden biraz çıkardı ve Izzy'yi izlerken yedi. Kız onu görmezden geliyormuş gibi yapıyordu ama Izzy buna inanmadı. Artık yemiyordu.

"Ne zamandır sende?" diye sordu sonunda o lanet köpek hakkında.

"Üç yıl oldu."

"Onu hiç yıkıyor musun?"

"Ben ne zaman bir gölde ya da nehirde yıkansam, o da yıkanır. Suyu çok seviyor."

"Yine de hiç temiz görünmüyor."

"Suyu seviyor ama çamuru, kanı, boku, inek idrarını da seviyor-"

"Bekle. Özellikle inek idrarı mı?"

"Bana nedenini sorma. Bu sadece onda olan bir şey."

"Ve siz gerçekten onun yeraltı dünyasından tükürüldüğünü düşünmüyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Çünkü bu tür bir köpeği daha önce hiç görmedim." "Bu anlamsız. Dünya hiçbir şeyle dolu değil hepimiz gördük. Ayrıca" -köpeğin başını kaldırdı- "bu gözlere bakıp Macsen'imle ilgili herhangi bir şeyin kötü olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

"Tek sağlam gözü kırmızı olduğu için mi?"

"Ne?" Kıpırdamadan köpeğe bakabilmek için başını biraz daha kaldırdı. "Ah. Şu. Bu sadece meşaleden gelen ışığın yansıması."

"Geceyi atlatmak için buna inanman gerekiyorsa."

"Küçük bir köpekten korktuğuna inanamıyorum."

"O küçük değil ve ben de korkmuyorum. Sadece onu iğrenç buluyorum. Fareler gibi. Onları da iğrenç buluyorum."

"Ama fareler sadık değildir ve hastalık taşırlar."

"O köpeğin hastalık taşıyıp taşımadığını bilmenizin hiçbir yolu yok."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Köpeğimi rahat bırak."

"Pekâlâ. Ama gecenin bir yarısı ruhunu çalıp cehennemlerden birinin en alt çukuruna attığında sakın bana ağlayarak gelme."

Izzy, bacağına salyalarını akıtan canavarı kimsenin sevemeyeceğinden iğrenerek seyahat çantasından bir Çöl Diyarı haritası çıkardı ve inceledi.

"Peki nerede uyuyacaksın?" diye sorduğunu duydu Éibhear'ın.

"Uyumak mı?" Başını haritadan kaldırıp baktı. "Tam burada." "Yer var mı?"

Izzy kaşlarını çatarak yatağına baktı ve hemen iç geçirdi. Macsen sırtüstü yatmış, dört bacağını gevşetmiş ve açmış, horultuları mağara odasını dolduruyordu. Pek hoş değildi ama bir şeyi kanıtlıyordu. Köpek Éibhear'a güvenmeye başlamıştı çünkü güvenmediği hiç kimseye karnını göstermiyordu.

"Bana yer açacaktır," diye mırıldanarak haritasına döndü.

"Eminim bunda doğruluk payı vardır. Sana yer açacağımı biliyorum."

Izzy bakışlarını kaldırıp karşısında oturan ejderhaya kilitlendi. Bağdaş kurmuş, dirseklerini büyük kalçalarına dayamış, parlak mavi saçları yüzüne dökülmüş, parlak gümüş gözleriyle onu yakından izliyordu.

"Ciddi olamazsın," dedi. "Ne hakkında?"

"Son iki gündür tartışıyoruz." "Ne olmuş yani?"

"Ve hala beni yatağında mı istiyorsun?" "Seni ne olursa olsun istiyorum."

Izzy'nin onun sertleşmiş ve hazır olduğunu anlamak için bakmasına bile gerek yoktu. Belki de, diye düşündü kendi kendine, karşısında oturan herhangi bir kadın bunu yapabilirdi, ama bilmiyordu.

"Buna devam edemeyeceğimizi anlıyorsun, değil mi?"

"Saatlerce devam edebilirim yani-"

"Hayır, hayır." Tanrım, bu ejderha! "Demek istediğim, aramızda her ne oluyorsa, bunu sürdüremeyiz."

"Aramızda neler olduğunu bilmiyor musun? Bir diyagram çizeyim mi?"

"Şemaya ihtiyacım yok, Éibhear. Sadece şunu söylüyorum ... sadece ..." Izzy sinirli bir nefes verdi. "Demek istediğim ..."

"Ne var ve önemli, Izzy mi? Öyle mi? benim ince insan dikkatinizi dağıtıyor mu?"

Evet! "Hayır!"

"Sinirlenmene gerek yok. Sadece bir soruydu."

"Ben sadece şunu açıklamaya çalışıyorum-"

"Neden şu anda bir şey açıklamayı unutmuyoruz?"

"Haklı olabilirsin," diye içini çekti ve elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Bunun yerine soyunup gelip sikimin üzerine oturabilirsin ve açıklamaları başka bir güne saklayabiliriz."

Izzy'nin elleri yüzünü kapattı ve tek gözüyle ejderhaya bakabilmek için birkaç parmağını oynattı.

"Sanırım o günleri özlüyorum," diye mırıldandı ellerinin arasında, "kuyruğunu tutarak seni telaşlandırdığım zamanları." "Kuyruğumu tutarak beni hâlâ sinirlendiriyorsun ama bu,

Bu da başka bir günün konusu olabilir."

Izzy ellerini kucağına bıraktı ve aval aval ona baktı. "Beni gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun, Mavi Eibhear?"

"Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. Ve evet, karşımda kimin oturduğu önemli. Merak ettiğin şeyin bu olduğunu tahmin ettiğim için."

Piç kurusu. Onu iyi tanıyordu, değil mi? Bunca yıldan sonra. Yaşadıkları onca şeyden sonra. Belki de onu herkesten daha iyi tanıyordu.

"Izzy," dedi kaşlarını dans ettirmeden önce alçak sesle.

Izzy ağzını kapattı ama kahkaha parmaklarının arasından kayıp gitti.

"Pekâlâ," dedi sonunda dizlerinin üzerine çökerken. "Köpeğimi taşıyacak kadar naziktin. Sanırım bu fedakârlığı yapabilirim."

"Fedakârlık mı? Evet, benimle birlikte olmanın kendini feda ettiğin bir şey olduğunu bilmek her zaman çok güzel."

Zincir zırlı gömleği horlayan köpeğin burnunun üzerinde dururken -hayır, metalden yapılmış bir gömlekle suratına vurulmak aptalı uyandırmayı başaramadı- ve bağları çözölüp bir kenara atılmışken, Izzy şimdi aralarındaki küçük ayrıma doğru uzanıyordu. Elleri adamın kalçalarının iki yanına dayanmış ve ağzı harika bir şekilde onunkine yaklaşmıştı.

Éibhear ellerini yukarı kaldırdı, yüzünü çerçeveledi. Izzy çok güzelleşmişti. Burnundaki, yanağındaki ve çenesindeki savaş yaraları bu güzelliği bir şekilde daha da artırıyor.

"Beni öpecek misin?" diye sordu. "Yoksa sadece bakmaya devam mı edeceksin?" "Henüz gerçekten bilmiyorum."

Ellerini kızın üzerinde gezdirdi.

Yüzünü, boynunu. "Bunca yıldan sonra beni hâlâ şiddetle taciz eden üç piç tarafından kan revan içinde bırakılacağımdan endişe etmeden sana bakabilmek hoşuma gidiyor."

Izzy sırttı. "Komik, en kötüsü babam ve diğerlerinin başına gelmiş gibi görünüyordu."

"Onlar başlattı. Ben sadece kendimi savunuyordum." "Sen yalancının tekisin-"

"şimdi, şimdi. Hırçınlaşmayalım." Onu biraz daha yaklaştırdı, dudaklarını onunkilere değdirdi. "En azından henüz değil."

Izzy onun kucağına kaydđ, bacakları onun iki yanında, kolları omuzlarında duruyordu. Éibhear onu öperken elleri boğazından aşağıya ve göğsüne doğru kaydđ. Göğüslerini avuçladı; başparmakları meme uçlarını okşadı. Izzy inledi, gözleri kapandı.

Bu hiç adil değildi. Ejderha ona neredeyse hiç dokunmamıştı ve yine onun ellerinde eriyor, parmaklarının altında parçalanıyordu. Onunla oynamalı, onu kullanmalı, sırf kendi soğuk eğlencesi için hayatını cehenneme çevirmeliydi. Yine de bunların hiçbirini yapamıyor gibiydi. Bunun yerine parmaklarını adamın saçlarına geçirip onu kendine çekti.

O büyük eller Izzy'nin belini sarana kadar aşağı kaydı. Sonra Éibhear öne doğru eğildi, Izzy'yi geriye doğru itti, ağzı Izzy'nin ağzını, çenesini ve boğazını öptü. Izzy gidebildiği kadar geriye eğildiğinde, Éibhear'ın ellerinden biri belini serbest bıraktı ve saniyeler sonra Izzy bir parmağın içine itildiğini hissetti, bunu bir diğeri izledi. Daha yüksek sesle inledi, vücudu titriyordu.

Éibhear dudaklarını göğüs ucuna doladı, diliyle çekiştirdi ve alay etti.

Izzy'nin vücudu ısındı, sonra ter içinde kaldı. Elleri Éibhear'ın omuzlarını kavradı.

Tanrım, delirmiş gibi hissediyordu. Çıldırılmış. Düzgün düşünemiyordu ve vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi hissediyordu.

Diğer meme ucuna geçti, dişleri ucunu sıyırdıktan sonra sertçe ağzına aldı ve dilini kullanarak onunla oynadı. Ve tüm bu süre boyunca içinde tuttuğu iki parmağı içeri ve dışarı okşamaya devam etti, başparmağı ara sıra klitorisini fırçaladı. Boşalmasına yetecek kadar değil ama onu çılgına çevirecek kadar.

Izzy, Éibhear'ın elini olduğu yerde tutmayı umarak bacaklarını kapatmaya çalıştı, belki boşalana kadar sürebileceğini düşündü, ama adam kalçalarının arasında kaldı ve vücuduyla onları ayrı tuttu.

Daha fazla dayanamayarak başını salladı ve uzaklaşmaya çalıştı. Sadece birkaç saniye nefes almak, sakinleşmek ve böylece tüm bunlarla başa çıkabilmek için. Ama belindeki el, omzunu kavrayıp onu yerinde tutana kadar sırtına doğru ilerledi ve onu tutsak etti.

Izzy çaresizce inledi. Ne yapacağını bilmiyordu. Kafası karışmıştı, bunalmıştı. Böyle olmaması gerekiyordu. Bu kadar yoğun, bu kadar kontrolden çıkmış olmamalıydı. On altı yaşındayken ve seksin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokken ne hayal kurmuş olursa olsun, mantıklı bir yetişkin olarak Izzy, herhangi biriyle seks yapmanın böyle olmaması gerektiğini biliyordu. Hiçbir şey böyle olmamalıydı. Bu çok fazla, çok iyi, çok her şeydi.

Éibhear'ın omuzlarını itti ve sonunda adam tutuşunu gevşetti. Kendini sürüklemeye başladığında içinde rahatlama ve hayal kırıklığı savaşıyordu. Ama Éibhear onun kalçalarını tutup omuzlarına kaldırdı. Izzy daha tek kelime edemedi, adamın başı bacaklarının arasında, dili de amının içindeydi.

Izzy, Éibhear'ı uzaklaştırmak niyetiyle başının arkasını kavradı.

Evet. Niyeti buydu. Kesinlikle. Kesinlikle.

En mükemmel dille karşı karşıya kaldığında niyetlerin hiçbir şey ifade etmemesi çok kötü.

Izzy dönüp durdu, artık kaçmaya çalışmıyordu ama vücudunun tepkisine daha fazla karşı koyamadı.

O mükemmel dil yukarı doğru hareket etti, sonunda klitorisine yerleşti, dudaklarını etrafına sarana ve çekiştirmeye başlayana kadar ucuyla masaj yaptı. İkinci çekişte hıçkırmaya başladı. Üçüncüsünde çığlık atıyor, sırtı kamburlaşıyor, kalçaları Éibhear'ın başının etrafında onu öldürdüğünden emin olana kadar sıkılıyordu. Ama umurunda değildi. Hiçbir şeyin Izzy'nin dikkatini içinden geçen, onu içten dışa doğru parçalayan, yere uzanıp inlemekten başka bir şey yapamayacağı orgazmdan uzaklaştıramadığı şu anda umurunda değildi.

Éibhear sonunda uzaklaştı, elleri onun terden sıırılsıklam olmuş bedenini okşarken yanına uzandı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ona yumuşak bir gülümseme verdi. "İyi misin?"

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Senden hep nefret ettim." "Yalan söylemek bunu daha kolay hale getirmeyecek, Iseabail."

"Kapa çeneni."

Güldü ve kollarını onun etrafına sararak onu vücuduna çekti. Adamın sert aletinin bacağına baskı yaptığını hissetti ama adam onu beklemeye fazlasıyla istekli görünüyordu.

Tabii ki bu Izzy'nin ondan daha fazla nefret etmesine neden oldu.

Éibhear şimdi onun kendisine neden kızgın olduğunu

biliyordu.

İlk başta bilmiyordu. İlk başta kafası tamamen karışmıştı. Ta ki yaklaşık yirmi dakika sonra onun üstüne tırmanıp beline oturarak sikini içine alana kadar. Sonra, yıllar boyunca bin kereden fazla hayalini kurduğu o açık kahverengi gözler ona bakarken, onu becerdi. Kalçaları ona karşı sallanıyor, amının içindeki kaslar kör olacağını düşünene kadar sikini sıkıp bırakıyordu. Daha da kötüsü, Izzy acele etmiyor, elleriyle onun göğsünü, omuzlarını okşuyordu. Ama Izzy'nin inlemeleri, amının ıslaklığı, kalçalarının onu sımsıkı kavrayışı ona bilmesi gerekenleri söylüyordu.

Yani, evet, ona neden kızgın olduğunu anlıyordu. Çünkü o da aynı şekilde hissediyordu. Éibhear ondan her şeyi isteyebileceğini ve bunu gerçekleştirmek için güneşleri yerinden oynatacağını biliyordu. Onun yüzündeki gülümsemeyi korumak, onu güvende tutmak için her şeyi yapacağını biliyordu.

Kendine kızarak kadının belini kavradı ve onu vücudunun altına sıkıştırarak yuvarlandı. Kadın ona baktı ve adam onun ne yaptığını bildiği hissine kapıldı. Kontrol edilemeyen bir durumun kontrolünü elinde tutmaya çalışıyordu. Ama onunla dalga geçmedi ya da alay etmedi, sadece onu öpebilecek kadar eğildi, kollarını boynuna doladı.

Hayır. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu durumu asla kontrol edemeyecekti. Bu imkânsızdı. Bu yüzden Éibhear artık onunla savaşmaya zahmet etmedi. Ne anlamı olabilirdi ki? Onun yerine, Izzy'nin kollarını boynundan çekip başının üzerine sabitledi ve Izzy'nin bunu kaldırabilecek tek dişi olduğunu çok iyi bilerek, Izzy'yi içindeki her şeyle becerdi.

Vücudu gerilmiş, karnı aşağıya inmiş olan Izzy başını çapraz kollarına dayadı ve Éibhear'ın ellerinin bacaklarını ve sırtını okşamasının keyfini çıkardı.

"Bu yara izini nereden aldın?" diye sordu, parmaklarının uçları sırtındaki kabarık etin çizgileri üzerinde gezinirken.

"Emin değilim."

"Izzy, en az on sekiz inç uzunluğunda ve omurgana tehlikeli bir şekilde yakın. Nasıl emin olamazsın?"

"Kaç savaşa girdiğimi biliyor musun? Kaç kez bir şifacı üzerimde çalıştı? Bazen yara izi bırakırlar, bazen bırakmazlar. Ayrıca"-dirseğini dikti ve çenesini avucuna dayadı-"Eskiden oturup yaşlı savaşçıların yara izleri hakkında konuşmalarını dinlemekten nefret ederdim. Onları karşılaştırmaktan. Övünmek. Amaç ne ki? Benim için önemli olan tek şey, tüm önemli parçalarımla birlikte hâlâ burada olmam."

Éibhear kıkırdadı. "Şimdi Ghleanna gibi konuştun."

"O bana çok şey öğretti. Addolgar da öyle."

"Babamın kardeşleri hepimize savaş dersleri verdi. Gerçi sanırım Ghleanna Teyze bir süre önce benimle konuşmayı bıraktı."

"Neden?"

"Anlaşılan benim için Mì-runach'tan daha büyük umutları varmış."

"Kraliçe Mì-runach'ın bir amaca hizmet ettiğini düşünüyorsa, bunu sorgulamak Ghleanna'ya düşmez. Ayrıca, şimdiye kadar gördüklerime göre, sizin yaptıklarınızda utanılacak bir şey yok."

"Lejyonlarınız arasında kendi Mì-runach'ınızı başlatmayı mı planlıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Ellerinde öfkelerinden ve birkaç kılıçtan başka bir şey olmayan çılgın savaşçılardan oluşan bir çetenin savaşa girmesine ihtiyacımız yok."

"Peki neden?"

"Çünkü bizim Annwyl'imiz var. O bizim Mì-runach'ımız, başkasına ihtiyacımız yok."

Yüksek sesle gülen Éibhear sırt üstü yuvarlandı, Izzy de ona katıldı. Ve çift gülmeye, konuşmaya ve sevişmeye devam etti.

Güneş battı ve yolculuklarına yeniden başlayabildiler.

Bölüm 32

Üç gece boyunca seyahat ettiler ve gündüzleri uyudular. Üçüncü gece bir mağara bulamadıklarında, Éibhear kanatlarını Izzy ve o aptal köpeği korumak için kullandı.

Koruyucu pulları için minnettar olsa da, seyahat çantasında kürk pelerini olduğu için daha da mutluydu. Sıcağa pek aldırmıyordu ve pullarının arasındaki yarıklara giren kumu azaltıyordu. Her gece uçmadan önce, Izzy'nin uymasını etkileyebilecek bölgeleri temizlemesine yardım etmesi gerekiyordu ve o da diğer yerlerdeki kaşıntıyı görmezden gelmeyi diledi.

Çöl Toprakları'na gelen Güney Toprakları ejderhalarının çoğu - ki burayı seven pek çok kişi vardı - bu şekilde seyahat etmezdi. Genellikle her gün kurmak için koruyucu çadırlar getirirlerdi. Ancak gruplarının başlangıçta yanlarında getirdikleri çadırlar, tuz madenlerinin yakınındaki ahır atlarıyla birlikte geri dönmüştü. Éibhear'ın o çadırların hâlâ kendisinde olmasını ne kadar çok isteyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de daha kötüsü olabilirdi. Pelerini vardı, sıcak yaşama isteğini yok etmiyordu ve Izzy vardı. Uçuşlar sırasında sürekli konuşması uzun geceleri katlanılabilir kılıyordu. Onunla konuşmak için daha az, o saçma köpekle konuşmak için daha çok zaman harcıyordu ama en azından bu lanet şeyi sakinleştiriyor gibiydi. Köpek çoğunlukla uçuşlar sırasında uyuyor ve gün içinde onlar uyurken havlayarak uyarılarda bulunuyordu. Tabii ki bu uyarıların çoğu bu toprakların her yerinde bulunan büyük leş yiyici kuşlarla ilgiliydi. Ama sıcak çöl güneşinin altında yatan ejderha leşinin ölmediğini anladıklarında hızla uçup gittiler. Yine de köpeğin sürekli salyalarını akıtarak Izzy'yi eğlendirmekten başka bir amacı olduğunu bilmek güzeldi.

Güneş batarken uyanan Éibhear, oturup gerinmeden önce kanatlarını hâlâ uyumakta olan Izzy'nin üzerinden dikkatlice kaldırdı.

Haritayı çıkardı ve inceledi. Sonunda medeniyete yaklaşıyorlardı. Sefu'ya yaklaşıyorlardı.

Esneyen Izzy kollarını iki yana açarak döndü. Gözlerini kırıştırarak açtı ve ona gülümsedi. İlk uyandığında ona hep gülümserdi ve her gülümseyişinde bunun gücü Izzy'nin yüreğine işlerdi. Ama aynı hızla kaşlarını çattı, sanki normalde ilk uyandığında iyi bir tavır takınmadığını hatırlamış gibiydi.

"Merhaba."

Ona homurdandı ve doğrulup oturdu. "İyi uyudun mu?"

"Yeterince iyi." Seyahat çantasına uzandı ve bir matara çıkardı. O aptal köpek tuvaletini yapmak için koşarken mataradan su içti.

"Izzy, eğer uzun bir gece daha uçmak senin için sorun olmayacaksa, bence-"

Köpek hırladı ve Izzy elini kaldırarak Éibhear'ın sözlerini kesti. Daha da tuhafı, köpek onlara doğru geri geri yürüdü, dişlerini göstermiş, tüyleri diken diken olmuştu. Bu, aç bir kuş çok yaklaştığında aldıkları tepkiyle aynı değildi. Bu başka bir şeydi.

Izzy'nin köpeği kendisinden daha iyi anladığını bildiği için Éibhear ona baktı.

"İnsana geç," dedi alçak sesle.

"Yüzünü başka tarafa çevir," diye emretti, böylece onu vites değiştirmesinden kaynaklanacak alevlerden koruyacaktı. İşini bitirdikten sonra seyahat çantasını kaptı ve bir çift tozluk, pamuklu gömlek ve bot çıkardı.

Izzy ayağa kalktığında Éibhear botlarını daha yeni giymişti ki bakışları dosdoğru ileriye odaklanmıştı. O da ayağa kalktığında atlıları görebiliyordu. Hafif zırhlar giiyorlardı ve atları Güney Bölgesi atlarından daha zayıftı. Ve onlara doğru geliyorlardı.

Izzy onun önüne geçti. "Macsen'e dikkat et."

Onun kendisinden önce köpeği koruyacağına gerçekten inanıyor muydu? Aslında, muhtemelen korumayacağını biliyordu, bu yüzden ona özellikle korumasını söylemişti.

Öndeki biniciler atlarını dizginleyip önlerinde durdular. Diğerleri arkada daire çizdi. Her ne kadar Izzy ve Éibhear'ın nereye kaçacaklarını düşünseler de, burada, hiçliğin ortasında, Éibhear bilmiyordu.

Öndeki atlılardan biri onlara bir şeyler havladı, ama ne Izzy ne de Éibhear onu anladı, bu yüzden tekrar denedi, bu sefer bu toprakların ortak dilinde konuştu.

"Kimsin sen? Konuş!"

"Adım Iseabail. Bu da yol arkadaşım Éibhear." "Hangi eyaletten geliyorsun? Sen kimsin? insanlar?"

"Ben buralı değilim."

Askerler ona şöyle b i r baktı. "Sen değil misin?" diye sordu lider.

"Hayır."

"Neden buradasın?"

"Biz Başlık için Sefu. I ihtiyaç için tanışmak ile Nolwenn'ler."

"Sen mi?" Adamlar güldü.

"Şey, gideceğimiz yer orası, o yüzden eğer-" "Çok iyi silahlanmışsınız," dedi başka bir asker. "Sadece güvenlik için."

"Ya o?" diye sordu lider, Éibhear'ı işaret ederek.

"Benim korumam. Yavaş zekalı bir dilsiz ama kafasıyla bir şeyleri yok etmekte çok iyi."

Kaba inek!

Lider onlara tekrar baktı ve Éibhear adamın gördüklerinden hoşlanmadığını hemen anladı. Muhtemelen iyi de bir karardı, çünkü yalan söylüyorlardı.

"Size Sefu'ya kadar eşlik edeceğiz." "Buna gerek yok."

"Bu bizim için."

"Başka bir deyişle, başka seçeneğimiz yok." Lider sıırttı. "Pek sayılmaz."

Izzy şu anda arkasında kilitli olduğu hücre kapısının parmaklıklarının üzerinden baktı. "İyi gitti."

Horlama sesi duydu ve köpeğı olduğunu anladı. Piç her şeye rağmen uyuyabilirdi. Éibhear'la yüzleşti. "Sence de öyle değil mi?"

Ağızını işaret etti, başını salladı.

Izzy gözlerini devirdi. "Her şeyi o kadar kişisel alıyorsun ki. Ben sadece şaka yapıyordum."

"Ha," dedi. "Ha. Ha."

"İşin yavaş zekâlı kısmıydı, değil mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Izzy parmaklıklara dönerek, "Çok paranoyaklar," dedi. "Görünüşün ürkütücü ama tek başına ürkütücü tavrının bizi bir hücreye attırması biraz mantıksız görünüyor."

"Buraya geldiğimizde fark ettiniz mi? Şehrin kapıları onlar için açılmak zorundaydı. Sefu'nun her zaman açık bir şehir olduğunu, ziyaretçilerin istedikleri gibi gelip gidebildiklerini duymuştum."

"Savaş mı hazırlanıyorlar?"

"Bilmiyorum. Belki de. Ya da belki de tuz madeni komutanlarının bahsettiğı insanlar arasındaki iç huzursuzluktur."

"Sanırım pek çok şey olabilir ama şu anda bunun önemli olduğundan emin değilim. Bence daha büyük sorunlar var." Izzy tekrar Éibhear'a döndü ve arkasındaki duvarı işaret etti.

"Peki, işe koyulun."

Éibhear gözlerini kırptırdı. "Ne yapmak için işe koyulayım?"

"Duvarı yıkın da gidelim. Sonunda o hain kaltakla buluşmaya bu kadar yakınlım. Beklemekten yoruludum."

"Bize hiçbir şey yapmadılar, Izzy. En azından henüz."

"Yani?"

"Yani sen gidip yaşı bir inekle yüzleşeceksin diye hapishaneyi onların başına yıkmayacağım."

"Sadakatin nerede?"

"Nerede senin mantıklı askeri düşüncen?" "Bu da ne demek oluyor?"

"Bizi buradan çıkarabilirim ama bu tüm şehri yok edebileceğim anlamına gelmez. En azından bu şehri. Surlara bakmadın mı? Dev yaylı tüfekler gibi yapılmış mancınıkları var. İçimden bir ses onların şehre saldırabilecek ejderhalar için olduğunu söylüyor. Eğer onlarla tek başıma başa çıkabileceğimi düşünüyorsan-"

"İyi, iyi."

"Eğer büyükannene bu kadar takıntılı olmasaydın-" "Takıntılı değilim."

"Muhafızlar geri geldiğinde onlara gerçeği söyle. Onlara kim olduğunu söyle. Ne istediğini söyle. Yalan söylediğini biliyorlar."

"Tamam."

"Bu sadece bir öneri-"

"Zazazaza!" Izzy, Éibhear'ı susturmak için ellerini yüzüne doğru salladı.

"Az önce çıkardığın o ses neydi?" "Beni rahatsız etme."

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum, Izzy. Sadece çok gerginsin. Bir kavga bekliyorsun ve henüz bir kavga bile etmedin. O yüzden bana bakıyorsun."

"Şey ..." Omuz silkti. "Sen buradasın."

Éibhear güldüğünde rahatladığını hissetti. Gergindi ve en kolay hedefe karşı tam bir sürtük gibi davranıyordu. Büyük mavi bir ejderha. Hedefler gerçekten de bundan daha kolay olamazdı. Ama bu ona haksızlıktı. Rhydderch Hael'in ona söylediklerini anlattıktan sonra bile, ona karşı bir an bile öfke göstermemişti. Onu hiçbir şey için suçlamamıştı. Ya da Rhydderch Hael ile yaptığı konuşmayı ona hâlâ ordusundayken anlatması gerektiğini söylemedi. Bunun yerine

onu ve köpeğini - ya da onun deyiimiyle "lanet köpeği" - Çöl Toprakları'na götürdü.

Kraliçe ve yaver olarak birlikte geçirdikleri süre boyunca Annwyl'in birden fazla kez söylediği gibi, Izzy "Dangalaklığı bırak ve tumbul kışını kimin koruduğunu hatırla" demesi gerektiğini biliyordu.

"Özür dilerim, Éibhear."

Éibhear gözlerini kırıştırdı, doğru duyduğundan emin değildi. "Ha?"

"Üzgün olduğumu söyledim. Haklısın. Çok stresliyim ve bunun acısını senden çıkarıyorum. Bunu yapmamalıydım ve özür dilerim."

Hücrelerinin etrafına bakan Éibhear tekrar sordu, "Ha?"

"Sen." Izzy ondan uzaklaşıp kapıda duran muhafıza doğru döndü. "Ziyaretçileriniz var."

Köşeden askerler çıktı. Onları çölde yakalayanlar gibi, bu askerler de hafif zırhlar giyiyordu, ancak öndeki kadın asker, tepesinden uzun bir at yelesi çıkan bir miğfer giyiyordu ve daha yüksek bir rütbeye sahip gibi görünüyordu.

"İsimler," diye emretti askerlerden biri.

Éibhear'ın stresini hafifletmek için kaydettiği her türlü ilerleme bu emirler karşısında yok oldu. Izzy'nin kolları göğsünün altında çaprazlandı ve ayakları yere vurmaya başladı. Izzy ile uğraşırken asla iyiye işaret değildir.

"İsimler dedim," diye tekrarladi asker.

"İlk seferinde duydum. Nezaketin insana kazandırdıkları inanılmaz."

Yüksek rütbeli asker bir başkasını öne doğru itti. Bu daha kibardı.

"İsimlerinize ihtiyacımız var."

"Buranın açık bir şehir olduğunu sanıyordum," diye karşı çıktı Izzy. "Anlamıyorum-"

"Sadece sorularıma cevap vermenizi tercih ederim. Çabucak."

"Izzy," diye itti Éibhear. "Sadece cevap ver ona." İşler çirkinleşirse kolayca ejderhaya dönüşebilir ve hepsini öldürebilirdi. Fakat

Bu askerler sadece kim olduklarını bilmek istiyorlardı.

Kadın memurun gözleri kısıldı. "Dilsiz olduğunu sanıyordum."

Éibhear içini çekti. "Ne başlattığını görüyor musun?" diye sordu Izzy'ye, bu da onu sadece güldürdü. "Şimdi ona söylemek zorundasın."

"İyiyim. Ben Kraliçe Annwyl'in ordusundan General Iseabail."

"Annwyl? Kanlı Annwyl mi?" Kadın subay diğerlerine baktı. "Çok güzel."

Éibhear, parmaklıkların arasından uzanıp kaptanı boğarak öldürmeden önce Izzy'nin gömleğinin arkasından tuttu. Izzy'nin asla tahammül edemediği bir şey varsa o da Annwyl hakkında olumsuz bir şey söyleyen biriydi; teyzesi onun tek gerçek kör noktasıydı.

Tehlikenin farkında olmayan kibar asker, "Peki siz neden buradasınız General?" diye sordu.

"Nolwenn'lerle görüşmek istiyorum."

"Diğerleri de öyle, ama kraliçeniz kendi başına gelmeliydi."

"Buraya kraliçem için gelmedim. Kendim için buradayım."

Kadın subay biraz homurdandı. "Deli kraliçenizi devirmeyi planlıyor ve derinizin rengi yüzünden Nolwennlerin size yardım edeceğini mi umuyorsunuz?"

Éibhear ellerinin hızı için her zaman minnettar kalacaktı. Çünkü Izzy parmaklıkları kavrayıp tavandan ve zeminden çekip çıkarmadan önce onu hücre kapısından uzaklaştırmayı başarmıştı.

Ve o çılgınca sallanıp küfrederken Éibhear açıkladı, "Kraliçe generalin burada olduğunu biliyor ama bunun Kraliçe Annwyl ile bir ilgisi yok. Generalin halkı aslen buralı."

"Peki onun halkı kim?" diye sordu kibar asker.

"O Talaith'in kızı." Éibhear bunu göz ucuyla gördü. Kaptanın başı yana doğru eğilerek kalktı.

"Talaith?" diye sordu asker.

"Talaith, Haldane'in Kızı," diye ekledi Éibhear.

Memur sonunda öne çıktı ve erkekleri yolundan itti. Güçlü bir kadındı. Uzun boylu, güçlü yapılı, kahverengi kıvrıkcık saçlarına karışmış çok sayıda savaşçı örgüsü ve uzun tüyleri vardı. Éibhear miğferindeki burun siperi yüzünden yüzünü görmekte zorlanıyordu.

"Haldane'in kızı mı?" diye sordu subay.

Éibhear çırpınan Izzy'yi arkasından itti. "Haldane'i tanıyor musun?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Kişisel olarak değil. Ama Nolwenn'leri herkes tanır."

"Onlarla bir toplantı yapmamıza yardım edebileceğini düşünüyor musun?" "Gerçekten bilmiyorum." Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

Ama Izzy hâlâ onun arkasındaydı ve küfürler savurarak elini çekmeye çalışıyordu.

Éibhear odaklanmasını sağlamak için onu bir kez salladı.

"Ne?" Izzy tersledi, ama onun bağırmadan ya da küfretmeden konuştuğunu duyan Éibhear, Izzy'yi geri çekti.

"General Iseabail," dedi Éibhear, "bu-" "Yüzbaşı

Layla," diye kendini tanıttı subay. Izzy başıyla onayladı. "Yüzbaşı."

Kaptan yaklaştı ve Izzy'ye baktı. "Bizimle," dedi sonunda. "Lütfen."

Kadın yürüyüp gitti ve gardiyanlardan biri hücre kapısının kilidini açarak kapıyı çekti.

Izzy başını kaldırıp Éibhear'a baktı. "Nereye gidersen git," diye mırıldandı.

Kadın başını salladı ve dışarı çıktı. Éibhear da onu takip etti ama hâlâ horlamaya devam eden köpeğe baktı. "Oy! Aptal! Hadi gidelim."

Köpeğin gözleri açıldı ama hareket etmeden sadece Éibhear'a baktı. Sonra Izzy ıslık çaldı ve köpek karyoladan yuvarlanarak ayağa kalktı ve sahibinin peşinden koşmaya başladı.

Tiksinen Éibhear, nereye gittiklerini ve oraya vardıklarında ne olacağını merak ederek hepsini takip etti.

Bölüm 33

Etraflarını saran askerlerle birlikte hapishaneden çıkarıldılar ve şehrin içinden geçirildiler. Izzy'nin nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunun Nolwenn'lere gitmek olduğunu umuyordu. O kaltağı görmeyi çok istiyordu, böylece kız kardeşini ona teslim etmeden önce ne kadar korkunç olduğunu söyleyebilecekti. Izzy kız kardeşini Nolwenn'lere teslim etmekten hâlâ ürperiyordu ama ne yapabilirdi ki?

Şehrin merkez pazarında yaklaşık on beş dakika yolculuk ettikten sonra bir sokağa saptılar ve bir binanın önünde durdular. Kaptan adamlarına baktı. "Siz burada bekleyin."

"Kaptan, emin misiniz?"

Başını salladı. "Evet." Izzy ve Éibhear'a işaret etti. "Siz ikiniz benimle gelin."

Izzy Macsen'e baktı. "Burada bekle," dedi ona. Köpeği yanında getirmeye çalışmadı çünkü Éibhear'ın içeride onunla birlikte olacağını ve Macsen'in dışarıdan gelebilecek herhangi bir soruna karşı onu uyaracağını biliyordu.

Köpek oturmuş, dili dışarı sarkmış, salyaları akmaya başlamıştı bile. Matarasından ona biraz su verecek kadar durdu, sonra kaptanın arkasından içeri girdi.

Izzy, bir evde olduğunu fark ettiğinde ancak birkaç adım atabilmişti.

"Nolwenn'ler burada mı?" diye sordu.

"Seni Nolwenn'lere götüremem. Beni görmekle ilgilenmiyorlar."

"O zaman burada ne işimiz var?"

Kaptan cevap vermedi; evin içinde yürümeye devam etti. Çok hoş bir yerdi. Bir sürü beyaz çarşaf ve rahat mobilyalar. Dışarıda hava sıcak olsa da içerisi serindi.

Birkaç dakika sonra evin arka tarafına geçtiler ve çimenlerle kaplı, üstü daha beyaz ketenle örtülü ve büyük, yapraklı ağaçların bulunduğu açık bir alana girdiler. Bu dış alan kadınlar, erkekler ve çocuklarla doluydu. Yaşlı kadınlar ve erkekler ile küçük çocuklar, kendilerini güneşten koruyan ve örten bol giysiler giymişlerdi. Ancak daha yaşlı gençler ve yetişkinler kaptanın giydiği hafif zırhın aynısını giymişlerdi.

Çocuklardan biri "Annem geldi!" diye seslendi ve birkaçı ona sarılmak için koştu.

Zırhlı, güçlü görünümlü, yaşlı bir kadın daha öne çıktı. "Yanında kimi getirdin, Layla?"

Kaptan dümenini çıkardı. "Bu, Dark Plains'ten General Iseabail. Kraliçe Annwyl'in generallerinden biri."

Birden çok endişeli görünen yaşlı kadın, "O neden burada?" diye sordu.

"Doğru düzgün tanışmanız gerektiğini düşündüm. General Iseabail, bu benim annem, General Maskini. Kendisi şehir ordusunun komutanıdır."

Izzy kaşlarını çattı, bakışları uzaklaştı. "Ne oldu?" Éibhear fısıldadı.

"Bu ismi daha önce duymuş gibiyim."

"Ve anne," diye devam etti Kaptan Layla, "bu Iseabail, Talaith'in kızı. Haldane'in kızı."

O küçük alandaki her şey durmuş gibiydi, tüm gözler Izzy'ye odaklanmıştı. Bir yanı geri çekilmek istiyordu ama Kan Kraliçesi'nin ordusunun bir askeri olarak asla pes etmeyecekti. Bu yüzden Izzy yerinde durdu ve "Annem senin düşmanın mı?" diye sordu.

General Maskini Izzy'ye doğru yürüdü, uzun süre ona baktı ve sonunda Izzy gözyaşlarına boğuldu.

Generalin hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki tökezledi ve Éibhear onu hemen kollarına aldı. Onu bir sandalyeye götürdü ve içine yatırdı.

Yaşlı bir kadın arka bahçedeki bakışlı insanların arasından kendine yol açtı. Éibhear onun da diğerleriyle aynı gözlere sahip olduğunu fark etti. Izzy'nin gözleriyle aynı. Talaith her zaman Izzy'nin babasının gözlerine sahip olduğunu söylerdi. Açık kahverengi ve yoğun... tıpkı onun gibi.

Yaşlı kadın ellerini birbirine kenetledi. "Adınız ..." Boğazını temizledi, tekrar denedi. "Adınız Iseabail mi?"

"Evet. Akrabalarım bana Izzy

der." "Akrabaların mı?"

"Ailem."

"Senin kanından bir aile mi?"

"Hayır. Annem ..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. "Babamla evlendi. Ben de onun ailesi tarafından evlat edinildim." Éibhear'ı işaret etti. "O benim amcam."

Ve Éibhear, tüm o erkek gözleri açık bir düşmanlıkla ona odaklandığında paniklememeye çalıştı. Izzy'ye dokunmamıştı bile. Bunu ima edecek hiçbir şey yapmamıştı... ama yine de biliyorlardı, değil mi? Erkekler her zaman bilir.

"Yani öz babanla hiç tanışmadın mı?"

"Hayır." Izzy ellerini tozluklarına silmeye başladı. Gergin olduğunu gösteren işaretlerden biriydi bu. Éibhear onu yıllardır bunu yaparken görmemişti. Annesi Rhydderch Hael ve koluna vurduğu damga hakkında onunla yüzleştikten beri. "Annem onun ben doğmadan önce öldüğünü söyledi."

"Adını biliyor musun?"

Izzy gözlerini kapadı ve annesinin büyük olasılıkla çok uzun zaman önce ona söylediği şeyi tekrarladı: "Sethos, ... oğlu ... oğlu ..." Boğazını temizledi. "Maskini'nin oğlu."

Yaşlı kadın uzandı ve Izzy'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ve Zarah'ın torunu. En sevgili torunum, benim sevgili Iseabail'im. En sevdiğim."

Izzy ellerini tutan kadına baktı. Ama aniden, aniden geri çekildi. "Ben Özür dilerim. Ben sadece Sadece yapamam."

Éibhear şok olmuş bir halde, kızın evin içine doğru kaçışını izledi.

"Izzy!" Onun peşinden gitmek için ayağa kalktı ama Zarah onu durdurdu, elini koluna dayadı.

"Ona bir dakika verin. Bunun onun için kolay olmayacağını biliyorum." Kadının hiçbir fikri yoktu.

Izzy evin içinde koştu ama ev geniş ve uzundu ve ne olduğunu anlayamadan tekrar nasıl dışarı çıkacağını bilemedi. Çaresizlik içinde, en azından kendini kontrol etmek için sessiz bir alan istediğini fark etti.

Bir koridora girdi ama onu ve Éibhear'ı buraya getiren askerlerden ikisini gördü.

Hiçbir askerin onu bu halde görmesini istemeyen Izzy, bulunduğu ilk kapıdan içeri girdi ve iki eliyle tahtaya bastırıp vücudunu öne eğerek kapıyı hızla kapattı. Ve işte o zaman gözyaşları akmaya başladı. Onları durdurmaya çalıştı ama yapamadı. Daha da kötüsü, bir savaş sırasında yanan bir binada ilk kez yakalandığında ve çıkış yolunu bulamadığında söylediği şeyi söyledi: "Anne ... tanrılar, anne ..."

"Bunu sana yapmasına izin verme."

Izzy irkilerek arkasını döndü ve sırtını kapıya dayadı. "Üzgünüm, ben ..."

"Kızım sadece gelecek vaat ettiğini düşündüğü kişilere karşı sert davranır."

Izzy başını salladı. "Hayır, ben-"

"Sorun değil. Ona bir şey gördüğümü söylemeyeceğim. Biraz dur, nefes al."

Adam altmış yaşlarında görünüyordu, gri saçları çok kısa kesilmişti, kolları kaslarla doluydu. Elinde bir kılıç vardı ve kadın onun bir demirci olduğunu ve buranın da atölyesi olduğunu anladı. Tekrar dışarı çıkmayı başarmıştı, ev sevimli bir labirent gibi dışarıdan içeri girip tekrar geri çıkıyordu.

Izzy avuçlarıyla yüzünü sildi ve içeriye doğru adım attı. Silahlar çok güzeldi. Birçoğu mücevherlerle süslenmiş çok sayıda eğri kılıç, altın ve çelik hançer. Dark Plains'te popüler olan silahların aksine bunlar süslü görünüyordu ama Izzy silahlardan anlıyordu ve bunlar güzel oldukları kadar ölümcüldü de. Izzy'ye Annwyl'in aile partilerinde ve önemli olaylarda taktığı, Fearghus tarafından kendisine verilen silahları hatırlattılar.

"Çalışmalarınız çok güzel," dedi Izzy.

"Teşekkür ederim."

Kılıçlardan birini işaret etti. "Alabilir miyim?" "Eğer istersen."

Büyük kılıçlardan birini eline aldı ve hafifliğine hayret etti. Kendini bildiği şeylerin -savaş, savaş ve silahlar- güvenliğine bırakan Izzy açık bir alana doğru yürüdü ve kılıcı kaldırdı. Bu kavisli kılıçlarla çalışmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağından emin olmadığı için birkaç deneme vuruşu yaptı. Ama diğer silahları denemek, farklı orduların ne kullandığını görmek her zaman güzeldi.

Izzy kılıcı indirdiğinde adam dikkatle onu izledi. Hoş ifadesi yerini derin bir kaş çatmaya bıraktı.

"Özür dilerim." Izzy, farkında olmadığı bir tür kültürel ayrımı aşmış olması gerektiğini düşünerek silahı hızla yerine koydu.

"Stajyer değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Artık değilim."

"Gerçek bir yeteneğin var. Ve güçlüsün." Gözleri biraz kısıldı. "Nerelisin sen?"

Izzy içini çekti. "Bu biraz karmaşık bir durum."

Bilememekte olduğu silahı yere bıraktı ve masadan uzaklaştı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ben öyle düşünmüyorum." "O zaman neden öyle hissediyorum?"

"Gitmek

zorundayım."

"Lütfen gitme."

Izzy kapıya doğru ilerledi. "Biliyorum. Biri beni bekliyor. Endişelenecektir." Kapıya yaklaştı ama büyük bir el kapıya bastırdı. O eli kaldırabilirdi ama şu anda kimseyle dövüşebileceğinden emin değildi.

"Bana bak. Lütfen."

Izzy yavaşça adamın yüzüne döndü. Gözyaşları göğsüne düştüğünde tekrar ağladığını fark etti.

Kızın çenesini kaldırdı ve yüzüne baktı.

"Kutsal güneşler adına," diye fısıldadı, iki eli şimdi onun yüzünü çerçeveliyordu. "Sen içeri girer girmez bunu nasıl göremedim? Nasıl bilemedim?"

"Gitmek zorundayım," diye yalvardı Izzy, hıçkırıkları kelimeleri çıkarmasını zorlaştırıyordu. "Gitmek zorundayım."

Büyük kollar ona sarıldı, onu kendine çekti. "Ama sen eve döndün, benim güzel çocuğum. Eve döndüğünde nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Bölüm 34

Éibhear bir sandalyede oturuyordu, tüm insanlar ona bakıyordu. Bir Buz Diyarı birliği tarafından yakalanıp sivri bir kazığa bağlandığından beri kendini hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti. Mì- runach kardeşleri o gün onu kurtarmıştı ama bugün kurtarılamayacaktı. Ne yazık ki.

Sonunda meraklı çocuklardan biri, "Neden bu kadar solgunsun? Ölüyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Daha sonra büyük bir çocuk "Saçının mavi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Farkındayım."

"Saçın neden mavi?"

"Şey ... uh ..." Tanrım, Izzy nereye gitmişti? Onu bu şekilde nasıl terk edebilirdi? Bunalmış olduğunu anlıyordu ama ... ama ona ihtiyacı vardı!

Zırh giymiş kadınlardan biri yaklaştı. O kadar yakındı ki, onu öpebileceğini düşündü. En azından güzeldi. "Sen bir ejderha mısın?"

Éibhear onun sorusu karşısında zıplamamak için kendini zor tuttu ama biraz da şaşırmıştı.

"Neden sordunuz?"

"Çünkü burada bazılarını buluyoruz. İnsan gibi davranıyorlar." Daha da yakına eğildi. "Saçları seninkinden farklı. Renkleri çok parlak. Ama senin gibi solgunlar."

"Terazi olmalı."

"Iseabail senin yanında güvende mi?" Zarah, torunlarından biri Éibhear'ın karşısındaki sandalyeye oturmasına yardım ederken sordu.

"Onun bile fark ettiğinden daha güvenli."

Bu cevap herkesi tatmin etmiş görünüyordu çünkü biraz geri çekildiler, ona biraz yer açtılar, böylece sonunda nefes alabildi.

"Peki ejderha," diye sordu erkeklerden biri, "senin halkın kim o zaman? Ya da insanların var mı? Kertenkelelerin var mı?"

"Ben bir kertenkele değilim. Onlarla iletişim de kuramam. Ama insanlarım var."

"İnsan değilken nasıl insan sahibi olabilirsin?"

"Kişinin kendi halkına sahip olması sadece insanlarla sınırlı değildir. Bu sadece ejderhalar tarafından değil, sentorlar, minotorlar ve siz Çöl Diyarlıların etrafta koşuşturduğu çakal kafalı adamlar tarafından da kullanılan yaygın bir terimdir. Yani evet, ben bir ejderhayım ve halkım var."

"O zaman tam olarak kim bunlar?"

"Ben Alçak Éibhear. Gwalchmai fab Gwyar Hanesi'nin en genç oğlu, Beyaz Ejderha Kraliçesi'nin tahtının beşinci sıradaki varisi, Kuzey Toprakları'nın belası, Buz Toprakları'nın en çok nefret edilen Düşman Ejderhası, Mì-runach'ın Onur Üyesi ve üç kış üst üste Mì-runach Yıllık Çukur Dövüşleri'nin çıplak yumruklu şampiyonu."

Tüm klan sessizdi, Zarah sonunda "Sen prens misin?" diye sorana kadar hepsi ona bakıyordu.

"Evet. Izzy de bir prenses." "O nasıl bir prenses?"

"Talaith kardeşimle birlikte, Kudretli Briec."

Herkes aynı anda konuşmaya başladı ve Éibhear kimseyi anlayamadı. Ama sonra Zarah "Sessiz olun!" diye bağırdı. Ve hepsi sustu.

Öne doğru eğildi ve "Talaith bir ejderhayla mı birlikte?" diye sordu. "Evet."

"Bu nasıl oldu? Kurban olarak mı teslim edildi?" "Karanlık Ovalar'da artık kimse bunu yapmıyor. Ve kimse Kimse Talaith'i Briec'le birlikte olmaya zorlamadı. Onunla birlikte çünkü onu seviyor. Aksi takdirde onunla birlikte olmazdı. Kardeşim onu sevmeyen biri için fazla sinir bozucu."

"Talaith bir ejderhayı mı seviyor?"

"Biz çok sevimliyiz. Çoğumuz."

"Peki ejderha kardeşin Iseabail hakkında ne düşünüyor?"

"O tapıyor Onu. Briec aramalar onu onun
Mükemmel, mükemmel
kızım."

Zarah'nın torunlarından bir diğeri kollarını göğsünde kavuşturarak, "Peki sen onun mükemmel, kusursuz amcası mısın?" diye sordu.

"Kanla değil."

"Onu kardeşin mi evlat edindi?" "Evet."

"O zaman sen onun amcasısın." "Evet, ama kan bağı yok." "Ve bu nokta önemli mi?"

"Güven bana," diye ısrar etti Éibhear. "Bu önemli."

Zachariah, Iseabail'e bir fincan kahve doldururken, "Senin torunum olduğunu hemen anlamalıydım," dedi. "Oğluma çok benziyorsun." Ve annene.

Fincanı Iseabail'in önüne koydu ve çalışma masasında onun karşısına oturdu.

"Çok üzüldüğüm için özür dilerim," dedi, gözleri kısılmıştı. "Ben sadece-"

"Bunalmıştınız. Bu anlaşılabilir bir durum."

"Éibhear'a geri dönmeliyim."

"Hayır. Burada kalmalısın. Kahveni iç. O iyi olacak. Ailesi onunla ilgilenecektir."

Fincanı aldı ve elinde tuttu. O fincanı incelerken Zachariah da onu inceledi. Güçlü güneşler, oğlu onunla gurur duyardı. Güçlü, sağlıklı ve güzeldi. Ama Zachariah'nın kafasında bazı sorular vardı. Sorması gerektiğini bildiği halde sormak için sabırsızlandığı sorular.

"Iseabail-"

"Izzy. Bana Izzy diyebilirsin."

"Izzy, neden ..." Boğazını temizledi, tekrar denedi. "Bunun cevabını bilmiyor olabilirsin ama annen neden bize gelmedi? Büyükkannen onu evden attığında? Onu yanımıza alabilirdik. Bunu anladığınızı sanıyordum."

Izzy, "Korkarım çok karmaşık," diye içini çekti.

"Karmaşık mı?"

"Ne zaman tanrılarla uğraşsanız, işler karışıyor." "Tanrılar mı? Elbette, annen bir Nolwenn."

"Bence bir Nolwenn olmanın bununla pek ilgisi yoktu. Sadece bu görevi yerine getirebilecek kadar güçlü ve zeki birine sahip olduğundan emin olmak istedi ve o da Talaith oldu."

"Bekle. 'O' kim o zaman?"

"Arzhela."

"Tanrıça mı?"

"Doğru. Annwyl'i öldürecek birine ihtiyacı vardı ve annem suikastçı olurken beni annemi hizada tutmak için kullandı."

"Annen bir suikastçı mı? Bu nasıl olur da ..." Zachariah kızın az önce anlattığı her şeyi düşünerek konuşmayı kesti. "Ann mi dedin? . . Annwyl mi? Garbhán Adası'nın Deli Kraliçesi mi?"

"Evet. Gerçi insanların ona böyle seslenmesinden nefret eder, o yüzden ben olsam seslenmezdim. Ayrıca, herkesin onu suçladığı kadar deli değildir. Doğru, sana bakar bakmaz kafanı keser ama sadece düşmansan. Bunu ailesine asla yapmaz."

"Pekala."

"Annem de onu öldürmeye çalıştı ve Annwyl onu affetti, sonra da bizi yanına aldı. Yani teyzem son derece yanlış anlaşılmış."

"Uh-huh."

"Yine de dürüst olacağım." Kollarını masaya dayadı, elleri hâlâ fincanın üzerindeydi. "Oldukça kararsızım. Eğer annem burada kalsaydı, ben de büyü yapan ve kraliyet mensuplarıyla randevular ayarlayan başka bir Nolwenn olurum. Ama annemin başına gelenler yüzünden dünyayı gördüm, lejyonları savaşa götürdüm ve hayatımda olmamasını hayal bile edemeyeceğim küçük bir kız kardeşim var. Ama böyle düşündüğümde kendimi çok suçlu hissediyorum. Tüm o korkunç şeylerin annemin ve öz babamın başına gelmiş olmasına sevinmek gibi bir şey bu."

"Bu çok saçma ve bir asker olarak bunu bilmeniz gerekir. Elindekilerle, sana bırakılanlarla en iyisini yapmak seni insandan daha fazlası yapmaz." Zachariah bir süre onu inceledikten sonra sordu: "Bu yüzden mi buradasın Izzy? Annenin intikamını almak için mi?"

"Hayır. Kız kardeşim için Haldane'ın yardımına ihtiyacım var." "Peki ya Haldane sana yardım etmezse?"

"Bana yardım etmemesi aptallık olur. İsteyeceği son şey büyükannemin gazabının başına inmesi olur." Zachariah kaşlarını çatınca ekledi: "Üvey büyükannem. Kraliçe Rhiannon."

"Rhiannon? Bu ismi nereden biliyorum?"

"O Güney Toprakları'nın Ejderha Kraliçesi ve güçlü bir Ejderha Cadısı."

Zachariah oğlunun çocuğuna baktı. "Rhiannon senin üvey büyükannen mi?"

"Babam annemi eşi olarak aldığıında, tüm Gwalchmai fab Gwyar Hanedanı ve Cadwaladr Klanı ikimizi de akrabaları olarak kabul etti."

Zachariah dik oturarak, "Bana üvey babanın bir-" dedi.

"Ejderha mı? Evet. Kudretli Briec. Ejderha Kraliçesi'nin en büyük ikinci oğlu, tahtın ikinci sıradaki varisi-"

"Unvanları umurumda değil kızım. Annen neden bir ejderhayla kapana kısıldı?"

"Kapana kısıldığını söyleyemem. Ama özellikle de babam meyvelerini uygun bir şekilde kontrol etmediğinde bunu söyleyebilir."

"Meyvelerini kontrol ettin mi?"

"Bilmek istemezsin. Ama hayır. Kapana kısılmadı. Gidebilir ama onun kalbini kırar. Onu seviyor. Beni seviyor ve tabii ki Rhi var, bu yüzden buradayım."

"Peki Rhi kimdi?"

"Kız kardeşim. Onların kızı."

Aynı anda hem dehşete düşmüş hem de kafası karışmıştı, "Talaith'in o ... o ...'dan bir çocuğu vardı."

"Bu ejderha. Evet. Onlar vardı benim güzel
Kız kardeşim, Rhianwen. Kısaca Rhi."

"Izzy, bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tanrılar."

"Tanrılar mı?"

"Evet. Annwyl'in amcam Fearghus'tan ikizleri böyle oldu. Ama görüyorsunuz," diye devam etti nefes almadan, "Babamdan hamile kalmasını sağlayanın yine Rhydderch Hael olduğunu sanıyordum - Rhydderch Hael tüm ejderhaların baba tanrısıdır - ama o bunu annem için yapmayacağını söyledi çünkü annem onunla konuşmuyordu, o da onunla konuşmuyordu. Ben de onunla konuşmuyorum ama benimleyken susmuyor."

"Tanrılar seninle konuşuyor mu?"

"Sadece bir tane. Şimdi, Dagmar Teyzem -onu Northland Canavarı olarak duymuş olabilirsiniz-"

"Onun bir erkek olduğunu sanıyordum."

"Pek çok insan bu hatayı yapıyor. Her neyse, o her zaman tanrılarla konuşur."

"Dindar bir kadın o zaman?"

Güldü. "Dagmar mı? Hayır. O Aoibhell'in bir takipçisi."
"Kafir mi?"

"Aoibhell'in neden kafir olmadığını ve bu ayrımı neden önemsemeniz gerektiğini dinlemek için bir ya da iki saatiniz yoksa ona böyle demezdim, ki bunu gerçekten istemediğinizi varsayıyorum çünkü bu bunaltıcı olabilir ve babamın Canavar Dagmar'ın Kutsal Olmayan ve Saçma Sapan Saçmalıkları dediği şey için çok az zamanı olan bir adama benziyorsunuz."

Zekeriya uzun bir süre oğlunun çocuğuna baktı ve sonunda, "Annene çok benziyorsun," dedi.

Izzy'nin gülümsemesi genişti ve tıpkı babasınıninki gibiydi. "Awww, bu çok tatlı. Teşekkür ederim."

Kapının çalınması, Zachariah'nın bu konuşmanın gittiği yönden uzaklaşmasına yardımcı oldu.

"Girin."

Zachariah ilk başta, trajik bir kaza sonucu kürkünü kaybetmiş bir ayının demirhanesine girdiğini düşündü. Kapısının önünü tamamen kaplayan uzun mavi saçlı şeyi başka ne açıklayabilirdi ki?

"Sorun nedir?" Izzy sordu ve Zachariah o zaman konuştuğu şeyin daha önce bahsettiği Éibhear olduğunu fark etti.

"Sadece seni kontrol ediyordum." "Ben iyiyim."

"Güzel bir sohbet mi?"

"Hoş olmayan bir sohbet yapmıyorum."

Zachariah korkunç, gıcırtılı bir ses duydu ve bakışları çaresizce sesin nereden gelebileceğini bulmak için odayı taradı.

"Bana öyle bakma Izzy," diye emretti dev ona. "Ben açım."

"Git bir şeyler ye o zaman."

"Seni bırakmayacağım."

"Ben gayet iyi olacağım. Senin korumana ihtiyacım yok." "Zaten seni bırakmayacağım."

"Amcam olduğun ve beni sevdiğin için mi?"

Zachariah ikiliyi, devin çenesinin nasıl sıkılıp açıldığını izledi. Ve Izzy'nin gülümsemesini. Zachariah o lanet gülümsemeyi biliyordu. Oğlunun daha çocukken mükemmelleştirmeyi başardığı o yaramaz, "sana eziyet etmekten zevk alıyorum" gülümsemesini.

Evet, bu kadın, bu güçlü general ve savaşçı onun torunuydu.

Ve bu dev ... onu seviyordu.

"Izzy-"

"Amcam olduğun ve beni sevdiğin için söyle. Bu, büyükbabamın ailesinin yanında seninle daha rahat hissetmesini sağlayacaktır. Sırf benim yüzümden güvensiz olmalarını istemez."

"Söylemeyeceğim-"

"Yapacaksın yoksa babama söylerim!"

"Askerlerine böyle mi diyorsun?" diye karşılık verdi dev. "Emirlerine uymazlarsa onları babana mı şikayet edeceksin?"

"Onlara istediğimi yaptırmak için gerekliyse." Zachariah başını kaldırıp deve baktı. "Yani sen Izzy'nin amcası mısın?" "Kan bağımız yok."

"Ve bu önemli mi?"

"Önemli."

Devin midesinden bir gıcırdama sesi daha geldi. "İki dağın yer değiştirmesi gibi," diye mırıldandı Izzy.

"Eğer beni beslediysen!"

"Seni bir anne kuşun yavru bir civcivi beslediği gibi besleyeyim mi?"

"Pekâlâ." Zachariah ayağa kalktı. "İkiniz de bizimle yiyeceksiniz." Deve ters ters baktı. "Bizimle, yabancı. Bizimle."

Dev koca kafasını kaşdı. "Aksine..." "Ailemle yemek yemek!"

Ağız açık kalan dev geri adım attı. "Ben asla böyle bir şey yapmam! Ben insan yemem."

Izzy masum bir ifadeyle başını kaldırdı. "Savaş sırasında bile! O çimdik ne içindi?"

"İnsan yemeye de inanmıyorum. Ailem yemiş olsa bile. Ve kardeşlerim." Omuz silkti, uzaklara baktı. "Ve Keita." Onlara geri döndü. "Artık bunu yapmıyorlar," diye alay etti. "Annwyl ailenin bir parçası olduğundan beri yapmıyorlar. Talaith bize katıldığında da at yemeyi bıraktık." Gözlerini tekrar uzaklara dikti. "Yine de sanırım çiftlik hayvanlarımız tükenmeye başladı."

Zachariah bu tuhaf konuşmayla işinin bittiğine karar vererek kapıya doğru yöneldi. "Yarın seni Nolwenn tapınağına götüreceğiz. Belki annemin adını kullanmak Haldane'le görüşmene yardımcı olabilir. Emekli olana kadar otuz yıl boyunca şehrin genel komutanlığını yaptı. Ve bu gece burada kalacaksın." Zachariah durdu ve deve ters ters baktı. "Ayrı odalarda, amca."

Torununa baktı, gülümsedi ve dışarı çıktı.

Yaşlı adam dışarı çıktığında, Éibhear kapıyı kapattı ve Iseabail'le yüzleşti. "Bana amca demeyi keser misin?" diye tükürdü sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ama sen benim amcamsın. Sevgili, tatlı ve kendisinden çok daha genç yeğenini seven bir amca. Bunda yanlış olan ne?"

"Ailenizdeki herkesin bir savaşçı olduğunu fark ettiniz mi? Ya da bir asker? Ya da dev silahlı bir demirci?"

Ellerini birbirine çırttı. "Rhona ve Sulien Amca'yla tanışması için sabırsızlanıyorum!" diye neşelendi, ailenin en iyi iki demircisinden bahsediyordu. "Fikirlerini karşılaştırdıklarında elde edeceğimiz silahları hayal edin."

"Bunu fark etmemiş olabilirsiniz ama savaşçılar, askerler ve demircilerden oluşan Çöl Diyarı ailenizin tamamı ejderhalardan nefret ediyor."

"Oh, hayır, hayır. Bence ejderhalardan korkuyorlar çünkü onları henüz tanımıyorlar ya da anlamıyorlar. Ben sadece özellikle sizden nefret ettiklerini düşünüyorum ki bu tamamen farklı bir konu." Ayağa fırladı. "Tanrım!"

"Sorun nedir?"

"Macsen'i unuttum. Onu dışarıda bıraktım."

"O iyi. Seni bulmaya çalışırken onu içeri aldım. Ona yemesi için biraz taş verdim."

"O taş yemez. Sadece parçalara ayrılana kadar çiğniyor."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" "Etmeli mi?"

"Evet!" Izzy kıkırdadı ama kıkırdama kayboldu ve Izzy onun yüzündeki endişeyi gördü. "Sorun nedir?"

"Onlarla yemek yemeli miyiz bilmiyorum."

"Benden nefret etmeleri dışında, neden olmasın?"

Ellerini tozluklarına sürttü. "Ya benimle konuştuktan sonra benden hoşlanmazlarsa? Ya hayal kırıklığına uğrarlarsa?"

"Bu insanların hayal kırıklığına uğrayacağını mı düşünüyorsun? Seni?"

"Ne yap-"

"Zırhlarının içinde gelişigüzel oturuyorlar. Erkekler ve kadınlar. Çocukların oyuncak kılıçları ve topuzları var. . . ve sabah yıldızları. Büyük büyükannen Zarah'ın bir elinin üç parmağı eksik ve sırtında bir balta yarası var. Bana büyük bir gururla gösterdi. Bu senin büyük büyükannen. Sen ise Kanlı Annwyl'in ordusunda saygı duyulan ve korkulan bir generalsin. Nispeten korktukları bir hükümdar. Yani babanın ailesini hayal kırıklığına uğratacağını sanmıyorum Izzy. Aslına bakarsan, hepsinin bana bakışları -sanki etrafta koşturup herkese sikimi sallıyormuşum gibi- en azından bana göre, sana tapmıyorlarsa bile en azından seni koruduklarını kanıtlıyor. Şimdi"-onu kapıya doğru itti-"kendi kolumu kemirmek zorunda kalmadan önce yemek yiyebilir miyiz?"

Kapıyı çekerek açtı. "Yemek masasında sana Eibhear Amca diyebilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın, şeytani engerek."

Bölüm 35

Akşam yemeği Izzy'nin korktuğu kadar tatsız geçmedi. Aslında çok eğlenmişti. Éibhear'ın eğlendiğini sanmıyordu ama o da buna katlanmıştı ve bunu gerçekten takdir ediyordu.

Izzy, kendisini hapishaneden çıkaran teyzesi Layla'ya "Sorabilir miyim?" dedi, "Éibhear ve ben neden gözaltına alındık? Anladığım kadarıyla burası açık bir şehir?"

"Öyle." Layla omuz silkti. "Ya da belki öyleydi. Son zamanlarda tarikatlarla ilgili sorunlar yaşıyoruz."

"Ne tarikatı?" Éibhear sordu.

"Adı yok ama şehrin altındaki tünellerde kurbanlar buluyoruz. Çölde de birkaç ceset bulduk. Kötü bir iş."

"Bu yüzden," diye araya girdi Izzy'nin büyükannesi Maskini, "silahlı olup da renkli giysiler giymeyen herkesin getirilmesini ve biz onları sorgulayana kadar alıkonulmasını emrettim." Izzy'ye gülümsedi. "Silahlıydınız ve üzerinizde renk yoktu." Éibhear'a bir bakış attı. "Ve sen de biraz ürkütücüydün."

Omuz silkti. "Üzgünüm."

"Biliyorsun"-Izzy masanın etrafındaki herkese baktı

-"Biraz şaşırdım." "Hangi konuda?"

"Burada çok fazla kadın asker var. Annem bana babamdan bahsetti ama kadınların yalnız seyahat etmediğini söylemek dışında Çöl Toprakları'ndaki yaşamdan pek bahsetmedi."

"Kimse yalnız seyahat etmemeli," dedi Layla şarabını yudumlamadan önce.

"Ve," diye açıkladı Zarah, "topraklarımızdaki kadınlar birkaç yüzyıldır savaşçıdır. Ama her zaman öyle değildik. Bir zamanlar insan tanrıların kurallarına uyardık.

kurdu. Erkekler savaşır, kadınlar da çocuk doğurur ve büyütürdü."

"Ne değişti?"

"Uzun zaman önce bir düşman çölün çok uzaklarında bu şehrin adamlarıyla savaştı."

"Şehri savunmasız bırakmak."

"Aynen öyle. Kapılar kapatıldı ve barikatlar kuruldu ama işe yaramadı. O kapılar yıkıldı. Çok kötüydü. Bazı kadınlar kendilerini ve çocuklarını öldürmeyi seçti. Ama kuşatma sırasında üç çocuğunu kaybetmiş olan bir kadın o kadar öfkeliydi ki, hayatta kalan kadınları savaşmaları için bir araya getirdi. Yine de akıllıca davrandılar. Askerler iyice sarhoş olana kadar beklediler ve sonra onları öldürdüler. Hepsini öldürmüşler. Erkekler geri döndüğünde, erkeklerin kadınlarını bir daha asla savunmasız bırakmayacaklarına karar verildi, ancak hepsi bunun yeterli olmadığını biliyordu. Çünkü bir kadın kendini nasıl koruyacağını bilmeliydi. Böylece kadınlar eğitildi, kızları eğitildi, sonra da torunları. Ve her nesilde daha güçlü, daha kuvvetli olduk. Artık bir gücüz. Artık şehrin içinde ya da dışında kim olursa olsun asla savunmasız kalmıyoruz."

Bir daha asla savunmasız hissetmeme arzusunu anlayan Izzy başını salladı ve akşam yemeği olan öküzden biraz daha yedi. Güzeldi ve baharatları oldukça ilginç bulmuştu.

"Anlat bize Izzy," diye sordu Maskini, "nasıl oldu da üç lejyonun generali oldun?"

Izzy ağzındaki yemeği yuttu ve "Çok öldürdüm," diye cevap verdi.

Izzy'nin cevabı karşısında Éibhear yüzünü buruşturdu. Daha da kötüsü, herkesin çiğnemenin ortasında durduğunu ve birbirlerine baktıklarını fark etmemiş gibiydi.

"Izzy'nin demek istediği-"

"Demek istediğim, ben öldürdüm. Hem de çok. Benim işim bu. Kimse Tehlikeli Izzy'yi barışı koruması ya da hattı tutması için göndermez. Beni ve askerlerimi yok etmek için gönderirler. Barışı korumak istiyorlarsa, Onuncu ve On Üçüncü Lejyonlardan General Borden'ı gönderirler."

"Ve bu sizin için . . ne zaman başladı?" Zarah sordu.

"Peki." Öküzden bir ısırik daha aldı, bir an düşündü. "İlk Northland ejderhamı on yedi yaşımdayken öldürdüm. Annemin yardımıyla."

Zachariah gözlerini kırptırdı. "Talaith ile bir ejderha mı öldürdün?"

"Uh-huh. Ondan hemen sonra bir lejyona er olarak atandım. Sonra Demirler ve Hükümdarlara karşı savaş başladığında Annwyl'in yaveri oldum ve işler o zaman ..." Izzy tavana baktı, yanaklarını biraz şişirdi ve sonunda sözlerini şöyle bitirdi: "Şey .

. . Evet. Uzun zaman oldu."

"Pekâlâ." Zarah Éibhear'a odaklandı. "Peki ya siz, Prens Éibhear?"

Izzy kıkırdadı ama o onu duymazdan geldi ve "Bana sadece Éibhear diyebilirsin. Biz pek unvan kullanmayız. Şey ... annem kullanıyor, ama bunun nedeni unvanını gerçekten seviyor olması."

"Anlıyorum. Annenizin ordusunda mı görev yapıyorsunuz?" Éibhear boğazını temizledi. "Sayılır."

"'Sayılır' ne demek?" Zachariah sordu. "Ben Mì-runach'ım."

"O da ne?"

"Çılgınlar," diye gönüllü oldu

Izzy. "Biz berserker değiliz."

"Çıplak dövüşüyorlar," diye devam etti. "Savaşın ortasında çıplak elle. "

"Yok." Kendisine bakan aileye baktı. "Yapmayacağız. Söz veriyorum."

"Bir sorum var," diye sordu gençlerden biri. "Savaş köpeklerimizden birini nasıl buldunuz?"

"Kokladığım şey bu mu?" Maskini şikayet etti, şimdi de Macsen'in masanın altına bakıyordu.

akşam yemeği. "Bunca zaman lanet olası ejderha sandım."

"Birkaç gündür banyo yapma fırsatım olmadı."

 ibhear hakaret ederek karşılık verdi.

Izzy bunu görmezden gelerek ocuğa "Savaş köpeğin mi?" diye sordu.

"Bu bir  l Diyarı savaş köpeği. Onları bölgedeki neredeyse her orduda bulabilirsiniz."

"Gerçekten mi? Lejyonlarım at kabilelerinden biriyle savaşırken onu Batı Dağları yakınlarında buldum."

"O zamanlar evden çok uzaktaydı."

"Onun gerçekten bir iblis olmadığından emin misin?"  ibhear sormak zorunda kaldı.

Izzy ellerini kaldırdı ama ocuk başını salladı ve "Taş yemek mi?" diye sordu.

"Ve elik baltamın başını çiğnedi."  ibhear Izzy'ye baktı.

"Bu arada, bana bir balta borçlusun."

"Sana silahlarını dışarıda bırakmamamı söylemiştim. Bir köpek günaha ancak bu kadar dayanabilir."

"Onlar m kemm l savaş köpekleridir," diye açıkladı Zarah.

"Son nefeslerine kadar sahiplerine kesinlikle sadıktırlar. Yıllarca taptığım bir tane vardı. Kokmasına ve elmasları çiğnemekte ısrar etmesine rağmen. Onu asla yanımda mücevher bölgesine g t remezdim çünkü vitrinlerin üzerine atlar ve tüm elmasları yalayıp yutardı." Başını iki yana salladı. "Yakutları hiç sevmezdi ama ben onları her zaman çok daha güzel bulmuşumdur."

"Gördün mü?" Izzy, sesi oldukça gururlu çıkan  ibhear'a sordu. "O güçlü bir savaş köpeği soyundan gelen bir köpek."

"Kokuyor," diye hatırlattı  ibhear ona. "Onu yıkadıktan sonra bile kokuyor ve salyası akıyor ve gaz sorununu tartışmayacağız bile."

"Ahh!" Zarah neşelendi. "Gaza yardımcı olacak bir şey buldum."

"Ama koku ve salya değil mi?"

Zarah,  ibhear'ın sorusu karşısında biraz yüzünü buruşturdu. "Korkarım bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaksın."

"Evet, bununla yaşamayı öğrenmen gerekecek, Amca. Éibhear," diye homurdandı Zachariah, diğer erkekler ters ters bakarken.

Éibhear Izzy'ye bakmaya başladı ama onun dudaklarını büktüğünü gördü ve gülmemeye çalıştığını anladı. Ve eğer şimdi ona bakarsa, ikisi de gülecek ve duramayacaklardı. Bu yüzden önüne bakmaya devam etti ve bu lanet yemeğin bir an önce bitmesi için dua etti.

"Sizce yarın Haldane ile görüşebilecek miyim?"

"Deneyebiliriz," dedi Layla, Izzy'yi yatak odalarıyla dolu bir koridordan geçirirken. Éibhear Izzy'yi ailesiyle birlikte birkaç saatliğine yalnız bırakmıştı. Onun nereye gittiğini bilmiyordu. O kadar iri bir adam olduğu için bir orman kedisi gibi hareket ediyordu ve o zamandan beri onu görmemişti. Ama buna minnettardı. Öz babasının akrabalarını tanıma fırsatı bulduğu için minnettardı. Onun gençliğine dair hikâyeler dinlemek ve genç Talaith'e olan aşkını duymak. O zamanlar bile annesi çok güzeldi ve Maskini'ye göre bir asiydi. En başından beri Nolwenn kısıtlamalarına karşı savaşmış ve bu yüzden takdir edilmişti. Izzy'nin babası savaşta öldüğünde ve Izzy'ye hamile olan Talaith kaybolduğunda, aile yıkılmıştı. Izzy, Briec'e "Baba" ya da "Babacığım" demesinin onları rahatsız ettiğini biliyordu ama aynı zamanda onun gerçekten tanıdığı tek baba olduğunu da anlamış görünüyorlardı. Ve daha da önemlisi, ona iyi bir baba olmuştu. Onu ve Talaith'i korumuştı. Izzy'nin herhangi birine ne isim verdiğinden çok bunu önemsiyorlardı.

"Haldane hiç-" "İnsan mı?"

Layla güldü. "Bazıları öyle diyebilir."

Koridorun sonundaki son odada durdular. "Dinle Izzy, aile Macsen'i merak ediyor-"

"O sandalyeyi yediği için çok üzgünüm."

"Hayır, hayır. Bu gerçekten bir sorun değil. Ama yarın onu bir süreliğine ödünç almamızın bir sakıncası olup olmadığını merak ediyorduk."

"Ödünç almak mı?"

"İmparatorluk Muhafızları Köpek Çiftliği'nde şu anda kızgınlık döneminde olan birkaç dişimiz var. Belki tapınağa giderken onu da bırakabiliriz. Belki onu gece için bırakabiliriz?"

"Köpeğimi bir grup şehvetli orospuyla yalnız mı bırakmak istiyorsun?"

"Ara sıra yeni kan getirmeyi severim," dedi Layla gülerek, "ve Macsen olağanüstü bir örnek."

Izzy kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Savaş köpeklerimiz için, evet. Aslında, muhtemelen onu özel bir yetiştiriciye şaşırtıcı miktarda altın karşılığında satabilirsiniz."

"Oh, ondan asla vazgeçmem, ama ..." Izzy yine kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Macsen'i mi istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Her neyse, bence İmparatorluk Muhafızları'na yardım etmekten çok mutlu olur.... Bu şekilde veriyor."

"Tabii ki öyle." Yatak odasının kapısını iterek açtı. "Bu gece burada uyuyabilirsin."

"Peki ya Éibhear?"

"Geceyi koridorun yukarısındaki bir odada geçirecek." Layla boğazını temizledi. "Babam ısrar etti. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil."

Izzy odasına adım attı ama tökezleyerek durdu.

"Bir sorun mu var?" Layla, yüzü endişeyle kazınmış Izzy'ye sordu.

"Uh" Burnunu ovuşturdu. "Hayır. Bu çok güzel."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, hayır. Hiç de değil. Ben iyiyim. Bu harika bir şey. Teşekkür ederim."

Layla ona gülümsedi. "İseabail . . . Evinin yolunu bulmana ne kadar sevindiğimi anlatamam." Izzy konuşmaya başladı ama Layla onun sözünü kesti. "Kalamayacağını biliyorum. Ama belki ziyaret edebilirsin?"

Ailenle biraz zaman geçirir misin? Sana bakıyorum ve küçük kardeşimi görüyorum. Bunu tekrar kaybetmek istemiyorum."

Izzy yeni bulduğu teyzesine sarıldı. "Sarılmayacaksın."

"Güzel. Güzel." Layla ondan uzaklaştı. "İyi uykular, Izzy."

"Sen de. Sabah görüşürüz."

Layla dışarı çıktı ve Izzy kapıyı kapatıp döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Delirdin mi sen?" diye fısıldadı yatağına yayılmış insan kılığındaki ejderhaya.

"Desert Land ailenizin benimkinden daha zor olduğunu kim bilebilirdi? Beni evin diğer tarafına koydular!"

"Olman gereken yerde. Kendi odanda."

"Son birkaç gecedir seninle yatıyorum. Şimdi bunu neden değiştireyim ki?"

Yatağa doğru yürüdü. "Çünkü," diye açıkladı, hâlâ fısıldayarak, "onların çatısı altında sevişmenin kabalık olacağını düşünüyorum."

"Kim sikişmekle ilgili bir şey söyledi?"

Izzy kaşlarını çatarak, "Sadece benimle yatmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer iyi uyumayı umuyorsam ..." Yatağı okşadı. "Söz veriyorum, sadece uyu."

"Macsen nerede?"

"Yatağın altında ve oldukça rahat."

"Yatağın altında mı?"

"Dışarıda değil, değil mi?" Éibhear o gümüş gözleriyle ona baktı. "Beni yalnız uyutma, Izzy."

Tanrım, buna nasıl karşı koyabilirdi? Acınası bir zayıflıktı. Mavi saçtı. Mavi saç olmalıydı. Onunla ilk tanıştığından beri ona aşıktı. Ya hepsini kaybederse? Pekala. Belki yine de onu çekici bulurdu ama nerede ve kiminle yattığı konusunda bu kadar zayıf olacağından şüpheliydi.

Seyahat kıyafetlerini çıkaran Izzy, dizlerine kadar uzanan uzun pamuklu bir gömlek giydi ve yatağa uzandı.

Éibhear. Kadın ondan uzaklaştı ve adam arkasına yerleşti, kolu kadının beline dolandı, yüzü ensesine gömüldü.

"Yarın için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Muhtemelen olmam gerekenden daha fazla."

"Merak etmeyin. Her adımında yanında olacağım."

"Beni büyükannemden korumak için mi yoksa büyükannemi benden korumak için mi?"

"İkisi de." cümlesini duymadan önce yumuşak dudaklar ensesini öptü.

Annwyl yatağında doğruldu, kucağında bir kitap açıktı. Fearghus bu gece eve geç gelecekti ama bu sadece okumak için kendine biraz zaman ayırabileceği anlamına geliyordu. Fearghus ile mutlu bir şekilde güreştiği çoğu gecenin aksine.

Aslında, kendine zaman ayırmak için o kadar sabırsızlanıyordu ki, yatak odasının kapısının çalındığını duyduğunda içini çekti ve "Ne?" demeden önce gözlerini şaşı yaptı.

Kapı açıldı ve Annwyl'i şaşırtan bir şekilde oğlu kafasını içeri uzattı. "Merhaba anne. Bir dakikan var mı?"

"Tabii ki. İçeri buyurun." Yerini işaretlemek için kitabının içine deri bir şerit koydu ve kitabı bir kenara koydu.

"Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Doğu Toprakları'ndaki savaşlar hakkında bir tarih." "İlginç mi?"

"Hem de çok. Ama sen buraya kitaplar için gelmedin, aşkım.

Ne oldu?"

Talan kapıyı kapattı ve odaya girerek Annwyl'in kalçasının yanındaki yatağa oturdu. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"O zaman göster bana."

Çocuk içini çekti ve botunun üstünden bir parşömen çıkarıp annesine uzattı.

"Biri size mesaj mı gönderiyor?" Annwyl bir zamanlar mühürlenmiş olan belgeye bakarak sordu. Annwyl genellikle kendisine gelen mesajlardan haberdar olurdu.

ama bu konuda hiçbir şey duymamıştı. Dagmar'dan bile.

"Evet."

"Ben okuyacağıma, sen söyle Talan."

Boğazını temizledi ve Annwyl oğlunun ilk kez bu kadar rahatsız görüldüğünü fark etti. Ve dürüst olmak gerekirse, onun bu duyguyu hissedebilme yeteneğine sahip olduğunu bilmek onu şaşırtıcı derecede rahatlatmıştı.

"Sorun yok, Talan. Devam et."

"Kızmayacağına söz verir misin?" "Hayır."

Kadının doğrudan cevabı onu güldürdü. "Doğru, imkansız istememeliydim."

"Bunu şimdiye kadar öğrenmişsindir diye düşünmüştüm. Peki ne var? Baban burada olmadan görmem gerektiğini düşündüğün bu parşömende ne var?"

"Çok çok batıda, Egemen Eyaletlerin ötesinde, bir keşişler kardeşliği var."

"Keşişler mi?"

Omuz silktili. "Keşişler."

"Peki keşişler ne istiyor?"

"Doğayla ilgili büyüler konusunda eğitilmem için bana bir yer önerdiler. Tanrıların aksine neredeyse tamamen yeryüzünden alınan güçler." "Bir manastıra mı katılmak istiyorsun?"

"Kalıcı olarak değil."

Annwyl gülmemek için hızla başını kaşımak zorunda kaldı. "Bunu kalıcı bir çözüm olarak düşünmediğinizi biliyorlar mı?"

"Onların ne bildiğini bilmiyorum. Ben sadece ne bildiğimi biliyorum. Ve Morfyd Teyze, Talaith Teyze ve Büyükannemden öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğimi biliyorum. Ama öğrenmem bitmedi."

Annwyl elindeki parşömene baktı. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Oradayken seks yapamayacağımı biliyorum."

"Bu benim sorum olmayacaktı, ancak anında verdiğiniz yanıt oldukça anlamlıydı. Babanın yanında aynı tepkiyi vermesen iyi olur. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi."

"Güzel. Şimdi sorum şu.... Sen ve kız kardeşin benim yüzümden mi gidiyorsunuz?"

Sadece bir anlığına, ama oğlunun yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü. Annwyl'in kimse ona söylemeden Talwyn'in de gitmeye hazırlandığını bilmesi onu şaşırtmıştı. Ama şaşkınlığını çabucak gizledi ve cevap verdi, "Söz veriyorum anne, eğer yapabilseydik, Talwyn ve ben sonsuza kadar burada kalırdık. Sadece ... aylak aylak dolaşır ve kavgalara karışırdık."

"Ama yapamazsın çünkü ..."

"Nedenini biliyorsun. Bu bizim için bir son değil. Lord Pombray'in oğlu ya da amcalarımız gibi asil olmamız gerekmiyor. Ama başından beri bize söylediğin şey, bilgi olmadan liderlik edemeyeceğimiz, savaşamayacağımız, başkalarının bizi korumasını ummaktan başka bir şey yapamayacağımız. Ve anne, artık böyle bir lüksümüz yok."

Annwyl başını salladı. "Kendi sözlerim bana geri atıldı ... ve yine de bunlar harika sözlerdi."

Talan sırttı. "Tıpkı oğlunuz gibi."

Annwyl onun elini tuttu. "Kız kardeşinin Kyvich ile gitmesi konusunda gerçekten rahat mısın?"

"Hayır. Onun için kötü olacağını düşündüğüm için değil. Ama kalmaya niyeti olmadığını biliyorum. Ve gitmeye hazır olduğunda, bu bir sorun olacak."

"Onun için
mi?" "Onlar
için."

"Peki ya bu manastır? İsteddiğiniz şey bu mu?"

"Hayır. Ama ihtiyacım olan şey bu. İtiraf edeyim, neredeyse geri çeviriyordum. Neredeyse çekip gidiyordum. Ama hep içgüdülerime güvenmemi söylerdin ve içgüdülerim bunu yapmamı söylüyor. Şimdi yapmamı. Daha sonra değil. Hemen şimdi." Elinin tersini öptü. "Ve bunu düşündüğünü bildiğim için, sadece beni dinlemiyormuş gibi görünüyorum."

Sen. Ama her kelimeni duyuyorum. Ve sana teþekkür ediyorum. Hayatta kaldığın için. Yaptığın şey için. Bu evrende başka hiçbir kadının benim annem olamayacağını biliyorum."

Annwyl gözyaşlarıyla savaşarak kollarını oğlunun iri ve hâlâ büyümekte olan omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Yatak odasının kapısı tekrar açılana ve Fearghus'un sesini duyana kadar öylece kaldılar.

"Bana o yaşlı piçle neden uğraştığımı hatırlat. Sakın bunun sadece kan bağı yüzünden olduğunu söyleme." Fearghus durdu ve arkadaşı ile oğluna baktı. "Çocuk şimdi ne yaptı?"

Başını Annwyl'in omzuna yaslayan Talan, "Sadece hayalini kurduğun her şey," diye cevap verdi.

Annwyl hemen Fearghus'un kavrayan elini yakaladı ve "Fearghus, hayır!" diye bağırdı.

"Sadece kafaya bir yumruk! Sadece bir tane!"

Bölüm 36

Izzy yarım saat boyunca orada oturdu ve büyükannesinin - ve şehrin koruma gücünün genel komutanının- Izzy'nin Nolwenn tapınağına girişini müzakere etmeye çalışmasını izledi. Teyzeleri, amcaları, birkaç büyük kuzeni ve büyükbabası da onunla ve Éibhear'la birlikte bekliyorlardı. Ancak güneş tepede ilerledikçe ve sıcaklık Izzy'nin beynini kafatasının içinde yakmaya başladıkça, Izzy giderek daha fazla sinirlenmeye başladı.

Sinirlenmemeye çalıştı. Başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Şehrin güzelliği gibi. Sefu, onu okyanusa bağlayan büyük bir nehri ve birkaç büyük Çöl Ülkesi limanı olan büyük bir şehirdi. Hareketli ve iyi tasarlanmış olan Sefu, en büyük kütüphanelerden birine ve büyük bir tiyatroya sahipti.

Yine de bunları düşünmek bile Izzy'yi daha çok sinirlendiriyordu çünkü bunlardan zevk alamayacaktı. Yapacak işleri varken olmazdı.

Maskini uzun merdivenlerden aşağı indi.

"Özür dilerim Izzy," dedi başarısızlığını bağırmak zorunda kalmayacağı kadar yaklaştığında. "Yarın tekrar gelmeni önerdiler. Randevularından birinin iptal edilmesini bekliyorlarmış ve Izzy? Nereye gidiyorsun?"

"Hepiniz burada bekleyin."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkan Izzy tapınağın kapısına kadar yürüdü. Kapılara bastı ama kapılar mermerden yapılmıştı ve içeriden sürgülenmişti.

"Izzy?" Omzunun üzerinden Éibhear'a baktı. Adam onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmişti ve şimdi de onu izliyordu.

Geri çekildi ve kapıları işaret etti. "İndirin onları."

Éibhear etrafına bakındı. "Bundan emin misin?"
"Ne kadar emin olduğumu tahmin bile edemezsin. Şimdi yap."

Éibhear omuz silkti ve birkaç adım attı. Kıyafetlerini çıkardı ve Izzy'ye uzattı. Bir el hareketiyle onu uzaklaştırdı ve sonra ejderha olduğunda doğal güçleri daha da güçlenerek yer değiştirdi.

Ejderha formuna girdiğinde derin bir nefes aldı ve kapılara doğru bir alev akımı saldı. Kalın mermer büküldü, ısı kapının bir kısmını eritti. Ama yine de sağlam duruyordu. Éibhear alevleri hâlâ düz bir şekilde fırlarken ileri doğru koştu ve omzunu mermere çarptı. Kapılar menteşelerinden koparak içeri uçtu, duvarlara ve tavana çarparak birkaç metre uzağa düştü.

Geri adım atan Éibhear başını eğerek açık olan kapı aralığını işaret etti. Izzy giysilerini yere bıraktı ve merdivenlerden çıkıp tapınağa girdi. Éibhear, Izzy'nin şok olmuş ailesine baktı, gözleri kocaman açılmıştı, bazılarının ağzı açıktı. Onlara göz kırptı ve Izzy'yi içeri kadar takip etti.

Izzy, Nolwenn tapınağına girdi. Oldukça güzel bir yerdi. Ve büyüktü. O kadar büyüktü ki, Éibhear insana dönüşmeden onu içeride takip edebildi.

Etrafındaki mermer heykellere ve mermer zeminlere bakarak, "Haldane nerede?" diye sordu.

"Demek sen Talaith'in kızıydın?" diye sordu genç bir cadı.

"Haldane," diye tekrarladı Izzy genç cadıya doğru yürürken.

Cadı.

"Korkarım yapacak çok işi var ve bir hainin çocuğuyla görüşmek için zaman bulabileceğini sanmıyorum-"

Izzy cadının sözlerini keserek çenesine bir sağ kroşe indirdi. Cadı yere düştü ve Izzy

onun üzerine basmış.

"Büyükannemi görmek istiyorum," dedi yüksek sesle, sesi tüm o mermerlerin arasında yankılanıyordu. "Ve onu şimdi görmek istiyorum."

Uzun koridorda yürürken, küçük odalardan çıkan cadılar ona bakıyor ama hiçbir şey söylemiyorlardı.

Sonunda Izzy büyük bir kapıya ulaştı. İçeri döndü ama birkaç adım sonra durdu ve birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Éibhear arkasından geldi ve onun hızlı nefes alışını duydu.

"Tanrılar," diye fısıldadığını duydu.

Izzy annesine kavuşmadan ya da onun neye benzediğini öğrenmeden önce bile Rhydderch Hael, Izzy'ye her zaman annesine ve babasına çok benzediğini söylerdi. Annesinin yüzüne, babasının gözlerine ve gülümsemesine sahip olduğunu söylerdi. Ve öz babasının ailesiyle geçirdiği bir geceden sonra, Izzy sadece onun hakkında söylediklerinden bile bunun doğru olduğunu anlamıştı. Bu yüzden büyükannesinin biraz Talaith'e benzemesini bekliyordu. Yine de onun bir ayna kopyası gibi görüneceğini hiç düşünmemişti.

"Demek," dedi cadı, "kızımın uğruna her şeyden vazgeçtiği kişi sensin." Koyu kahverengi gözler Izzy'ye baktı. "Sen." Cadının sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. "Şey... annen hiçbir zaman çok akıllı olmadı."

Dört yüz yaşından fazla olan Elisa'nın Kızı Haldane, şakaklarındaki birkaç kır saç dışında hiçbir yaşlılık belirtisi göstermiyordu.

Izzy için "annesinin" orada durduğunu görmek ama onun annesi olmadığını bilmek en hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Bu son kez olduğunda, annesinin bedeni Rhydderch Hael tarafından ele geçirilmişti, böylece başka bir tanrının diyarına girip onu öldürebilecekti. Ama kürsüde duran ve Izzy'ye sanki tamamen anlamsızmış gibi bakan bu cadı annesi değildi. Soğuk, hesapçı bir zihinden başka bir şeye sahip değildi. Kalpsiz bir kaltak.

Ve Izzy onun ölmesini istedi.

"Ah," diye duyurdu Talaith'e benzeyen kişi yavaşça odaya giren diğer cadılara. "Bizim için bir ejderha getirmiş. O bir hediye mi?"

"Seninle konuşmam gerek, cadı."

"Bunca yıldan sonra mı? Otuz yıldan fazla oldu ve şimdi kapıma mı geliyorsun?"

"Bu benim için değil. Kız kardeşim için."

"Doğru. Var olmaması gereken çocuk."

"Ama o var."

"Ve sen onun gücünden korkuyorsun."

"Kız kardeşim hakkında hiçbir şeyden korkmuyorum. Ama onun için en iyisini istiyorum."

"Yani onu bana mı teslim edeceksin?" "Onun için en iyisini istiyorum."

Cadı kıkırdadı. "Eğer bu çocukla ilgilenmemi istiyorsan, onu da yanında getirmeliydin. Gözlerine bakmama izin vermeliydin."

"Benimle Garbhán Adası'na dönebilir ve onun gözlerinin içine doyasıya bakabilirsin."

"Yabancı topraklara seninle birlikte seyahat etmemi mi istiyorsun?" -eliyle Izzy'ye işaret etti- "seninle mi?"

"Planım bu."

Cadı dudaklarını büzdü, başını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Ancak," diye ekledi Éibhear'a gülümseyerek, "hediyeni memnuniyetle kabul edeceğim." Éibhear Izzy'ye baktı.

"Sanırım," diye başladı, "burada bulunmamı yanlış anladınız, hanımefendi. Ben aşağılık Éibhear'ım, oğlu-"

"Umurumda değil," diye araya girdi cadı. "Hediye hediyedir." Talaith'inkine çok benzeyen o yüz, "Kemiklerini çok güzel kullanacağız," diye tükürdüğünde zalimleştirdi.

Yanındaki cadılardan biri kolunu savurdu ve bir şey Éibhear'ın boynuna dolanarak onu geri çekti. Onu kavradı ama sadece kendi pullarını hissetti. Yine de

Bir şeyin onu tuttuğunu, Izzy'den uzaklaştırdığını biliyordu.

Başka bir cadı öne çıktı ve kolunu savurdu. Bir şey bacaklarını yakaladı ve altından çekip çıkardı. Éibhear kendini karnının üzerinde buldu ve yavaşça bir yerlere sürüklendi.

Haldane torununa baktı. "Sana gelince," diye alay etti ve elini tekrar salladı. Izzy'nin tüm vücudu sanki tanrılar tarafından fırlatılmış gibi havaya kalktı ve geriye uçtu.

Anne! Anne! Éibhear annesine seslendi. Anne! Anne! Izzy'nin sana ihtiyacı var!

Haldane ona baktı. "Annene istediğin kadar seslen, ejderha. Seni asla duymayacak. Senden geriye kalanları asla bulamayacak." Başını büyük odanın arka tarafına doğru salladı. "Onu aşağıya götür ve hazırla. Bu gece dolunay var. Bundan faydalanmayı planlıyorum-"

Haldane'in sözleri, dev bir heykel parçasının koridor boyunca savrulup cadının göğsüne çarparak onu geriye ve yere doğru itmesiyle kesildi.

"Haldane!" diye bağırdı cadılardan biri.

Izzy odaya geri döndü ve çok kızgın görünüyordu. Ama sadece bu değil.... başka bir şey daha vardı.

Éibhear gözlerini kısıp daha yakından baktı. Izzy'nin vücudunda bir şeyler kıvılcımlanıyordu. Ve yeterince öfkeliydi, bunun sadece öfkesinden kaynaklandığına kolayca inanabilirdi. Yine de öyle düşünmedi.

Bir başka cadı inleyen Haldane'in önünde durmak için acele etti, diğer birkaçı da ona yardım etmek için düşen liderlerinin yanına koştu. Cadı elini kaldırdı, parmağıyla işaret etti. Éibhear'ın anlamadığı, daha önce hiç duymadığı kelimeler söylemeye başladı. Ve vücudundan güç fışkırdı ve elinden uçarak Izzy'nin tam göğsüne isabet etti.

Izzy durdu, ellerini salladı ve ona çarpan enerji savrulup gitti. Bu Éibhear'a Mì-runach'ların sarhoş olup "karda savaş" oynadıkları zamanları hatırlattı. Birbirlerine dev kar topları fırlatırlardı ve biri buz ve karı vücudundan savurmadan önce

daha fazla kar kapmak ve misilleme yapmak için başka bir top inşa etmek. Izzy'nin yaptığı da buydu.

Bu büyü ona dokunmadı. Ona zarar vermedi. Olması gerektiği gibi değil. Başka birine zarar vereceği şekilde değil.

Bunun yerine, Büyü Izzy'ye başka bir şey yapıyor gibiydi. Onu daha güçlü yapıyordu. Éibhear bu gücün uzun süre devam edeceğini düşünmüyordu ama ona ilerlemesi için yeterli gücü veriyordu. Nolwenn'leri korumak için canlarını verebilecek muhafızlar aniden ortaya çıktı, gizli kapılardan koşarak içeri girdiler, silahları dışarıda ve hazırды. Izzy'ye saldırdılar ve o da kılıcını ve baltasını kınından çıkardı. Her iki eliyle de saldıran muhafızları parçaladı. O adamların kanları ve parçaları salonun her tarafına uçuştı, tüm o güzel mermeri ve onu koruyan cadıları sıçrattı.

Izzy muhafızların arasından sıyrılıp Éibhear'a doğru ilerledi. Silahlarını bırakarak çıplak elleriyle aşağı uzandı ve Éibhear'ın göremediği ya da hissedemediği bağları çözdü. Onu serbest bıraktı ve o da pençelerine uzandı.

Daha fazla muhafız içeri koştu ve Éibhear etlerini kemiklerinden ayıran ve onları durdukları yerde küle çeviren alevler saldı.

"Yeter!" Haldane'in sesi çınladı. Üç cadı onun ayağa kalkmasına yardım etmiş, elleriyle onu sabit tutmuşlardı.

Izzy'ye baktı ve sonunda "Annen" dedi.

Izzy, Éibhear'ın önüne geçti. "Annem ne?"

"Bunu o yaptı. Sen daha anne karnındayken seni korudu. Bizden. Diğer cadılardan. Büyü sana vurduğunda, sahip olduğun o büyük kaslara daha fazla güç vermekten başka bir şey yapmaz." Haldane yumuşak bir kahkaha attı. "Çocuğum her zaman görüldüğünden daha zekiydi."

"Çünkü beni yok etmeye çalışacağını biliyordu."

"İlk nefesini almadan önce boynunu çalabilseydim .. . çalardım. O da bunu biliyordu."

"Her zaman şimdi deneyebilirsin. Ben buradayım."

"Buna gerek kalmayacak," diye bir ses daha yükseldi ve tüm cadılar dizlerinin üzerine çöktü, Haldane bile. Yaşlı kadın Éibhear'ın arkasından yürüyüp ona ve Izzy'ye gülümsedi. "İkinize de merhaba."

"Kimsin sen?" Izzy talep etti.

"Adım Elisa. Ben bir Nolwenn Yaşlısıyım." Eğildi ve Izzy'ye fısıldadı -Eibhear onu yeterince iyi duyabilse de- "Ve senin büyük büyükannen."

Izzy'nin gözleri büyüdü. "Bir milyon yaşında olmalısın."

"Izzy."

Éibhear'a baktı. "Ne?"

Izzy bu cadının yüzünde Talaith'in bir kısmını görebiliyordu. Haldane'inki kadar olmasa da benzerliği görebiliyordu. Gözlerinde, elmacık kemiklerinde.

"Annem senden hiç bahsetmedi."

"Bunun için bir nedeni yoktu. Onu çok az düşündüm. Onun da annesi gibi, benim annem gibi, benim gibi Nolwenn'in yolunu izleyeceğini varsaydım. Yaşlanana ve gerçek bir güce sahip olana kadar onunla ne yapabilirdim ki?"

"Senin kanından olduğu için mi? Onun büyükannesi olduğun için mi?"

Elisa güldü. "Sen gerçekten annenin çocuğusun."

"Ve bununla gurur duyuyorum."

"Biliyorum. Onu görebiliyorum. Hatta hissedebiliyorum."

Salonu dolduran cadıları ve muhafızları işaret etti. "Hepiniz . . . dışarı."

"Leydim-" diye söze başladı içlerinden biri ama yaşlılıktan solmamış koyu kahverengi gözler cadıya kilitlendi ve cadı hemen ağzını kapatıp başını eğdi.

"Bana bir daha söyletme," diye emretti Elisa. Odanın boşalması bir dakikadan az sürdü.

Cadı onlarla yüzleştirdi. "Çay?"

"Ooh," dedi Éibhear. "Bir fincan çaya bayılırım."

Izzy döndü, ellerini kaldırdı, ağzı açık, üst dudağı kıvrılmıştı.

"Ne?" Éibhear talep etti. "Ben çayı severim!"

Bölüm 37

Izzy hâlâ ilk fincan çayını yudumlarken, Éibhear -şimdi insan formuna girmiş ve giyinmişti- ve Elisa ikinci fincanlarını yudumluyorlardı. Cadı da bisküvi çıkarmıştı ve yeterince hoştu ama şu anda Izzy için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir şey. Az önce Izzy ve büyükannesi arasında olanlardan sonra değil. O iğrenç kaltak. Izzy o kadının Rhi'nin değerli zamanının bir saniyesine bile sahip olmaya layık olmadığını her zaman biliyordu. Ama sonra Izzy, Rhi'nin hayatında neye ihtiyacı olduğu konusuna geri dönüp durdu.

"Öfken dalga dalga yayılıyor, Iseabail."

Izzy başını kaldırıp büyük büyükannesi Elisa'ya baktı. Tahmin edebildiği kadarıyla Elisa altı yüz yaşındaydı ama yine de elli kıştan daha yaşlı görünmüyordu. Izzy altıncı ya da yediyüzüncü kışına bu kadar iyi görünerek girme fikrini sevdiğini itiraf etmek zorundaydı.

Bunun dışında her şeye sinirleniyordu.

"O kadından onu görmeden önce de nefret ediyordum," dedi Izzy açıkça, "ve şimdi ondan daha da çok nefret ediyorum."

"Annene çok benziyorsun. O da senin gibi dürüsttü."

"Hâlâ öyle."

"Ve Haldane bu yüzden ondan nefret ediyordu."

"O halde annemin mirasını devam ettirebildiğim için mutluyum."

"Ben de öyle. Tabii ben de kızımı pek sevmezdim. Görünüşe göre sen de benim mirasımı devam ettiriyorsun." Bir tabak uzattı. "Bisküvi?"

Izzy tabağı ondan aldı ve hepsini duvara fırlattı. Bisküviler ve hepsi.

"Oy!" Éibhear tersledi. "Ben de onları yiyecektim."

Izzy ona ters ters bakınca hemen ekledi, "Şey... biraz kuru görünüyorlardı."

"Merak etme," dedi Elisa gülümseyerek. "Bende daha fazlası var." Ayağa kalktı ve Izzy'nin çalışma odası olduğunu tahmin ettiği yerdeki küçük bir dolaba gitti. Yerden tavana kadar kitaplar ve cadı malzemeleriyle dolu sandıklar vardı. En azından Izzy öyle olduğunu tahmin ediyordu, çünkü malzemeler annesinin ve Morfyd'in her dolunayda kullandıklarını gördüğü türden şeylere benziyordu.

Elisa masaya geri döndü ve Éibhear'ın önüne bir tabak daha bisküvi koydu. İşini bitirdikten sonra masaya oturdu, gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

"Yani," dedi Elisa, sanki Izzy'nin öfkesi bir dal gibi kırılmamış gibi davranarak, "küçük Rhianwen'i içeri almamızı istiyorsun."

"O bir yetim değil, ben de sizi avutmaya çalışıyorum."

"Hayır. O üzerinde kontrolünüz olmayan güçlü bir varlık."

Izzy büyük büyükannesini inceledi. "Belki."

"Ama sence bu konuda yardımcı olabilir miyiz?"

"Annem yapabileceğini düşünüyor. Senin ne yapabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kız kardeşine içindeki gücü kontrol etmeyi öğretebiliriz. Sevdiklerinin yanında güvende olmasını sağlayabiliriz." "Ve tüm bunları nasıl biliyorsunuz?"

"Kız kardeşinin gücü binlerce fersah boyunca yayılıyor. Doğu Toprakları kadar uzaktaki büyücüler bile onun gücünü hissediyor ve ondan korkuyor."

"Yani onu bir Nolwenn yapmaya mı çalışacaksın?" "Asla gerçekleşmeyeceğini garanti edebileceğim tek şey bu."

Kendini biraz aşağılanmış hisseden Izzy, "Peki neden?" diye sormak zorunda kaldı.

"Ben bu hayat için doğdum, Iseabail. Haldane ve annen de öyleydi. Ve eğer Talaith kalsaydı, o da bir Nolwenn olacaktı. Doğuştan sanat eğitimi almış. Ama kız kardeşin, senin gibi, şimdi atlayamaz. O on altı kış geçirdi, ilk kanından sonra-"

"Ve kendi kararlarını verebilen özgür düşünceli bir insan olmak için eğitildi mi?"

Elisa gülümsedi. "Bazıları şöyle diyebilir. Gerçekten, Iseabail, bu kız kardeşini bu büyük duvarların ötesinde bir şey için hazırlamakla ilgili. Tabii eğer ona yardım etmeye karar verirsek."

"Neden ona yardım etmiyorsun? Çünkü kızının boğazını seve seve keserdim-"

Éibhear aniden öksürdü ve boğazını işaret etti. "Bisküvi yanlış yöne gitti." Izzy'ye ters ters baktı ve sıkılmış dişlerinin arasından adeta hırladı, "Özür dilerim."

"Kızım Iseabail hakkındaki duygularınız beklenen ve üzülererek söylüyorum ki gayet doğal. Torunumdan nefret ediyordu ama Haldane her zaman inatçı olmuştur."

"Ben inatçıyım. O bir iki-"

Bir öksürük daha sözlerini kesti. "Bir bisküvi daha mı boğazında düğümleniyor?" Izzy tatlı tatlı sordu.

"Biraz kurudurlar."

Izzy Elisa'ya odaklandı. "Ne istiyorsun? Çünkü bir şey istediğini biliyorum."

Cadı kollarını masaya dayadı ve ona doğru eğildi.

Gülümsemesi Izzy'ye annesini hatırlatıyordu ama Izzy'nin her zaman teselli bulduğu o sıcaklık yoktu. "Kız kardeşini yanıma alacağım, güvenliğini sağlayacağım ve onu eğiteceğim, ama bir görevim var." "Tabii ki var." Izzy yüksek sesle içini çekti. "Kime ihtiyacım var? Öldürmek mi?"

"Bu görev sana göre değil." Elisa Éibhear'a odaklandı. "Bu senin için."

"Ben mi?" Éibhear başka bir bisküvinin etrafında konuştu. Şimdi kaç tane olmuştu?

"Bunun onunla bir ilgisi yok." "O

Rhi'nin amcası değil mi?"

"Ben kesinlikle Rhi'nin amcasıyım."

Izzy'nin gözleri şaşı oldu. "Gördüğüm kadarıyla bunun peşini bırakmıyoruz." "Hayır."

Elisa, Éibhear'a biraz daha çay ikram etti ve o da hemen kabul etti.

Bunun bir tür çay partisi olduğunu mu sanıyordu? Değildi!

"Yani birini öldürmemi mi istiyorsun?" Éibhear sordu.

"Siz ikiniz buna odaklanmış görünüyorsunuz. Öldürmenizi isteyen çok mu?"

Izzy ve Éibhear omuz silkti. "Bazen."

"İkinizi de hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama bu öldürmekle ilgili değil. Bu kurtarmakla ilgili."

"Kurtarmak mı?" Éibhear şaşırmıştı. Kimse ondan kimseyi kurtarmasını istememişti. Asla. "Bunu yapabilirim."

Izzy ona baktı. "Gerçekten zamanın var mı?"

"Neden olmasın ki?"

"Annen sana bir görev verdi, Éibhear. Vateria hakkında bilgi edinmek."

"Peki o zaman," diye araya girdi Elisa. "Bu işi çok daha kolay hale getiriyor." "Vateria'dan birini kurtarmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Dolunayın son gecesinden önce Vateria'yı kurban edilmeden önce kurtarın."

"Huh," diye homurdandı Éibhear, gerçekten şaşırmıştı. "Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim."

Bölüm 38

Nolwenn'lerden biri onları Éibhear'ın tekmeleyerek açtığı kapıya götürdü. "İşiniz bittiğinde," dedi cadı onlar dışarı çıkmadan önce, "geri dönebilirsiniz. Ama daha önce değil."

İneğin ses tonundan hoşlanmayan Izzy kolunu geri çekti, ancak Éibhear onu tuttu ve kapıların dışına sürükledi.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" diye sordu. "Az önce olanları tekrarlamak zorunda mıyız?"

"Unut bunu, Éibhear. Konuşmamız gerek-"

"Izzy!" diye seslendi bir ses.

Izzy sokağa baktı ve sıırttı. "Brannie!" Merdivenlerden aşağı koştu ve Branwen'le yarı yolda karşılaştı. Kollarını birbirlerine doladılar ve Éibhear onların yanından Aidan, Caswyn ve Uther'e baktı. Dördü de birbirlerine gözlerini devirdi. Sanki iki dişi birbirlerini birkaç gündür değil de yıllardır görmemişlerdi.

"Sen iyi misin?" Izzy arkadaşına sordu. "Yaralandın mı?"

"İz, ben iyiyim." Brannie ona tekrar sarıldı. "Seni bulabileceğimiz en olası yerin burası olduğunu düşündüm. Rhiannon'dan haber aldık."

"Eminim biliyorsundur, ama bunun beklemesi gerekecek." Izzy gülümsedi. "Tanışman gereken insanlar var."

"İnsanlar mı?"

Izzy, Brannie'nin elini tuttu ve onu merdivenlerden aşağıya, hala onu merdivenlerin dibinde bekleyen öz babasının ailesine götürdü.

"Kim o?" Aidan sordu, dördü de Izzy'nin her bir aile üyesini şaşkın Branwen'a tanıttığını izliyordu.

"Izzy'nin öz babasının ailesi."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Nasıllar?"

"Çok güzel. Hepsi asker ve demirci. Sanırım babam Izzy'nin büyükbabasını sevecek."

"Izzy'nin büyükbabası senin hakkında ne düşünüyor?" "Oh, benden nefret ediyor."

Aidan omuz silkti. "O bilir sen KİRLETME torunu. Ne bekliyordun ki?"

"Senden nefret ediyorum."

"Sadece ben haklı olduğumda."

"Peki şimdi ne olacak?" Caswyn sordu. "Sesin hevesli geliyor."

"Uzun kuyruklu bir kraliyet üyesiyle tanışmış," diye açıkladı Aidan. "Ve insanların hasat festivalinde onunla vakit geçirmeyi umuyorum."

"Hasat festivalinde bir fahişe satın almayı umuyorum," diye açıkladı Uther. "Sadece bir ya da iki gece için. Tutmak için değil."

"Özellikle de Annwyl her türlü köleliği yasakladığından beri." "Öyle mi yaptı?"

Éibhear aptal arkadaşlarının yanından geçip Izzy ve ailesine doğru yürüdü. "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Neler oluyor?" Maskini sordu.

"Şey," dedi Izzy, "büyükannemi dövdüm, bu garipti çünkü tıpkı anneme benziyordu, ama o başlattı ve kendimi Büyülerden korumak için kullandığım tüm kalkanların görünüşe göre büyük bir çaba kaybı olduğunu öğrendim. Ayrıca Éibhear inanılmaz aptalca bir şey yaparsa kız kardeşime yardım edeceğini söyleyen büyük büyükannemle tanıştım ama görünüşe göre bu konuda beni dinlemeyecek. Ayrıca Brannie, görünüşe göre Macsen savaş köpeklerinin soyundan geliyor ve Éibhear'a göre çay her şeyi yatıştırabilir."

Aidan gülümsedi. "Şimdi sorduğuna memnun değil misin?"

"Tanrım," diye iç geçirdi Layla, "gerçekten annene benziyorsun."

Bölüm 39

Éibhear, Zachariah'ın onlar için çıkardığı bir haritayı havaya kaldırdı. Normalde haritayı bir masanın üzerine koyarlardı ama şu anda masanın etrafında bunun için yeterli yer yoktu. Izzy, Izzy'nin ailesi, Éibhear'ın yoldaşları ve Brannie dördüncü kattaki bu küçük aile odasına dolmuştu.

"Bunu öylece tutacak mısın?" Maskini ona sordu.

"Daha iyi bir seçeneğiniz yoksa tabii."

Maskini haritayı Éibhear'ın elinden aldı ve uzak duvara doğru yürüdü. Haritayı soğuk tuğlaya doğru tuttu. "Layla."

Layla annesine doğru yürüdü ve botundan iki bıçak çıkardı. Hançerleri kaldırarak üstteki iki köşeye birer tane sapladı. "İşte," dedi kendinden memnun bir şekilde. Gülümsemesi tıpkı Izzy'ninki gibiydi.

Geri adım atan Éibhear haritayı inceledi.

"Cadı sana ne söyledi?" Aidan sordu.

"Vateria'yı bir güç kaynağının yakınında tutacaklar. Büyük olasılıkla burası," dedi ve şehir surlarının yarım günlük uçuş mesafesinden daha az bir mesafedeki dağlık araziye işaret etti.

"Daha açık değiller miydi?"

"Hiç öyle olmadılar."

Éibhear gömleğinin arkasında bir çekiştirme hissetti ve arkasındaki masada oturanın Izzy olduğunu gördü. Kıcı masaya dayanana kadar geri adım attı ve Izzy ona bir şey uzattı. Gözlerini dikip baktı.

"Nedir bu?"

"Zarah'dan aldım. İki dilim ekmek aldı ve ortasına et koydu. Çok güzel ve bıçaksız da yiyebiliyorsun."

Éibhear bir ısırık aldı. "Güzel, değil mi?"

Uther yanına yaklaşırken başını onaylarcasına salladı. "Ne var orada?"

Éibhear yoldaşına ters ters baktı. "O benim. Olan bu."

"Paylaşamaz mısın?"

"Hayır."

"İkinizin işi bitti mi?" Maskini talep etti. Haritayı işaret etti. "Yapacak işlerimiz var."

"Ama biz açız," diye yanıtladı Uther.

"Sızlanıyor musun?"

"Belki. Biraz."

Maskini gözlerini devirerek ailesini itti ve dışarı çıktı.

"Belki mi?" Izzy, Uther'e

takıldı. "Ben açım!"

"Tamam!"

Éibhear haritaya baktı ve etiyle ekmeğini yedi. "Pek âlâ," dedi Izzy onun yanında, sesi alçaktı. "Ne var seni rahatsız mı ediyor?"

"Beni rahatsız eden bir şey olduğunu kim söyledi?" "Ben söylüyorum. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Artık beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Seni her zaman iyi tanıdım, ejderha. Sadece sen bunu görmek istemedin. şimdi seni rahatsız eden ne?"

"Cadılara yalan söylenebilir mi?"

"Herkes'e yalan söylenebilir. Asıl soru yalana mı yoksa yalancıya mı inandıklarıdır. Neden?"

"Bu tarikatın kaç üyesi var?"

"Heru söylemedi. Gergin olmasına ve tuz madenlerinde annenin birliklerine saldırarak kadar kendilerine güvenmelerine yetecek kadar."

"Doğru. Ama doğrudan bize saldırmadılar. Karanlıkta, sessiz ve sakin bir şekilde geldiler. Eğer bize haber vermeseydiniz, biz kaybolduğunuzu fark edene kadar sizi yakalayıp çoktan gitmiş olurlardı."

"Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Henüz tam ordu gücüne ulaşmadıklarını ve doğrudan saldırıya hazır olmadıklarını."

"Yani?"

"O zaman neden kendilerini buraya" -yine haritayı işaret etti- "açıkta, tam bir saldırıyı durduramayacakları bir yere koysunlar ki?"

"Çünkü oradaki güce ihtiyaçları var."

"Anneme göre her yerde güç kaynakları var. İhtiyaç duyarsa lanet olası bir sebze tarlasından bile güç alabilir." Éibhear haritaya yaklaştı ve onu inceledi. "Daha stratejik bir anlam ifade eden bir güç yeri olmalı."

"Stratejik olduklarını kim söyledi?" Maskini ona, Caswyn'e ve Uther'e ortalarında büyük et parçaları olan ikişer dilim ekmek verdiğinde Uther sırtarak sordu. "Ta."

"Bağnaz olmaları aptal oldukları anlamına gelmez."

Izzy bir süre onu inceledikten sonra "Sen olsan ne yapardın?" diye sordu.

"Ne hakkında ne yapardım?"

"Eğer sen olsaydın."

"Çılgın bir bağnaz olsaydım mı demek istiyorsun?"

Izzy kıkırdadı. "Doğru. Çılgın-zealot Éibhear bununla nasıl başa çıkacak?"

Éibhear Mì-runach arkadaşına şöyle bir baktı, sonra balkona açılan çift kapıya doğru yürüdü. Orada durdu ve güzel şehre baktı. Rhi'nin burayı seveceğinden emindi. Büyüktü, muhteşem bir mimarisi ve etrafını çevreleyen güçlü duvarları vardı. Çizebileceği pek çok şey vardı.

Çalışma odasına geri döndü. "Ben olsam şehir surlarının içinde kalmak isterdim. O kapılar kapandıktan sonra, mecbur kalırlarsa sürekli bir saldırıyı engelleyebilirler."

"Nasıl olur da şehirde olurlar ve bizim haberimiz olmaz?" Layla sordu.

"Özellikle de üst düzey insanları tanrılarıyla bir tür dayanışma içinde kendilerini kör ettiklerinde." Izzy ekledi.

Éibhear gözlerini tekrar şehre dikti. "Gözden uzakta kalmalarının ve her ne yapıyorlarsa ona yardımcı olacak bir güç kaynağının yakınında olmalarının bir yolu olmalı."

"Peki ya bu tanrı?" Aidan yemeğinin etrafında sordu. "Onun hakkında bir şey biliyor muyuz?"

Izzy'nin kuzenlerinden biri öne çıktı. "Izzy'nin istediği gibi kütüphaneye gittim ve kız kardeşlerden biriyle konuştum. Chramnesind'e Görmeyen Kişi deniyor. Onun gözleri yok. O toprak ve acı tanrısıdır."

Izzy burnunu kıvırdı. "Kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Yeryüzü Tanrısı mı?" Uther sordu. "Toprak gibi mi demek istiyorsun?" "Bu hiç etkileyici değil," diye iç geçirdi Aidan, yemeği artık bitmişti.

"Ot tanrısı da olabilirsin. Ya da inek boku tanrısı." Aidan gözlerini kırıştırdı. "Ne?" diye sordu Éibhear'a. "Ne dedim ben?"

Éibhear tekrar balkona çıktı, dışarıya ve aşağıya baktı.

"Burada kanalizasyon sisteminiz var mı?" diye sordu. "Evet," diye cevapladı Maskini. "Sizin yok mu?"

"Hayır," diye yanıtladı

Izzy. "Ew."

Éibhear çenesini kaşdı. "Kanalizasyonlar tüm tapınakların altından mı geçiyor?"

"Tabii ki."

Izzy balkona çıktı ve Éibhear'ın yanında durdu. Éibhear kararan şehre bakana kadar ona baktı. Onun bakışlarını takip etti ve irkildi. "Oh, hayır."

"Mantıklı."

"Biliyorum." Ellerini yüzüne götürdü ve alnını ovuşturdu. "Ama ikimiz de bunun sonunun iyi olmayacağını biliyoruz."

Maskini sevgili oğlunun çocuğuna baktı. Bırakın tanışmayı, görebileceğini bile hiç düşünmediği torununa. Ve oğlunun tek çocuğunun güzel, zeki ve güçlü bir savaşçı olduğunu öğrenmek Maskini'ye büyük bir gurur ve memnuniyetten başka bir şey getirmedi.

Maskini güzel torununa baktı. Baktı ve sordu, "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bu hala tartışmaya açık."

"İmparatorluk Muhafızlarını tüm tapınakların altındaki kanalizasyon sistemine salmamı mı istiyorsun? Bu ateş soluyan kertenkele Chramnesind Tarikatı'nın aşağıda bir yerlerde olabileceğini düşünüyor diye mi? Şimdiye kadar birilerinin onları fark etmiş olacağını düşünmüyor musun? Etrafta dolaştıklarını? Bir tarikat mı?"

"Belki de haklıdır, Izzy," dedi kertenkele.

"Haklı olduğumu biliyorum!"

"Hayır. Bence Éibhear haklı," diye itti Izzy.

"Onun haklı olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü burası onlar için mükemmel bir yer."

"Bu tapınaklardaki cadılar, büyücüler ve sihirbazlar güçlerini emen bir tarikat olduğunu nasıl bilmezler?"

"Belki de tarikatın bir parçasıdırlar," diye önerdi altın saçlı kertenkele.

"Hayır," dedi Izzy. "Sadece birini seçerek diğer tanrıları kızdırmayı göze alamazlar."

Maskini'nin torunu Rachel, "Özellikle de bu Chramnesind," diye açıkladı. Kız kardeşlerle zaten iyi bir ilişkisi olduğu için kütüphanede onlarla konuşan da o olmuştu. "Diğer tanrılar ondan nefret ediyor."

"Biraz aptalca mı?" Izzy sordu.

"Şöyle de diyebilirsiniz. O tek tanrı olmak istiyor. Hepimizin önünde eğildiği tek tanrı."

"O zaman onun yardımcılarının ayinleri için diğer tanrıların gücünü sessizce kullanmaları büyük bir hakaret olur."

"Artı bok."

Hepsi kahverengi saçlı kertenkeleye baktı. Uther, belki?

"Ne?" Izzy sordu.

"Boktan." "Ne olmuş ona?"

"Etrafta dolaşmak için kanalizasyonları kullanmaları mantıklı." Maskini Rachel'a baktı. "Bok yüzünden mi?"

"Kör, değil mi?" diye devam etti kahverengi saçlı olan. "Onların tanrısı mı? Bazı yardımcıları da öyle. Kanalizasyonu evleri olarak görüyorlarsa... kokusunu alabildiklerine göre ulaşmaları kolay olmalı, özellikle de göremediklerine göre." Herkes ona öylece bakınca devam etti. "Kör olduğunuzda diğer duyularınızı kullanırsınız. Savaşta kör olan birkaç Mì-runach'ımız var. Sadece bir gözlerini değil, iki gözlerini de kaybettiler. Ama kör olmaları onları kullanamayacağımız anlamına gelmez. Körlüğe alışmaları için onlara biraz zaman veriyoruz; sonra aramıza geri dönüyorlar. Etrafta dolaşmak için koku alma ve işitme duyularını kullanıyorlar. Savaşta çok başarılılar."

"Savaşta körleri mi kullanıyorsunuz?" Maskini kendi evinde bu tür barbarlıklara alışık olmadığı için sordu.

"Onları zorlamıyoruz, değil mi Éibhear? Ama savaşmak isterlerse, savaşmalarına izin veririz. Çok da iyiler."

"Bir Mì-runach savaşta ölmeyi tercih eder," diye açıkladı mavi saçlı kertenkele, "bir mağarada oturup ölümü beklemektense. Yani eksik uzuvlar ... eksik gözler ... bir Mì-runach'ı gerçekten durdurmaz."

Maskini ağız bir karışık açık, ateş püskürten kertenkelelere birkaç saniye baktıktan sonra torunuyla yüzleşti. "Iseabail?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Tuhaf bir mantığı var, değil mi?"

"Kanalizasyonları kontrol etmemizi ister misin?"

"Zararı olmaz. Ayrıca, Éibhear ve diğerlerinin burada olmasının bir sebebi var."

"Peki bunu sana kim söyledi?" "Rhydderch Hael." "Kimmiş o?"

"Ejderhaların baba tanrısı."

"Ejderhaların baba tanrısı . . . seninle konuşuyor mu?"

"Onu şampiyonu yaptı," diye araya girdi kahverengi saçlı kertenkele. "Öyle değil mi, Izzy?"

"O yaptı."

"Neden?"

"Bu biraz uzun bir hikaye," diye itiraf etti Izzy. "Sadece o zamanlar başka seçeneğim olmadığını biliyorum."

"Ve sen bu tanrıya güveniyor musun?"

"Oh, tanrılar, hayır. Hayır, hayır, hayır," diye güldü. "Asla!"

Maskini tekrar Rachel'a baktı ama kız sadece omuz silkebildi.

Zavallı Izzy. Karanlık Ovalar'da barbarlar arasında yetişmek onu ... dengesiz yapmıştı. Desert Lander'lar tamamen soğuk mantık ve kesin planlamayla ilgiliydi. Bu çılgınca tahminlerin, düşünmenin ve tanrılarla konuşmanın hiçbiri yoktu. Bütün bunlara kimin vakti vardı ki?

"Ona güvenmiyorsun ama yine de bu konuda ona inanacak mısın?"

"Rhydderch Hael bir şey istiyor. Hayır. Bir şeye ihtiyacı var. Kendi başına yapamayacağı bir şey. Yani, evet, bu konuda Éibhear ve Mì-runach'a güveniyorum. Ayrıca, sinsi saldırılar onların işi. Ve bunu iyi yaparlar."

"Sanırım eminseniz ..."

"Bakmaktan zarar gelmez, büyükanne," diye önerdi Rachel. "Gece için izinli olan muhafızlardan birkaçını çağıracağız. Diğerlerini de alarma geçiririz. Yarına kadar o kanalizasyonlarda ne olduğuna dair iyi bir fikrimiz olur."

Maskini önce gruba, sonra da Layla'ya baktı. Kızı başıyla onayladı. "Zararı olmaz anne."

"Pekâlâ. Yapacağız."

"Teşekkür ederim. . . ."

um . . ."

Kızın ona ne diyeceğini bilemediğini gördü. Ve Maskini bunu anladı. Kızın içinde büyük bir sadakat vardı ve Karanlık Ovalar'daki ailesini -ya da kendi deyimiyle akrabalarını- düşünmek kafa karıştırıcı olmalıydı. Her ne kadar onlar

Kan bağı olmasa da onu yetiştirmeye yardım etmiş, sevmiş, savaşta ve hayatta kendine bakmayı öğretmişlerdi. Maskini ve klanının yapamadığını yapmışlardı. Sadece bunun için bile Maskini sonsuza dek minnettar kalacaktı.

"Maskini, çocuğum. Bana sadece Maskini de."

"Maskini. Teşekkür ederim. Şimdi, Bran ve ben bu gece başlayabilir ve kontrol edebiliriz-"

"Hayır." Mavi saçlı ejderha başını Izzy'ye doğru salladı. "Hayır, ne?"

"Uyuman gerek. Yarın başlarız." "Éibhear-"

"Haldane ile aranızda olanlardan sonra uykuya ihtiyacın var."

"Ben iyiyim. İhtiyacım yok-"

Ejderha müstehcen büyüklükteki elini Izzy'nin yüzünün üzerine koydu.

Yüzünü tamamen kaplamış.

"Sus artık. Senin için en iyi olanı yapıyorum."

Bu Izzy'yi sinirlendirmişse benziyordu çünkü elini yüzüne vurup çekmeye çalışıyordu. Maskini odanın diğer ucundaki kocasına baktı. Zachariah bu rahatsız edici derecede iri - insan olduğunda; ejderha gibi korkunç derecede iriydi- mavi saçlı "amcanın" gerçek bir amca olduğuna inanmıyordu. Ama annesi gibi Izzy de erkeklerin gerçek duyguları konusunda biraz cahil görünüyordu.

Ejderha Izzy'yi bedenine çekti, bir kolu Izzy'nin belinde, diğeri hâlâ yüzünün üzerindeydi ve Izzy o elin arkasında sallanmaya ve küfretmeye devam ediyordu. "Zavallı Izzy çalışmak için her zaman çok hevesli. Sık sık ona sadece bir insan olduğunu ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum."

"Sorun değil," dedi Maskini ona. "Bu gece birliklerimi şehrin etrafında biraz keşif yapmaları için gönderebiliriz. Sabah size daha fazla bilgi vereceğiz, böylece zaman kaybetmek zorunda kalmazsınız."

"Mükemmel! Duydun mu, Izzy? Bu tam da ihtiyacımız olan şey."

Maskini kelimeleri tam olarak anlayamasa da torununun bu sözlere katılmadığını hissetti.

ejderha.

"Leydim-"

"General."

"Peki. Peki General, yoldaşlarımı ve Branwen'i bu gece için güzel evinize sığdırabilecek misiniz? Yoksa onlara şehirde kalacak yer mi bulmalıyım?"

"Burada kalabilirler."

Rachel ona baktı. "Yapabilirler mi?"

"Elbette. Üç erkek seninle kalabilir ejderha.

Branwen de Izzy ile kalabilir."

Ejderhanın yüzündeki ani hayal kırıklığını gördü. "Oh. Branwen'in kendi odası olmayacak mı?"

"Sadece yerimiz yok. Kusura bakmayın. Ama kuzenlerin bu gece aynı odayı paylaşmak isteyeceklerinden eminim. Değil mi hanımlar?"

"Oh, evet, General," diye bağırdı dişi ejderha. "Teşekkür ederim!" Şimdi şu ikisi, Branwen ve mavi saçlı ejderha, kesinlikle akrabaydılar ve birbirlerini öyle görüyorlardı.

Izzy sonunda kendini ejderhanın kollarından kurtardı, etrafında döndü ve elleriyle göğsüne ve omuzlarına vurdu.

Rachel eğilip Maskini'nin kulağına, "Umarım savaşta bundan daha iyidir," diye fısıldadı.

"Bu ikimiz için de geçerli."

* * *

"Belki de beklememeliyiz. Bu gece aramaya çıkmalıyız," diye itti Izzy.

Brannie bol, beyaz pamuklu bir gömlek ve yumuşak pamuklu bir tayt giydi. İnsanlar etrafta olduğunda uyumak için her zamanki kıyafetleri.

"Maskini askerlerini çoktan gönderdi. Onlara ayrıntılı talimatlar verdin. Ne yapabileceğimizi düşünüyorsun bilmiyorum. Bu şehri tanımıyoruz bile." Brannie omzunun üzerinden baktı. Izzy, yatacakları yatağın diğer tarafında duruyordu.

Brannie ile aynı tarzda giyinmişti ama gömleği maviydi.
"Endişelisin, Iz. Neden?"

"Bilmiyorum."

Bran yatağa yerleşti, bacak bacak üstüne attı. Izzy savaşa girmek için beklemek zorunda kaldığında hep böyle olurdu. Annwyl gibi o da bekleme konusunda iyi değildi. Ancak Annwyl'in aksine, Izzy kendisini meşgul edecek iyi bir savaş olmadan yıllarca yaşayabilirdi. Günlük eğitimini aldığı ve birlikleriyle vakit geçirdiği sürece sorun yoktu. Ancak bir savaşın yakın olduğunu bildiğinde, Izzy savaşa dalmadan ve öldürmeye başlamadan önce ara sıra yaşanan gecikmelerden nefret ederdi. İşte o zaman Brannie'nin dikkatli olması gerekiyordu çünkü kuzeniyle kavga başlatmak çok kolaydı.

"Merak etme, Iz. Bunu temizleyeceğiz, Elisa'nın kız kardeşinle ilgili onayını alacağız ve oradan devam edeceğiz."

"Doğru. Tabii ki."

Bran kuzeninin bu mücadeleden çok kolay vazgeçtiğini biliyordu ve bu da ona başka bir şeyler olabileceğini düşündürüyordu. Cadıların ve kumların yaptıklarının ötesinde bir şey.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Brannie, akşam için sakinleşmiş olan evin geri kalanını rahatsız etmemek için sessizce talep etti.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen. Endişelisin. Neredeyse duvarlarda sürünüyorsun." "Aklımda çok şey var."

"Aklınızdaki şeyin gerçekten büyük elleri ve mavi saçları mı var?"

"Bırak gitsin, Bran."

"Onu becerdin, değil mi?"

"Yani? O ilk değil ki."

"Sikişmek var Iz, bir de daha fazlası var. Ya da en azından bana öyle söylendi."

"Ve?"

"Ve bana öyle geliyor ki sende daha fazlası var."

"Éibhear ile mi? Lord I-Can't-Get-Too-Close?"

"Artık çok yakınlaşmayı umursamıyor gibi görünüyor. Üstelik bunu insan akrabalarının önünde yapıyor. Hepsi ona ters ters bakarken. Çılgık atarak kaçmadığı gerçeğini takdire şayan buluyorum."

Izzy kıkırdadı ve yatağa oturdu. "Muhtemelen ejderha olduğu için onu sevmiyorlardır."

"Bana yeterince tahammül ediyorlar. Henüz tek bir kötü söz ya da panik çılgılığı duymadım." Bran arkadaşını inceledi. "Ona aşık mı oluyorsun, Iz?"

Izzy homurdandı, başını salladı ve "Hadi ama Bran. On altı yaşındayken o aptala aşık oldum. Şimdi ona aşığım!" Izzy bir yastık kaptı ve onu parçalara ayırmaya başladı, tüyleri odanın her tarafına uçuştı. "Çünkü görünüşe göre benim hayatım yeterince saçma değil!"

"Brannie burnundaki beyaz bir tüyü silmek için durduğunda, "İyi idare ettiğin sürece..." diye düşündü.

Kapı çalındığında, Uther odanın bir ucundan diğerine koşturdu - bu sırada gerçek sandıkların üzerine bastığı gerçeğini görmezden gelerek - ve kapıyı kapıldığı gibi açtı.

Izzy'nin teyzelerinden birinin elinde yiyecek ve içecek dolu bir tepsi vardı. Gerçi Uther'in aşırı hevesli yüzünü görünce kaçmaya hazır görünüyordu.

"Bu bizim için mi?" diye sordu; sonra gülümsedi. Bu onu yatıştırmış gibi görünmüyordu.

"Hepinizin aç olabileceğini düşündüm. Babam da yeterince beslenmediğiniz için gecenin bir yarısı bize düşman olmayacağınızdan emin olmak istedi."

"İyi plan!" Uther tepsiyi ondan alarak şöyle dedi.

Éibhear hızla kapıya doğru ilerledi ve en sıcak gülümsemesini takındı. "Bunun için çok teşekkür ederiz. Minnettarız. Babanıza bizden korkmasına gerek olmadığını söyleyebilirsiniz."

"Evet." Onları gözden geçirdi. "Doğru."

Éibhear kapıyı kapatıp yoldaşlarının üzerine yürümeden önce kadının uzaklaşmasını izledi. "Hepinizin bir sorunu mu var?" diye sordu.

"Artık yemeğimiz olduğuna göre... hayır."

"Sen bir aptalsın." Éibhear odanın içinde tepinerek geri döndü ve hâlâ giyinik olduğu halde yüzüstü yatağa düştü.

"Neyin var senin?"

"Bu insanların rahatsızlığını gidermeye çalışıyorum ama siz yardımcı olmuyorsunuz."

"Neden zahmet ediyorsun?" Caswyn ağzı yemekle doluyken sordu. "Sonsuza kadar burada kalacak değiliz ya."

"Onlar Izzy'nin akrabaları."

"Onlarla iyi anlaşıyor gibi görünüyor."

"Evet, ama . . . Sadece söylüyorum..." Éibhear homurdandı. "Unut gitsin. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum."

"Bize ne anlatmaya çalıştığınız hakkında hiçbir fikrim yok ama sesiniz özellikle acınası geliyor."

"Söylemeye çalıştığı şey," diye önerdi Aidan, "Izzy'nin insan akrabalarının onu sevmesini istediği. Onu görmeye bile tahammül edemeyen kendi akrabalarının aksine."

"Bunun için teşekkür ederim. Bu çok hoştu."

"Seni sevip sevmemeleri neden umurunda olsun ki?" Uther sordu. "Çünkü önemli."

"Bu neden önemli?"

"Çünkü."

"Çünkü neden?"

"Sidik, kan ve ölüm tanrıları adına!" Aidan patladı. "Çünkü onu seviyor!"

"Ah." Uther gözlerini Éibhear'a dikti. "O zaman bunu neden söylemedin?"

Éibhear keten çarşafı başının üzerine çekti ve salak, "Peki... neden yapmadın?" diye sorduğunda Uther'in kafasını koparmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bölüm 40

Izzy'yi uyandıran, çenesinin altından kayan bıçak oldu. Onun dışında hiçbir şey duymadı.

Bıçak boynuna dayanırken, yavaşça sırt üstü yuvarlandı. İnsan formunda bir Kum ejderhası tepesinde duruyordu. Saçlarından ve bronz kaplamasından bunu anlayabiliyordu. Bir eliyle çenesinin altındaki kavisli kılıcı tutarken, diğer elinin işaret parmağını kaldırıp dudaklarına götürdü.

Izzy için fark etmezdi. Birinin onu bir yere sürüklemesine izin vermektense boğazının kesilmesini göze alırdı. Ama Kum ejderhası yalnız değildi. Yanında insan formunda başka bir ejderha daha vardı ve o da horlayan Brannie'nin göğsünde bir kılıç tutuyordu.

Ve bu Izzy'nin riske atmayacağı bir şeydi. Bu yüzden yavaşça ayağa kalktı, bıçak boğazından hiç uzaklaşmadı ve Kum ejderhalarının onu şehre götürmesine izin verdi.

Éibhear ayağa kalktı ve o uyanır uyanmaz diğer Mì-runach da uyandı.

"Ne?" Aidan sordu.

"Bir şey duyduğumu sandım." Yataktan kaydı ve kapıyı hafifçe araladı. Tekrar dinledi ama bu sefer Éibhear hiçbir şey duymadı. Yine de ne hissettiğini biliyordu. Tehdit edilmişti. Sadece nedenini bilmiyordu.

Koridora çıkan Éibhear tekrar dinledi. Hâlâ bir şey yoktu ama kontrol etmeye karar verdi. Koridorda yavaşça ilerledi, bir gıcırtı duydu ve durdu. Elini uzatan Aidan, Éibhear'ın kısa kılıcını onun eline verdi. Başını sallayarak ilerlemeye devam etti. Bir sonraki koridora dönüşü ulaştığında, köşeyi dönmeden önce silahını hazırladı ve Brannie'ye doğru koştu.

"Tanrılar." Onu neredeyse şişleyeceği kılıcını indirdi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Izzy'yi arıyorum ve Éibhear-"

Ama Éibhear kuzeninin sözünü bitirmesini beklemedi, onu iterek geçti ve koridorda Izzy'nin odasına doğru yürüdü. Kapıyı fırlatıp açtı ve içeri girdi.

Izzy gitmişti ama silahları hâlâ oradaydı. Izzy silahı olmadan işlemeye bile gitmezdi. Éibhear aniden hâlâ İmparatorluk Muhafızları'nın köpek kulübelerinde bulunan o lanet köpeğin gerçek değerini fark etti -Macsen, Izzy'nin yakınındaki herhangi bir tehdide karşı hepsini uyarırdı.

Éibhear havayı kokladı. Izzy'nin, Brannie'nin ve ... kokusunu aldı. "Éibhear?"

"Kum Yiyenler. Buradaydılar." Döndü ve Aidan'ın yanından geçti. "Herkesi kaldırın. Hemen."

Éibhear haklıydı. Chramnesind Tarikatı kanalizasyondaydı ama bokla kaplı tünellerde yaşamıyordu. Doğrudan tünellerin dışında, şehrin merkezine kadar inen odalar inşa etmişlerdi. Ama Izzy hâlâ ondan ne isteyebileceklerini ya da onu neden henüz öldürmediklerini bilmiyordu.

Izzy bir odaya çekildi ve bilekleri arkadan bağlandı. Bir el sırtına vurularak öne doğru itildi.

Bağnazları hemen ayırt edebiliyordu. Bazıları ejderha, bazıları insan, bazıları ikisinden de farklı olsa da bunu biliyordu; bazıları Çöl Toprakları'ndan, diğerleri ise açıkça farklı bölgelerden geliyordu. Ama onları tanrılarına en sadık olanlar olarak tanımlayan şey, bağnazların başlarının etrafında, muhtemelen bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde kan ve kirle kaplı bağlar olması ve cadı cübbeleri giymeleriydi. Bazıları asa ya da değnek taşıyordu.

Gözleri hâlâ kafalarının içinde olanların din değiştirenler olduğundan şüpheleniyordu. Bağnazlar gibi onlar da geniş bir coğrafyadan geliyorlardı.

tür ve bölge çeşitliliği. Bazıları diz çökmüş yalvarıyor, diğerleri nöbet tutuyordu. Nedenini bilmiyordu çünkü ona pek dikkat ediyor gibi görünmüyorlardı.

"Peki ne istiyorsunuz?" Izzy odadakilere sordu.

"Kim o?"

Izzy arkasından gelen sese doğru döndü. "Vateria," diye alay etti Izzy.

Vateria, Izzy'yi görmezden gelerek, "Bir soru sordum," diye tersledi. "Bu kim?"

"İstedğin kişi. Talaith'in kızı."

Vateria pençelerini şakaklarına dayayıp ovuşturdu ve dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Onun on altı kış olduğunu söyledim. Sana da on altı kış gibi görünüyor mu?"

"Talaith'in Kızı demiştin," diye ısrar etti ejderha. "O Talaith'in Kızı."

"Abla, seni aptal." Pençelerini havaya fırlattı. "Etrafım aptallıkla çevrili!"

Vateria eliyle Izzy'yi işaret etti. "Bu kaltağın gücü yok. Güç kız kardeşinde. Benim istediğim o."

"Şey, o burada değil. Peki bununla ne yapmamızı istiyorsun?"

"Öldür onu." Arkasını dönmeye başladı ama sonra durdu. "Bekle. Dur."

"Aslında başlamamışlardı."

"Kapa çeneni, insan." Izzy ile yüzleştirdi ve ona baktı. "Evet. Kız kardeşin çok güçlü. Acını hissedecektir. Acını bilecek. Seni korumaya gelecektir."

Izzy'nin arkasındaki Kum ejderi derin bir iç çekti. "Sanırım buna da işkence ediyorsun."

Izzy kıkırdamak zorunda kaldı. "Sesin çok sıkılmış geliyor."

Dişi ejderhanın gözleri kısıldı. "Benden korkmuyorsun, değil mi insan?"

"Ne yapabileceğini zaten biliyorum. Ne yapmaya istekli olduğunu da. Gerekirse kendi ailene bile."

Vateria daha iyi görebilmek için eğildi. "Yüzünü nereden tanıyorum?"

Izzy sırttı. "Çünkü kraliçem sevgilini öldürdüğünde ben de oradaydım ve sen onu durduramadın."

Dişi Ejderha'nın sırtı dikleşti, gözleri öfkeliydi. "Seni hatırlıyorum. Annwyl'in dikkatimi dağıtmak için devlerle savaşan küçük evcil fahişesi."

"İşe yaradı, değil mi?"

"Mükemmel bir nokta."

Vateria kuyruğunu savurarak arkasını döndü. Izzy'nin yüzünün yan tarafına tam isabet etti ve hemen çenesinden göğsüne doğru kan damladığını hissetti ama düşmedi. Düşmezdi de.

Dişi ejderha omzunun üzerinden Izzy'ye baktı ve gözleri biraz büyüdü. "Vay, vay. Çok güçlüsün."

Izzy sırttı. "Hiçbir fikrin yok."

Éibhear insanların arkasından sinsice yaklaşarak kanalizasyona doğru ilerlemelerine izin verdi. Izzy'nin akrabaları onun gittiğini duyar duymaz yıldırım gibi harekete geçmiş, İmparatorluk Muhafızları'nı çağırıp onları savaşa hazırlamışlardı. Şimdi Maskini'nin daha önce gönderdiği gözcülerden aldıkları bilgileri kullanacaklar ve Izzy'nin izini süreceklerdi.

Bunun ötesini düşünmeyi reddetti. Izzy'ye neler olabileceğini. Onun iyi olacağına inanmak zorundaydı çünkü iyi olmasına ihtiyacı vardı.

Mì-runachlar onunla birlikteydi, mesafelerini koruyorlardı ama yine de en önemli anlamda onun yanındaydılar. Her zaman onun yanında olacaklardı, çünkü o her zaman Mì-runach olacaktı. Ve bunu bilmek odaklanmasını sağlıyordu çünkü Izzy'yi geri almak için tek başına savaşmak zorunda kalmayacağını biliyordu.

"Biliyor musun, yanlış yöne gidiyor olabilirsin." Éibhear yavaşladı ve durdu, yavaşça sesin sahibine baktı. Bir erkek. İnsan formunda bir ejderha erkeği. Ama bir Kum Yiyen değil. Ne de bir Güneylandalı. Aslında Éibhear bu ejderhanın hangi

cinsten olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu.

özel olarak onun hakkında, ama daha ziyade hepsi. Gerçi bu pek mantıklı gelmedi, değil mi?

"Gerçekten mi?" Éibhear sordu. "Hhmm. Sadece bir düşünce gerçekten." "Seni tanıyor muyum?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Éibhear?" Aidan ona doğru geri yürüdü. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim." Diğer ejderhaya baktı. "Yani sen Sanırım yanlış yöne gidiyorum." "Sadece bir düşünce."

"Öyle demiştin."

"Éibhear-"

Éibhear Aidan'ı susturmak için başını salladı. "Peki doğru yön nedir?"

"Éibhear."

"Ne?" diye tersledi.

Aidan biraz omuz silkti, Caswyn ve Uther de şimdi onun arkasında duruyor ve endişeli görünüyorlardı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Konuşuyorum-" Éibhear gözlerini kırptırdı ve yoldaşlarına baktı. Sanki aklını yitirmiş gibi ona bakıyorlardı. Çünkü diğer ejderhayı göremiyorlardı, değil mi?

Tanrı'yla yüzleşti ve ona sertçe baktı. "Nerede o?" diye sordu açıkça.

"Seni hep hafife aldılar, değil mi? Altın kalpli, büyük, tatlı Éibhear. Sonsuza dek böyle kalacağını düşündüler."

"Nerede o?"

"Ama Izzy... benim küçük Izzy'm sana hep inandı. Sen onun kalbini kırarken bile. Onu her türlü canavarca şeyle suçladığında bile. Söyle bana küçük mavi ejderha, onun cesedini bulduğunda kendini suçlu hissedecek misin?"

Éibhear kesin bir panik hissiyle yutkundu. "Bana onu korumaya devam etmeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun? Onun için planların olmadığını mı?"

"Böyle mi düşünüyorsun? Onu koruduğumu mu? Izzy'me bu kadar mı az güveniyorsun?"

"O senin hiçbir şeyin değil. Hiçbir zaman senin olmadı. Izzy kimseye ait değil."

"Belki de. Ama yine de ... eğer bu doğruysa, neden ona yardım etmekle uğraşayım ki?"

Rhydderch Hael kıkırdarak uzaklaşmak için döndü.

Éibhear'ın aklı karıştı ve hemen "Değerli Vateria'n ne olacak?" diye **s e s l e n d i**.

"Peki ya o?" diye sordu tanrı, uzun saçları kumla kaplı kaldırım taşlarında sürüklenerek uzaklaşırken.

"Onu bulmam için hâlâ bana ihtiyacın var, değil mi? Nolwenn'in kullandığı kelime 'kurtarma' idi sanırım."

Tanrı durdu. "Peki ya senin zavallı Izzy'n?" diye sordu, Éibhear'a bakma zahmetine bile girmeden.

"Izzy kendi başının çaresine bakabilir."

"Ne halt ediyorsun sen?" Aidan tersledi. Éibhear elini kaldırarak arkadaşını susturdu.

"Bunu yapmak için hâlâ bana ihtiyacın var, ha?" Éibhear tanrıyı itti.

Tanrı ona gizemli bir şekilde, "Başladığın yerden devam et," dedi. "Neler oluyor?" Aidan sordu.

Brannie kollarını vücudundan ayırarak onlara doğru koştu. "Oy! Siz mi? Ne yapıyorsunuz?"

Éibhear kuzenine baktı. "Muhafızlarla birlikte tünellere git."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Sadece dediğimi yap, Brannie. Onları koru. O tünelin her yerinde Kum Yiyenler olacak. Şimdi gidin."

Brannie sinirli bir hırıltı çıkardı, arkasını döndü ve diğerlerine doğru koşmaya başladı.

"Peki biz ne yapıyoruz?" Aidan sordu.

Éibhear tanrının yürüdüğü yöne baktı. "Yapmamız gereken şey."

"Hangisi?"

"O kaltağı kurtar, Vateria."

"Ama Izzy-"

"Değil mi bizim Sorun. I yapılmış a
bağlılık için Nolwenn'ler."

Caswyn ona bakakaldı. "Şaka mı yapıyorsun?" "Hayır."

Uther ona bir adım daha yaklaştı. "Vateria'yı kurtarmayı Iseabail'i bulmaya tercih mi ediyorsun?"

"Ben Mì-runach. Bir taahhütte bulundum-"

"Tanrılar aşkına, kapa çeneni!" Uther böğürdü.

"Bekle, bekle." Aidan aralarına girdi, Éibhear'la yüzleştirdi ve onu inceledi. "Bundan emin misin, dostum?"

"Eminim."

Aidan bir nefes verdi. "O zaman gidelim."

"Evet, ama-"

Aidan diğerlerine, "Soru sormayı kesin," diye bağırdı, "ve hemen harekete geçelim. Şimdi." Éibhear'a baktı, başını salladı. "Seninleyiz, Éibhear. Ölümüne Mì-runach."

"Uh-oh," dedi Vateria. "Seni zavallı şey. Kanaman var. Çok acıyor olmalı."

Izzy güldü. Elinde değildi. Vateria da onunla birlikte güldü ama Izzy bunun gerçek bir mizah olmadığını biliyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Vateria ona sordu. "Sadece bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum."

"Neyin ne kadar tuhaf olduğunu?"

Izzy biraz eğildi. "Seni kurtarıyor olmam gerekiyordu."

"Beni kurtarmak mı? Neyden?"

"Çılgın bağnazlar." Izzy gözleri olmayanlara baktı. "Bu doğru değil mi?"

"Sevgili kızım," dedi Vateria, yavaşça Izzy'nin etrafında dolaşarak. "Neden beni bundan kurtarman gerekiyor? Kabul ediyorum," diye devam etti. "Bu benim alışık olduğum bir şey değil. Memleketimin rahatlığını tercih ederim. Ama bu ... bu beni oraya geri götürecektir. Bu benim ordum olacak. Ve hakkım olanı aldıktan sonra

Egemen Eyaletlerdeki maden . . . Orospu kraliçen için geleceğim. Ve o acıyı bilecek."

"Kadın ölmüş. Sonra geri getirildi. Ve sonra birçok rahip tarafından Kutsal Olmayanlar olarak adlandırılan çocukları yetiştirmeye başladı ve söz konusu kutsal olmayan çocuklardan sağ kurtuldu. Yani onu korkutacağına gerçekten inanmıyorsun. Değil mi?"

"Ve sen beni korkutmayacaksın."

"Ama zaten yaptım. Çünkü haklı olduğumu biliyorsun." "Hayır. Haklı değilsin."

"O zaman yanıldığımı kanıtla," diye önerdi Izzy. "Git."

"Ne?"

"Git. Yürü git. Bir yere gittiğim yok."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmüyorsun, değil mi? Beni buna ikna etmeye çalış-"

"Sen bir mahkum musun? Çok rahat bir hücrede bir mahkum mu?"

Ya da öldürmek için besledikleri bir buzağı."

Artık kararlı olan Vateria oda çıkışına doğru yöneldi.

Ama bir ejderha önüne çıkarak yolunu kesti.

Vateria denendi Tekrar, hareketlietrafında ve ejderha. Ama başka bir ejderha onun önünü

kesti.

"Yolumdan çekil," diye emretti.

Izzy sırtıttı. "Ama burada çok rahattın." "Kapa çenenini!"

Vateria hışımla odanın ortasına geri döndü.

"Sen yapamam tutmak Ben Burada." o tartıştı. "Ben Chramnesind'in seçilmiş kişisiyim."

"Gerçekten mi?" Izzy dudaklarını büzdü.

"Huh." "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani Chramnesind seni neden kendi seçtiği kişi yapsın ki? Ona gerçekten sadık değilsin ki. Şu diğerlerine bak. Vateria, bunlar onun için gözlerini feda etti. Diğerleri diz çöküp yalvarıyor. Ve hepsi onun nimetleri için ailelerinden ve arkadaşlarından vazgeçtiler. Ve sen . ..bir ordu istiyorsun. Asla hakkın olmayan toprakları geri kazanmak için. Oh, evet. Sen seçilmiş kişisin."

"Bu işe yaramıyor."

"İyi. İşe yaramıyor."

"Beni sadece kendi güvenliğim için burada tutuyorlar." "İyi. Bu senin güvenliğin için."

"Beni başka ne için tutuyor olabilirler ki?"

Izzy omuz silkti. "Eminim bakirelerin kurban edilmesini güvenli bir şekilde eleyebiliriz."

"Kaltak."

"Ama sizi parçalayıp içinizi boşaltmayı ve içinizi başka biriyle ya da bir şeyle doldurmayı planlıyor olabilirler. Annemin başına gelen de bu tür bir şeydi."

"Beni tam olarak neyle dolduracaksın?" "Şu duvarın arkasında ne varsa."

Vateria omzunun üzerinden baktı. "O duvarın arkasında lağımdan başka bir şey yok."

"İyi. O duvarın arkasında hiçbir şey yok."

"Şunu yapmayı kes!"

"Sadece sana katılıyorum." "O zaman kes şunu!"

Vateria kalçalarının üzerine oturdu, ön pençeleri birbirine dolandı.

Yaklaşık bir dakika sonra duvarı işaret etti. "Göster bana," diye diğerlerine emretti.

"Leydi Vateria-"

"Göster! O duvarın arkasında ne olduğunu göster bana!"

Ejderhalardan biri zealotlara baktı ve başını salladı. Bir asa kaldırıldı ve yavaşça kaya duvar ayrıldı ve yavaşça açıldı.

Bir çığlığı bastıran Vateria tökezleyerek geri çekildi.

Izzy yanında duran ejderhaya doğru eğildi ve "Bunlar dokunaçlar mı?" diye sordu.

Kum ejderi ona baktı ... ve gülümsedi.

Bölüm 41

"Bundan emin misin?" Aidan ona sordu, dördü birlikte merdivenlerden yukarı, Éibhear'ın önceki gün söküp açtığı kötü tamir edilmiş kapılara bakıyorlardı.

"Sanırım öyle."

"Umarım öyledir. Acı çekecek havada değilim. Senin için bile."

"Peki ya oraya girdiğimizde?" Caswyn sordu. "O zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Éibhear. "Bunu ilerledikçe anlayacağız."

Lanet tanrılar, diye düşündü. Lanet sentor boklarıyla lanet tanrılar. Hepsinden nefret ediyordu ama özellikle lanet Rhydderch Hael'den nefret ediyordu.

"Biliyorum. Biraz aptal olabiliyor."

Éibhear içini çekti ve soluna baktı. Orada duruyordu, uzun boylu ve güçlü, kahverengi tenli, kolları rünlerle kaplıydı. Ama o ölümlü bir varlık değildi. Bunu boynundaki ölümcül yara olması gereken şeyden anlayabiliyordu. Boğazı bir taraftan diğerine kesilmişti ama yine de ... güçlüydü. Güçlüydü. Nefes alıyordu.

"Aslında bu onun hatası değil. Aklında çok fazla şey var. Benim odak noktam çok net. Her zaman öyleydi. Ama o çok fazla şeyle uğraşıyor. Ve onu gerçekten takdir etmeyenlerle yıllarca uğraştıktan sonra, biraz ..."

"Şirret mi?"

"Ben de huysuz diyecektim. Ve sen de daha iyi değilsin." "Bak, bunun için zamanım yok-"

"Hangi cehennemden geldin sen?" Aidan sordu.

İşte o zaman Éibhear arkadaşlarının da onu görebildiğini fark etti. Gerçekten delirmediğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Ben kan, ölüm ve kaliteli çelikten geliyorum.
Savaş benim organlarımı, savaş ise ruhumu oluşturur." "Uh ..."
Uther eğildi. "İyi olduğuna emin misin?"

Boğazınızda biraz ... uh ... şey ... bir çizik mi var?"

Güldü. "Evet. Bir çizik. Merak etme. Bu çizik iyileşecek."

Bilmek isteyen Éibhear, "Neden onlar-" diye sordu.

"Savaşçılar olarak, bu hayattan ayrıldığınızda bana geleceksiniz. Tüm Mì-runach'lar bana gelir. Bu yüzden istediğim zaman beni görmenize izin veriyorum."

"Sen Eirianwen'sin," diye nefes nefese kaldı Aidan. "Savaş ve ölüm tanrıçası."

"Senin bir Dişi Ejderha olacağını düşünmüştüm," dedi Caswyn. "Ama öyle olduğunu sanmıyorum."

"Çünkü ben değilim."

"Ne istiyorsun?" Éibhear yorgunluğunu sesinden uzak tutamayarak sordu.

"Dostum, bazen bu dünyada dengenin gerekli olduğunu unutuyor. O olmadan ben var olamam. Ama Chramnesind denge istemiyor. Dengenin onun işine yaramadığını görüyorsunuz, çünkü her şeyin kendisine ait olmasını istiyor."

"Size savaş ve ölüm getirecek."

"Sadece kısa bir süre için. Belki birkaç on yıl. Belki bir ya da iki yüzyıl. Ama benim için yüzyıllar kısa bir günün içindeki saniyeler gibidir. Bu yüzden olabilecekleri durdurmak için sana ihtiyacım var, Mavi Éibhear. Çoktan başlamış olanı."

"Vateria'yı kurtarmak demek istiyorsun."

"Aynen öyle. Çünkü eğer burada, bu büyük güç noktasında, Chramnesind'in yardımcılarının ellerinde ölürse . . . gerçekten de karanlık zamanlar olacak. Onun ruhu derin bir nefret kuyusu. Bu nefreti ona yapmayı planladıkları şeyle birleştirin... onu dönüştürecekleri şeyle- ve hiçbiriniz hayatta kalamayacaksınız. Ne insan. Ne de ejderha. Ne de Izzy'niz. Vateria, burada ve şimdi, ölemez. Çünkü burada ölürse, yeniden doğacak.

-Ve sonra Tanrılar hepinizin yardımcısı olsun."

"Peki bunu nasıl durdurabilirim?"

"En iyi yaptığınız şeyi yapın. Mì-runach benim en büyük eserim, binlerce yıl önce atalarınıza verilen fikir."

"Yine de cadıları geçmemiz gerekecek."

"Bırak konuşmayı Aidan yapsın." Gülünç derecede büyük bir çekici Éibhear'ın ayaklarının dibine fırlattı, mermer taş basamaklara çarparak çıkardığı ses uyuyan şehrin sessizliğinde sekti. "Sen çekişle vur." Etraflarında dolaştı. "Ve hepinize iyi şanslar."

Éibhear çekici eline aldı. Onun için bile ağırdı ama yine de omzuna koydu.

"Biliyor musun Éibhear," dedi Aidan Nolwenn tapınağının merdivenlerinden çıkarken, "neden eve pek sık gitmediğini anlamaya başlıyorum."

"Sana anlatmaya çalıştım. "

Vateria kaçmak için döndü ama bir dokunaç fırlayıp arka bacağına dolandı ve onu karnına doğru çekti. Çığlık attı ve pençelerini taş zemine sapladı. Dokunacın bacağını tuttuğu yerden duman çıktı, cızırdayan bir ses ve yanan pulların kokusu Izzy'nin ürpermesine neden oldu.

Tarikatçılar ilerledi, hepsi ilahiler söyleyerek tanrılarına sesleniyordu. Onlar bunu yaparken, Izzy geri çekildi. Ve onların dikkati kendisinden uzaktayken, daha önce sadece bir kez çok sarhoşken ve Brannie onu tüm adamlarının önünde cesaretlendirdiğinde isteyerek yaptığı bir şeyi yaptı.

Izzy dişlerini sıkarak iki omzunu da yerinden oynattı. Onları bir savaşta kırdıktan sonra yapması çok daha kolay bir şeydi. Yine de daha kolay olması daha az acı çekeceği anlamına gelmiyordu. Acı dolu bir çığlık attı ve kollarını aşağı indirip bacaklarını bağlı bileklerinin üzerinden geçirdi. Sonra kollarını yukarı kaldırdı.

Nefes nefese kalmış, acısını kontrol etmek için çok çalışmıştı. Sonra, hâlâ kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olarak, Izzy hareket etti

Arkasındaki duvara sırtını dayadı ve yüzünü duvara döndü. Derin bir nefes daha alarak önce bir omzunu, sonra diğer omzunu sert kayaya çarptı ve her iki eklemi de yerine oturttu.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyım," diye mırıldandı.

Duvardan uzaklaştı ve Kum ejderlerinden biriyle yüzleşti. Tek kelime etmeden kılıcını kaldırdı ve indirdi. Izzy öne doğru yuvarlanarak kılıcın yolundan çekildi ama yuvarlandığı yerden çıkarken bağlı kollarını yukarı kaldırdı. Silah bağlarını yardı ama neyse ki sadece bir avucunun içini sıyırdı.

İpten kurtulup ayağa kalktı, tam o sırada ejderhanın kuyruğu yüzüne doğru geliyordu. Kuyruğu yakaladı ve ejderha onu kaldırdı. Uzun zaman önce tüm ejderhaların kuyruklarından bir şey sarktığında yaptığı bir şey olduğunu fark etmişti. Ejderhanın sırtına inene kadar kısa bir yolculuk yaptı. Ejderha onu silkelemeye çalıştı ama o saçlarından yakaladı ve tutundu. Ejderha bir daire çizerek döndü, kuyruğu tekrar ona doğru geliyordu. Kız önce bir tarafa, sonra diğer tarafa kaçtı ama ejderhanın saçlarına tutunmayı hiç bırakmadı.

Hayal kırıklığına uğrayan ejderha da kılıcını kullanmaya başladı ve onu savurmaya çalıştı. Kılıç üçüncü kez ona doğru geldiğinde, bacaklarına yaklaşıp kadar bekledi, sonra yana sıçradı ve ayağıyla kılıca vurarak onu ejderhanın sırtına sabitledi.

Öfkeyle kükreyerek silahını bıraktı ve kuyruğunu kullanarak onu durdurmaya çalıştı. Büyük olasılıkla kılıcı kaldıramayacağını varsayıyordu. Ama Izzy, genç kızken Éibhear'ın kılıcını odasından çaldığı geceden beri ejderha kılıçlarıyla oynuyordu. Deri ciltli kabzayı kavradı, son derece ağır olan silahı kaldırdı ve bir kez savurdu. Keskin bıçak ejderhanın kuyruğunun ucunu kesti. Izzy artık ona ihtiyacı olmadığı için kılıcı bıraktı ve kuyruğun ucunu yere düşmeden yakaladı. Kılıcı sıkıca kavrayarak, ejderhanın acı çığlıklarını ve kuyruğundan etrafa saçılan kanı görmezden gelerek, boynuna gelene kadar ejderhanın sırtına doğru ilerledi.

Izzy yere düştü, bacakları adamın omuzlarına dolandı. Pullardan birini almak için eğildi ama sonra Kum ejderlerinin pullarının diğerlerinden farklı olduğunu hatırladı.

Aptallığına lanet ederek ayağa fırladı, şimdi onu yakalamaya çalışan kanayan kuyruğa tekme attı ve ejderhanın boynunun geri kalanına ve kafasının tepesine doğru hücum etti. Dizlerinin üzerine çöktü, kuyruğunun ucunu başının üzerine kaldırdı ve ejderhanın gözüne indirdi.

Acı içinde çığlık attı ve burnundan ve ağzından kum fııkırdı. Kamburunun üzerine geri döndü, ön kollarını savurdu.

Izzy, kuyruğun ucundaki tutuşunu kaybederek geri döndü, başı yere çarpana ve her şey kararana kadar ejderhanın omurgasından aşağı yuvarlandı.

Kızıyla tartışmaktan bıkan Elisa hışımla oradan uzaklaştı. Ancak Haldane onu takip etti ve her zamanki gibi tartışmaya devam etti. Ve evet, Elisa'nın aklından kızını sürünen bir şeye dönüştürmek geçti ama bu dürtüyle savaştı. Bu çok kötü bir emsal teşkil edecekti.

Yine de durdu, etrafında döndü ve kızına "Kapa çeneni, Haldane!" diye bağırdı.

"Böyle bir şey
yapmayacağım!" "Yaşlı
Elisa!"

İç çekerek, "Ne oldu, Akila?"

"Ejderhalar geri döndü."

"Onlara yarın gelmelerini söyle. Zamanım yok." "Büyük
Salon'un zeminini söküyorlar!"

Elisa gözlerini Akila'ya kilitledi. "Onlar ne?"

Éibhear çekici tekrar tekrar kaldırarak kalın mermer zemine sapladı. Gevşettiğı her parçayla birlikte yoldaşlarından biri mermeri yırtıp bir kenara fırlattı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Elisa onlara doğru bağırdı. Mi-runach'ların hepsi bunu olabildiğince çabuk yapabilmek için doğal formlarına geçmişlerdi.

Aidan sakince, "Ondan yapmasını istediğin şeyi yapıyor," diye açıkladı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Vateria'yı kurtarıyor."

"Döşemelerimizin altından mı? Deli mi bu? Sen deli misin?"

"Keşke öyle olsaydı," diye iç geçirdi Aidan. "Ama sizi temin ederim, size zarar vermek için burada değiliz. Bana güvenin leydim. Bunu yapmamızı siz istediniz."

Éibhear çekici tekrar indirdi, mermere vurdu ve kaldırdı.

"Éibhear!" Caswyn daha sert kazarak söyledi. "Sanırım işimiz bitti."

"Geçmek mi?" Elisa talep etti. "Nereye kadar?"

"Chramnesind Tarikatı'nın saklandığı yere," dedi Aidan ona.

"Sana daha önce de söyledim, seni koca ahmak.

Onlar çölde." "Hayır. Değiller."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Éibhear Elisa'ya baktı ve "Tanrıça Eirianwen'den" diye cevap verdi. Cadılar ona sadece bakınca, "Geçin bunu" diye ekledi.

"Yani bunca zamandır bizim altımızda mıydılar?"

Aidan, "Güçlerini artırmak için gücünüzü sülük gibi kullanıyorsunuz," diye açıkladı.

Éibhear Haldane'e odaklandı. "Ama şunu bil cadı, eğer Iseabail ona kötü davrandığın için ölürse, senin için geri geleceğim." Elisa'ya başıyla işaret etti. "Cadılarını yataklarından çağır. Buradan çıkan ve bizden olmayan her şeyi öldürün."

Éibhear yoldaşlarının kazdığı çukura odaklandı. "Kimildayın," diye emretti. Dediğini yaptılar.

Kanatlarını açan Éibhear havalandı ve yüksek tavana çıktı. Takla attı ve zemine doğru koştu. Yaklaştığında alevini serbest bıraktı ve altındaki odaya doğru patladı.

Izzy, birinin omzunu sarstığını hissedince uyandı. "Izzy. Uyan."

Kafasını kaldıran Izzy gülümsedi.

"Rhi." "Kalkman gerek. Şimdi."

"Bırak biraz daha uyuyayım."

"Lütfen, Iz!"

"Ssshhh."

Izzy yan tarafına yuvarlandı ve tekrar uyumaya çalıştı, ancak güçlü biri omzunu tuttu ve onu sırtına doğru yuvarladı.

"Oy! Kuzen!"

"Talwyn?"

"Uyanma zamanı, sürtük." Sonra kuzeni ona tokat attı. Sert.

Izzy doğruldu, kafasına nişan almış olan kılıç onun yerine yere saplandı.

Izzy kaşlarını kaldırarak tepesindeki insan yardımcısına, "Beni ıskaladın," diye hırladı. Sonra yumruğunu savurarak piçi yere serdi. Ayağa kalkarak kılıcı yerden çekip aldı. Izzy'nin bir zamanlar insan olduğuna inanmaya başladığı dokunaçlı şey, histerik bir çığlık atan Vateria'yı açık ağzının yakınına çekmişti; kan, salya ve bok etrafındaki zemine dökülüyordu.

Tiksinmiş ama fazla seçeneği olmayan Izzy, kesinlikle nefret ettiği sürtüğe ulaşmak için ejderha kuyruklarının, Minotor yumruklarının ve sentor toynaklarının altından eğilerek ileri atıldı.

Tavandan aşağıya toprak ve taş döküldüğünü gördüğünde neredeyse oraya varmıştı. Bir an için dikkati dağıldı.

umutsuzca karşılayamayacağı bir an.

Bir ejderha kuyruğu savruldu ve ona çarparak yana doğru uçuşmasına neden oldu. Bir duvara çarpmayı bekledi ama onun yerine bağınaz ejderhalardan birine çarptı.

Kokladı ve gülümsedi. "Aaaaah. Iseabail," diye fısıldadı önünde yere düşerken. "Talaith'in kızı, Rhydderch Hael'e tapanların gözdesi."

Geriye doğru sürünen Izzy ayağa kalkmaya çalıştı. Ama hızla zayıflıyordu. Vücudunun aldığı darbeler yüzünden gücünü kaybediyordu. Bir yolunu bulamazsa daha fazla dayanamayacağından korkuyordu.

Hızlı düşünen Izzy, annesinin bir keresinde söylediği bir sözü hatırladı. Ayağa kalktı ve elini kaldırdı. "Rhydderch Hael'in güçlerini çağırıyorum. Rhydderch Hael," Bağınaz adama doğru bağırdı ve o aptalın adını anarak omuz silkti.

"Sen mi?" diye hırladı bağınaz. "Bana büyü yapmaya cüret mi ediyorsun? Burada hiçbir gücün yok. Bizim aramızda. Tanrımızla birlikte!"

"Oh . . . uh . . . Rhydderch Hael. Bu kötü insanların üzerine yıkım getir."

"Öldür onu Vincent," diye emretti başka bir bağınaz. "Ona gerçek gücün ne olduğunu göster."

Ejderha yumruğunu kaldırdı, bir şeyler mırıldandı ve Izzy pençesinin ortasından bir güç topunun fırlayıp tam ona çarpmasını izledi.

Éibhear son taş ve metal parçasını da delip alttaki odaya girdi. İçeri girdiğinde, taş zeminde takla atan şeyin Izzy'den başkası olamayacağını gördü.

Rotasını değiştirerek ona doğru koştu ama Vateria'nın çılgınlığını duydu ve ne yapması gerektiğini hatırladı.

Izzy'ye gitmek istedi. Onu kurtarmak istedi. Onu buradan çıkarmak. Ama bir şey, ne olduğunu bilmiyordu, bir şey ona bunun kesinlikle yanlış bir şey olacağını söylüyordu. Varlığının her zerresiyle bunu biliyordu. Bu yüzden rotasını tekrar değiştirdi,

Vateria ve onu tutan her neyse onunla yüzleşmek için havada döndü.

Yüce Tanrım. Bunlar dokunaç mı?

Éibhear tiksintisini üzerinden attı, çekicini kaldırdı ve yardımına ihtiyacı olan düşman Demir'e doğru koşmaya başladı.

Kavgayı, çığlıkları ve kükremeleri neredeyse bir mil öteden duyan Brannie, odaya ulaştığında kılıcı ve kalkanı hazır bir şekilde içeri daldı. Bunu yaparken aynı anda iki şey gördü. İlk olarak, Izzy'nin yanından uçarak uzak duvara doğru gittiğini gördü. Sonra Éibhear'ın tavana çarpıp Izzy'ye doğru koştuğunu gördü.

Ama sonra kuzeni durdu. Durdu ve sevdiğinden emin olduğu kadına, Izzy'ye doğru gitmek yerine dönüp Vateria'ya, ... ve kaltağı elinde tutan her neyse ona baktı.

Brannie'nin neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kuzeninin lanet olası önceliklerini bilmemesi yüzünden Izzy'nin ölmesine izin verirse lanetlenirdi.

"Buraya!" diye seslendi onu takip eden insanlara. "Acele edin!" Bu konuda yardımcı olabilirlerdi. O da yardım edebilirdi.

"Izzy?"

Izzy artık uçmuyordu ama Brannie'nin Iz'in ona bahsettiği zealotlar olduğunu tahmin ettiği kişilere doğru bir amaç uğruna yürüyordu. Ve bu fanatiklerin gözleri olmamasına rağmen, içlerinden biri hâlâ görebiliyormuş gibi başını eğiyordu. Sanki Izzy'ye bakıyormuş gibi.

"Sen mi?" dedi yobaz hırıltılı bir fısıltıyla. "Hâlâ yaşıyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Öldür onu, Vincent! Onu hemen öldür!"

Bağnaz her iki pençesini de kaldırdı ve Majikal olmayan varlığıyla Brannie'nin bile kolayca görebileceği güçlü bir Maji parıltısını serbest bıraktı.

Ve o Büyü tam Izzy'ye çarptı, ama bu sefer Izzy hiçbir yere uçamadı. Sadece durdu, başını salladı, boynunu kırdı ve ilerledi.

"Güçlerimizi birleştirelim!" Başka bir bağnaz çığlık attı.

"Şimdi!" "Hayır! Başka bir şey kullanın. Öldürün onu!"

Onlar tartışmakla meşgulken, Izzy ilerlemeye devam etti. Yerde duran bir ejderhanın kısa kılıcını aldı. Asker ejderhalardan biri ona doğru koştu ama silahından ve ejderhadan kaçtı, ardından tuttuğu bıçağı ejderhanın arka bacağına saplayarak tendonunu kopardı. Ejderha bir çığlık atarak yere düştü ve Izzy yoluna devam etti.

Başka biri ona daha fazla büyü fırlattı. Ve bu sefer Izzy duraksamadı bile. Bunun yerine, aniden ileri atıldı ve ilk bağnazın tam üzerine geldi. Adam onu görünce panikledi ve pençesini ona doğru savurdu. Izzy onu yakaladı ve zealotun kolu havaya kalktığında onunla birlikte gitti. Izzy elindeki ejderha kılıcını geri çekti ve ileri doğru savurarak zealot'un boynunun yan tarafına çarptı, sert pullarını atladi ve ana atardamlardan birini yırttı. Izzy vücudunu zealot'un kafasına doğru çevirdi, kılıcı çekip çıkardı ve ilk zealot yere düşüp kafası yere çarpmadan saniyeler önce yanındaki ejderhaya doğru sıçrayarak karşıya geçti.

Brannie biraz gülerek, "Ah, doğru ya," dedi. "Iz'in benim yardımına ihtiyacı yok."

Ancak, Izzy'nin soyundan geldiği ve kendilerini herhangi bir Cadwaladr'ın takdir edeceği bir şevkle savaşa atan insanlara bakarken, Izzy'nin akrabalarının onun yardımına ihtiyacı olduğunu fark etti. Ve o da büyük bir gururla yardım etti.

Éibhear, gittikçe daha fazla takdir etmeye başladıği çekicini kullanarak Vateria'yı tutan dokunaçlara vurdu.

"Éibhear!" diye bağırıldığını duydu Aidan.

"Vateria'yı getirin!" diye emretti. "Çıkarın onu!"

Bir dokunaç burnuna çarptı, dokunaçtan sızan asit pulları aşır ete geçti. Hırslayarak -çünkü bunun yara açacağını biliyordu-Éibhear dokunacı hırpalayarak uzaklaştırdı.

"Éibhear! Axe!"

Éibhear pençesini kaldırdı ve Uther'in ona fırlattığı baltayı yakaladı. Baltayı indirerek üç dokunacı birden kesti ama diğer üç dokunaç ... şey, nereden sürünerek çıktıklarını düşünmek istemiyordu.

"Vateria'yı yakaladık!" Caswyn bağırdı. "Onu buradan çıkarın! Şimdi!"

Caswyn'in Vateria'nın icabına bakacağını bilen Éibhear ilerledi. Bir dokunaçtan daha önemli bir şeyi kesmesi gerekiyordu. Ancak önemli bir şeye yeterince yaklaşmadan dokunaçlar boğazına ve kollarına dolanarak onu uzaklaştırdı. Éibhear onu sıkıca tutarken, gerçekten iğrenç görünümlü bir dil olduğunu tahmin ettiğı şey bir ağızdan çıkıp zemini geçerek ona doğru yöneldi.

Éibhear dokunaçlara karşı mücadele etti. Ancak bir kolunu ya da bacağını kurtarır kurtarmaz, başka bir dokunaç onu tekrar yakaladı ve yerinde tuttu. Dil ona yaklaştı, yerde sürünerek ilerledi, kan, sümük ve bok yayıldı.

Tanrım, sadece kokusu bile kusma isteğı uyandırıyor.

Éibhear alev püskürtmek için ağzını açtı ama boğazını saran dokunaç onu sıktı, boğdu. Yine de savaşmayı bırakmadı. Uther o şeyin sırtına düştü, ikinci baltasını başının üzerine kaldırdı ve kesmeye başladı ama yine de Éibhear'ı bırakmadı. Aidan yandan yaklaştı, kalın derisine saplamak için geniş bir kılıç kullandı. Yine de bir şey olmadı.

Ama Éibhear umursamadı. Sadece daha çok savaştı. Yoldaşları gibi. Hepsi son nefeslerini verene kadar durmayacaklarını biliyordu... ki bunu yapmaya çok yakın olabilirlerdi.

O dil şimdi yakındı, neredeyse onun altındaydı. Éibhear bunu dört gözle beklemiyordu. Özellikle de dilin ucu yavaşça yukarı kalkmaya başladığında, onun önemli kısımlarına çok yaklaştığında. Üzerinden yere damlayan kan, bok ve ölüm kokusu Éibhear'ın öğürmesine neden oluyordu. Ama yine de savaştı. Hala o-

Çıplak bir ayak dilin üzerine inerek onu yerde tuttu ve bir kılıç havaya kalkarak ona saplandı ve bir vuruşta onu yere sabitledi.

Şey çığlık attı ve yeni tehdide saldırabilmek için Éibhear'ı serbest bıraktı.

Éibhear yere düştü, kılıcı hâlâ ön pençesindeydi. O iğrenç dili tutturan kişiye baktı.

-Ve gülümsedi.

"Seni nasıl korumam gerektiğini gördün mü?" diye sordu sırtarak. "Ya burada olmasaydım? Seni korumak için... bilirsin...?"

Izzy gözlerini devirdi. "Evet, haklısın. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Başını eğerek o şeyi işaret etti. "Bakın, siz o her neyse onu öldürün. Ben ve Bran geri kalanıyla ilgileneceğiz. Sonra görüşürüz."

"Evet," diye söz verdi Éibhear ona. "Yapacaksın."

Birbirlerine gülümsediler, bu gülümsemelerdeki gerçeği biliyorlardı. Ve kalplerindeki sevgiyle, odada sadık bir dost, akraba ya da İmparatorluk Muhafızı olmayan her şeyi öldürmeye başladılar.

Bölüm 42

"Yani ben bir aptal mıyım?"

"Hayır," diye düzeltti Eirianwen, kullanabileceği ruhları aramak için Sefu'nun kanalizasyonlarındaki son savaştan kalan cesetlerin üzerinden geçerken. "Senin biraz ahmak olduğunu söyledim. Birazcık."

"Senin için her şey anlambilimle ilgili, değil mi?"

"Anlambilim, sevgili dostum, savaş tanrılarının hayatlarını dolu ve harika kılan şeydir. Tüm bölgelerin yok edilmesi anlambilim üzerine kurulmuştur."

Rhydderch Hael bir duvara yaslandı. Bugün insan formundaydı. Buna aldırmadı. Onu seçtiği herhangi bir formda görmeyi seviyordu. "Yine araya girdin Eir."

"Izzy'nin yanına gitmedim. Bir kere bile." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Onunla yüzleşti, işaret parmağını ona doğru salladı, ancak bir noktada birinin savaş baltasıyla kaybettiğini fark etti. Aslında elinin yarısını kaybetmişti.

Arkadaşının kıkırdaması da yardımcı olmadı.

Elini hızla indiren Eir, "Éibhear benim, Rhy. Benim. Anlaşmıştık. Mì-runachlar öldüklerinde bana gelirler. Bana. O yüzden sadece senin görebileceğin bir sınırı aşmışım gibi davranmayı bırak."

"Önce Annwyl," diye hatırlattı ona.

"Onu çoktan Minotaur'a teslim etmiştin. Onu ben alacaktım."

"O zaman Talaith."

"O zaten senin değildi ve insan tanrıları onu uzun zaman önce terk etmişti."

"Şimdi Éibhear ..."

"Senin de değil. Ama Izzy ... o tamamen senin. Ona hiç dokunmadım." Her ne kadar Eir dişi insandan ve

geldiği klan. Eir'in insan tanrılar panteonundan atılmadan önce başlattığı bir savaşçı soyu. "Size iyi hizmet edecektir."

"Belli ki buna çok açık," dedi büyük bir alaycılıkla.

"Biraz aħmaksan ne bekliyorsun ki? O sadık ve sen onun sadık olduğu kişilerle uğraşmaya devam ediyorsun."

"Her neyse."

Eşinin asık suratlı bir ejderha öfkesiyle uçup gitmek üzere olduğunu gören Eir, ayaklarının altında birkaç kafatası ezerek Rhydderch Hael'e doğru yürüdü. Yaralanmamış elini kullanarak avucunu onun yanağına bastırdı. "Oynadığımız oyunların sana karşı hissettiklerimi değiştirdiğini bir an bile düşünme aşkım. Her zaman nasıl hissedeceğimi. Seni tüm sertleşmiş savaşçı kalbimle seviyorum."

"Yapsan iyi olur. Sana olan hislerim Eirianwen, değişmedi ve asla değişmeyecek. Eğer bunlardan herhangi birinin seni gerçekten kızdırdığını, seni kaybedebileceğimi düşünseydim-"

Vücudunu onunkine bastırdı, çenesini öptü. "Asla. Bunu hâlâ fark etmedin mi? Ayrıca, şimdi ne yapacağımız daha sonra Chramnesind'e ne olacağını belirleyecek."

"Etrafta olmadığını fark ettim."

"Bir şeyler başlatıyor, sonra da kaçıp gidiyor," dedi gayri ihtiyari. "Onun vizyonsuzluğu beni her zaman sıkmıştır."

Rhy ona baktı, o çok yakışıklı yüzünde tek kaşı kalkmıştı ve Eir'in nefesi kesildi. "Hayır, hayır! Onun yaratıcı vizyon eksikliğini ve bunun yönettiğimiz evrenleri nasıl etkilediğini kastediyorum. Gerçek vizyon eksikliğini değil. Bunu kastetmedim! Bunu asla söylemem!"

Rhy güldü. Kıkırdama ya da alaycı bir kahkaha değil, içinden gelen gerçek bir kahkaha. Bunu duymak çok güzeldi çünkü bunu çok nadir yapıyordu. Söyledikleri karşısında dehşete düşmüş olsa da Eir de ona katıldı ve arkadaşına sıkıca sarılarak boynuna doğru güldü.

Éibhear tavana baktı. "Gök gürültüsü mü?" diye sordu Aidan'a.

"Bilmiyorum. Burada gök gürültüsü var mı? Yağmur yağıyor mu?" Maskini'ye baktı. "Sizde yağmur yağıyor mu?"

"Yağmurlu bir mevsimimiz var. Nehirler taşıyor." "Oh.

Bu talihsiz bir durum."

Éibhear arkadaşının etrafından dolanarak Izzy'nin Brannie'nin sırtına binişini ve kuzeninin havalanışını izledi.

"Oy!" diye seslendi arkalarından. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" "Birazdan döneriz," diye söz verdi Izzy.

"Bana mı öyle geliyor yoksa Izzy'nin sesi kuzenin söz konusu olduğunda hep kötü bir şeylerin peşindeymiş gibi mi çıkıyor?" Aidan söyledi.

"Hayır," diye itiraf etti Éibhear. "Sadece sen değilsin."

Vateria, başının üzerindeki güneşlerin artan sıcaklığını görmezden gelerek Çöl Toprakları'nı boydan boya geçti. Bu lanetli bölgeyle arasına koyabildiği kadar mesafe koymak istiyordu.

Tanrılar! Bugünlerde kimseye güvenilemez mi? Lanet bağnazlar ve onların lanet tanrıları!

Ama bu aksilik Vateria'yı durdurmayacaktı. Bunu yapmak için lanet olası dünyayı yok etmesi gerekse bile doğuştan gelen hakkını geri alacaktı! Hiçbir şey onu durduramazdı. Southlanders değil. Bağnazlar değil. Tanrılar değil. Hiç kimse.

Vateria arkasından gelen kanat çırpma sesini duydu ve kaçmaya çalışarak hızlandı. Kanalizasyonda onu o şeyden kurtaran ejderhadan kaçmıştı ama o büyük bir piçti. Böyle açık havada ondan daha hızlı olmasına imkân yoktu.

Yine de Vateria ne kadar hızlı giderse gitsin, kendisini takip eden ejderhayı geride bırakamıyor gibiydi. Yine de durmadı. Hareket etmeye, kaçmaya devam etti. Ejderha onun üzerindeyken bile.

Vateria ejderhayı sert zemine yüzüstü çarptırmayı umarak tekrar dalmak üzereydi ama bunu yapmadan önce sırtına hafif bir şey indi.

"Merhaba Vateria. Beni hatırladın mı?"

Vateria arkasına baktı. Daha önceki insan dişi mi? Kız kardeşine göz koyduğu kadın mı?

"Ne istiyorsun, insan?"

"İşimizin bittiğini düşünmemiştim."

"Beni kurtaracağını sanıyordum. Ben kurtarıldım. Şimdi git."

Ve ona yardım etmek için Vateria üç yüz altmış derece döndü. Ama insan kalçalarını Vateria'nın boynuna kenetledi ve kolayca tutundu. Lanet olsun!

"Bu kız kardeşinle mi ilgili?" Vateria, insanın kolay kolay pes etmeyeceğini anladığında bunu öğrenmek istedi.

"Hayır. Bu kuzeninle ilgili."

"Benim ..."

Tabii ki. Agrippina. Orospu.

"Kuzenime gitmesini söyleyebilirsin-"

"Neden onu tekrar gördüğünde bu düşünceni ona iletmiyorsun? İşte," diye teklif etti insan, "sana bu konuda yardımcı olacağım."

İşte o anda bir bıçak sırtındaki pulların arasına saplandı ve kanatlarını kontrol eden kası kopardı. Böylece kanatları çırpınırken durdu ve Vateria aniden yere doğru hızla ilerlemeye başladı.

Kontrol için savaştı, kendini ayakta tutmaya çalıştı. Yardımı oldu ama zar zor. Yere sertçe indi, karnı sert kumun üzerinde kayarak pullarının korumasının bir kısmını sıyırdı.

Vateria'nın bedeni nihayet durduğunda, sırtındaki insan kolayca kaydı ve onunla yüz yüze gelene kadar etrafında yürüdü.

Vateria nefes nefese sordu. "Şimdi de işimi bitirecek misin?"

"Hayır, hayır. Senin işini bitirmek gibi bir niyetim yok. Bu yüzden burada değilim. Tıpkı babanın işini bitirenin ben olmadığım gibi. Ama kaçmasını engelledim. Tıpkı seni durdurduğum gibi. Şimdi ... Agrippina hazır olduğunda seni bulması ve zindanlarında başladığın işi onunla bitirmesi çok daha kolay olacak."

"Kuzenin," dedi düşük doğumlu siyah bir ejderha, dramatik bir şekilde iç çekerek ve başını sallayarak. "Kendi lanet kuzenin. Hasta orospu," diye tısladı Vateria'nın pençelerine tükürmeden önce. "Gidelim, İz. O dangalağa bir saniye daha bakmaya dayanamıyorum."

"Sana iyi şanslar Vateria," dedi insan. "Agrippina senin değersiz ruhuna merhamet etsin. Ben kesinlikle merhamet etmezdim."

İnsan düşük doğumlu ejderhaya bindi ve ikili uçarak Sefu'ya doğru geri döndü.

O anda Vateria başını yere eğdi ve ağlamaya çalıştı. Ancak, dürüst olmak gerekirse, içinde böyle bir zayıflık yoktu.

Bunun yerine, sırtındaki kanamanın durmasını beklerken planlar yaptı. Ve bu planlar ... Tanrım, bu planlar çok iyi hissettiriyordu.

* * *

Izzy, Çöl Diyarı'ndaki ailesini evlerine dönmüş, bir şifacı kanalizasyondaki savaş sırasında oluşan yaralara müdahale ederken buldu. Izzy ve Branwen evin arka tarafındaki avluya girdiklerinde, Zachariah hemen onun yanına geldi.

"İşte buradasın. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

"Amcan hemen geri dönmediğinde çok endişelenmiş görünüyordu."

Brannie homurdandı ve Izzy kuzenine dirsek attı.

"Zachariah, Éibhear ve benim hakkımda-"

"İşte buradasın." Éibhear, Izzy'nin önüne gelene kadar avluyu adımladı ve büyükbabası hızla ejderhanın yolundan çekilmek zorunda kaldı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Neden herkes ona bunu sorup duruyordu? "Hemen geri geleceğini sanıyordum."

"Sana yapacak bir işim olduğunu söylemiştim."

"Vateria ile mi? Çünkü eğer onu öldürdüysen-"

"Ben yapmadım, ama size rapor vermiyorum, Takım Lideri." "Bunu daha küçümseyici bir şekilde söyleyebilir miydin?"

"Aslında yapabilirim."

"Görüyorum ki şımarık tarafımız son yirmi yılda hiç değişmemiş."

"Ve görüyorum ki bizim her şeyi bilen, dünyanın onun ayaklarına kapanması gerektiğini düşünen tarafımız hala biraz piç!"

"İyi! Bir daha senin dar kışın için endişelenmeyeceğim!"

"Güzel! Çünkü benim sıkı kışımın senin sıkı kışına ihtiyacı yok."

bir şey yapıyor!" Izzy durdu, bir an düşündü. "Şimdi birbirimize iltifatlar yağıdırıyoruz."

"Harika olmamız benim suçum değil."

Gülüştüler ve Éibhear biraz daha yaklaştı, elleri uzandı ve yavaşça çenesinde gezindi, bakışları onunkilere kilitlendi. "İyi olmana sevindim Izzy," diye itiraf etti. "Beni endişelendirdin."

"Ben iyiyim. Şimdi sadece öp beni."

Éibhear eğildi, büyük parmakları Izzy'nin yüzünü çevreledi ve fısıldadı, "Geri döndüğümüzde Iseabail, konuşacak çok şeyimiz var."

"Tanrılar, daha fazla konuşma mı?" "Bundan sonsuza dek kaçamazsın."

"Hayır. Ama deneyebilirim." Sonra eğildi ve onu öptü. Ama bunu yapar yapmaz, Éibhear'ın elleri çenesinde sıkılaştı, dili cesurca ağzına kaydı; alay ediyor, oynuyor. Izzy kollarını onun beline doladı, gömleğinin arkasını sıkıca kavradı. Tanrım, onu hemen şimdi ve burada yırtmak istiyordu!

Izzy ne kadar süre orada öylece durup öpüştüklerini, birbirlerinin içinde kaybolduklarını bilmiyordu ama Zachariah, "Sen ne biçim bir amcasın?" diye kükreyerek onları bu durumdan kurtardı.

Birbirlerinden uzaklaştılar, her ikisi de onlara bakan bir grup insana, akrabalarına baktılar. İşte o zaman Izzy, kendisinin ve Éibhear'ın derinlerde olduğunu anladı. Çok derine. Kaba olmadıkları sürece kimse birini tüm ailesinin önünde tutkuyla öpmeye başlamazdı ve Izzy kendini çok kibar bir insan olarak görürdü. Ama Éibhear onun kafasını karıştırmış, çaresiz bırakmış ve açık konuşmak gerekirse çok azdırmıştı.

Piç kurusu.

Birkaç kızının yanında duran Zarah, mahcup çifte başını salladı ve gülümseyerek, "Birisi çok pis bir amca," diye azarladı.

"Ve çok yaramaz bir yeğen," diye ekledi Maskini.

Éibhear kafasını çevirip Izzy'ye baktı, çenesi gergindi, ellerini yumruk yapmıştı ve Izzy burnundan siyah duman çıkmadan önce hemen geri sıçradı. Bunun olmasından nefret ederdi.

Ejderha ona ters ters bakmaya devam edince Izzy, "Neden bana bakıyorsun? Onlara bunu söylemelerini ben söylemedim!"

Bölüm 43

Rhi kendi kendine mırıldandı ve birkaç yüz metre ötedeki güzel bir ağacı çizdi. Çok iyi bir ruh hali içindeydi. İkisi de oldukça güvende olan kız kardeşi ve eniştesi eve doğru gidiyorlardı. Her an dönebilirler. Gerçi Izzy'nin ne diyeceğini Rhi hâlâ bilmiyordu. Annesi biliyorsa bile ona henüz söylememiştir.

Yine de sorun değildi. Bekleyebilirdi. Çünkü şu anda önemli olan tek şey kız kardeşi ve eniştesinin güvende olmasıydı. Ve tahminine göre, birbirlerine çok aşıklardı.

Rhi gülümseyebilmek için mırıldanmayı bıraktı. "Leydi Rhianwen?"

Rhi başını kaldırdı ve sırtışı daha da büyüdü. "Merhaba, Frederik!"

Ve lütfen bana Rhi de. Herkes öyle diyor." "Öyle dediğimde baban bana ters ters bakıyor."

"Bunu kişisel algılama. Babam ben ve Izzy dışında herkese ters ters bakar. Anneme bile. Gerçi o bunun sevimli olduğunu düşünüyor." Northland'li erkeği inceledi. "Oldukça büyük bir kitap yığınınız var."

"Oh, evet. Dagmar Teyze bana okuma ödevleri verdi."

"Tüm bunları okumak için ne kadar zamanın var?" "Oldukça uzun bir süre. Akşam yemeğine kadar."

Rhi gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ." Oturduğu kürk örtünün bir köşesini işaret etti. "Bana katılmak ister misin? Sadece çizim yapıyorum ve sen okurken seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

"Emin misiniz? Sizi rahatsız etmek istemem."

"Hayır, hayır. Hiç de değil. Artık bir aile sayılırız, o yüzden öyle davranmalıyız. Lütfen oturun. Otur."

Başını sallayarak kitaplarını çimlerin üzerine bıraktı ve kürk örtünün uzak köşesine oturdu. Bu kadar uzakta oturması gerekmiyordu ama onu da suçlamıyordu. Onun babası

zavallı Frederik'in önünde kızının sınırların dışında olduğunu açıkça gösteren şeyler söylüyordu.

Rhi eskizine geri döndü, bir yandan nasıl çalıştığının tadını çıkarırken bir yandan da yanındaki erkeğin sessiz arkadaşlığını takdir ediyordu. Yaklaşık otuz dakika bu şekilde çalıştıktan sonra üzerine bir gölge düştü. Gözlerini gökyüzündeki iki güneşten korumak için elini kullanarak başını kaldırdı ve hemen Albrecht'e gülümsedi. Geçen gün köyde geçirdikleri zaman gerçekten iyi geçmişti; Lord Pombray'in oğlu Rhi'ye çok yaklaştığında Brastias Amca babası kadar acımasız davranmamıştı.

"Merhaba, Lord Albrecht. Nasılsınız?"

Çocuk cevap vermedi ve kız onun yüzündeki sıkıntıyı anında gördü.

"Albrecht?"

"Ben . . . Çok özür dilerim."

Güçlü eller Rhi'yi yakaladı ve ayağa kaldırdı. Lord Pombray'in muhafızları arkasından yaklaşmışlardı ve Rhi hiçbir şey görmemişti.

"Nedir bu?"

"Çocuğu suçlamayın." Lord Pombray muhafızlarının etrafından dolaştı ve Rhi'ye baktı. "Bu gerçekten onun suçu değil."

"Ne yapıyorsun?" "Bizimle geleceksin."

"Gerçekten de akrabalarımın bunu yanına bırakacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Eğer seni canlı olarak geri getirmek istiyorlarsa . . ." "Baba-" Albrecht başladı.

"Kapa çeneni!" Rhi'ye gülümsedi. "Baban, amcaların ve diğer tüm ejderhalar bugün buradan uzakta, bu yüzden sana yardım edecek uçan kertenkeleler olmayacak. O yüzden bu işi zorlaştırmayalım. Tamam mı?"

"Lütfen bunu yapmayın," diye yalvardı Rhi. "Sana zarar vermeyeceğiz kızım. Söz veriyorum."

"Korkarım endişelendiği kendisi değil." Pombray,

Frederik'e ters ters baktı.

"Bu konuda ne biliyorsun, barbar çocuk?"

"Ne planladığınızı biliyordum. Adamlarınız barlarda sarhoş olduklarında çok geveze oluyorlar. Ben de çok geveze sarhoşlar yüzünden barlarda dolaşmayı severim." Frederik ayağa kalktı. "Dagmar halam bunu zaten biliyor. Şu anda bile Rhi'nin ejderha akrabaları bu tarafa doğru geliyor."

"Seni küçük piç."

"Ama yeterince hızlı olmasalar bile, Leydi Rhianwen'in asla gerçekten yalnız olmadığını öğrendim. Gerçekten değil."

"Peki bu da ne demek oluyor-"

Kılıç Pombray'in sırtını yardı ve karnından çıktı, kan Rhi'nin yüzüne sıçradı.

Kılıç çekilip çıkarıldı ve ikizler Pombray'in etrafında yürüdü. Talwyn'in kılıcından kan damlıyordu. Ejderha soyunun çoğu gibi o da sinsi saldırıların hayranıydı. Talan ise daha çok annesine benziyordu. Bir savaş baltasını kaldırdı ve savurarak Pombray'in kafasını vücudundan ayırdı.

"Lordum, hayır!" diye bağırdı muhafızlardan biri.

Rhi Albrecht'e baktı. "Kaç," dedi ona. "Koş ve arkana bakma. Koş!"

Talwyn, Pombray'in kafasını tekmeleyerek kenara iterken çocuk gözyaşları yanaklarından süzülerek kaçtı.

"Şimdi sırada hanginiz var?" diye sordu gülümseyerek. Rhi kuzenine, "Bunu yapma Talwyn," diye yalvardı. "Lütfen."

"Zayıf olma," diye tersledi kuzeni. "Sıra geçti. Ölürler."

Rhi'yi tutan muhafız saçlarından tuttu ve başını geriye çekti. "Ama önce bu kaltak ölmeden olmaz, canavar."

Korku ve panik Rhi'yi bir ateş fırtınası gibi sardı ve o daha duramadan bu fırtınanın gücü aktif bir volkan gibi patladı.

Gökyüzü aniden karardığında Izzy atını aniden durdurdu ve babası onun önünde yere düştü.

"Baba?"

"Izzy! Kız kardeşin! Nerede o?"

"Bilmiyorum-"

Éibhear'ın başı yana eğildi. "Iz . . . bu ses de ne?"

Korkunç bir kükreme sesi kulaklarına ulaştığında Izzy, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Bu sesi daha önce hiç duymamış olmasına rağmen, nereden geldiğini kolayca tahmin edebiliyordu.

"Éibhear," diye emretti Briec. "Izzy'yi buradan götür. Şimdi!"

Ama Izzy, Éibhear ejderhaya geçmeden onun kolunu yakaladı ve Elisa ile onlara eşlik eden diğer Nolwenn'lerin atlarından inip tüm dikkatlerini ormanın derinliklerine vermelerini izledi.

İlahiler söyleyerek hepsi ellerini kaldırdı ve Izzy serbest bıraktıkları gücün onlardan ormana doğru patladığını hissetti. İçlerinden gelen kükreme, dışarıdan gelen güce çarptı. Güçler çarpıştı, ayaklarının altındaki zemin sarsıldı, üstlerindeki gökyüzü karardı. Atları paniklemeye başladı ve Izzy, hayvanlarını kontrol altına alabilmeleri için Éibhear'ı serbest bıraktı.

Bu güçler arasındaki savaş şiddetlendi, sonra aniden ... öldü.

Sarsıntı durdu. Gökyüzü parlak mavisine geri döndü. Elisa ellerini indirdi ama sonra tökezleyerek geri çekildi, Nolwenn kardeşler onu yakaladı. Izzy'nin büyük büyükannesi tüm bu olanlar yüzünden zayıf düşmüştü ama o ve Nolwenn'ler kimsenin başaramadığını başarmışlardı. Rhi'yi durdur Sevdiği her şeyi yok etmeden önce.

"Ben iyiyim," dedi Elisa zayıf bir sesle. "Ya da olacağım.

Yemeğe ihtiyacım var.

Şarap."

Izzy kollarını uzattı. "Onu bana ver."

Büyük büyükannesini cadıların kollarından kaldırdı ve kolayca eyerinin üzerine çekti. "Sıkı tutun."

Sonra Izzy, Elisa'yı doğruca Garbhán Adası'na götürdü.

Sarsıntı durduğunda, Talaith kendini yerden kaldırdı ve merdivenlerden aşağıya, Büyük Salon'a ve koridorun basamaklarına doğru hücum etti. Ama merdivenlerden inmeyi başaramadan kızının avluya doğru at sürdüğünü gördü. Önünde cadı cübbesi giymiş bir kadın oturuyordu.

"Izzy?" Kızının hayatta ve iyi olduğunu bilmekle onu canlı ve iyi görmek kıyaslanamaz bir şeydi. "Tanrılara şükür, Izzy."

"Ben iyiyim anne. Sanırım Rhi de öyle. Babam onu almaya gitti."

"Güzel. Güzel." Talaith merdivenlerden inmeye başladı ama durdu, gözleri büyüdü. "Elisa?"

Talaith'in şimdi muazzam bir Nolwenn gücünün açığa çıktığını fark ettiği şey yüzünden bitkin düşen büyükannesi ona başını salladı. "Talaith. Çok görünüyorsun. Southlander gibi görünüyorsun."

"Nesin sen? . ." Talaith bir adım geri çekildi. "Haldane seninle mi?"

"Gerçekten buraya gelip seninle yalnız buluşmama izin vereceğini mi düşündün?"

Büyükannesi haklıydı.

Elisa yere iner inmez Izzy'nin ellerini itti. "Sensiz de yürüyebilirim çocuğum." Merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. "İçeride yiyecek var mı?"

"Evet. Ve şarap."

"Güzel." Ve başka bir şey söylemeden Büyük Salon'a girdi.

"Izzy ... bu savaş da neyin nesi?"

"Her şeyi açıklayacağım. Sonra anlatırım. Sadece kendini hazırla." "Kendimi neye hazırlayayım?"

"Anladığım kadarıyla annen hiç değişmemiş." "Tatlı kızım, bunu sana söyleyebilirdim."

Daha fazla at avluya girdi. Talaith birlikte büyüdüğü kız kardeşlerden bazılarını gördü ama onlarla konuşmaya hiç niyeti yoktu.

"Ben içeri giriyorum," dedi kızına. "Bununla daha sonra ilgileneceğim."

"Anne . . . bekle."

"Izzy, lütfen. Sadece annemle uğraşmak istemiyorum-"

"Unut onu," diye araya girdi Izzy. "Bu onunla ilgili değil."

"O zaman nedir?"

Izzy geri çekildi ve Talaith, Nolwenn'lerle birlikte ata binmiş olan koruyucu muhafızı izledi. Hiç de şaşırtıcı değildi. Sefu İmparatorluk Muhafızları'nın görevlerinden biri de Nolwennler için gerektiğinde koruma sağlamaktı.

Muhafızlardan birkaçı atlarından inip merdivenlere doğru ilerledi. Miğferler çıkarıldı ve kafalar doğrudan Talaith'e bakacak şekilde kaldırıldı. Gözlerini kırptırdı, başı yana eğildi. Bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Talaith?"

Talaith bir nefes aldı ve genç muhafızların yanından geçerek arkalarındaki güçlü ve yaşlı adama baktı. Otuz yıldan uzun bir süredir tanımadığı bir his göğsüne çarptı ve elleriyle ağzını kapattı.

Sesini geri aldığında "Zachariah?" diye sordu.

Demirci merdivenlerden çıkarken, oğlununkine çok benzeyen açık kahverengi gözleri kızın üzerinde geziniyordu. "Görüyorum ki hâlâ çok güzelsin."

Onun kendisine ulaşmasını bekleyemeyen Talaith, merdivenlerden aşağı koşarak demircinin iri kollarına atıldı.

"Zachariah," diye fısıldadı hıçkırıklar bedenini sarsmadan önce. Ona sıkıca sarıldı ve adamın kendisine karşı her zaman ne kadar nazik olduğunu hatırladı. Ve şimdi, onun da Izzy'ye karşı ne kadar nazik olduğunu fark etti. Aksi takdirde Izzy onu ya da Sethos'un akrabalarından birini asla buraya getirmezd.

"Talaith, çok teşekkür ederim," diye fısıldadı Zachariah. "Torunum için bu kadar çok fedakârlık yaptığın için. Yetiştirdiğin bu muhteşem savaşçı için. Bana oğlumu geri vermeyi başardın. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Ve yaşlı adamı kendine yakın tutan Talaith, sonunda tanıdığı ilk aşkın yasını tutmasına izin verdi,

Tanrılar tarafından almasına izin verilen en büyük iki hediye den birini ona vermeyi başaran adam.

Bölüm 44

Éibhear için en eğlenceli şey, Rhianwen'in büyükannesine ve büyük büyükannesine tekrar tekrar sarılmasını izlemektir, sarılmaktan açıkça nefret etmelerine ve bunun bir Nolwenn cadısı için gerçekten uygunsuz bir duygu gösterisi olduğunu düşünmelerine rağmen. Ya da onların altında çalışmayı planlayan herhangi bir cadı için.

Büyük Salon'daki yemek masasına oturdular. Talaith, Briec ve Izzy bir taraftaydı. Diğer tarafta Elisa ve Haldane. En sonda Éibhear ve masanın etrafında sürekli hareket eden tatlı Rhi. Muhtemelen hayatının en kötü günü olabilecek bir gün, Elisa ve Haldane sayesinde en iyi gününe dönüşmüştü. Bu yüzden "annemle ilgili talihsiz geçmiş hataları" olarak adlandırmaya başladığı şeyi görmezden gelmeye hazırdı.

Ancak Izzy ve Talaith affetme konusunda o kadar da iyi değillerdi. "Ee," diye söze başladı Talaith, "yaptığınız karşılamayı duydum. ilk torunun."

"Kendimi korumaya çalışıyordum. Beni öldürmesi için birini gönderdiğini düşünmüştüm," diye karşılık verdi Haldane.

"Elbette seni öldürmesi için birini göndermedim. Çünkü gelip seni kendim öldürmeyi planlamıştım. En azından benim hayalim buydu."

"Anne," dedi Rhi. "Lütfen."

"Sorun değil, Rhianwen. Annen her zaman gülünç bir mızımızdı."

"Asıl saçma olan," diye karşılık verdi Talaith, "kıcının bu kadar büyümesine izin vermen."

"Anne!"

Izzy neşeyle kız kardeşine, "Çabuk ol, Rhi," diye seslendi. "Çok sinirlenmeden büyükanneye sarıl! Sarılman onu çok rahatlatıyor."

"Hayır, hayır, Rhianwen, ben-" Haldane dişlerini sıktı, küçük torunu boynuna sarılırken masanın karşısındaki Izzy'ye ters ters baktı.

"Hep birlikte olduğumuz için çok mutluyum!" Rhi neşeyle Haldane'in yanağını öptü.

"Ben de öyle!" Izzy ellerini çırpı, gülümsemesi parlaktı.

Izzy, Éibhear'ın kendisini izlediğini görünce ona göz kırptı. İşte o zaman onu yalnız bırakması gerektiğini anladı. Sadece kısa bir süreliğine. Günlerdir bir sürü insan ve ejderhayla birlikte seyahat ediyorlardı, bu yüzden sadece konuşacak ya da çıplak olmalarını gerektirecek başka bir şey yapacak zamanları olmamıştı.

Éibhear, Izzy'yi bu masadan uzaklaştırmak için iyi bir bahane bulmaya çalıştı ama Asi Kral Gaius ve ikiz kız kardeşi Agrippina, arkalarında Bram Amca olduğu halde salona girdiklerinde hiç şansı olmadı. Irons'ları kuzenleri hakkında bilgilendirecek kişinin o olmasına karar verilmişti, çünkü aile arasında barışçı olarak biliniyordu.

"Gitmesine izin mi verdin?" Agrippina sonunda masada durduğunda, gözleri Izzy'nin üzerindeydi.

"Evet. Ve üzgünüm ama bu benim seçimim değildi."

"Senin seçimin değildi de ne demek? Bana onun sende olduğu söylendi. Elindeymiş."

"Yaptık."

"Ve?"

"Ve onu orada öldüremezdik. Sizi temin ederim ki bu benim ya da Éibhear'ın kararı değildi. Rhydderch Hael ne istediğini açıkça belirtti ve ona karşı gelmenin çok zahmetli olduğu zamanlar vardır."

"O zaman neden onu buraya canlı getirmediğiniz?"

"Yolculuktan sağ çıkamayacağından emindim," diye itiraf etti Éibhear ve Izzy'nin yüzündeki sırtış ona haklı olduğunu söyledi. "Ve Çöl Toprakları'nda Vateria'nın başına gelenlerden sonra, Güneylandalıların elinde ölmesi onun için iyi olmazdı. Özür dilerim. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama-"

"Bunu sana o mu yaptı, Izzy?" Gaius sordu. Kızın çenesinin sol alt tarafındaki yaraya bakıyordu, kaşları endişeyle aşağı doğru inmişti.

"Sadece küçük bir şey."

Agrippina gözlerini kapadı ve bir nefes verdi.

"Izzy, Éibhear Özür dilerim," dedi sonunda. "Bunların hiçbiri için seni suçlamamalıyım."

"Izzy, "Kendini bu kadar üzme," dedi. Bir aile üyesine, onu çıplak ellerinle öldürmeyi hayal edecek kadar zalimce davranan birinden nefret etmeyi anlıyorum." Izzy doğrudan Haldane'e baktı. "Her lanet gün bunun hayalini kuruyorum." Tekrar Agrippina'ya odaklandı. "Ve eğer yardımı olacaksa, o kaltağı etkisiz hale getirdim."

Gaius sırttı. "Yani Vateria'nın babasına yaptığın gibi mi?"

"Şey... onu çok severdi. Ve Rhydderch Hael sadece canlı bırakılması gerektiğini açıkça belirtti. Uçabilmesi gerektiğini söylemedi."

"Sen-" Haldane aniden araya girdi-"Rhydderch Hael'den öyle bir bahsediyorsun ki, onunla bir dost olarak konuştuğunu ima ediyorsun. Buna inanmamızı mı bekliyorsun? Tüm ejderhaların baba tanrısının senin gibi biriyle uğraştığına?"

"Izzy'miz," dedi Briec büyük bir gururla, "Rhydderch Hael'in seçilmiş savaşçısıdır."

Haldane homurdandı. "O mu?"

İşte o zaman Talaith masanın üzerinden atladı, elleri neredeyse annesinin boğazına dolanacaktı. Ama Briec arkadaşını yakaladı, geri çekti ve küfreden, çılgılık atan kadını omzunun üzerinden fırlattı. "Pekâlâ," dedi sakince, "hepinizle akşam yemeğinde görüşürüz."

Onun Talaith'le birlikte merdivenlerden çıkmasını izlediler, sonra Éibhear'ı şaşkırtan bir şekilde Izzy özür diledi.

"Tanrım, çok üzgünüm Haldane. Sen iyi misin?"

Elisa gülümsemesini gizlemek için kendi ağzını ovuştururken Haldane, "Ben iyiyim," diye adeta hırladı.

"Emin misin? Bu korkunç derecede garipti, değil mi?" Izzy ellerini birbirine vurdu. "Biliyorum! Rhi . . sarıl sana

Büyükanne! Şu anı yatıştırın!"

"Tamam!"

"Rhianwen, hayır-"

Izzy genişçe sırtarak Haldane'e "Şimdi daha iyi hissetmiyor musun?" diye sordu.

Izzy kolunu kız kardeşinin omuzlarına dolamış, Büyük Salon'un girişindeki en üst basamakta duruyordu. Birlikte içeriden gelen şiddete yakın tartışmaları görmezden geldiler.

"Akşam yemeği fena değildi, ha?" Izzy avluya bakarak şöyle dedi.

"Hayır, hiç fena değil." Kız kardeşi ona baktı. "Yine de yarından sonraki gün gidiyoruz, değil mi?"

Izzy güldü. "Hasat festivalini kaçıracağız."

"Umurumda değil."

"Her şey yoluna
girecek, Rhi." "Annem
çok kızgın."

"Onun Haldane ile asla arkadaş olamayacağı gerçeğini kabullenmelisin."

"Ama-"

"Asla."

"Ama belki-"

"Asla. Benimle birlikte söyle, Rhi. Nev-
errrr." Rhi derin bir iç çekti. "Pekala."

Izzy kız kardeşinin şakağını öptü. "Gece benim evimde kalmak ister misin?"

"Hayır."

Şaşırdım. "Gerçekten
mi?" "Gerçekten. Sen
devam et."

Izzy gözlerini kıstı. "Neler oluyor?" "Hiçbir şey.
Çok şüphecisin."

"Çünkü bu ailede öyle olmak zorundayım."

Rhi güldü ve ona sarıldı. "Sabah görüşürüz." "Pekâlâ."
Izzy ıslık çaldı. "Macsen! Haydi!"

Köpeği koridordan dışarı fırladı ve karanlığa doğru koşmaya başladı. İmparatorluk Muhafızları'nın köpek kulübesinde damızlık olarak geçirdiği kısa zamandan beri keyfi yerindeydi.

Izzy köpeği merdivenlerden aşağıya kadar takip etti, elbisesinin eteğini yerde sürüklenmemesi için kaldırdı. Merdivenlerin dibinde kısa bir süre durdu ve geceyi eski odasında geçirmeyi düşündü, ta ki annesinin, "Ben on altı yaşındayken de bir sürtüktün, şimdi de bir sürtüksün!" diye bağırdığını duyana kadar.

Ardından Rhi'nin ağlamaklı "Anne!" sesi geldi.

Izzy başını salladı ve ormana doğru ilerledi. Ormanda hava karanlıktı ama Izzy uzakta ışığı gördüğünde, küçük mahallesini oluşturan ev grubunun yakınında olduğunu anladı.

Ağaçların arasından neredeyse sıyrılmıştı ki Macsen diğer tarafa doğru ilerleyerek onu geçti. Izzy hemen Zachariah'ın ona verdiği kılıcı çekip döndü ve kendisine doğru yönelen silahı zar zor engelledi. Izzy silahı -başka bir kılıç- uzağa itti ve kendine ivme kazandırmak için dönerek saldırgana doğru hamle yaptı. Ancak rakibi hamlesini engelledi, silahları kilitlendi. Bıkımış olan Izzy, burada, evinin bu kadar yakınında ona kimin saldırdığını görmek için yaklaştı.

şoke olan Izzy kükredi, "Éibhear! Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni kendim gibi sahiplenmeye geldim, Iseabail, Talaith ve Briec'in Kızı."

"Oh." Izzy onun bu dramatik açıklaması karşısında silahını indirdi. "Neden öyle demedin?" Geri adım attı. "Eve gidip soyunacağım." Evine doğru gitmek için döndü.

"Bu kadar mı?" Éibhear hayal kırıklığına uğramış bir sesle sordu. Izzy tekrar onunla yüzleşti. "Ne bekliyordun ki?" "Benimle dövüşmeni."

Kılıcını yeniden kınına soktu ve ellerini kalçalarına koydu. "Éibhear, on altı yaşımdan beri seni bekliyorum.

Sonsuza dek birlikte olacağımızı o kocaman kafana sokmak için çok uğraştım. Ve şimdi buradayız ve sonunda beni kendininmişim gibi sahiplenecek kadar ejderha oldun... neden seninle bu konuda kavga edeyim ki?"

"Çünkü bu iş böyle yapılır."

"Peki, ne yapmam gerekiyor? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Sabrım azalıyor."

"Peki hiç zincirin var mı?" "Brannie bir keresinde bir set bırakmıştı-"

"Nedenini asla bilmek istemiyorum."

"Bunun seksle ya da iyi vakit geçirmekle kesinlikle bir ilgisi olmadığını söylediğimde bana güvenin."

"Hala sende mi?"

"Bir süre öyle yaptım ama Macsen onları yedi." "Zincirleri mi yedi?"

"Ve kelepçeler. Haftalarca metal sıçtı. Ve evet," demesine fırsat vermeden tısladı, "o gerçekten bir köpek."

"Sen öyle diyorsan."

Izzy, Éibhear'a doğru adım atarak kollarını onun beline doladı. "Biliyor musun, Éibhear. Sahiplenme'nin istediğimiz her şey olabileceğini düşünmüştüm."

Başını salladı. "Bu doğru."

"Ve dürüst olalım. İkimiz ... karşı karşıya gelsek birbirimize gerçekten zarar verebiliriz."

"Bu iyi bir nokta. Ve güzelliğimin zaten olduğundan daha fazla bozulmasını göze alamam. Yani, o şeyin yüzüme ne yaptığına bir bakın."

"Küçük bir şey." Uzandı ve adamın burnunun üstündeki yara izini okşadı. "Bence çok seksi."

Güldü, kolları Iseabail'in beline dolandı ve onu kendine çekti. "Söyle bakalım güzel Iseabail... Sahiplenmek için ne istiyorsun?"

"Benim senin olmam ve senin de benim olman için," dedi ona, artık alay etmiyordu. "Artık şüphe istemiyorum, Éibhear."

Ejderha elini kaldırdı ve onun yanağını okşadı. "Asla şüphe etme. Asla. Seni seviyorum, Izzy. Seni her zaman seveceğim."

"Ve seni seviyorum, Alçak Éibhear. Seninle ve dokunmama izin vermediğin mavi saçlarınla ilk tanıştığımndan beri."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, ha?"

"Hayır ve asla yapmayacağım. Ancak kaybettiğim tartışmalar sırasında konuyu açmam dışında bunu görmezden gelebilirim."

Éibhear tekrar güldü ve onu öptü. Her zamanki gibi yumuşak ve tatlı başladı, ikisi de hâlâ gülüyordu. Sonra tutkulu ve talepkâr bir hale dönüştü.

"Beni eve götür, Éibhear," diye fısıldadı sonunda geri çekilmeyi başardığında. "Beni eve götür ve senin olayım."

Éibhear ellerini Izzy'nin kalçasının altına koyarak onu yukarı kaldırdı. Doğuştan uzun boylu bir kadın olarak, şimdi kendini ormanın yaşlı ağaçlarından biri gibi hissediyordu, çok uzundu, Éibhear'ın saçlarını yüzünden itip burnunu, yanaklarını ve alnını öperken kıkırdıyordu.

"Bir şey var,

Izzy." "Tabii ki."

Éibhear yere baktı ve Izzy de onun bakışlarını takip etti. Macsen kamburunun üzerine oturmuş onları izliyordu, ağzından akan salyalar yere akıyor ve küçük bir çamur birikintisi oluşturuyordu. Tek kelimeyle iğrençti.

Böylesine önemli bir gecede Izzy'nin dikkatini çekmek için köpeğiyle mücadele etmek zorunda kalmak istemediğini bildiğinden, "Macsen'i bu gece için komşuma bırakırız," diye teklif etti.

"Tek istediğim bu, Iz," dedi Éibhear onu kolayca eve taşıırken gülümseyerek. "Tek istediğim bu."

Bölüm 45

Briec merdivenlerden Büyük Salon'a doğru yürüdü. Yemek masasında durdu, esnedi ve hizmetkârların her sabah koyduğu sıcak ekmeklerden birine uzandı. Talaith ve sürtük annesi arasında bir gün daha kavga etmeyi dört gözle beklemese de, Rhi'si gittiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Izzy'sinin gitmesi yeterince zordu ama onun sık sık geri geleceğini biliyordu. Ancak Rhi ve hatta gizliden gizliye hoşlandığı o aşağılık ikizlerin eğitimlerinden ne zaman dönecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Somundan bir parça ekmek koparan Briec, kısmen açık olan Büyük Salon kapılarına doğru yürüdü ve avluya baktı. Saat çok erkendi ve iki güneş doğarken ortalık yeni yeni hareketlenmeye başlamıştı. Ama Briec onları kolayca gördü. Tanrım, orada durup hiçbir şey söylemeden kaleye baktıklarını nasıl fark etmemişti?

Briec kapıları çarparak kapattı.

"Briec?" Fearghus arkasından yaklaşırken sordu. "Neler oluyor?"

"Hangi cehennemde bu salak?" "Gwenvael?"

"Hayır."

"Baba?"

"Hayır. Büyük mavi aptal." "Bilmiyorum.

Neden?"

"Mì-runach dışarıda."

"Yani. Muhtemelen büyük mavi aptalı arıyorlar."

"Yanında getirdiği üç kişi değil. Tüm Mì-runach. Avlumuzda durmuş bekliyorlar."

Fearghus başını salladı. "Pekâlâ. Önce tüm dişileri sonra da kendimizi öldüreceğiz."

"Neler oluyor?" Brannie, arkasında Celyn ile merdivenlerden inerken sordu.

"Mì-runach dışarıda."

"Muhtemelen Éibhear'ı arıyorlardır."

"Ama nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Fearghus.

"Izzy'nin evini kontrol ettiniz mi?" Celyn sordu. Briec önce Fearghus'a, sonra tekrar Celyn'e baktı.

"Neden Izzy'nin evine bakalım ki?"

Brannie hemen, "Bir nedeni yok," dedi.

"Sence neden?" Celyn sordu. "Kapa çeneni, Celyn," dedi kız kardeşi ona.

"Brannie, onlar çocuk değil. Éibhear ve Izzy istediklerini yapabilirler."

Briec genç kuzenine doğru yürüdü, onu boğazından yakaladı ve "O piçin benim mükemmel kızımla istediğini yaptığını mı söylüyorsun?" diye bağırdı.

Brannie iç çekerek başını salladı. "Sen tam bir aptalsın kardeşim."

Izzy arkasını dönüp gerindi ama bu kararından hemen pişman oldu. İnleyerek yataktan kalktı ve odanın diğer ucunda duran boy aynasına doğru ilerledi. Yan dönüp kolunu kaldırdı ve Éibhear'ın bir gece önce üzerine yerleştirdiği damgayı inceledi. Biraz ürperdi. Doğruydı. Onu seviyordu ama annesi gördüğünde mutlu olmayacağını biliyordu. Damga sağ ayağının tabanından vücudunun sağ tarafına doğru uzanıyor ve ejderha damgasının kuyruğu sağ göğsünün etrafını sarıyordu.

Evet, çok severdi, ama annesi ... oy.

Şu anda bununla uğraşmamaya karar veren Izzy, dışarı çıkmadan önce taytını, pamuklu gömleğini, deri botlarını ve en sevdiği iki silahını giyip sırtına bağladı. Yaşlı komşularından birine gülümsedi. "Günaydın, Bayan Sally. Macsen ile bir sorun mu var?"

"Oh, hayır. Gül ağaçlarımin arasında uyuyor."

Izzy yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Yok ettiklerinin yerine yeni gül ağaçları gönderilmesini sağlayacağım."

"Sorun değil canım. Sadece iyi."

Izzy etrafına bakınarak sordu: "Dün geceki arkadaşımı gördün mü? Uyandığımda gitmişti."

"Oh, evet, canım. Yaklaşık yarım saat önce baban ve kardeşleri tarafından buradan sürüklenerek çıkarıldı. Yol boyunca tekme tokat dövüştüler," diye ekledi neşeyle.

Izzy esnemenin ortasında başını salladı. "Harika. Çok teşekkürler."

Tekrar içeri giren Izzy çayı hazırlamaya karar verdi. Ancak su ısıtıcısını elinde tutarken, birden kadının az önce ona ne söylediğini fark etti.

Izzy, Bayan Sally'yi korkutarak dışarı koştu. "Babamı ne yaparken gördün?"

"O genç adamı evinizden çıkarın. Biraz korkutucu bir çocuk, bu yüzden babanı gerçekten suçlamıyorum. Sana ve sana karşı her zaman çok korumacı olmuştur-"

"Hangi yöne gittiler?" "Nehre doğru ama-"

Izzy, Bayan Sally'nin sözünü bitirmesini beklemedi, komşularının, Garbhán Adası muhafızlarının, Annwyl'in askerlerinin ve hatta birkaç akrabasının etrafından dolanarak koşmaya başladı. Kendisini nehre götürecek yola varana kadar koştu.

Brannie'nin ona seslendiğini duydu ama onu da duymazdan geldi ve yoluna devam etti. Kanlı ve uzuvlarını kaybetmiş bir Éibhear'ın hayalleri kafasında dans ederken yoluna devam etti. Tanrım! Ya kanatlarını kesmişlerse? Ya da pullarını koparırlarsa? Tanrılar aşkına, ya kafasını kazıtsalardı? Ya kafasını kazıdılarsa? Hayır!

Izzy babasının, Fearghus ve Gwenvael'in de bu durumdan hoşnut olmayacağını biliyordu ama Rhi'yi Çöl Toprakları'na götördüklerinde her şeyi açık açık anlatmayı planlamıştı.

Ama bu şekilde öğrenmeleri ... oy!

Izzy ormanın içine daldı ve tepeden aşağı koşmaya başladı. Ama nehre yaklaştığında tökezleyerek durdu. Orada durmuş, hırpalanmış bir Fearghus'u yerden kaldırıyordu.

. . şey, tahminine göre, Kuzey Toprakları ejderha pisliği. Ragnar ve akrabaları Güney Toprakları'nda hoş karşılanabilirdi ama Izzy'nin ailesini dövmeye gelen Yıldırımlar hoş karşılanmazdı. Kılıcını ve baltasını çeken Izzy sessizce ileri atıldı. Yıldırım onu gördüğünde birkaç adımdan fazla uzaklaşmamıştı. Fearghus'u bıraktı ve silahına uzandı ama Izzy baltasını ona doğru savurmaya başlamıştı bile. Yine de temas kuramadı çünkü ağır bir çekiç silahına çarparak onu yere düşürdü. Bu darbenin gücü koluna yayıldı ve baltayı bırakmak zorunda kaldı. Ama kılıç hâlâ elindeydi. Döndü ve kılıcı savurdu. Yıldırım onu engelledi ama Izzy onu geri çekilmeye zorladı. Başka bir Northlander arkadan ona doğru geldi, Izzy alçaldı ve çekiç kullananın bacağının arkasını kesti. Adam haykırdı ve bir dizinin üzerine düştü. Izzy hızla ayağa kalktı ve dizini Yıldırım'ın yüzüne doğru kaldırdı. Rakibi geriye düştü ve Izzy çekici ondan kaptı. Şimdi tekrar iki silah sallayan Izzy döndü ve ... durdu. Yıldırımlar oldukça hızlı bir şekilde çoğalmış, dörtten kırk kadar olmuşlardı. Hepsi de kürk pelerinlerinin kapüşonları yüzlerini kapatmış, silahlarını çıkarmış ve kullanmaya hazır bir şekilde onu izliyordu.

Izzy bir adım geri çekildi, kısa bir süre Lightning'leri inceledi ve sonra saldırdı. En yakın olana doğru hücum etti. Ancak ona ulaşmadan önce arkasında birinin olduğunu hissetti ve yönünü değiştirerek küçük bir kayaya doğru koşmaya başladı. Ayağını ona dayayana kadar koştu, biraz yükseklik kazanmak için itti ve havada döndü. Tam bu sırada o büyük kol onu havadan yakaladı ve tuttu.

"Izzy!" Éibhear'ın sesi ona adeta çığlık atıyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Arayanın Éibhear olduğunu anlayan Izzy rahatladı. "Bu yıldırımlar Fearghus'a saldırdı."

Éibhear gözlerini devirdi. "Hayır. Briec ve Gwenvael ile birlikte Fearghus'u dövdüm. Ve sen bir şey söylemeden önce, bunu onlar başlattı. Ve bunlar Lightning'ler değil. Onlar Mì-runach'ın geri kalanı. Annem Rhi'ye Güney Toprakları'na kadar eşlik etmelerini istiyor."

"Oh! Oh." Izzy yüzünü buruşturarak bacağını kestiği ejderhaya baktı. "Özür dilerim."

"Her şey yolunda." Ejderha ayağa kalktı. "İyileşecek."

Éibhear onu yere yatırdı. "Çocuklar, bu General Iseabail. Iseabail. . . bunlar çocuklar."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, sadece kesmekle kalmayıp çekicini de çaldığı ejderhaya dönerek. Çekici ona geri verdi. "Güzel. Rhona'nın işi mi?"

"Evet." Ejderha başını salladı. "Onu tek başına kaldırdığına inanamıyorum."

"Şey, bu Babamdı!" Izzy, zavallı babasının alt dallardan birinde asılı durduğu, en fazla yirmi metre ötedeki bir ağaca doğru koştu. "Alçak Éibhear, babamı oradan indir!"

"O başlattı!"

* * *

"Oy-" Korkunç Gregor, Éibhear'a işaret etti. "Bu o mu? Senin Izzy'n mi?"

Aidan, Mì-runach'ın geri kalanına Çöl Toprakları'nda neler olduğunu anlatıyordu ve bir şekilde Éibhear'ın artık çiftleşmiş olduğundan bahsetmeyi de başarmıştı. Éibhear, üç kardeşi onu Mì-runach'ın geri kalanından çok da uzak olmayan nehre sürüklemekten önce ayrıntıların ne kadar ilerlediğinden emin değildi. Kardeşleri Mì-runach'ın burada kamp kurduğunu bilmiyorlardı ama bunun bir önemi yoktu. Yoldaşları zaten bir kardeş kavgasına karışmazdı, Éibhear'ın onlara ihtiyacı olduğundan değil. Bir kez bile Mì-runach'ın

Dört kardeş Izzy'nin evinden yeterince uzaktaydı ve Izzy'nin Briec'i koruması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Evet. Bu o."

"Benim güzel kızımı taşıdı." Gregor "güzel kızını"-çekicini havaya kaldırdı. Gregor'un en sevdiği silahıyla sağlıklı bir ilişkisi yoktu. Hayır. Hem de hiç sağlıklı değildi.

"Gördüm."

"Bahse girerim o şey o kadar ağır bile değildir," diye meydan okudu yeni, denenmemiş bir acemi. "Eğer bir kız onu kaldırabilirse."

Gregor, delikanlının haklı olup olmadığını anlamak için çekicini aceminin kafasına fırlattı, kafatası yarıldı ve delikanlı acı içinde inleyerek yere yığıldı.

"Sanırım yeterince ağır o zaman," diye düşündü

Gregor. "Sanırım öyle," diye onayladı Éibhear.

"Hey." Gregor ona gülümsedi. "Neden senin kızı yiyecek bir şeyler bulmaya götürmüyoruz? Böylece bizi biraz tanıyabilir."

Aslında bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Zaten Izzy'nin yanında en rahat olduğu savaşçılar da bunlardı.

"Izzy," diye seslendi Éibhear arkadaşına. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler alalım."

"Peki ya babam ve diğerleri?"

"Yaşayacaklar." Éibhear başını eğdi. "Haydi."

Izzy dudaklarını büzerek kısa bir süre düşündü ama bir dakikadan kısa bir süre sonra Éibhear'ın yanına koştu. "Ben açım."

Kolunu ona doladı. "Mì-runach!" diye bağırdı, böylece herkes onu duyabilecekti. "Yemeğe gidiyoruz!"

Mì-runach tezahürat yaptı ve kasabaya doğru yöneldi. Éibhear onu takip etmeye başladı ama Izzy ondan uzaklaştı ve kardeşlerinin yanına koştu.

"Özür dilerim baba," dedi Briec'e, elini alnına koyup onu sarktığı ağaç dalından aşağı itmeden önce.

İşini bitirdikten sonra Éibhear'ın yanına koştu ve kolunu onun beline doladı. Tekrar yürümeye başladıklarında "Özür dilerim," dedi. "Onu öylece bırakamazdım."

"Sorun değil. Birilerinin o adi piçleri önemsemesi güzel."
"Kolay olduğunu söyleyemem... ama onlar aileden."

Bölüm 46

Éibhear akrabalarının Rhi ve ikizlerle vedalaşmasını izledi. Bunun ne kadar zor olduğunu bilmek kalbini parçaladı. Ama hepsi bunun yapılması gerektiğini biliyordu. Üçü için geleceğin ne getireceği henüz belli olmasa da, başlarına ne gelecekse ona hazır olmaları gerektiğini biliyordu.

Bu noktada plan oldukça basitti. Hep birlikte yola çıkacaklardı ama ana yola çıktıklarında Éibhear, Izzy, Mì-runach ve Izzy'nin öz ailesi güneye, Kyvich ise ikizleri kuzeye götürecekti. Talan kız kardeşinden ayrılıp Kuzey Toprakları'nda bir yerde keşişlerle buluşacak ve ardından Egemen Eyaletler'in çok ötesindeki manastırlarına gizli bir yoldan gidecekti. Éibhear'ın erkek kardeşleri, kız kardeşleri, ebeveynleri ve Cadwaladr Klanı da dâhil olmak üzere akrabalarının geri kalanı Dark Plains'de kalacaktı. Hepsi de bu vedayı daha fazla uzatmanın sadece daha acı verici olacağını biliyor gibiydi.

Éibhear ve Izzy'nin bundan sonra ne yapacaklarını bilmiyordu. Artık ömür boyu çiftleşmişlerdi ve başka hiçbir dişi onun kalbini Izzy'nin doldurduğu gibi dolduramayacaktı. Ama onlar hâlâ savaşçıydı ve savaş ve kan ihtiyacı uzun süre devam edecekti. Yine de Éibhear, Ghleanna Teyzesi ve Addolgar Amcası'nın yüzyıllar boyunca eşleriyle gayet iyi idare ettiklerini biliyordu, peki o ve Izzy neden yapamamasındı?

Atının üzerinde oturan Haldane yine yüksek sesle iç çekti. Briec sırtlarını sıvazlayıp gözlerini devirirken birbirlerine sarılmış olan Rhi ve Talaith'in feryatları arasında, "Lütfen yola çıkabilir miyiz?" dedi.

Izzy kılıcını çekip büyükannesine doğru merdivenlerden inmeye başladı ama Éibhear onu hemen yakalayıp kollarının arasına aldı.

"Sakin olmalısın," diye uyardı onu sessizce.

"Onu Şimdi öldürürsem, endişelerim büyük ölçüde giderilmiş olur." "Daha büyük bir sorunumuz var."

"Hangisi?"

"Annwyl."

Izzy kraliçesine şöyle bir baktı. "Biraz sessiz davranıyor."

"Biraz mı?"

Sonunda Rhi annesinden uzaklaştı. "Seni özleyeceğim anne."

"Sen de öyle. Ama ziyarete geleceğim. Söz veriyorum. Ve o iğrenç sürtüklerin seni akrabalarına düşman etmesine izin verme."

"Tabii ki yapmayacağım! Asla!"

Hıçkırıklar yeniden başladı ve çift birbirlerinin kollarına atılmaya başladı, ama bu kez Briec aralarına girdi ve Rhi'yi merdivenlerden aşağıya, Izzy'nin onun için seçtiği atın yanına götürdü. Kızının kısrağa binmesine yardım etti, sonra da yanağından öptü.

"Sadece bir düşünce uzaktayız, benim tatlı kızım. Lütfen bunu asla unutma."

"Biliyorum baba. Ve yapmayacağım."

Artık Rhi atının üzerinde güvende olduğuna göre Talan ailesinin kadınlarına sarıldı. Rhiannon, Morfyd, Keita, Talaith ve Dagmar. Sonunda annesinin önüne geldi. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum."

Ona sarıldı, yanağından öptü. "Yakında benden haber alacaksın."

"Güzel."

Merdivenlerden inip kendisini bekleyen kısrağa doğru ilerledi. Éibhear onun için bir aygır seçmişti ama aygır oğlanı atıp duruyordu, bu yüzden sonunda büyük savaş kısıraklarından birinde karar kılmışlardı. Bu durum Éibhear'a yeğeni hakkında çok Şey anlatıyordu.

"Talwyn!" diye seslendi çocuk. "Hadi gidelim."

Talwyn Büyük Salon'dan dışarı çıktı. Babasına, büyükbabasına ve Gwenvael'e sarıldı, halalarına başıyla selam verdi,

büyükannesi ve annesi. Sonra merdivenlerden indi ve Briec'e sarıldı. Ama Izzy'nin kendisi için seçtiği ata binmek yerine Kyvich'e gitti ve bir sonraki emirlerini bekledi.

Nolwennler tiksintiyle homurdandılar -Kyvich ve Nolwennlerin birbirlerinden gerçekten nefret ettikleri resmileşmişti- ve Annwyl'in elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı.

Izzy, Éibhear'a bir bakış attı ve hemen kraliçesinin yanına gitti, Aidan da Éibhear'ın yanına geçti.

"Atına bin, Kyvich!" diye emretti Bryndís, Ásta'nın ikinci komutanı.

"Bekle," diye seslendi Annwyl. Merdivenlerden indi, Izzy de hemen arkasındaydı. Güney Toprakları Kraliçesi kızının yanına gitti ve kollarını ona doladı. Talwyn ilk başta kolları iki yanında öylece durdu. Ama bir süre sonra o da annesine sarıldı. İkili birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Annwyl geri çekildi ve kızının hiç taranmamış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Onu alnından öptü ve gülümsedi. Sonra, başka tek kelime etmeden, Annwyl biricik kızını bıraktı, döndü ve uzaklaştı.

"Endişelenmenize gerek yok Kraliçe Annwyl," dedi Ásta ona. "Doğru şeyi yapıyorsunuz. Talwyn sonunda ait olduğu yerde olacak. Kyvich'le birlikte."

"Ásta bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyor?" Aidan, Éibhear'a sordu.

"Görünüşe göre."

Annwyl Ásta'yla yüzleştirdi. "O benim kızım. Her zaman benim kızım olacak."

"Kimse bunun değişeceğini söylemedi. Ama bunun en iyisi olduğunu bilmelisin. Bunu bilmelisin-"

Annwyl'in yumruğu Ásta'nın yüzüne çarpınca Éibhear ve Aidan irkildi. Kemik parçalandı ve kan fışkırdı, savaşçı cadı yana doğru tökezledi ama düşmedi.

"Şimdi daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim." Annwyl kızına baktı. "Seni seviyorum, Talwyn."

Kızı gülümsedi. "Seni seviyorum anne."

Annwyl arkasını dönerek Fearghus'a ulaşana kadar merdivenlerden yukarı çıktı. Elini kendi eliyle tuttu ve Fearghus onun kanlı ve morarmış parmak eklemlerinin arkasını öptü.

Burnundaki kanı ön koluyla silen Ásta, emir subayına başıyla selam verip atına doğru yöneldi.

"Kyvich!" diye seslendi ikinci komutan. "Atlara binin!"

Büyük boy seyahat grubu avludan çıkıp ana yola doğru yöneldi. Éibhear Mì-runach'a grubu takip etmesini işaret ederken kendisi de merdivenlerden Talaith'e çıktı.

"Rhi'ye göz kulak olacağız. Oraya sağ salim ulaştığından emin olun." "Biliyorum."

"Onu yerleştirdiğimizde, İz'i geri getireceğim."

Talaith ayak parmaklarının ucuna kalktı, kollarını açtı. Éibhear ona sarılabilmesi için çömeldi, arkasındaki kardeşleri alay ediyordu. Éibhear cevap olarak sol elinin ortası ve işaret parmağını alıp piçlere doğru savurdu.

Ve Talaith arkasına bile dönmeden, "Siz üçünüz! Kardeşinizi rahat bırakın!"

Geri çekildi, kolunu okşadı. "Devam et, Éibhear. Seni rahatsız etmelerine izin verme. Sadece kıskanıyorlar."

"Neyin?" Briec sordu. "Dev kafasından mı?"

Éibhear kardeşine doğru hamle yaptı ama Talaith aralarına girdi.

"Neyin var senin?" diye sordu eşine. "Neden bana bağıırıyorsun?"

"Sence neden?"

Bunun bir süre daha devam edebileceğini bilen Éibhear, Frederik ve Dagmar'ın yanına gitti.

"İyi yolculuklar,
Éibhear." "Teşekkürler,
Dagmar."

Frederik'e baktı. "Ben dönene kadar iyi olacak mısınız?"

"O iyi olacak." Dagmar çocuk için cevap verirken kollarını Frederik'e doladı ve onu sıkıca sardı.

"Burada olduğu için çok mutluyum. İyi uyum sağladı, sence de öyle değil mi?" "Şey-"

Dagmar çocuğu serbest bıraktı. "Biliyor musun, Frederik? Neden seni evlat edinmıyoruz?"

"Uh . . ."

"Babama yazacağım," diye ısrar etti Dagmar. "Hemen şimdi!"

O içeri geri döndü ve Frederik Éibhear'a baktı. "Muhtemelen buna gerek yok. Ailemin benim için geri döneceğinden şüpheliyim."

"Bu iyi, çünkü seni savaşmadan bırakmayacağını tahmin ediyorum."

Gwenvael sessizce yaslandığı duvardan kendini itti ve çocuğun omzunu sıvazladı. Dagmar'ı içeri kadar takip etmeden önce, "Hepimiz burada olmana çok sevindik!" diye bağırdı.

"Bağırmaya devam mı edecek-"

"Evet. Öyle." Éibhear içini çekti. "Sadece ... bununla başa çık." "Gitmen uzun sürecek mi?"

"Çok uzun sürmez. Sana Çöl Toprakları'ndan bazı kitaplar getireceğimden emin olabilirsiniz. Tamam mı?"

"Tamam. İyi yolculuklar."

Éibhear el sallayarak yola koyuldu, atına bindi ve diğer herkese yetişti. Atını kalabalığın arasından geçirerek Izzy'yi bulmaya çalıştı. Sonunda atını Aidan, Caswyn ve Uther'in yanına sürdü. "Iz'i gördünüz mü?" Éibhear onlara sordu.

"Uh-huh."

Arkadaşları başka bir şey söylemeyince "Ee?" diye zorladı. "Nerede o?"

Aidan yukarıyı işaret etti.

"Sidik ve ateş tanrıları!" Éibhear kükredi, bu kadının onu delirtmek için başka ne yapabileceğini merak ediyordu.

Izzy, Addolgar'ın boynuna ve başının üzerine hücum etti ve burnundan atladı. Bu kadar yüksekte rüzgâr sertti ve dengesini bozarak Celyn'in sırtını ıskalamasına neden oldu.

Havada yuvarlandı ve takla attı, aşağıdaki zemin hızla ilerliyordu. Ghleanna'nın çok uzakta olmadığını gördü ve biraz çabayla ona ulaşabileceğini biliyordu. Tek yapması gereken-

Bir kuyruk beline dolandı ve onu yukarı fırlattı. Izzy tekrar takla attı ve Éibhear'ın sırtına sertçe inene kadar yol boyunca güldü.

"Neyin var senin?" diye hırladı, sesi tıpkı annesi gibi çıkıyordu.

"Sadece biraz eğlence."

"Biraz daha güvenli bir şey yapamaz mısın? Çıplak ve silahsız bir şekilde ibislere karşı savaşa girmek ya da erimiş lavda yüzmek gibi?"

"Sesin kızgın geliyor."

"Çünkü beni delirtmeye kararlı görünüyorsun." "Bunu önermek çok zalimce." Izzy kollarını gerdi Éibhear'ın boynu boyunca. "Sana taptığımı biliyorsun."

"Bayıldığın şey rahatsız edici olmak ve arkada kıvranmayı kesmek."

"Özür dilerim," dedi ama pek de ciddi değildi. "Biliyor musun, Éibhear, saçlarını hâlâ seviyorum."

"Teşekkür ederim."

"İçine savaşçı örgüleri koyabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsınız. Güney Topraklarından bir kraliyeti Çöl Topraklarına götürmek gibi ciddi bir görevimiz var. Saçlarımın örgülü olup olmadığıyla ilgili takıntılarına ayıracak vaktimiz yok."

"Sence Aidan saçını örmeme izin verir mi?"

Bir hırıltıyla piç havada döndü, Izzy çığlık attı ve kendini tekrar düzeltene kadar kalçalarını onun boynuna doladı.

"Seni şeytani piç!" diye güldü.

"İşte bunu hak ettin! Benimle başka bir ejderhayla alay ediyorsun, seni zalim, gaddar dişi."

"Güneşlerden daha çok sevdiğin."

Onun derin kıkırdamasının içine yayıldığını, etrafını sardığını hissetti. "Bu çok doğru. Benim trajik zayıflığım."

"Ama bir zayıflığa izin vereceğim."

"Bu iyi bir şey. Çünkü seni seviyorum, Izzy. Gerçekten seviyorum."

Yanağını onun pullarına yaslayan, yüzü rüzgârın savurduğu mavi saçlarının altında kalan Izzy, kollarını Éibhear'ın boynuna doladı ve o anda aklına gelebilecek tek şeyi söyledi.

"Lanet olası zaman geldi, Mavi Éibhear. Çünkü seni bir ömür boyu bekledim."

Sonsöz

Dark Plains'i kesen ana yola ulaştılar ve büyük bir grup iki ayrı parçaya ayrıldı. Biri Çöl Toprakları'na doğru güneye, diğeri ise Buz Toprakları'na doğru kuzeye döndü.

İki grup kendi yollarında ilerlerken, ikisi at üzerinde, biri ayakta olmak üzere üç kişi geride kaldı.

Üçü de konuşmadı. Konuşmak zorunda da değillerdi. Bebekliklerinden beri diğerklerinin ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü bilmek için kelimelere ihtiyaç duymamışlardı. Ama bu birbirlerinden ayrı geçirecekleri ilk zaman olacaktı. Kolay olmayacaktı ama hepsi bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Cadılar, keşişler ya da herhangi biri ne düşünürse düşünsün, ne söylerse söylesin ya da neye inanırsa inansın, gerçek şu ki bu üç varlığın arasındaki bağı herkesin anlayabileceğinden çok daha güçlüydü. şu anda sadece yeniden bir araya geldiklerinde daha da güçlü, daha da kuvvetli ve en önemlisi daha da hazır olmak için ayrılıyorlardı.

Karanlık zamanlar geldiğinde ve onlara ihtiyaç duyulduğunda hazır dılar.

Çünkü o karanlık zamanlar yaklaşıyordu. Hem de hızla geliyordu. Ve Çöl Diyarı şehir kanalizasyonlarında olanlar sorunlarını sadece ertelemişti, sona erdirmemişti.

Talwyn başını sallayarak önden gitti. Rhi, ailesine veda ederken hâlâ ağlıyordu, Éibhear Amca'nın yakındaki ormanlarda sakladığı Mì-runach onu takip ederek güneye doğru ilerledi.

Sonra Talan etrafına bir kez daha baktı, atını kuzeye çevirdi ve geleceğine hazırlanmak için yola koyuldu.

Duygularla arası hiç iyi olmayan erkekler, Annwyl Talaith, Dagmar, Keita ve Morfyd ile birlikte Büyük Salon'a çıkan merdivenlerde otururken, hızlı bir yemek için yerel çiftçilerden inek çalmaya gitmişlerdi.

Neyse ki kimse konuşma ihtiyacı hissetmedi. Bunun yerine sadece oturdular ve gözlerini kaçırdılar, çocukların kaybı hepsi tarafından eşit derecede hissedildi.

"Affedersiniz."

Annwyl başını kaldırdı. Küçük bir çocukla güzel bir kadın önlerinde duruyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Kraliçe Annwyl ile görüşmeme yardımcı olabilecek birini bulmaya çalışıyordum."

"Ben Kraliçe Annwyl."

Kadının çenesi gözle görülür biçimde gerildi. "Sadece onunla görüşemeyeceğimi söyleyemez misiniz? Benimle alay etmek zorunda mısınız?"

"Aslında," dedi Dagmar, "o Kraliçe Annwyl."

Kadın kaşlarını çatarak, açıkça hiçbirine inanmayarak Annwyl'e baktı.

"Ne istiyorsunuz?" Kadın bakmaya devam edince Dagmar nazikçe sordu.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi kararsızca. "Ve bana yardım edebilecek kişinin sen olduğunu söylediler."

"Ne için yardım?"

"Görüyorsunuz leydim, köyümden sürüldüm. Oğlum yüzünden."

Annwyl çocuğu inceledi. Çok güzel bir çocuktur. Uzun boylu, altın sarısı saçları ve iri yeşil gözleri vardı. "Hasta mı?" Yeterince iyi görünüyordu ama belki de bir şeyler taşıyordu....

"Hayır, leydim. O ... uh ..." Kadın sanki onu koruyormuş gibi kollarını çocuğa doladı. "O benim oğlum. Benim oğlum. Ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Biri onu tehdit mi etti?"

"Köyümüzün yaşlıları onu geri getirmeye çalışırsam öldüreceklerini söylüyorlar."

Annwyl boynunu kırma ya da ellerini yumruk yapma isteğiyle savaştı. Yıllar içinde keşfetmişti ki

Onu iyi tanımayanlar bu tepkileri tehdit edici buluyordu.

"Neden böyle bir şey söylesinler ki?"

Oğluna biraz daha sıkı sarıldı. "Çünkü ... babası yüzünden."

"Babası kim?"

"Kim değil leydim." Kadın yavaşça başını çevirdi ve gökyüzüne baktı. Annwyl ve kız kardeşleri de yukarı bakarak onu takip ettiler. Ve başlarının üzerinde ejderhalar uçuyordu.

"Bir ejderha mı?" Morfyd sonunda söyledi. "Çocuğun babası bir ejderha mı?"

Kadın başını salladı. "Evet. Ben de anlamıyorum. Birlikte olduğum kişi "Oğlum neredeyse iki yaşına gelene kadar onun bir ... ejderha olduğunu bilmiyordum" -boğazını temizledi-. Ama o zamana kadar fark etmedi. O benim oğlum."

"Ama köyün ileri gelenleri ondan vazgeçmenizi istedi?" Talaith sordu. Aralarında küçük köy yaşamı konusunda en tecrübeli olan oydu.

"Bunu yapamazdım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama bir tapınak rahibi buraya gelmemi söyledi. Yardım edebileceğinizi söyledi. En azından, ejderhalara karşı olmadığınız için hoş karşılanacağımızı söyledi. İşte buradayız."

Annwyl başını kaşıdı. Gününün geri kalanını bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı ama belki de en iyisi buydu. Oturup çocuklarını düşünmek onun için iyi bir fikir olamazdı.

Ayağa kalkmaya başladı. "Eminim sizin ve oğlunuz için yapabileceğimiz bir şeyler vardır."

"Ve diğerleri," dedi kadın. Annwyl tekrar yerine oturdu. "Diğerleri mi?"

Oğlunu da yanına alan kadın geri çekildi ve Annwyl zor bir nefes aldı.

"Annwyl?" diye fısıldadığını duydu Talaith.

Yaklaşık elli aile avluya doğru ilerlerken Dagmar, "Her ne sebeple olursa olsun," diye içini çekti; bazılarının tüm eşyalarını yanlarında taşıdıkları belliydi.

"Bunca zamandır," dedi Keita, "sadece ikizlerin ve Rhi'nin olduğunu sanıyorduk."

"Açıkçası, kardeşim, yanılmışız." Morfyd başını salladı. "Çok, çok yanılmışız."

Annwyl ayağa kalktı, diğerleri de onu takip etti. Ailesinin kadınlarına baktı. "Dagmar, bu insanların kalabileceği bir yer bulmalıyız. Talaith, şifacıları topla ve herkesin sağlıklı olduğundan emin ol. Hasta olan varsa, onlar için iyileşebilecekleri bir yer bulalım. Buradaki kimsenin de hastalanmasını istemiyorum. Morfyd, anneni ve Yaşlıları getir ve onları idare et. Lütfen. Keita, ne yapabileceğini öğren. Ve kardeşlerini buraya geri çağır."

Annwyl emirleri verdikten sonra merdivenlerden indi ve kadınla oğlunun yanında durdu. "Adın ne senin?"

"Diana. Bu da oğlum Camden."

"Diana ve Camden, neden beni arkadaşlarınızla tanıştırmıyorsunuz?"

"Elbette leydim." Diana oğlunun elini tutarak büyüyen kalabalığa doğru yürüdü.

Annwyl bir süre onları izledi ve etrafındaki her şeyin aynı görüldüğünü ama aslında hiçbir şeyin aynı olmadığını fark etti.

"Ve böylece başlıyor..." diye fısıldadı Southland Kraliçesi bu yeni gelecekle yüzleşmek üzere yola çıkmadan önce.

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2012 G. A. Aiken

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4201-3100-0

Attributor
PROTECTED

"A hot, hot series."
—Library Journal

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

G.A. AIKEN

She's his
firestarter...

HOW TO DRIVE A DRAGON CRAZY

